

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

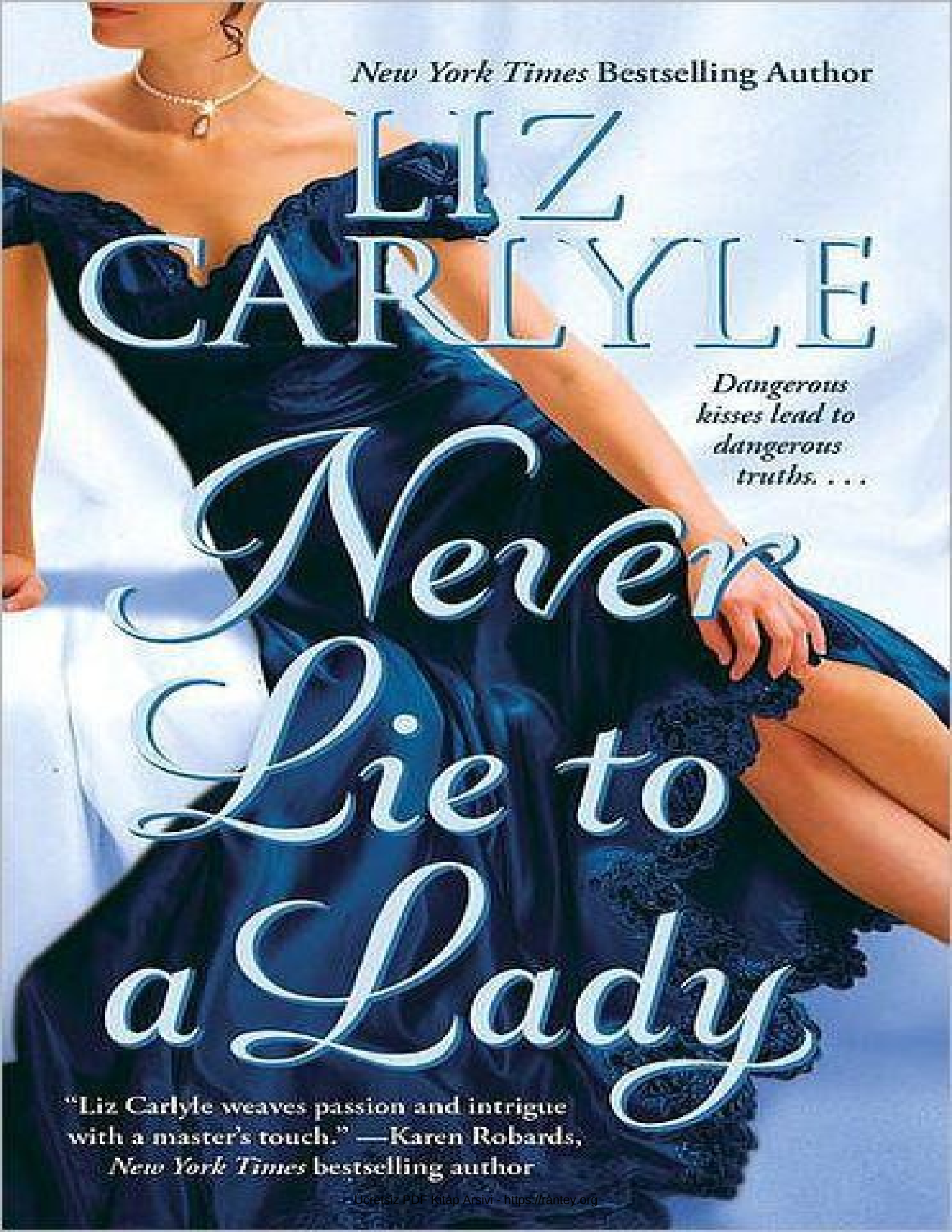
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The book cover features a woman in a dark, off-the-shoulder dress with lace detailing, posing against a light blue background. The title 'Never Lie to a Lady' is written in a large, elegant, white script font across the center. Above the title, the author's name 'LIZ CARLYLE' is printed in a large, white, serif font. At the top, the text 'New York Times Bestselling Author' is written in a smaller, black, serif font. To the right of the title, a quote 'Dangerous kisses lead to dangerous truths. . . .' is written in a black, italicized, serif font. At the bottom left, a quote from Karen Robards is written in a black, italicized, serif font. At the very bottom, there is a small line of text in a black, sans-serif font.

New York Times Bestselling Author

LIZ
CARLYLE

*Dangerous
kisses lead to
dangerous
truths. . . .*

*Never
Lie to
a Lady*

*"Liz Carlyle weaves passion and intrigue
with a master's touch." —Karen Robards,
New York Times bestselling author*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

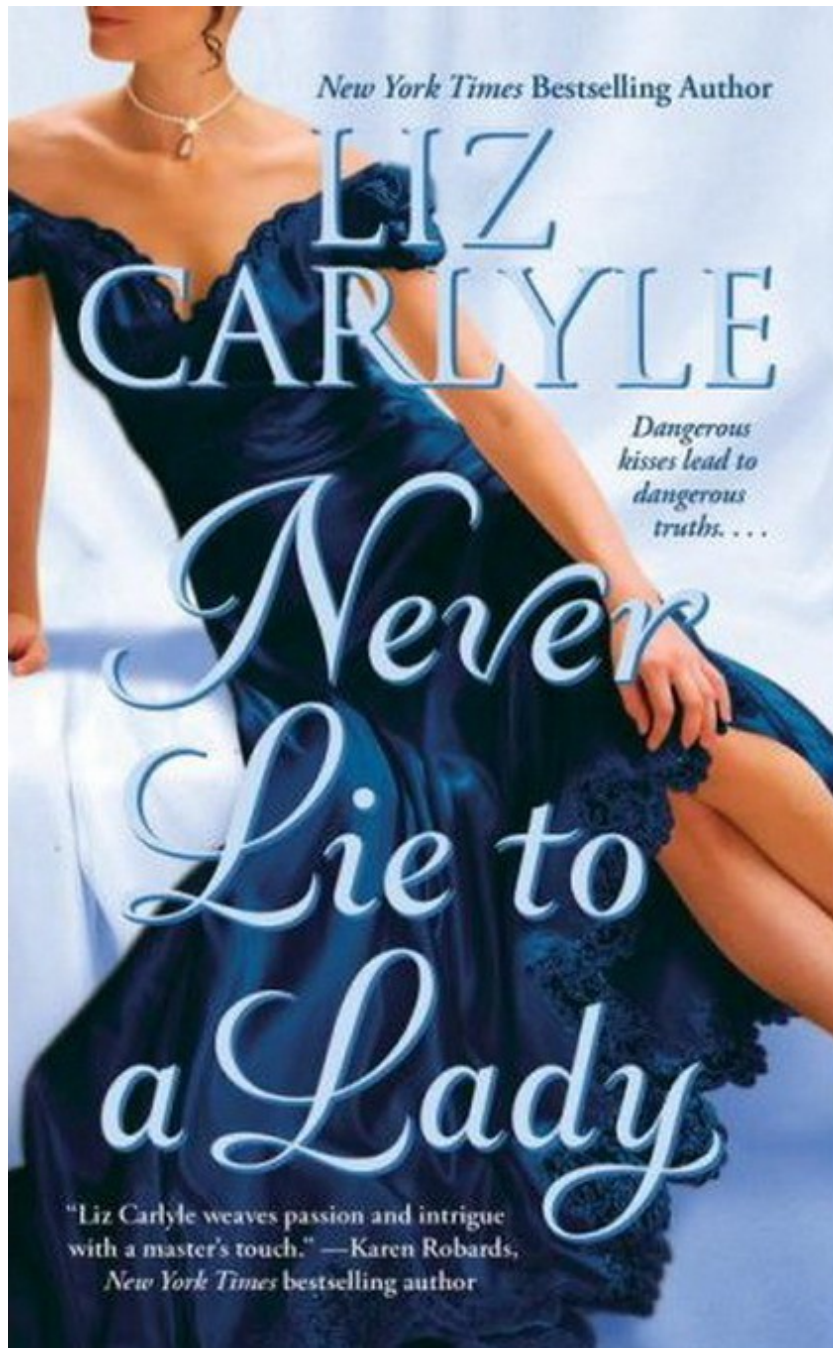
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

New York Times Bestselling Author

LIZ
CARLYLE

*Dangerous
kisses lead to
dangerous
truths. . .*

*Never
Lie to
a Lady*

*"Liz Carlyle weaves passion and intrigue
with a master's touch." —Karen Robards,
New York Times bestselling author*

Nash onun yolunu kesmek için gölgelerin arasından çıktı.
"Odysseus'unuzu mu arıyorsunuz, Madam Circe?"

Morlar içindeki kadın cesaretle ona yukarıdan aşağıya baktı. "Ah, ama Odysseus Kirke'nin büyüüne karşı bağışıklıydı, değil mi? değil mi?" dedi, sesi boğucuydu. "Sihrimle büyülenebilecek bir erkeği tercih ederim."

"Çok akıllıca, Madam Circe," dedi Nash. "Aklınızda biri mi var?"

"Ne yazık ki vardı," diye mırıldandı. "Ama aradığım adam böyle aptalca eğlencelere katılmaz."

"O zaman o sana layık değil, güzel büyücü," diye yanıtladı Nash. "Onun yokluğunda başka bir adam seni baştan çıkarabilir mi?"

"Sanırım şeytan bir kadını oldukça kötü olmaya teşvik edebilir." Madam Circe'in gözleri onun üzerinde gezindi. kostümünü tekrar giydi ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Güzel boynuzlarınızdan ve akan siyah cübbenizden çok etkilendim Lord Lucifer. Ama söyle bana, personelini getirdin mi? I Elbette bunu, ayartma gücünüzün bir kanıtı olarak görmeniz gerekir."

Bu oydu. Başka hiç kimse bu kadar esprili ve bu kadar cesur olamazdı.

"Benimle gel, büyücüm," diye homurdandı, onu kolundan tutarak, "sana asamı göstereyim, böylece değerini kendiniz değerlendirin."

Ulusal Çok Satan Yazar Liz Carlyle ve Cızırtılı Romantik Romanları İçin Övgüler

"Ateşli ve seksi, tam da sevdiğim gibi! Romantizm hayranları Liz Carlyle'in adını hatırlamak isteyecek."

-Linda Howard, New York Times çok satan yazarı

ÜÇ KÜÇÜK SIR

"Carlyle her zamanki muhteşem üslubuyla Günahlar, Yalanlar ve Sırlar üçlemesini karanlık, nefis bir duygusallık ve zengin bir duygusal hikayeye muhteşem bir sonuca ulaştırıyor.... Son derece karmaşık karakterler ve enfes bir yazım... tek kelimeyle mükemmel."

-Booklist (yıldızlı eleştiri)

İKİ KÜÇÜK YALAN

"Etkili, duygusal yazımı ve karmaşık kadın kahramanıyla Carlyle'in hikâyesi, Regency dönemi romanlarıyla dolu kalabalık bir alanda öne çıkıyor."

-Publishers Weekly

KÜÇÜK BİR GÜNAH

"Carlyle'in imzası niteliğindeki tüm unsurlar -zekice diyaloglar, son derece incelikli karakterler, incelikle yazılmış esprili bir üslup ve cızırtılı bir cinsel gerilim-özenle yerleştirilmiş."

-Booklist (yıldızlı eleştiri)

ÖDEYECEK ŞEYTAN

"Merak uyandırıcı... ilgi çekici... yasadışı bir zevk."

-Stephanie Laurens, New York Times çoksatın yazarı

"Şehvetli ve gerilim dolu...[canlı ve sürükleyici bir romantizm."

-Publishers Weekly

ŞEYTANLA ANLAŞMA

"Günahkârca şehvetli, mükemmel yazılmış... mükemmelden başka bir şey değil."

-Booklist

BİLDİĞİN ŞEYTAN

"Ayaklarınızı yerden kesen romantizm, sizi 'Daha fazlası, lütfen!' dedirtecek türden bir kitap."

-Connie Brockway, Gelin Mevsimi kitabının ödüllü yazarı

"Zengin ve duygusal, büyük romantik gelenekte unutulmaz bir hikaye."

-Christina Dodd, New York Times çok satan yazarı

GERÇEK BİR CENTILMEN DEĞİL

"Yılın en iyi tarihi aşk romanlarından biri."

-Publishers Weekly (starred review)

"Carlyle bu cızırtılı, şehvetli tarihi romanda tutku ve tehlikeyi ustalıkla dengeliyor.

Amanda Quick ve Mary Balogh hayranlarını cezbedecek bir kitap."

-Booklist

ERDEMLİ BİR KADIN

"Çok güzel yazılmış bir kitap.... İlk sayfasından son sayfasına kadar büyülendim."

-The Old Book Barn Gazette

AYRICA LIZ CARLYLE TARAFINDAN POCKET BOOKS'TAN

Üç Küçük Sır İki
Küçük Yalan
Küçük Bir Günah
Ödenecek Şeytan
Şeytanla Anlaşma
Tanıdığınız Şeytan
Gerçek Bir
Centilmen Değil İki
Kişilik Çay
Erdemli Bir Kadın
Bir Kadın Sahte
Kalbimi
Küçümsedi

*Never
Lie to a
Lady*

LIZ
CARLYLE

ECJCKET KİTAPLARI
|ü+ L Lædom Tom Sudan'a

POCKET BOOKS'un Özgün Bir Yayını

POCKET BOOKS, Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir bölümüdür.
1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2007 Susan Woodhouse

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres Pocket Books, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

ISBN-13: 978-1-4165-4564-4

ISBN-10: 1-4165-4564-6

POCKET ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır. Bizi World Wide Web'de ziyaret edin:

<http://www.SimonSays.com>

Bir Bayana Asla Yalan Söyleme

Önsöz

Crescent Mews'da 1828 Kışının Sonlarında Bir Atama

Kütüphane mümkün olan her şekilde sessizleştirildi. Ağır kadife perdeler, ötesindeki titrek gaz ışığına karşı çoktan çekilmişti. Yemyeşil Türk halısı her ayak sesini susturuyordu ve odanın kavernöz derinlikleri Her fısıltıyı yuttu, eğer varsa. Ocağın önünde bir havuza dökülen ışık dışında hiç ışık yoktu.

Lord Nash pek çok şey olabilirdi ama hiç de saf değildi. Sahne hazırды ve o da bunu biliyordu. Sırtını ateşe verdi ve gözlerini gölgeler arasında zar zor seçilebilen kapıdan ayırmadı.

Kapı açıldığında, geldiği andaki gibi sessizdi. Montignac Kontesi ona doğru geldi, ince, zayıf ellerini sanki en yakın arkadaşını selamlıyormuş gibi uzatmıştı. Yatak odasına çok daha uygun olan kırmızı ipek bir sabahlık giymişti ve ağır altın rengi saçları belinde baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyordu.

"İyi akşamlar lordum," diye mırıldandı, kırmızı ipeği hareket ettikçe ateş ışığında parıldıyordu. "Nihayet bu zevki tadabileceğim, değil mi?"

Ellerini bırakması için onu zorlayarak ellerini tutmadı. "Bu sosyal bir çağrı değil," dedi. "Bana neyim olduğunu göster için geldim."

Gülümsemesi neredeyse muzipçe derinleştii. "İşini bilen erkekleri severim," diye mırıldandı. O daha ne demek istediğini anlamadan, Kontes'in zarif parmakları omuzlarına gitti ve ipek sabahlığı kollarından aşağı çekti. Yere düşmeden bir an önce parmak uçlarına takıldı.

Nash kendisini dürtten şehvet duygusuna lanet okudu. Ama Tanrı'ya şükür, kadın çok güzel yapılmıştı ve O kadar ince bir gecelikti ki tek bir amaca hizmet ediyordu. Altında, narin, süt beyazı göğüsleri, nefesi beklentiyle titrerken yükseldi. Yumuşacık kumaşın arasından sertleşmiş bir meme ucuna dokundu.

"Birçok erkek bunun için iyi para ödedi," dedi gırtlaktan. "Ama senin için, Nash-oh, mon dieu! Bir kadın neredeyse onu vermek istiyor."

Nash elini onun sol göğsünün altına kaydıldı ve sıktı - canını acıtacak kadar sert değil. Tam olarak değil. Kadının yüzünde korku ve şehvet karışımı garip bir ifade belirdi. "Kâğıtlar," diye homurdandı. "Al onları. Benimle oyun oynama."

Kadın geri çekildi ve gölgelerin içine doğru ilerlerken ona karanlık, yan bir bakış attı. Bir çekmecenin açıldığını ve sonra tekrar kapandığını duydu. Elinde kalın bir tomar kağıtla döndü. Nash kâğıtları aldı ve açarak ateş ışığında. Gözleri önce ilkinin, sonra diğerlerinin üzerinde daha hızlı gezindi. "Ne kadar?" diye sordu duygusuzca.

"On bin."

Tereddüt etti.

Kontes o kadar yaklaştı ki, saçlarındaki yasemin kokusunu alabildi. "Bu pazarlık zor kazanıldı lordum," dedi. "İhtiyacınız olan şeyi elde etmek için her türlü kadını kurnazlığım gerekti."

Marki, "Biri dışında hepsi," diye mırıldandı.

Kontes kızarmadı bile. "Ve eminim ki bunun siyasi sonuçlarını söylememe gerek yoktur, Lordum," diye mırıldanarak sıcak elini kolundan aşağıya doğru çekti. "On bin dolar ve bir yıl boyunca bedenimin Akşam mı?"

Nash gözlerini kadının göğüslerinin inip kalkmasından başka yöne çevirmeye çalıştı. "Kocanızın kendi çatısı altında boynuzlanmaktan hoşlanacağını sanmıyorum, Madam."

Gülümsedi, vücudunun uzunluğunu onunkine bastırdı. "Pierre çok anlayışlıdır, sevgilim," diye mırıldandı. "Ve benim... özel ihtiyaçlarım var. Memnuniyetle göstereceğim ihtiyaçlar - eğer sizi yatağıma girmeye ikna edebilirsem?"

"Yapamam," dedi.

Elini onun kolundan çekti, teslim olduğunu düşündü. Ta ki tamamen farklı bir yere sıkıca ve sıcak bir şekilde yerleşene kadar. Utanç verici bir şekilde, sertleşmiş siki ısrarla avucuna doğru seğirdi. "Emin misin, mon cher?" diye fısıldadı. "Kendini çok ikna olmuş hissediyorsun ve Nash, söylentilerin iddia ettiği gibi biri olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum."

Kâğıtları bir kenara fırlattı. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Madam."

"Tehlikeli bir hayat yaşıyorum," diye karşılık verdi. Ama sessiz bir gülümsemeyle elini bıraktı ve uzaklaştı.

Bir süre sessizce onu izledi, tıpkı otların arasındaki bir yılanı izler gibi. Kadın ona kararsız bir bakış fırlattı. "Mon dieu, bu kadar kibirli görünme Nash!" diye tersledi sonunda. "Sen ve ben birbirimize benziyoruz. Biz bu kısıtlanmış, baskıcı İngiliz dünyasından değiliz. Asla olamayacağız, biliyorsun. Hadi, neden birbirimizden zevk almayı öğrenmiyoruz? başka?"

Nash cevap vermedi, onun yerine eğilip kırmızı ipek sabahlığı aldı. "Giyin işte, Kontes," diye cevap verdi. "Sizin gibi tecrübeli bir kadına kimsenin öğretebileceği çok az şey vardır."

Yine cilveli bir gülümseme. "Oui, lordum, c'est vrai," kabul etti. Adamın uzattığı elden kırmızı ipek cübbeyi aldı.

İşlemlerini yeterince hızlı bir şekilde tamamladılar, kontes başka bir teklifte bulunmadı, sadece Ara sıra ateşli, yan bakışlar atıyordu, ama yüzüne değil. Nash eve geri dönüp Belgravia'nın nemli ve sessiz sokaklarına çıktığında rahatlamıştı. Sis şimdi daha da ağırlaşmış, Thames Nehri'nden yuvarlanarak Ocak soğuşu. Nash yakasını kaldırdı ve Yukarı Belgrave Caddesi boyunca yola koyuldu. Arkasında, Aziz Peter'in yeni basılmış kilise çanı iki kez çaldı, çiseleyen yağmurda sesi tuhaf bir şekilde keskindi.

Geniş, zarif caddeler yılın bu zamanında, bu saatte boştu. Nash, Crescent Mews'un tavşan yuvasına doğru sessizce ilerlerken kimse onu fark etmedi. Burası eski bir yerdi. Belgravia yutulmuş ve yükselmişti. Kolay bulunmayan bir yerdi, bu da onu amacı için mükemmel kılıyordu.

Nash uzakta, pirinç dirseğinden sallanan bir lambanın, küçük ve önemsiz görünen bir binanın merdivenlerini cılız bir ışıkla aydınlattığını görebiliyordu. Girişe yaklaştığında, parlak renkli Muhafız üniforması giymiş bir adam, pantolonunun paçalarını toplayarak çalılıkların arasından sendeledi. Kibarca başlarını salladılar ve Nash yoluna devam etti. Basamakların dibinden Nash gürültülü kahkahalar duyabiliyordu çınılıyordu. Fenerin ışığının hemen ötesindeki bir ağacın altına girdi, bir cheroot yaktı ve beklemek için yerleşti. Sabretmeyi uzun zaman önce öğrenmişti.

Zaman zaman bir asker ya da bir centilmen kahkahalar atarak dar merdivenlerden aşığı iniyor ve sendeleyerek yukarı çıkıyordu. Ama sonunda, bir adam dışarı çıktı ve ağaca doğru ilerledi. Hafif ve hızlıydı ve yürüyüşünde ağırbaşlılığın verdiği bir güven vardı.

"İyi akşamlar, efendim."

"İyi akşamlar," dedi Nash. "Muhafız kışlasındaki tüm sarhoş askerler bu gece orada mı?"

Küçük adam belli belirsiz gülümsedi. "Öyle görünüyor lordum," dedi. "Swann benimle görüşmek istediğınızı söylüyor. hizmetleri?"

Nash çantasını çıkardı ve başını Wilton Crescent'a doğru salladı. "Chester Sokağı'nın bu tarafındaki üçüncü evde yaşayan kadını tanıyor musunuz?"

"Kimin yok ki?" diye cevap verdi. "Montignac Kontesi."

"Evet," dedi Nash. "Bu onun gerçek adı mı?"

Küçük adam belli belirsiz gülümsedi. "Bunun pek olası olmadığı düşünülüyor," dedi. "Ama çok iyi dostları var ve kocası Fransız elçiliğinde ataşe. Ne istiyorsunuz lordum?"

"Gece gündüz evi gözetleyen üç adam," dedi Nash, sesi duygusuzdu. "Baca temizleyicisinden akşam yemeğı misafirlerine kadar eve girip çıkan herkesin adı. Evden ayrılırsa, nereye, kiminle ve ne kadar süreyle gittiğini bilmek istiyorum. Haftada bir Swann'a rapor ver. Seni bir daha aramayacağım."

Küçük adam eğildi. "Ayarlanacaktır." Sonra tereddüt etti. "Dürüstçe konuşabilir miyim lordum?"

Nash'in kara, sert kaşları bir kademe yukarı kalktı. "Elbette."

"Dikkatli olun, efendim," dedi sessizce. "Diplomatik birlik bir engerek yuvasıdır ve Montignac Kontesi de bu yuvanın merkezinde kıvrılır. Bir bedel karşılığında kendi annesine bile ihanet edebilir."

Marki'nin ağzı acı bir memnuniyetle kıvrıldı. "Benim de çok iyi bildiğim gibi," dedi. "Ama size teşekkür ederim. aynı şekilde uyarıyorum."

Birinci Bölüm

Hanover Sokağı'nda Bir Gala İlkbahar 1828

Bayan Xanthia Neville bir ilişki yaşamayı düşünüyordu. Aslında, yakışıklı ve zarif giyimli beyefendilerin eşlerini valsin inceliklerine doğru sürükleyişini izlerken bunu oldukça canlı bir şekilde düşünüyordu. Yırtmaçlı paltolar ve transparan etekler binlerce mumun ışıltısı altında dönüp durdu. Şampanya kadehleri şingirdadı, ve yan bakışlar oyalandı. Herkes neşeliydi. Kimse yalnız değildi.

Bu tam olarak doğru değildi, değil mi? Yalnızdı. At Xanthia otuz yaşını bile doldurmamıştı -gerçekten de kırılğan bir uçurumdu bu- ve evde kalmış bir kız çocuğuydu. Yine de bu gece kırmızı giymişti; tüm Pall Mall'da bulunabilecek en koyu, en cüretkâr bordo renkli kadife tonunu, sanki Bunu yapmak Lord Sharpe'ın balo salonunun nadir sınırları içinde ince bir sinyal gönderebilir.

Ah, ama belki de sadece kendini kandırıyordu. Belki de Sharpe'ın şampanyasından çok fazla içmişti. Bu ülkede, evli olmayan bayanlar ilişki yaşamazdı. Düğünleri olurdu. Alaycı yürekli kardeşi bile bir skandala tahammül edemezdi. Dahası, Xanthia, mükemmel bir pazarlıkçı, Bu tür bir anlaşmanın nasıl yapıldığına dair hiçbir fikri yoktu. En sert gümrükçüleri bile kandırabilir, kargoyu üç dilde gönderebilir ve elli adımda üzerinde oynanmış bir manifesto taşıyan hırsız bir kâtibi fark edebilirdi. Ama bu -kişisel hayatı- çoğu zaman onu aşıyordu.

Yani onun bu romantizmi sadece başka bir fanteziydi. Hayatında acı verici bir şekilde yer almasa da, çok büyük bir bedeli olan bir başka ulaşılamaz şey.

Yalnız mıydı? Pek bilmiyordu. Tek bildiği, hayatının zor seçimler gerektirdiğiydi ve bu seçimleri çoğunlukla gözleri açık bir şekilde yapmıştı. Lord Sharpe'ın balo salonu güzel, bakire genç kızlarla doluydu. Kırmızı giymiyorlardı. Hayatın pek çok olasılığı onlara hâlâ açıktı. Xanthia kıskançtı ama yine de aralarındaki en güzeliyle bile yer değiştirmezdi.

Güzel erkeklerden ve güzel bakirelerden oluşan okyanusa sırtını döndü ve yalnızlık arayışıyla terasa çıktı. Terliklerinin topukları kaldırım taşlarında yumuşak sesler çıkarıyordu, sonunda orkestranın tınları kaybolana kadar, ve seslerin mırıltısı kesildi. Yasak aşıklar bile kasvetin bu kadar derinine inmeye cesaret edememişlerdi. Belki o da yapmamalıydı -İngiliz tonu en tuhaf şeylere kaşlarını çatıyor gibiydi- ama sessizlikteki bir şey onu kendine çekti.

Terasın uzak ucunda, Xanthia sonunda durup tuğlalara yaslandı ve omuzlarının, mevsimsiz güneşli bir günün sıcaklığını hâlâ taşıyan duvarlara yaslanıp gevşemesine izin verdi. Londra'ya geleli dört ay olmuştu ama bir kez bile ısınmamıştı. Hafif sıcağın tadını çıkarırken başını geriye eğdi ve gözlerini kapattı ve son şampanyasını da yuttu.

"Ah, keşke bu ifadenin nedeni ben olsaydım!" diye mırıldandı derin, hüzünlü bir ses. "Nadiren bir kadının bu kadar mest olduğunu görüyorum, tabii benimle yatakta değilse."

Xanthia'nın gözleri hafif bir solukla açıldı.

Uzun boylu, zarif yapılı bir adam önündeki terası kapatmıştı ve karanlıkta bile adamın bakışlarının sıcaklığının üzerinde gezindiğini hissedebiliyordu. Onu belli belirsiz tanıdı, çünkü daha önce

Onu daha önce fark etmişti, kumarhanenin derinliklerinde bir sandalyeye usulca uzanmıştı ve oradan ayrılırken kadınların başlarını çevirdiğini de görmüştü. Bir kadının dikkatini çekecek türden bir adamdı; güzelliği için değil, bundan çok daha ilkel bir şey için.

Xanthia çenesini kaldırdı. "Sharpe bu gece çok fena çarpılmış," dedi soğukkanlılıkla. "Kaçışımın fark edilmediğini sanıyordum."

"Belki de öyledir." Sesi alçak bir gürültüydü. "Bir şey söyleyemem. Ben de çeyrek saattir burada saklanıyorum." Sesinde beklenmedik bir şekilde onu güldüren bir keder vardı.

Ay ışığına doğru bir adım attı ve boş kadehe baktı. "Sharpe'in şampanya konusunda kusursuz bir zevki var, değil mi?" diye mırıldandı. "Ve senin ilgi çekici ifadeler bir yana, canım, acaba balo salonuna dönmen akıllıca olmaz mı?"

Ancak Xanthia onun ne önerisini ne de ince imasını fark etti, çünkü yüzünü incelemeye dalmıştı. Hayır, kesinlikle güzel değildi. Aksine, şahin gibi bir burun, fazla sert bir çene ve en ufak bir açıyla yerleştirilmiş olağanüstü gözleriyle dikkat çekici bir acımasızlığa sahipti. Saçları koyu renkti ve modaya uygun olamayacak kadar uzundu. Daha da rahatsız edici olanı ise en ufak bir tehlike havası bile yoktu. Açıklanamaz bir şekilde, Xanthia bunu dikkate almadı.

"Hayır," dedi sessizce. "Hayır, sanırım kalacağım."

Sağlam görünen omuzlarından birini kaldırdı. "Keyfin bilir canım," dedi. "Az önce sıcaktan bunalmış bir kedi gibiydin. Üşüdün mü?"

Xanthia bir an için gözlerini kapadı ve Bajan güneşini düşündü. "Ben her zaman üşürüm," diye cevap verdi. "Bir asırdır hiç ısınmadım."

"Ne yazık." Daha yakına eğildi ve elini uzattı. "Sanırım o zevki tatmadım, hanımefendi. Aslında, ben Kasabada yeni olduğunuza ikna oldum."

Adamın eline baktı ama tutmadı. "Peki herkesi tanıyor musun?"

"Bunu yapmak benim işim," dedi basitçe.

"Gerçekten mi?" Xanthia bardağını yakındaki bir korkuluğun üzerine bıraktı. "Ne tür bir iş yapıyorsunuz?"

"İnsanları tanıma işi."

"Ah, gizemli bir adam," diye cevap verdi biraz kayıtsızca. "Kimden saklanıyorsun acaba? Kızgın bir kocadan mı? Aşağılanmış bir kadından mı? Ya da seni açgözlülükle izleyen şu küçük çöpçatanlık çetesinden mi?"

Yüzünde çarpık, alaycı bir gülümseme belirdi. "Bunu fark ettin, değil mi? Sen?" diye sordu. "Şeytani bir gariplik, gerçekten. Benden sürekli bir şeyler bekliyorlar gibi, ama boş verin bunu."

Ona dikkatle baktı. "Beklentiler," diye mırıldandı. "Evet, sorun da bu, değil mi? İnsanlar beklentilerinden vazgeçmek konusunda çok isteksizler, öyle değil mi? Hepimizden belli şeyleri yapmamız, belli seçimleri yapmamız bekleniyor ve yapmadığımızda da inatçı sayılıyor. Ya da eksantrik. Ya da en korkunç örtmece tabiriyle zor. Neden acaba?"

"Nedenmiş o?" diye mırıldandı. Adamın bakışları onunkileri sabit tuttu. "Merak ediyorum, hayatım, sen böyle bir kadın mısın? kim beklenmedik şeyler yapar? Bana öyle geliyorsunuz ki...ah, bilmiyorum-belki de balo salonunda dönüp duran diğer insanlardan biraz farklısınız."

Diğer insanlar.

Bu üç basit kelimeyle ikisi arasına karanlık ve kesin bir çizgi çekmiş gibiydi,

herkes gibi değildi. O da onlar gibi değildi. Bunu hissetti. Anlaşılmaz bir duygunun ani ürpertisi omurgasından aşağı kaydı. Bir an için sanki ona değil de daha derin bir şeye bakıyordu. Bakışları dikkatliydi. Değerlendiriyordu. Ve yine de aynı anda anlayışlıydı.

Ama bu ne saçmalıktı. Burada, karanlıkta, tamamen yabancı biriyle sohbet ederek ne yapıyordu?

Keskin siyah kaşları bir kademe daha yukarı kalktı. "Çok sessizleştin canım."

"Korkarım söyleyecek ilginç bir şeyim yok." Xanthia tekrar tuğlalara yaslanarak gevşedi. "Oldukça sade bir yaşam sürüyorum ve genellikle toplum içinde dolaşmıyorum."

"Ben de bilmiyorum," diye itiraf etti sesini alçaltarak. "Ve yine de... işte buradayız."

Kolonyasının kokusunu alabileceği kadar yakınına eğildi. Duman ve turunçgillerin ilginç bir karışımı. Bakışları tekrar onunkileri yakaladı, şimdi daha sıcaktı ve Xanthia aniden ayaklarının altındaki taş revak kaymış gibi hissetti. Karanlıkta bile gözleri parlıyor gibiydi. "Özür dilerim," dedi. biraz soluk soluğa söyledi. "Sen... sen kehribar yağı sürüyorsun, değil mi?"

Başını öne eğdi. "Diğer şeylerin yanı sıra."

"Ve neroli," dedi. "Ama amber oldukça nadir bulunan bir koku."

Belli belirsiz memnun görünüyordu. "Bunu bilmene şaşırdım." "Baharatlar ve yağlar hakkında biraz bilgim var."

"Sahi mi?" diye mırıldandı. "St. Petersburg'daki parfümcüm."

James benim için ithal etti. Beğendin mi?"

"Tam olarak emin değilim," dedi dürüstçe.

"O zaman yarın giymeyeceğim."

"Yarın mı?"

"Seni çağırđıđımda," dedi. "Bu arada, canım, bana adını mı söylemek istiyorsun? Sadece adını kocası yapacaktır. Bu şekilde, kulüp saatlerini tespit edebilir ve en uygun ne zaman dışarıda olacağını belirleyebilirim."

"Adınızı bilmiyorum," dedi küstahça. "Ama görüyorum ki oldukça açık sözlüsünüz."

"Evet, geri kafalı olmak insanı hiçbir yere götürmez, değil mi?" diye gülümseyerek önerdi.

Xanthia acı bir kahkaha attı. "Gerçekten de öyle değil," diye cevap verdi. "Bu kadarını zor yoldan öğrendim."

Bir an için temkinli bir şekilde onu izledi. "Hayır, utangaç, çekingen bir tipe benzemiyorsun," dedi düşünceli bir ses tonuyla. "Söyle bana canım, şu kırmızı elbisen kadar cesur musun? giymeyi önerebilir misiniz?"

"Bazı durumlarda, evet," diye itiraf etti, onun bakışlarını tutarak. "İnsanın çok istediği bir şey varsa, çoğu zaman cesur olması gerekir."

Birdenbire bir elini onun dirseğinin altına kaydıldı ve sanki aralarından elektrikli bir şey geçti. "Sen çok ilgi çekici bir kadınsın, canım." Sesi boğuk boğuktu. kasvet. "Gerçekten de, kendimi... yani ilgimi çekmiş hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu."

"Belki de anlıyorum," derken buldu kendini Xanthia. "Keşke yapabilseydik... ah, boş ver. Sanırım çok aptalım. Belki de gitmeliyim."

Ama kolundaki eli onu sakinleştirdi. "Ne?" diye mırıldandı. "Ne istiyorsun, canım? Eğer arzunu yerine getirmek benim gücüm dahilindeyse, bu benim için büyük bir zevk olacaktır."

Adamın sözleri onu ürpertti. "Hayır, önemli bir şey değildi," diye cevap verdi. "Siz tehlikeli derecede çekici bir adamsınız, efendim. Sanırım burada oyalanmamalıyım."

"Bekle," dedi, onu kendine doğru çekerek. "Bir pazarlık yapalım canım. Sana adımı ve işimi söyleyeceğim. Karşılığında sen de-" Durakladı ve gözlerinin tekrar onun üzerinde gezinmesine izin verdi.

Xanthia bu gerilimden kurtulamadı. "Ne?" "Beni öpeceksin," diye emretti. "Ve bazılarını değil kardeşçe bir öpücük, Tanrı adına."

Xanthia'nın gözleri büyüdü ama aşırı derecede meraklıydı. Ne de olsa bu aptalca kedi fare oyununu başlatan kendisiydi. Ama bundan daha da aptalca olanı, onu öpmek istemesiydi. O sert, haşın ağzın kendisinininkinin üzerine yerleştiğini hissetmek ve-

İzin almayı beklemedi. Elleri onun omuzlarını kavradı, dudakları onu aniden kendine doğru çekerken onunkinin üzerine sıkıca oturdu. Hiçbir nezaket ya da kibarlık bahanesi göstermeden ağzını onunkinin üzerine açtı ve

Dilini açlıkla dudaklarının üzerinde gezdiriyordu. Arzu kabardı ve Xanthia onun altında açılarak yavaş, şehvetli vuruşlarıyla ağzının derinliklerini keşfetmesine izin verdi.

Birden canlandığını hissetti, ama sanki kendi iradesi yokmuş gibi onun kucağında neredeyse bitkin düşmüştü. Adamın arzusu onunkiydi; adamın hızlanan arzusu kadınınkini yankıladı. O kadar uzun zaman olmuştu ki Biri tarafından öpüldüğünden beri ve hiç böyle öpülmemişti. Kollarını adamın boynuna doladı ve ellerinin üzerinde huzursuzca dolaşmasına izin verdi. teni titremeye başladı. Nefesleri hızlanırken dilleri birbirine dolandı. Adamın tadı şampanya ve ham şehvetti. Kolonyasının dumanlı kokusu, teni ısındıkça baş döndürücü bir yoğunluğa ulaştı. Xanthia onun çılgınlığına kapılmıştı, vücudunu neredeyse utanmazca onunkine bastırıyor ve

Dolaşan ellerine ve aç ağzına bir sevgilinin her yakınlığına izin veriyor.

"Aman Tanrım, bu delilik," dediğini duydu, ama uzaktı. Bedensizdi.

"Evet, muhteşem bir çılgınlık," diye mırıldandı.

Eli şimdi kadının kalçasındaydı ve elbisesinin kadifesi üzerinde erotik bir şekilde dolaşıyordu. Bir santim daha aşağıya indiğinde onu aceleyle kendisine doğru kaldırılıyordu. Uyarılmışlığının zonklayan çıkıntısını ya da niyetini yanlış anlamak mümkün değildi. Xanthia açgözlülükle parmak uçlarına kalktı, tehlikeli bir şey için yanıp tutuşurken kendini ona doğru bastırdı.

Bir şekilde eteğinin kumaşını yukarı çekti ve elini altından kaydırarak kalçalarının kabarıklığını okşadı, müstehcen bir şekilde okşadı. Tekrar tekrar orasını okşadı. Sonra ağzını kaldırmadan onu tuğla duvara doğru itti ve elini aralarına sokarak gittikçe daha aşağılara indi.

Xanthia ağzını onunkinden ayırmayı başardı. "Bekle, ben-

" "Hepimiz yalnızız canım," diyerek onu rahatlattı. çenesine yerleştirdiği küçük öpücükler. "Bundan eminim. Sadece bana güven."

Sözleri onun üzerinde eridi. Aptalca, ona teslim oldu; hiç bilmediği bir ihtiyaçla onun için acı çekti. Bu gerçekten delilikti. Ama yumuşak bir teslimiyet sesiyle Xanthia ağzını onunkine geri verdi ve karanlık yabancının istediğini yapmasına izin verdi. Ve yine de, bu vahşi, zamansız anda, bir yabancı gibi görünmüyordu. Onu tanıyordu; nereye dokunacağını biliyordu. Avuç içi donunun ince çimenleri arasında sıcacıktı. Ağzını onunkinden ayırmadan derin, aç bir inilti çıkardı ve onu orada, en derin yerinde okşadı. özel bir yer. Xanthia bir fahişe gibi teslim oldu, dizlerinin bağı çözüldü. Vuruşları daha acil hale geldi ve sonra onun için nefes nefese kaldı, her narin

İhtiyacı arttıkça ve vücudu ağrımaya başladıkça inme.

Patlayacaktı. Buna dayanamazdı. Acı artık kemiklerine kadar işlemiştir ve ürpertiyordu. Gerçekliğin uzaklaştığını, gecenin karanlığının etraflarında döndüğünü hissetti ve aniden korktu. Yüce Tanrım, aklını mı kaçırmıştı?

Ağzını kulağına bastırdı ve hafifçe lobunu emdi. "Teslim ol canım," diye mırıldandı, etini hafifçe ısırarak. "Tanrım, şu anda ne kadar güzel olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

"Sanırım..." Xanthia hâlâ titriyordu. "Ah, lütfen. Sanırım... durmalıyız."

Acı çekiormuş gibi inledi ama eli hareketsiz kaldı.

"Dur," dedi tekrar, ona olduğu kadar kendine de.

Hafifçe alnını onunkine değdirdi. "Yapmak zorunda mıyız, hayatım?" Kelimeleri kalındı. "Gel, benimle kaç. Geceyi yatağımda geçir. Seni sabaha kadar memnun edeceğime söz veriyorum ve hayal gücünün canlandırabileceği her şeyi yapabiliriz."

Başını salladı, saçları tuğlalara sürtünüyordu. "Cesaret edemiyorum," dedi. "Ne olduğunu düşünemiyorum üzerime gel. Sen... sen beni şimdiden bir tür fahişe olarak görüyor olmalısın."

Nazik dokunuşuyla kızın eteklerini düzeltmeye başlamıştı bile. "Düşündüğüm şey, senin doyurulmamış ihtiyaçları olan şehvetli bir kadın olduğun," diye mırıldandı, hafifçe yanağını öperek. "Ve bunu düzeltmemeye izin vermelisin. üzücü bir durum."

Kısa, keskin bir kahkaha attı. "Tanrım, çıldırmış olmalıyım," diye mırıldandı. "Bunu yarı yarıya düşünüyordum ve senin kim olduğunu bile bilmiyorum!"

Gözleri hâlâ arzuyla kaynarken geri çekildi ve ona şaşırtıcı derecede resmi bir selam verdi. "Benim adım Nash," dedi sessizce. "Oyuncu ve profesyonel barmen, hizmetinizdeyim hanımefendi."

Profesyonel sybarite?

Az önce yaptığı şeyin korkunç pervasızlığı hızla kafasına dank ediyordu. Xanthia hâlâ nefesini tutamıyordu. Konuşmak için ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Ve aniden, belki de bir kadının yapabileceği en aptalca, en aşağılayıcı şeyi yaptı. Döndü ve koşmaya başladı.

Zihni panik içinde teras boyunca koşturdu. Ama hiçbir şey yoktu. Ayak sesi yoktu. Bağırış yoktu. Balo salonundan yayılan ışık sadece birkaç metre ötedeydi. Sadece kısa Kapıyı açtıktan sonra bir şekilde durup saçlarını toplamayı ve kıyafetlerini düzeltmeyi akıl etti. Hâlâ ses yoktu. Tanrı'ya şükür takip etmiyordu.

Ne düşünüyordu ki? Nefesi hâlâ sertti, Xanthia elini pencerenin dış çerçevesine dayadı ve bacaklarını jöle olmaktan çıkarıp üzerinde zarifçe yürüyebileceği sağlam bir şeye dönüştürmek için çabaladı. Evet. Biraz skandal yaratacak bir şey yapmak istemişti. Ve o Kesinlikle öyleydi. Yabancı bir adamın kendisini anlamsızca öpmesine izin vermişti ve neredeyse bundan çok daha fazlasına izin verecekti. Ve şimdi, onun bedeninin sıcak gücünden yoksunken, kendini her zamankinden daha soğuk ve alışılmadık bir şekilde sarsılmış hissediyordu.

Kendine öfkelenen Xanthia omurgasını sertleştirdi ve yapay bir gülümsemeyle kalabalık balo salonuna daldı yüzüne sıvanmıştı. Yüce Tanrım, ne kadar aptaldı. Biraz fazla şampanya içmek ve abuk sabuk hayallere dalmak başka bir şeydi, sıradan bir yabancıya -ya da Bay Nash'in durumunda, çok sıra dışı birine- küstahça davranmak bambaşka bir şeydi. Ama ne kadar ilgi çekici olursa olsun

aralarında metafiziksel bir şey yoktu. Tanrı aşkına, onun gözlerinin içine bakıp ruhunu görmemişti. Nasıl olmuştu da Böyle bir fikri nasıl uydurdu? Bekarlık beynini etkiliyor olmalı.

Nash'in bir centilmen olması için Tanrı'ya dua etmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Oh, Xanthia kendi iyiliği için dedikodudan korkmuyordu, ama düşünmesi gereken kardeşi Kieran vardı. Belki de hayatını değiştirebilirdi. Bir de çok sevdiği yeğeni Martinique vardı. Lord ve Leydi Sharpe, çok sevdiği kuzenleri ve bu baloda tanıştığı kızları Louisa. Xanthia'nın davranışları Hepsi için kötü.

Her nasılsa, kalabalığın arasından geçerken tanıdığı birkaç kişiye başıyla selam vermeyi başardı. Kendini kaybetmiş bir ahlaksıza benzeyip benzemediğini merak ediyordu ama hiç kimse kaşını bile kaldırmadan geçti. Panik artık azalıyordu ama dokunuşunun anısı azalmamıştı. Yüce Tanrım, Bay Nash'i aramak ve ona jartiyerini fırlatmak gibi son derece aptalca bir şey yapmadan önce kardeşini bulmalı ve ondan kendisini eve bırakmasını istemeliydi.

Xanthia hâlâ titreyen eliyle, Kieran'ın nerede olduğunu sormak için yoldan geçen bir uşağı durdurdu. Uşak, koyu mavi cüppesinin içinde ihtişamlı bir şekilde eğildi. "Lord Rothewell kumar odasında, hanımefendi."

Xanthia kibarca gülümsedi. "Lütfen ona artık gitmek istediğimi söyleyin."

Gerçekten de kardeşinin oyununu bozmak istemiyordu ama ya bu olacaktı ya da burada kalıp Bay Nash'le tekrar karşılaşma riskini göze alacaktı. Birden, tüm bu karmaşanın ortasında, aklına bir şey geldi. Bay Nash hâlâ onun adını bilmiyordu. Adını söylemeden kaçmıştı ve Bay Nash de onu takip etmemişti. Sanki ilgisini kaybetmiş gibiydi.

Belki de öyleydi. Belki de öpüşme konusunda umduğu kadar yetenekli değildi? Bu düşünce biraz alçaltıcıydı. Ama aslında her şey en iyisi içindi. Bay Nash onun adını bilmiyordu, o da Bay Nash'in adını çok az biliyordu. Neredeyse bir daha birbirlerini görmeyecekleri kesindi, çünkü o toplum içinde dolaşmıyordu -aslında buna pek vakti de yoktu- ve Mr.

Nash bir adamın vasıfsız kibrine sahipti. yüksek tabakadaki yerini bilen biriydi. Ve Xanthia tahmininde yanılmadıysa, bu gerçekten de çok yüksek bir yerdi. İçini hafif bir rahatlama duygusu kapladı ve soğukkanlılığını yeniden kazandı.

Giriş salonunda Leydi Sharpe baldızına veda ediyordu. Bayan Ambrose, Xanthia'yı iki yanağından da coşkuyla öptü. "Xanthia, canım, gerçekten daha fazla dışarı çıkmalısın," dedi. "Tamamen renksiz görünüyorsun."

Xanthia kibarca, "Ne kadar da merhametlisiniz," dedi. "Bu arada, Kieran'ı gördün mü?"

Bayan Ambrose sert bir gülümsemeye parladı. "Onu kart odasında bıraktım," diye cevap verdi. "Ruh hallerinden birini yaşıyor."

Leydi Sharpe baldızı gider gitmez yüksek sesle güldü. "Ne kedi ama, Zee," diye fısıldadı dudaklarını Xanthia'nın yanağına koyarken. "Ve inzivaya çekilmiş akrabalarımın benimle ilgilenmeye tenezzül etmeleri beni ne kadar gururlandırdı! küçük top."

"Oh, Pamela, Louisa'nın çıkışını kaçırmamız mümkün değil." Xanthia onu kucaklamak için eğildi. Ama tam o anda Leydi Sharpe biraz gevşedi ve neredeyse fark edilmeyecek şekilde ona doğru yığıldı.

Xanthia irkilerek bir kolunu beceriksizce kuzeninin dirseğinin altına kaydırды. "Pamela?" dedi sertçe. Sonra uşağa, "Bir sandalye lütfen! Ve hizmetçisi. Hemen getirin onu."

Hemen bir sandalye getirildi ve Leydi Sharpe minnetle

sandalyeye yığıldı. "Ezilme ve

Xanthia yelpazesini açıp diz çökerken heyecanla," diye açıkladı. "Oh, teşekkür ederim! Bu esinti çok onarıcı. Evet, kendimi biraz yıprattığımı söyleyebilirim. Oh, ama lütfen Sharpe'a söyleme."

Tam o sırada Xanthia'nın kardeşi ortaya çıktı. "Pamela?" dedi sertçe. "Çok kötü görünüyorsun."

Leydi Sharpe pembeleşti. "Sadece sıcaktan," dedi. "Ve belki de yaşım, Kieran. Şimdi lütfen bana başka soru sorma, yoksa yemin ederim cevap veririm ve seni tamamen küçük düşürürüm."

Kieran kızarma nezaketini gösterdi ve hemen arabalarını aramaya koyuldu. Leydi Sharpe'ın hizmetçisi gelir gelmez Xanthia ayağa kalktı. "Rengini beğenmedim Pamela," dedi, onu bırakmaya isteksizdi. "Ama işte! Bayan Ambrose gibi konuşuyorum, değil mi?"

Leydi Sharpe mahcup bir ifadeyle başını kaldırdı. "Sebepsiz yere değil," diye mırıldandı. "Sizi böyle bir duruma düşürdüğüm için özür dilerim."

"Ama sen yaptın." Xanthia uzanıp onun elini sıktı. "İşte bu yüzden yarın beni tekrar göreceksin. Saat üç gibi çay içelim mi canım?"

İkinci Bölüm

Wapping High Street'te Bir Sıra

Şafak söktüğünde, mevsimsiz sıcaklık yerini bir yağmur fırtınasına bırakmıştı; bu fırtına günü kesik gri tabakalar halinde karşıladı ve bir sonraki hafta boyunca hiç durmadan devam etti. Nash, krem rengi tussah ipeğinden bir sabahlık giymiş olarak yatak odasının penceresinde durmuş, Park Lane'e bakıyor ve dalgın bir şekilde sabah kahvesini yudumluyordu. Ama aslında sabahın yakınından bile geçmiyordu.

Nash, Lord ve Leydi Sharpe'ı hâlâ cevaplanmamış bir düzine yakıcı soruyla baş başa bıraktıktan sonra, gece yarısından sonraki saatlerini White's'ta fildişini savurarak geçirmiş -bu onun en yaygın alışkanlıklarından biri değil- ve sonra metresinin evine gitmişti.

Henrietta Sokağı'nda bir apartman dairesi.

İkisinden de tatmin olmamıştı. Oh, Sir Henry Dunnan'dan bir maymunu tehlikeye atmıştı, dikkat bile etmeden. Ve Lisette, incecik bir Fransız sabahlığı içinde göz kamaştırıcı görünüyordu; Lisette'in bu görüntüsü, sadece ona ne kadara mal olduğunu ve Lisette'in son zamanlarda nasıl surat asmayı alışkanlık haline getirdiğini hatırlamasıyla engelleniyordu.

ve ona eşlik etmediğinde somurtuyordu.

Dün gece suratını asmış ve somurtmuştu. Onu suçlayamazdı; en iyi halinde değildi. Aralarındaki ilişki gözyaşları, kan ve üç paramparça ile sona ermişti. şarap kadehleri. Boş eline baktı ve deneysel olarak esnetti. Hayır, yara açılmamıştı. Yarası vardı. Bu sefer cerrahın iğnesinden kaçtı. Belki de zamanı gelmişti.

Lisette'e cong 'sini vermek için. Kendisine bile itiraf etmekten pek ho lanmasa da akli şimdi başka yerdeydi.

Nash,  ehvet ve  ampanyanın sisi olmadan, dün gece aşırı derecede aptalca bir şey yaptığını biliyordu ve Gereksiz de bir şeydi. Kırmızıli kadının adını ve daha da önemlisi koşullarını öğrenmesi ne kadar zamanını alırdı? Otuz dakika, belki de, bunu yapmak için kendini rahatsız etmişti. Ama yapmadı, Ve  imdi hem kendisine hem de belki de ona çok kızgındı.

Yine de dün gece terasta birlikte yaptıklarını hatırlamaktan kendini alamamı tı. Ve eğer varsa, o birkaç dakikalık nefis cazibe için nasıl bir bedel ödeyecekti? Onu bu kadar etkileyen şey neydi? Gardını indirmeye nadiren bu kadar istekli olurdu. Ama onun kucağında, ateşli kadınsı tutkunun vücut bulmuş haliydi, vücudunun sunduğu tüm zevklere inkar edilemez bir şekilde a  bir kadındı.

Ancak onun kollarından kurtulduğunda, yeşil bir kız   renci gibi panikle mi ti ve gün i ığında, bu zıtlık onu çok rahatsız ediyordu.

Arkasına yaslanıp belayı beklerse lanetlenirdi; yağmur damlalarının pencere camlarından aşağıya doğru birbirleriyle yarı masını izlerken karar verdi. Eğer bir yaramazlık söz konusuysa, o kendisini bulmadan önce dışarı çıkıp onu bulmalıydı. Sürpriz unsuru hiç de azımsanmayacak bir avantajdı.

Tam o sırada u ağı hızla odaya girdi. "Günaydın lordum," dedi Gibbons ve doğruca soyunma odasında. "G mleğinizi soğuk suda beklettim. Sanırım kan lekesi çıkacaktır. Sabahlığını hazırlayayım mı? Yoksa ata mı bineceksin?"

"Yağmur dinerse ata bineceğim," dedi Nash. "Bu sabah acil bir i im var."

"Görünüşe göre çok da acımasız bir iş." Gibbons fazla ileri gitmişti. "Bayan Lyle'ı geri çevirmek niyetinde olduğunuzu umabilir miyim?"

Nash belli belirsiz gülümsedi. "İnsan sanatsal mizaçtan bıkıyor," diye mırıldandı. "O kadının bana neye mal olduğu hakkında bir fikrin var mı Gibbons?"

"Bay Swann'ın dediğine göre kralın fidyesi."

"Ah, Bay Swann!" Nash son içkisini yudumlamak için durakladı.

fincanında kahve, birinin diğerini okuyup okuyamayacağını merak ediyordu.

kahve tortusundan bir servet. İngilizlerin çay alışkanlığı hiç umurunda değildi. "Söylesene Gibbons, bütün hizmetçilerim benim hakkımda dedikodu yapar mı? Yoksa sadece sen ve Swann mı?"

"Hepimiz," diye homurdandı Gibbons. Şimdi tekerlekli merdivenine çıkmış ve soyunma odasının en üst rafını kurcalıyordu. "Ne yazık ki küçük hayatlar yaşıyoruz lordum. Heyecanımız için size bakmak zorundayız."

"Gibbons, bazen düşünüyorum da, küçük bir hayat," diye düşündü Nash. "Ya da belki sadece orta büyüklükte bir hayat. Belki de üvey kardeşimin hayatı? Yük olmadan iyi yaşamaya yetecek kadar para ve ulusa hizmet eden bir kariyer. Bu nasıl olurdu, hayal edebiliyor musunuz?"

"Eminim söyleyemem, efendim." Gibbons son bir homurtuyla büyük bir bando kutusunu aşağı indirdi. "Ama eğer kastettiğiniz iki hafta önceden haber verin."

"Ne? Avam Kamarası'nın önde gelen bir üyesine hizmet etmekten hoşlanmıyor musunuz?"

Gibbons, "Bana gücünüz yetmez, efendim," dedi.

Oldukça da haklıydı. Nash hayatın her şeyine sahipti. lüks. Gerçekten de, her kaprisi birileri tarafından, bir yerlerde bekleniyordu, çizme uşağından Fransız aşçısına,

tüm

Swann'a kadar uzanıyordu ve hepsine geçinebilecekleri bir ücret ödenmesi gerekiyordu.

Sonra bankacısı, uşığı, ayakkabıcısı, şarapçısı vardı. Tuhafiyecisi ve yeşil bakkalı. Zihinsel olarak üvey annesini ve iki kız kardeşini de listeye ekledi. Sonra tüm malikânelerindeki tüm hizmetçiler. Üvey kardeşi Tony. Cumbria'daki iki büyük teyzesi. Yaşlı Talbot'un vingt-et-un'da aldığı Cornish kömür madenindeki işçiler. Sadeliği neredeyse ortaçağdan kalmaydı. Her isme bir görev borcu vardı, çünkü Nash Markisi'nin egemenliği böyleydi. Boynuna geçirdikleri lanet olası bir boyunduruktan bu. Ve yakında daha da ağırlaşp ağırlaşmayacağını merak ediyordu.

"Sanırım bugün araba yüzünden olmalı, lordum." Gibbons şimdi onun dirseğinin dibindeydi ve belki de bir gün Hyde Park olarak yeniden ortaya çıkacak olan bulanık manzaraya bakıyordu. "Zatürre olmanızı hiç istemem."

"Pekâlâ," dedi Nash mutsuzca. Vücudunun maruz kaldığı sefil, doyurulmamış şehvete uygun bir ismi olmalıydı ve Londra'da armalı bir arabayla dolaşmak isimsiz olmaktan çok uzaktı. Ama araba olacaktı, o sözde. Bu, unvanı sayesinde sahip olduğu pek çok ayrıcalıktan sadece biriydi.

Neredeyse gülünçtü, gerçekten. O kesinlikle doğuştan. Sadece ikinci bir oğulun ikinci oğluydu ve yorucu bir iş dışında hiçbir beklentisi yoktu. askeri kariyer, soğuk bir mezar ve büyük olasılıkla sırtında bir Türk bıçağı.

Yine de, annesi her zaman ısrar ettiği gibi, bu onun doğup büyüdüğü şeydi. Ve garip bir şekilde, istediği de buydu. Çocukken macera dolu bir hayat yaşamıştı. Avrupa'yı dolaşıyorlardı - en azından bunu maceralı bulmuştu. Bir siyasi kavanozdan diğerine koştuklarının farkına varmamıştı, ta ki bütün Kıta, Napolyon'un ateşi ve öfkesi içinde tükenmişti.

Uzun zamandır Çar I. Aleksandr'a söz vermiş olan kardeşi Petar, Rus ordusuna katılmak ve küçük kardeşinin sonsuz kıskançlığını kazanmak üzereyken, şaşırtıcı haber ta uzaklardan, Hampshire'dan St. İngiliz akrabaları ölmek için daha uygun bir zaman seçemezlerdi, Tanrı onları korusun.

Ama ne yazık ki Azrail'in kalanlarla işi bitmemişti. Takip eden yıllar zor yıllar olmuştu. Ve her şey Kanlı savaşlar bittiğinde ve tüm cenaze ağıtları söylendiğinde, o Nash'ti - ne olmayı umduğu ne de olmak istediği şey.

Kapının menteşesi gıcırdayarak onu şimdiki zamana döndürdü. Döndüğünde üvey kardeşinin odaya baktığını gördü. "Ah, işte buradasın Stefan," dedi. "Bir fincan daha var mı? Yemin ederim, donuma kadar sıırılsıklam oldum."

"Ne kadar büyüleyici bir tablo çiziyorsun Tony." Nash Gibbons'a işaret etti ama o çoktan bir fincan daha getirmişti. "Dışarıda kötü bir gün var gibi görünüyor. Sizi hangi rüzgar attı?"

Saygıdeğer Anthony Hayden-Worth sıcak bir şekilde gülümsedi. ve kahve servisine en yakın olan en iyi sandalyeye oturdu. Tony boş fincanı doldururken, "Bir adam kardeşini sadece nasıl gittiğini görmek için ziyaret edemez mi?" diye sordu.

Nash pencereden uzaklaştı ve ocağın yanında ona katıldı. "Evet, elbette," dedi. "Ama bir şeye ihtiyacın olursa, Tony-?"

Üvey kardeşinin yüzünde esrarengiz bir ifade belirdi. "Ben gayet iyiyim," dedi. "Ama yine de teşekkür ederim."

"Jenny iyi mi?" dedi Nash.

Tony bir omzunu kaldırdı. "Geri döndü Brierwood geçen hafta," diye belirtti. "Görünüşe göre

buraya karşı büyük bir sevgi geliştirdi. Belki de annemi ve kızları özlüyordur. Umarım sakıncası yoktur?"

"Saçmalama Tony," diye cevap verdi. "Brierwood Jenny'nin de evi. Onun orada mutlu olmasını istiyorum."

"Oh, Jenny faturaları ödendiği sürece yeterince mutlu." Tony belli belirsiz gülümsedi. "Fransa'ya uğrayacak, ben

"Hampshire'dayken, birkaç tane daha bulabilirim." "Babası bu kez gerçekten de onunla ilişkisini kesti mi?"

Tony başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz," diye cevap verdi. "O şımartılmış bir prenses, bizim Jenny. Babam tehdit ediyor ama arada bir de olsa yüklü bir banka çekiyle karşılaşılıyor."

Nash, "Belki de onun önünü kesse daha iyi olur," diye önerdi.

"Neden?" diye sordu Tony dikkatle. "Yani onun faturalarını ödemek sana mı kalacaktı? Ve ben de sana daha fazla borçlu kalayım diye mi? Teşekkür ederim, hayır."

Nash oturdu ve kendine bir fincan kahve daha doldurdu, öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. "Evliliğine hiç karışmadım Tony," dedi sonunda. "Ve şimdi de bunu yapmak niyetinde değilim."

Tony gülümsedi ve ekşi hava dağıldı. "Aslında ihtiyar, sadece dün gece seninle neler olduğunu görmeye geldim," dedi. "White'ın evinde olacağını sanıyordum."

Bu bir zeytin dalıydı ve Nash bunu kabul etti. "Sonunda Lord Hastley'e ulaştım," dedi kahvesini yavaşça karıştıtarak. "Her şeye rağmen o kısrakı vermeyi kabul etti, tabii ki doğru fiyat karşılığında."

Tony'nin yüzünde bir sırıtiş belirdi. "Tebrikler Stefan!" dedi üvey kardeşi. "Bunu nasıl başardın?"

Nash alaycı bir şekilde gülümsedi. "Tamamen çaresizlikten kaynaklanan bir hareket, sizi temin ederim," dedi. "Sharpe'in balosunda onu yere serdim

Dün gece."

"Aman Tanrım, bir çıkışa mı katıldın? Bu çaresiz."

"Öyleydi, daha doğrusu," diye kabul etti Nash.

Tony masanın üzerinden kaşlarını çattı. "Böyle yerlerde ne yaptığına dikkat et Stefan," diye uyardı, "yoksa o sinsilerden biri olursun, Çöpçatan anneler sizi paranızın kurtaramayacağı bir duruma sokacak."

Sözleri Nash'in omurgasında bir ürperti yarattı ama bunu belli etmedi. "Zenginlik bir adamı neredeyse Her şey," dedi, doğru söylediğini umarak. "Ve sonra her zaman geri dönmek için aşağılık itibarım var, değil mi? Değil mi? Her halükarda, Hastley'i Sharpe'ın kumarhanesinde buldum. Zavallı şeytan o kadar batmış ki, gelin alışverişine çıkmış. Şimdi de paramı almaktan memnun."

"Evet, hepimiz öyle değil miyiz?" dedi Tony gülerek.

Nash kaşığını dikkatle yere bıraktı. "Malikânenen bir ödenek almaya hakkın var Tony," dedi sözlerini ölçerek. "Babam ayarladı. Bunu geri alamam, alsam bile ve ben istemiyorum."

Tony tekrar gülümsedi ve konuyu değiştirerek en sevdiği konuya, politikaya ve Wellington ile Lord Eldon arasında giderek artan gerginliğe döndü. Nash pek bir şey söylemedi. İngiliz siyasetiyle ilgileniyordu, ama Tony'nin bunun için yaşadığını biliyordu, bu yüzden kibar cevaplar mırıldandı ve her şeye başını salladı. doğru yerlere.

"Sana söylüyorum Stefan, bu lanet olası Katolik meselesi birilerinin ölümü olacak," diye bitirdi Tony. "En iyi ihtimalle, başbakan için yavaş bir siyasi intihardır."

Nash alaycı bir tavırla, "Ve aile içinde sorun asla iyi bir şey değildir," dedi.

Tony yine güldü. "Bu arada, eski dostum, bu bana bir şey hatırlattı," dedi. "Annem önümüzdeki ay ellinci yaş gününü kutlayacak."

"Evet," dedi Nash. "Unutmamıştım."

"Sanırım bir kutlama yapacağım," dedi Tony. "Her zamanki doğum günü yemeğinden daha farklı bir şey. Sakıncası yoksa belki bir balo ve Brierwood'da bir hafta kalacak birkaç misafir?"

"Tabii ki hayır," dedi Nash. "Jenny yapacak bir şey bulduğu için memnun olacak, değil mi? Kadınların böyle şeylerden hoşlandığını duymuştum."

"Annemin arkadaşları için bir ev partisinin Jenny'nin heyecan anlayışı olduğundan emin değilim," dedi Tony. "Yine de gelir misin Stefan? Burası senin evin ve annem çok memnun olur."

Nash'in ağzında neredeyse fark edilmeyen bir sıkışma oldu. "Göreceğiz," dedi sonunda. "Bugün için planların nedir, Tony? Bu akşam White'ın yerinde görüşelim mi?"

"Hiç sanmıyorum," dedi üvey kardeşi. "Akşam yemeğinden sonra Test ve Şirket Yasaları hakkında sızlanmak için buluşacağız ama bana sorarsanız boşa kürek çekiyoruz.

Sonra da ara seçim strateji toplantısı olacak." "O

zaman neden burada yemek yemiyorsunuz?"

"Elbette, tabii sonrasında aceleyle uzaklaştığım için beni bağışlarsanız," dedi Tony. "Bu lanet toplantılar muhtemelen gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürecek."

"Ama Avam Kamarası'ndaki koltuğunuz oldukça güvende. Yeniden seçildiniz. Daha ne yapmalısınız?"

Tony sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Bu İngiliz siyasetinin doğasında var Stefan," dedi. "Seçimler sadece paraya mal olmaz, çaba gerektirir. Bir el diğerini yıkar ve tüm bu çürüme. Ve çürümüş ilçeler

ucuz. Lordlar Kamarası'nda olduğun için şanslısın, eski dostum; burada sıradan insanların fikirleriyle ya da avuçlarıyla ilgilenmen gerekmez."

Nash gülümsedi ve ağır ağır kahvesini aldı. "Gerçekten de onu hiç düşünmüyorum Tony," dedi fincanın ağzına bakarak. "Üst sınıf ayrıcalıklarımı ve tabii ki üst sınıf ahlaksızlıklarımı kullanmakla çok meşgulüm."

Üvey ağabeyi kaşlarını çatarak ona baktı. "Stefan, bu tür konuğmalar senin itibarını zedeliyor," diye azarladı. "Dikkatli olman ve en azından annemi düşünmen için sana yalvarıyorum."

"Kimsenin üvey annemi hayal edebileceğini sanmıyorum. Karakterimden ben sorumluyum Tony," dedi Nash. "Ben Edwina'ya düşkünüm, o da bana düşkün. Ama ne yazık ki beni o yetiştirmede."

Kardeşinin karşı çıkabileceği her türlü argüman, soyunma odasından pencereye geçen Gibbons tarafından engellendi. "Bu bir mucize lordum," dedi. aşağıdaki caddeye bakarak duyurdu. "Yağmur durdu. Sanırım artık güvenle dışarı çıkabilirsiniz."

Ama Nash sadece dışarı çıkmıyordu. Saldırıya geçiyordu. "Mükemmel, Gibbons," diye cevap verdi. "Arabamı getirmelerini ve kömürlü sabahlığımlı almalarını söyle."

Wapping'de gökyüzü öğleden sonraya kadar açılmadı. Xanthia ofisinin penceresinde durmuş, Yukarı Havuz'dan St. Savior Rıhtımı'na bakıyor ve aklını işinde tutmaya çalışıyordu. Londra'nın havası sakinleşmek için çok az şey yapmıştı.

Thames Nehri'ndeki trafik, bu tür bir koşuşturma ve telaş, bundan daha sert adamlar tarafından yürütülüyordu.

Londra'nın tüm Docklands bölgesi onu hâlâ büyülemeye devam ediyordu. Şimdi bile, gelişinden yaklaşık dört ay sonra, Doğu Yakası'nın endüstrisi ve ticareti karşısında dehşete düşüyordu. Xanthia için İngiltere Wapping'di. Lincolnshire'daki çocukluğuna dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Gerçekten de, Kieran'la birlikte Neville Denizcilik için ikinci bir ofis açmak üzere Londra'yı ziyaret ettikleri beş yıl öncesine kadar Batı Hint Adaları'nın ötesine hiç geçmemişti.

Ama bavulu bu kalabalık şehrin ritmine vurduğu anda kendini buraya ait hissetmişti. Kırsal kesimde değil, hatta evlerinin bulunduğu Mayfair'de bile değil, burada, tüm bu pisliğin, kokunun ve hareketliliğin ortasında. Eğer Thames Nehri Londra'nın ana arteriyse, o zaman kesinlikle Wapping onun kalbiydi.

Haftanın altı günü, Kieran'ın arabası onu Berkeley Meydanı'nın lüks sınırlarından alıp Strand ve Fleet Caddesi boyunca başka bir dünyaya götürüyordu. Burası İşçilerin dünyası; direkçiler ve bakırcılar, çakmakçılar ve su işçileri. Mürekkep lekeli parmaklarıyla siyah giysili gümrük memurlarının belediye meclis üyeleri ve bankacılarla omuz omuza olduğu yer. Doğu Yakası'nın tüccar prenslerinin Wellclose Meydanı'ndaki gösterişli evlerinden inip servetlerinin Londra Havuzu'na doğru yelken açışını izledikleri yer.

Thames Nehri'nin bu kısmında diller, dükkanlar ve hatta kiliseler bile İngilizce kadar yabancıydı. İsveçliler ve Norveçliler önde gelenlerdi. İsveçliler ve Çinliler ve Afrikalılar garip müzikler ve egzotik yiyecekler getirdiler. Fransızlar ve İtalyanlar da Cherbourg ya da Cenova'daki gibi Wapping. İnsanlığın görkemli bir erime potasıydı.

Tam o sırada Xanthia'nın arkasındaki kapı açıldı ve odaya bir ürperti daha yayıldı. Pencereden döndüğünde, iş temsilcisi Gareth Lloyd'un içeri girdiğini gördü.

ofis. Hemen köşedeki masasına gitti ve odaya taşıdığı çuha kaplı defteri tokatlayarak yere bıraktı. "Bu Belle Weather geldi," dedi kesin bir ifadeyle. "Şu anda Limehouse Reach'e doğru geliyor."

Xanthia'nın gözleri büyüdü. "Ne muhteşem bir koşu!" Son derece memnun bir şekilde pencereden ayrıldı ve programları kontrol etmek için kendi masasına gitti. "Her şey yolunda gitti mi? Ya da kıyıya çıkan oldu mu?"

"Gemici geldi. Kaptan Stretton'ın Cape'i dönerken fazladan bir ton fildişi aldığını söyledi." Lloyd bir elini kalın, altın sarısı saçlarında gezdirdi. "Ne yazık ki turunçgillerde bozulma olmuş. Siyah bir mantar. Yaklaşık üçte biri kayboldu, topluyorum."

Bu talihsiz bir durumdu ama tamamen beklenmedik bir şey değildi. Xanthia sandalyesine yerleşti ve ellerini dalgınca kollarında aşağı yukarı ovuşturmaya başladı.

Lloyd şöminenin karşısına geçip diz çöktü. "Yine donuyorsun." Ona bakmadan konuştu ve kömürleri dürtmeye başladı. "Ateşi yakacağım."

"Teşekkür ederim."

Sessizce onu izledi. Ateş söndüğünde Lloyd iyice canlanmış bir halde yandaki duvarı kaplayan devasa haritaya gitti ve her biri Neville'in denizdeki gemilerinden birini temsil eden parlak sarı iğnelerle noktalı kan kırmızısı çizgileri incelemeye başladı. Kırmızı çizgiler onların tercih ettikleri ticaret rotalarıydı ve Lloyd muhtemelen Gecenin karanlığında parmak ucuyla izlerini sürdürdü, onları o kadar iyi tanıyordu ki.

Gareth Lloyd, ağabeyinin ölümünden bir düzine yıl öncesinden beri Neville Shipping'in yanındaydı. Luke onu sayım evinde ayak işlerine bakan bir çocuk olarak işe almıştı. Fakat Lloyd kısa sürede finansal konularda esrarengiz bir beceri göstermişti ve Batı Hint Adaları'nda

yetenek. Tehlikeli yolculuğu göze alanlar başkalarının değil, kendi servetlerini yapmak için gelmişlerdi. Kieran gibi birkaçı başarılı oldu. Şeker kârlı bir işti, çoğu zaman gemicilikten daha kârlıydı.

Ancak Gareth Lloyd bir başkasının hizmetinde sessizce çalışmaya devam etmişti. Luke'un ölümünden sonra Neville Denizcilik bir dizi ticari temsilcinin altında bocaladı. Bir öncekinden daha sahtekârdı. Kieran, ağabeylerinin kurduğu şirketten hiç hoşlanmamıştı ve çoktan plantasyonlar ve değirmenler tarafından iliklerine kadar sömürülmüştü. ailenin servetinin büyük kısmını sağlıyordu. Ama Xanthia Luke'un ayaklarının dibinde büyümüş, onunla birlikte düzenli olarak nakliye ofisine gitmişti. Küçük bir kız kardeşi meşgul etmek ve beladan uzak tutmak için en iyi yer orasıydı. kadın ilişkilerine güvenmek.

Xanthia çalışmayı ne zaman bıraktığını ve ciddi bir şekilde çalışmaya başladığını bile hatırlamıyordu. Adamlardan birinin çözülmesi gereken bir sorunla ya da verilmesi gereken bir kararla kendisine geldiği ilk olayı hatırlamıyordu. Ya da ilk değersiz iş temsilcisini kovduğunda ve onun yüzünde beliren inançsızlığı izlediğinde. Ama bir noktada, bankacılar, tüccarlar ve deniz kaptanları bile başını okşamayı bırakmış ve onun hesaba katılması gereken bir güç olduğunu kabul etmeye başlamıştı.

Yavaş yavaş Neville Denizcilik'in yönetimi Xanthia'ya, operasyonları da Gareth Lloyd'a geçmişti. Kieran buna şiddetle itiraz etmemişti. Burası Barbados'tu; biri ne yaparsa İnsan sahip olduğu kaynaklarla bunu yapmalıydı. Dahası, ikisi de yaptıkları işte çok iyidiler. Pazarlık ve strateji. Yatırım ve hedge. Gemileri, parayı ve emtiayı bir merdivenden düşme kolaylığıyla dünyanın öbür ucuna gönderebiliyorlardı.

Lloyd Belle Weather'ın yerini göstermek için iğneyi oynattı, sonra bir omzunu şömineye dayadı,

Xanthia'yı odanın diğer ucundan sabit ama okunamayan bakışlarıyla süzdü. "En son Lord Sharpe'a gittin. Gece mi?" dedi sonunda.

"İsteksizce, evet." Xanthia kalemini bir kenara bıraktı.

"Sezonun en parlak döneminde, sosyetenin en üst düzeyinin katıldığı bir Mayfair balosu," diye mırıldandı. "Bir kadının hayal edebileceği her şey var mıydı?"

"Bazı kadınlar, belki." Xanthia bakmakta olduğu programı kapattı ve ayağa kalktı.

Odayı geçti ve bir elini onun yanına, masanın üzerine koydu. Odadaki gerilim aniden hissedilir hale gelmişti. "İki hayat yaşayamayacağını biliyorsun, Xanthia, değil mi? Değil mi?" dedi soğukkanlılıkla. "Hem sosyete güzeli hem de iş sahibi olamazsınız. Burası İngiltere. Ton kabul etmeyecektir sen."

"O zaman tonun canı cehenneme," diye cevap verdi. Son dört aydır bu konu ilk kez gündeme gelmiyordu. ortaya çıkmıştı. "Eğer benim seçimlerim sana uymuyorsa, Gareth, o zaman Bridgetown'da kalmalıydın."

"Ve ne yapacaksın?" diye karşılık verdi.

Suçlayıcı bakışlarını onunkilere dikti. "Umutların vardı, Gareth," dedi sessizce. "Hem de çok iyi. Hancock's sana Neville's'in sana ödediğinden çok daha fazlasını teklif etti, azınlık hissen olsa bile. Beni bunu bilmeyecek kadar aptal mı sandın? Öyleyse neden hâlâ buradasın? Ben de bunu merak ediyorum."

"Kahretsin, Xanthia, nedenini biliyorsun." Xanthia onu itemedi elleri omuzlarını kavradı ve ağzı kabaca onunkini aldı. Talepkârca.

Bir an için kendini bıraktı, ağırlığını ona verdi, gerginliğe ve yalnızlığa teslim oldu. Kaya gibi sağlam ve sıcaktı. Kendi iradesine rağmen, bir an

Uzun zaman önceki tutku göğsünde kıpırdandı. Gareth onun teslimiyetini hissetti ve öpücüğü derinleştirerek onu sahiplendi -ya da öyle sanıyordu.

Ama onu asla sahiplenemezdi. Bir zamanlar var olan şey artık yoktu ve onu yeniden canlandırmaya cesaret edemiyordu. Kadın Ona ihtiyacı vardı, dostluğuna, bilgeliğine ihtiyacı vardı ama hayır, buna değil. Arzu, aşk olmadan hiçbir şeydi. Xanthia, ellerini onun omuzlarına koydu ve şaşırtıcı bir güçle onu geri itti.

Başını kaldırdı, vahşi, sıcak bakışları onunkileri tutuyordu.

"Sana bir tokat atmalıyım." Xanthia'nın sesi titriyordu.

Orman yangını söndü. "Al canım," dedi. "Eğer kadın olmak ve bir kadının ihtiyaçlarına sahip olmak seni daha iyi hissettirecekse."

Öfkelenerek kolunu geri çekti ama Gareth'ın gözleri onu cesaretlendirdi. Onu ürpertti. Her nasılsa aklını başına toplayarak elini indirdi ve avucunu sandalyesinin arkalığına koydu, böylece nasıl titrediğini görmeyecekti.

"Çık dışarı, Gareth," dedi ona bakmayı reddederek. "İ bundan bıktım. Gelecek üç aylık maaşını çek ve git. Kovuldun."

"Beni görevden alamazsın, Xanthia," dedi arkasını dönüp sert adımlarla uzaklaşırken. "Yöneticilerinizin üçte ikisinin oyu olmadan olmaz. Bu da sen, ben ve Rothewell demek. Ondan oy mu istiyorsun, canım? Ona söylemek ister misin Neden? Birbirimize neler yaptığımızı ona anlatmak ister misin?"

"Buna değebileceğini düşünmeye başladım," diye tersledi onun arkasına dönerek. "Bazen, Gareth, senden nefret ediyorum."

Pencereden dışarı kör gözlerle bakma sırası ondaydı. "Hayır, yok," dedi bir elini kalçasına koyarak. "Neredeyse keşke,

Xanthia, öyle yapsaydın daha kolay olurdu. Ama Tanrım, bazen kendimi ikimize de yetecek kadar hor görüyorum."

Şimdi içi tamamen titriyordu. Tanrım, bu kadar kötü oynamıştı! Gerçekten kaybetmek istemiyordu. Gareth, ya bir arkadaş ya da bir çalışan olarak. Oynadığı korkunç, korkunç bir denge oyunuydu.

"Gitmem gerek," dedi ve sandalyesini aniden masasına doğru itti. Tartışma şimdilik sona ermişti ve ikisi de ikisinin de kazanmadığını biliyordu.

"Nereye?" dedi, sanki hiçbir şey olmamış gibi. "Kaptan Stretton ve veznedar manifesto ve kasayla birlikte karaya çıkacaklar."

"Leydi Sharpe beni bekliyor," dedi Xanthia, dosyaları dağınık bir şekilde bir araya getirirken.

"Pekâlâ." Lloyd kapıya doğru gitti. "Stretton'la ben ilgilenirim. Arabanızı çağırayım mı?"

"Hermitage Merdivenleri'nden bir kayık alacağım," dedi. aniden. "Daha çabuk olacak. Yağmur dindi ve gelgit geliyor."

Lloyd kaşlarını çatarak kapıdan döndü. "Londra'da sen bir hanımefendisinsin, Xanthia," dedi. "Hanımefendilerin çalışmıyorlarsa, kesinlikle refakatsiz su adamlarını selamlamazlar."

"Peki benim ne yapmamı istiyorsun, Gareth?" diye tersledi. "Mayfair'de koltuk minderlerini döverek oyalanmanı ve Neville Shipping'i yönetmek için seni terk etmemi mi?"

Lloyd sanki kadın ona tokat atmış gibi geri çekildi. "Bu sana yakışmadı, Xanthia," dedi. "Ve ben bunu hak etmedim."

"Özür dilerim." Xanthia yine üşümüş gibi kollarını göğsünde kavuşturarak pencereye döndü. "Haklısınız, elbette. Sözlerim yersizdi."

Onu takip etti ve omuzlarından kabaca çevirdi. "Bu şekilde yaşamak zorunda değilsin, Xanthia," dedi. "Burada, İngiltere'de, gerçekte olduğun gibi olabilirsin - doğuştan bir hanımefendi."

"Neye karşı?" diye karşılık verdi. "Bridgetown'ın en iğrenç serserisinin yoksul koğuğu mu?"

Gareth bile Xanthia'yı gönülsüzce yanına alan o aşağılık adam, amcası konusunu açmaması gerektiğini biliyordu. ve kardeşleri. "Sen Baron Rothewell'in kız kardeşisin," diye homurdandı. "Sharpe Kontu'nun evlilik yoluyla kuzeni. O büyük ejderha Leydi Bledsoe'nun kanlı yeğeni. Niçin Bundan vaz mı geçeceksin, Xanthia? Neden kaderinde olan şey olamıyorsun?"

"Çünkü Gareth, ne olduğumu asla unutamam." Sesi şimdi alçak ve sertti. "Hiçbir şey ama amcamın istenmeyen çöpler. Beni bu şirket yarattı. Tanrı'nın lütfuyla, kardeşim bana bir şans verdi ve şimdi Neville Nakliye beni bir erkeğin asla anlayamayacağı şekilde tanımlıyor. Bundan asla ama asla vazgeçmeyeceğim Gareth - Tanrı'nın yeryüzündeki hiçbir sebep için - ve eğer aksini düşünüyorsan Önünüzde uzun, sefil bir bekleyiş var."

Gözleri uzun, beklenti dolu bir an boyunca onunkileri tuttu, sonra garip bir sarsıntıyla kapıyı açtı. "Ben bir şey için beklemek," dedi. "Beklemekten yıllar önce bıkmıştım. Bakely'yi kayıgınızı alması için aşağı göndereceğim." Ve sonra gitmişti.

Xanthia kızgın ve sarsılmış bir halde elindeki kağıtları topladı. deri çantasına doldurdu ve aceleyle pelerinini giydi. Alt kata, katiplerin alanına indiğinde Gareth ortadan kaybolmuştu. Portföyünü bir kolunun altına sıkıştırdı, personele iyi akşamlar diledi ve günün sonundaki koşuşturmanın içine doğru yola çıktı. Wapping High Street.

Kooperatiften gelen ritmik tangır tungur tangır tangır sesleri, sokağın iki yanında sıralanan binaların ve depoların yüksek duvarlarında yankılandı. Ekşi Nehrin yukarısındaki bira fabrikasından gelen mayalanmış şerbetçiotu kokusu burun deliklerini doldurdu. Ve tüm bunların üzerinde gelgitin keskin kokusu vardı.

Tahta çıtalarla yüklü bir at arabası gümbürdeyerek geçti, şüphesiz kooperatife gidecekti. Xanthia arabanın geçmesine izin verdi, sonra da Hermitage Merdivenleri'ne giden dar, taş döşeli yoldan aşağı döndü. Gareth Lloyd onu merdivenlerin başında bekliyordu ve aşağıda, çağırdığı kayık şakırdayan akıntıya karşı sallanıyordu. Yeni ve sağlam görünüyordu ve sucu pirinç ehliyet rozetini ceketinin kolunda gururla taşıyordu.

Belli ki Gareth ona eşlik etmek istiyordu. "Geç oldu," dedi, sesi duygusuzdu. "Bakely'yi rıhtıma gönderdim. Belle Weather demir attığında bir çakmak gönderecek ve Stretton'a yarın rapor vermesini söyleyecek."

Bir an için onun arkadaşlığını reddetmeyi düşündü. Ama Xanthia'nın pratik zekâdan başka bir şeyi yoktu. Westminster'a bir beyefendinin -ya da kesinlikle öyle görünen bir adamın- eşliğinde varmak, yalnız varmaktan çok daha iyi görünecekti ve Pamela'nın düşünmesi gereken şeyler vardı. Bu yüzden Daha önce belki de binlerce kez yaptığı gibi elini Gareth'ın elinin içine koydu. "Bunu yapmana gerçekten gerek yok, biliyorsun."

"Biliyorum," dedi ve onu dikkatle merdivenlerden aşağı indirdi.

Kayığa yerleştiler ve sucu küreklerini derinden okşayarak merdivenlerden uzaklaştı ve güçlü bir şekilde kaynayan bulanıklığın içine.

Xanthia yanında oturan adama değil, nehir kıyısına odaklanmaya çalıştı. Londra'nın bu görüntüsünü seviyordu. Burası Mayfair ve Belgravia'nın katı, zarif dünyası değil, ticaretin canlı, nefes alan dünyasıydı.

Doğu Hindistan'ın devasa depoları ve yeni St. Katharine Rıhtımı'nın yüksek inşaat vinçleri. Havuzda, devasa tüccarlar ve şık yelkenliler, yüksek direkleri artık çırılçıplak kalmış bir halde, gelgitin üzerinde sallanıyordu. Mavnalar aceleyle

Büyük gemilerden değerli yükleri indirip sonra da güvenli bir şekilde karaya çıkarmak için gidip geliyorlardı. Ve eğer erkekler bu büyük, iç içe geçmiş dünya tarafından küçeleştirildiyse, bir kadın... şey, bariz bir şekilde yersizdi. Gareth bu konuda haksız sayılmazdı.

Xanthia kendini oraya ait hissediyordu ama ara sıra yan gözle bakılması ona hâlâ ortama uyum sağlayamadığını söylüyordu. Ama

Limanda elbette kadınlar da vardı. Ama bunlar dükkân sahipleri, terziler ve tüccar eşleri ya da Tanrı'nın yeşil dünyasındaki her limanın her santimetrekaresine uğrayan, her yerde bulunan fahişelerdi. Mayfair'in hanımefendilerinin kuşkusuz tiksinecekleri hayatın bir parçasıydılar. Xanthia onlara alışkındı. Gareth yanıliyordu. O bir hanımefendi değildi, diye düşündü Güzel Hava'yı aramak için boynunu bükerek. Pek sayılmaz. Ve bu da onu belki de olması gerektiği kadar rahatsız etti.

Ancak Hanover Sokağı'na vardığında Leydi Sharpe'in hâlâ yattığını öğrenince çok rahatsız oldu. Xanthia'ya hanımefendinin odasını göstermesi için talimat bırakılmıştı ve bir uşak onu hemen yukarı çıkardı.

Xanthia içeri girdiğinde Pamela'nın tam olarak yatakta olmadığını, uzun, kadife bir divanın üzerinde yün bir şala sarınmış olduğunu gördü. Kızı Louisa yanındaki sandalyede sert bir şekilde oturuyordu. Leydi Louisa'nın narin sarı lüleleri canlılığından bir parça kaybetmiş gibiydi ve kızın gözleri ve burnu şişmişti pembenin acınası bir tonuna dönüştü.

"Aman Tanrım, Pamela!" dedi Xanthia, odaya girerken eldivenlerini çıkararak. "Ya Louisa? Ne oldu böyle?"

Bunun üzerine Louisa gözyaşlarına boğuldu, sandalyesinden fırladı ve hâlâ açık olan kapıya doğru koştu.

"Aman Tanrım," dedi Xanthia, kızın fırfırlı eteklerinin kayboluşunu izlerken.

Pamela alaycı bir gülümsemeyle başını kaldırdı ve boş sandalyeyi okşadı. "Ona aldırma, Zee," dedi kuzeni. "Çocuk on yedi yaşında. İnsan o yaştayken her şey bir melodramdır. yaş."

Xanthia eldivenlerini bir kenara fırlattı ve sandalyeye çöktü. "Pamela, neler oluyor?" diye sordu kuzeninin elini tutarak. "Bu ev tamamen alt üst olmuş gibi görünüyor. Bugün. Hizmetçiler kedi gibi ürkek ve sen, çay saatinde sabahlığıyla! İyi değilsin. Bunu gözlerinden anlayabiliyorum."

Yüzündeki alaycı gülümseme geri döndü. Pamela onun parmaklarını sıkarak, "Sadece biraz halsizim, canım," dedi. "Ama bu uzun sürmeyecek. Şimdi, dinle, Zee. Sana en önemli şeyi söyleyeceğim. inanılmaz bir şey! Sharpe kendini kaybetmiş durumda."

Xanthia'nın gözleri büyüdü. "Ne? Söyle bana, çünkü çok endişeliyim."

Pamela bir elini biraz genişlemiş olan karnına koydu. "Xanthia, ben hamileyim."

Xanthia'nın nefesi kesildi. "Yüce Tanrım! Sen... sen tamamen emin misin?"

Pamela zayıf bir gülümsemeyle başını salladı. "Oh, Xanthia, buna inanabiliyor musun? Çok heyecanlıyım ve aynı zamanda çok da korkuyorum."

Xanthia'nın kendisi de biraz korkmuştu. Pamela kırkına birkaç yıl kalmıştı ve yirmi yıllık evlilikten ve en az yarım düzine hamilelikten sonra iki çocuğu var. Kızları. Güzel kızlar, ama yine de kızlar.

"Ah, Zee, benim için mutlu olduğunu söyle!" diye haykırdı Pamela. "Oh, düşündüğün şeyi düşünme, canım, ve sadece bu harika şansı düşün. verildi. Sharpe'a varisini vermek için bir şans. Hayatım mükemmel bir şekilde tamamlanmış olurdu!"

Xanthia derin derin gülümsedi ve kuzeninin yanağını öpmek için divanın üzerine eğildi. "Kendimden geçtim," dedi. "Daha fazla memnun olamazdım. Kieran'a söylemek için sabırsızlanıyorum. O kadar sevinecek ki Senin adına sevindim, Pamela. Ama hayatım, çok dikkatli olmalısın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedi acımasızca. "Ebeler ve doktorlar bu sabah beni dürtmek ve umut etmekten bile korktuğum şeyi doğrulamak için buradaydılar. Ve şimdi, önümüzdeki altı ay boyunca hiçbir şey yapmama - aşağıya inmememe bile - izin verilmeyecek. Elbette delireceğim. Ama Sharpe'a bir şans verebilirsem buna değecek. oğlum."

Birden Louisa'nın kırmızı burnu ve gözleri Xanthia'nın gözünün önüne geldi. "Ah, canım!" dedi. "Zavallı Louisa!"

Pamela'nın gözleri dolmaya başladı. "Korkunç bir zamanlama, değil mi?" dedi. "Bu onun ortaya çıkışı, Zee! Bu onun mevsimi! Onu giydirmek için küçük bir servet harcadık ve oldukça iyi karşıladı. Ve şimdi ben de Michaelmas!"

"Ne yapacak Pamela?" diye sordu Xanthia. "Babası var elbette... ama mesele tam olarak bu değil, değil mi?"

"Bir refakatçisi olmalı," diye ısrar etti Pamela. "Tabii ki, her zaman Christine vardır. Ne de olsa Sharpe'ın kız kardeşi. Ama onun biraz abartılı olduğu düşünülüyor, değil mi? Louisa'nın yaşlarında bir kız için uygun bir arkadaş olduğunu düşünmüyorum."

"Hayır, sanmıyorum," diye mırıldandı Xanthia.

Gerçek şu ki, Christine Ambrose ahlaksız bir kediydi - zaman zaman pençelerini Kieran'a geçiren bir kedi. Ama Kieran kadının ne olduğunu biliyordu ve onu en az onun kendisini kullandığı kadar iyi kullanıyordu. Bazen Xanthia belki de birbirlerini hak ettiklerini düşünüyordu. Ama Christine'in Louisa'ya eşlik etmesi? Hayır, bu olmazdı. Yavaşça, Pamela'nın elinin kendisinininkini neredeyse ölümüne tuttuğunu fark etti. Aşağıya baktığında kuzeninin gözlerinde yalvaran bir ifade gördü.

"Oh, Xanthia, canım, sana güvenebilir miyim?"

Xanthia bir nefesi zorlukla bastırdı. "Bana güvenmek mi?" diye yankılandı. "Ne için, dua etmek için mi?"

"Louisa'yı sezonun geri kalanında görmek için."

"Yani... onu balolara, toplantılara falan götürmek için mi?" dedi Xanthia içi boş bir sesle. "Oh, Pamela. Sanmıyorum... hayır, ben bu konularda bilgili değilim... mümkün değil..." Ama Pamela'nın gözlerindeki çaresizlik tamamen yürek burkucuydu.

Pamela divanda biraz doğrulup oturdu. "Kentin en iyi evlerine davetiyeler ayarlayacağım," diye yalvardı. "Ve tabii ki her Çarşamba Almack'ın evine."

Xanthia hafif bir kızgınlık sesi çıkardı. "Saçmalama Pamela," dedi. "Aboneliğimiz yok ve muhtemelen bir tane alamaz."

Pamela güldü. "Oh, Rothewell kabul edilecek Hemen, sevgili çocuğum," dedi. "Unvanı bunu garanti ediyor. Louisa'nın refakatçisi olacağınızı ve benim gibi hoş karşılanacağınızı söyleyeceğim. Ne de olsa ben de Kasabada nüfuz, canım. Ve belki sen de eğlenirsin! Oh, hayatım, bunu yapacağını söyle."

Xanthia tereddüt etti. Sevgili cennet! Asla umut edemeyeceği Bay Nash'i tekrar gördüğünde yıkılmanın eşiğine gelmişti. "Ama ben

Evli olmayan bir kadını," diye itiraz etti. "Bu gerçekten ideal değil. Öyle değil mi?"

"Ama sen olgun bir kadınsın," dedi Pamela kararlılıkla. "Ya sen ya da Christine olmalı. Aileden biri olmalı ve annem bunu yapamaz. Ayrıca Louisa'yla hep kavga ederler. Tek ihtiyacınız olan Kieran'ın ya da Sharpe'in eskortu. Onları yatıştırmak için neredeyse her zaman bir kumarhane olacaktır."

Xanthia içini çekerek nefesini bıraktı. Kieran bundan hiç hoşlanmayacaktı ama Kuzen Pamela'ya karşı alışılmadık bir düşkünlüğü vardı. "Elbette yardımcı olmaktan mutluluk duyarız Pamela," diye cevap verdi. "Ama birkaç şey var, Canım, bunu göz önünde bulundurmalısın."

Pamela'nın soluk kaşları kalktı. "Evet? Ne türden?"

Xanthia ona ilgi çekici Bay Nash'ten bahsetmeye cesaret edemedi. "Biliyorsun, Neville ile büyük bir ilişkim var. Nakliye," dedi onun yerine.

"Ah, evet, canım," dedi. "Bundan çok sık bahsediyorsunuz." "Ama farkında olmadığın bir şey var ki, ben orada çok zaman geçirdim. Tam anlamıyla. İş yerinde."

Pamela bunu düşünmüş gibiydi. "Ne de olsa üçte birine sahipsiniz," diye düşündü. "İnsanın kendi çıkarlarını gözetmesi gerekir, sanırım."

"Aslında yüzde yirmi beşi bana ait," dedi. "Kieran'ın yirmi beşi ve Martinique'in de yirmi beşi var. Luke öldüğünde miras kaldı. İş temsilcimiz Gareth Lloyd şu anda kalan yüzde yirmi beşin sahibi."

"Gerçekten de öyle mi?" dedi Pamela. "Farkında değildim." Xanthia, "Bu ne burada ne de orada," diye devam etti.

"Gerçek şu ki, Neville Shipping'i aşağı yukarı ben idare ediyorum."

Pamela neşeyle başını salladı. "Evet, bir keresinde bu tür

bir şey önermiştiniz."

Xanthia kuzeninin elini tekrar tuttu ve ona sözünü dinletmeye yemin etti. "Pamela, ben her gün işe gitmek için Doğu Yakası'na bir arabayla gidiyorum," dedi sesi kararlıydı. "Wapping'in özellikle pis bir sokağında, akla gelebilecek en itibarsız insanlarla dolu pis bir evde, etrafı erkeklerle çevrili bir ofiste oturuyorum ve bunu çok seviyorum. İnsanlar bana bakıyor, Pamela. Bir gün Londra limanı yakınlarında bir adam bana tükürdü. Çoğu bana ait olmadığımı düşünüyor. ton arasında hiç kimse bu değerlendirmeye katılmayacaktır."

"Oh. Oh, anlıyorum." Pamela baykuş gibi gözlerini kırptırıyordu. "Bu... bir dükkân sahibi olmak gibi bir şey mi, ne dersiniz? Bayan Reynolds Bir zamanlar bir dükkânı vardı, biliyorsun. Ama şimdi Leydi Warding oldu."

"Evet, ama ben asla Leydi Warding ya da ona benzer bir şey olmayacağım," diye nazikçe bastırdı Xanthia. "Ben her zaman bir işte çalışacak kadar terbiyeden yoksun Bayan Neville olacağım. erkek işi. Çünkü duyulursa böyle diyecekler Pam. Ve korkarım ki bu, sıradan bir esnaf olmaktan daha kötü bir şey olacak."

Pamela dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Kendi başının çaresine bakmaya hakkın var, Xanthia," diye ısrar etti. "Kieran bunu yapmanı destekliyorsa, bu başka kimseyi ilgilendirmez."

"Hayır, değil," diye onayladı Xanthia sert bir sesle. "Ama duyulursa -ki duyulacak- o zaman dedikoducular bunu kendi iş."

Pamela koltuğa yaslanarak rahatladı ve Xanthia'nın elini okşadı. "Oh, eğer bu ortaya çıkarsa, senin sadece bir Eksantrik," diye cevap verdi. "Gerçekten de, canım, caziben ve atılganlığıyla bunu oldukça moda haline getirebilirsin. Belki de kişinin kendine ait bir evi olması moda haline gelecektir. Şirket mi? Şapkaları kendim seçmeliyim. Nasıl yapılıyor

acaba? Her halükarda Louisa adına endişelenmiyorum."

Xanthia belli belirsiz gülümsedi. İstihdam gerçekten de kuzeni için yabancı bir kavramdı. Hanımefendi. "Pekâlâ o zaman," diye mırıldandı. "Uyarıldınız."

Pamela, Xanthia'nın avucunu Xanthia'nın avucuna yerleştirerek, "Evet, şimdi her şey hallolduğuna göre, elini buraya koymanı istiyorum," dedi. karnının üstünde. "Yeni kuzenine merhaba de, müstakbel Sharpe Kontu."

Xanthia'nın gülümsemesi derinleşti. "Bir şey hissedecek miyim?" diye sordu merakla. "O... o hareket edecek mi? Ya da elimi tekmeleyecek mi?"

Pamela güldü. "Oh, Xanthia, şok edici bir şekilde Masum," dedi. "Hayır, haftalar boyunca hiçbir şey yapmayacak. Ama yine de içeride. Hareket etmeye başladığında sana söyleyeyim mi? Tekmelemesini hissetmek ister misin?"

Xanthia birdenbire utandı ve biraz da kışkırdığını hissetti. "İsterdim, evet," diye itiraf etti. "Bu benim için çok harika, akıl almaz bir şey."

Pamela'nın yüzü ciddi bir ifade aldı. "Yakında kendi çocukların olmalı, Xanthia," dedi sessizce. "Zaman ilerliyor. Sen kaç yaşındasın? Yedi yirmi mi oldun?"

Xanthia mahcup bir kahkaha attı. "Ah, Pamela, birkaç ay sonra otuz yaşında olacağım," dedi. "Ve planında ciddi bir kusur var, canım. İnsan kocası olmadan çocuk sahibi olmamalı."

Pamela'nın yüz ifadesi aydınlandı. "Eh, evlilik pazarına girmek üzeresiniz!" diye cevap verdi. "Louisa doğru kişiyi bulmak için etrafına dikkatle bakmaya kararlı. Bir tür centilmen. Sevgili kızım, sana da aynısını yapmanı tavsiye ederim."

Xanthia başını salladı. "Evlenmek niyetinde değilim Pamela."

"Peki, neden olmasın?" diye sordu kuzeni. "Dünyadaki en doğal şey bu."

Xanthia gözlerini kaçırdı ve kelimelerini dikkatle seçti. "Beyler gelinlerinin... daha genç ve daha saf olmasını isterler," diye cevap verdi. "Ayrıca, endişelenmem gereken bir de Neville Shipping var. Eğer evlenirsem, kocamın olur. Öyle olmasa bile, hiçbir koca benim gibi çalışmama izin vermez."

Pamela sabırsızlıkla, "Aman Tanrım, bırak da Neville Shipping'le Kieran ilgileysin!" dedi. "Başka ne yapması gerekiyor? Onun Tarlalarını sattı ve tüm mülklerini kiraya verdi. Dürüst olmak gerekirse, Xanthia, eğer zamanını geçirecek bir şey bulamazsa, Sharpe içeceğini ve fahişelik yapacağını söylüyor. erken bir mezara."

Xanthia kaskatı kesildi. "Kieran gemicilik hakkında hiçbir şey bilmiyor, bilmek de istemiyor," diye cevap verdi. "Sadece gemiyi satacak. şirketi en yüksek teklifi verene satmak."

Pamela, "Evet, Barbados mülklerinde yaptığı gibi," diye belirtti. "Yemin ederim, bu bana hiç mantıklı gelmedi."

"En yüksek teklifi verene satmadı Pamela," diye nazikçe azarladı Xanthia. "Araziyi her yıl işleyen adamlara tahsisli olarak kiraladı. Ve eğer sen de benim gibi hayatın boyunca Barbados'ta yaşamış olsaydın, bunu neden yapmak istediğini anlardın. Kölelik günleri sona erdi, Pamela. Bunu hepimizin kabul etmesinin zamanı geldi. Bu iğrenç ve ne kadar nazik olunursa olunsun, yozlaştırıcı bir kurumdur."

"Evet, bu çok korkunç bir şey.
_"

Kapıdan gelen bir ses onun sözünü kesti. Pamela'nın hizmetçisi odaya girdi. "Madam Claudette'in kızı Leydi Louisa'nın yeni elbiselerini getirmiş, hanımefendi," dedi reverans yaptıktan sonra. "Kız gitmeden önce onları denemesini ister misiniz?"

Pamela ve Xanthia belli belirsiz özür dileyen bakışlar attılar. Belli ki bu öğleden sonra köleliğin kötülüklerinden daha fazla söz edilmeyecekti. Bu bayanlar için çok daha rahatsız edici olan kötülüğe geri dönme zamanı gelmişti. Mayfair, kötü dikilmiş bir balo elbisesinin tarifsiz dehşeti.

Üçüncü Bölüm

Mayfair'de Vahim Bir Yanlış Anlama

Baron Rothewell bir konyak ve kara, kötü bir mizahın tadını çıkarıyordu ki, kapının tokmağının üzerine düştüğünü duydu.

Berkeley Meydanı'ndaki zarif ön kapı. Aslında çay saatinden beri konyağının tadını çıkarıyordu ve şimdi

şimdiye kadar yalnız geçen bir arayı bozmaya niyetliydi.

Rothewell, sessizliğin asla ihanet etmeyen gerçek bir dost olduğuna dair eski atasözüne sıkı sıkıya inanan bir adamdı. Çok az tanıdık edinir ve çok daha azını yanında tutardı.

Boğ konuğmaktan hoşlanan bir adam da değildi ve Rothewell'in görebildiği kadarıyla hepsi boğtu.

Ama muhtemelen endişelenmesine gerek yoktu, diye kendini teselli etti baron, çalışma odasındaki küçük büfeye gidip kendine bir kadeh daha doldurdu. Londra'da neredeyse hiç kimseyi tanıımıyordu ve kesinlikle hiç kimseyi kendisini ziyaret etmesi için davet etmemişti. Bu nedenle, yeni işe aldığı uşaklarından biri elinde bir beyefendinin kartıyla içeri girdiğinde şaşırdı.

Daha önce hiç duymadığı bir isim.

"Evde değilim," diye hırladı.

Ama uşak rahatsız görünüyordu. Uşak, "Sanırım beklemek istiyor, lordum," dedi. "Ne de olsa o Lord Nash."

Rothewell kaşlarını çattı. "Lord Nash de kim oluyor?" diye homurdandı baron. "Ve neden umurumda olsun ki?"

"Genelde istediğini elde eden türden bir adamdır," dedi uşak.

Bu Rothewell'in merakını uyandırmaya yetti. "Pekâlâ," dedi. "Adamı içeri al."

Doğa bilimciler, bazı etoburların vahşi doğada karşılaştıklarında, birbirlerinin etrafında dönüp koklaştıklarını ve her birinin diğerinin geri çekilme isteğini değerlendirdiğini söylüyor. Rothewell asla geri çekilmedi. ve adam eşiğinden geçtiği anda tüyleri diken diken oldu.

Nash adındaki adam kırbaç gibi zayıftı ve kontrollü bir güçle hareket ediyordu. Saçları kuzgun kanadı gibi simsiyahtı, şakaklarında belki biraz gümüş rengi vardı. Bir kolunda pahalı görünümlü bir sürücü pelerini, bir elinde de sanki kısa bir süre kalacakmış gibi eldivenleri vardı.

"İyi akşamlar Lord Rothewell." Adamın gözleri obsidyen buz gibiydi. "Beni kabul etmeniz ne büyük incelik."

Işıltılı gözler. Pahalı giysiler. Çok yumuşak bir ses ve tam olarak İngilizce de değil, diye düşündü. En azından bu ilginç olabilirdi.

Rothewell bir sandalyeye doğru elini salladı. "Oturun," dedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Nash sanki bir şey anlatmak istermiş gibi sandalyesini masaya yaklaştırdı. "Buraya kişisel bir mesele için geldim."

"Rothewell, "Seni daha önce hiç görmediğim için bunun ne olabileceğini düşünemiyorum," dedi.

Adam sanki ona inanmamış gibi belli belirsiz gülümsedi. "Hayır, resmi bir tanışıklığım yok," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. "Ama sanırım onunla tanışma şerefine nail oldum.

Dün gece Lord Sharpe'ın balosunda kız kardeşiniz. Bayan Xanthia Neville - o sizin kız kardeşiniz, değil mi?"

Rothewell adamın bir kurda benzediğine karar verdi; zayıf ve aç görünümlü bir kurda. "Sizi Sharpe'ın balosundan hatırlamıyorum," dedi adamın bakışlarını tutarak. "Ama evet, Bayan Neville benim kız kardeşim. Ne olmuş yani?"

Lord Nash, "Sanırım onun vasisi sizsiniz," dedi. çok sessiz bir sesle. "Onu ziyaret etmek için izninizi rica ediyorum."

"Ne yapmalısın-?"

"Bayan Neville'e kur yapmak istiyorum." Sesi daha da kısılmış, daha da uğursuzlaşmıştı. "Bir şekilde takım elbisemin sizin için kabul edilebilir olacağından eminim."

Rothewell hiç de korkmuş değildi. "Kesinlikle değil," diye bağırdı. "Neden olsun ki? Benim kız kardeşim bir olağanüstü bir kadın. Ve bildiğim kadarıyla bir kocaya da ihtiyacı yok. Dahası, ihtiyacınız olan Xanthia'nın izni ve eğer onun hakkında en ufak bir şey biliyor olsaydınız, bunu zaten bilirdiniz."

"Ah, bağımsız fikirli genç bir hanım," dedi Nash. "Ne kadar da çekici."

"Bağımsız düşünen biri değil," dedi Rothewell. "O Bağımsız. Ve inatçı. Ve haklıyken otoriter - ki çoğu zaman bunu kabul etmek istemez. Tanrım, Nash, neredeyse otuz yaşında.

Üstelik o... o diğer kadınlar gibi değil. Ne sorduğunuz hakkında bir fikriniz var mı?"

"Kız kardeşinize kur yapabilir miyim diye soruyorum." "Neden?"

"Pardon?"

"Neden Xanthia?" diye sordu. "Eğer bir eş istiyorsan, neden genç ve çekici bir bayan seçmiyorsun, Nash? Hayat senin için çok daha kolay olacak, inan bana."

Lord Nash şimdi belli belirsiz rahatsız görünüyordu. "Bayan Neville yönetici bir tip, değil mi?"

"Evet ve bu konuda oldukça da iyiyim," dedi Rothewell.

"Gerçekten de, ben Tanıdığım herhangi bir adama karşı onu bire on destekleyeceğime inanıyorum.

-Ama ilginizi istemediğiniz bir yere çekerseniz Lord Nash, bana hesap verirsiniz."

Nash gerçekten şaşkın görünüyordu. Belli ki bu toplantı planladığı gibi gitmiyordu. Ama ne bekliyordu ki? Birden Rothewell'in aklına tatsız bir düşünce geldi. Gözlerini Lord Nash'in pahalı ve güzel

ve düşündü. "Açıkçası, Nash," dedi sonunda, "şimdi düşünüyorum da, senin bu kıyafeti giymen için tek bir neden biliyorum

Kız kardeşime karşı bir ilginiz var ve bu hiç de gurur verici

değil." Nash'in gözleri parladı. "Lütfen açık konuş,

Rothewell."

"Servetinden söz ediyorum," diye cevap verdi Rothewell. "Şüphesiz bildiğiniz gibi, kız kardeşim oldukça varlıklı bir kadındır.

Ama bundan vazgeçmeyecektir Nash ve bir evlilik bunu yapmasını gerektirir."

Marki bir santim geri çekildi, şaşkınlığı yerini düpedüz küstahlığa bıraktı. "Benim bir servet olduğumu söylemeye cüret ediyorsunuz.

Avcı mı?" diye tersledi. "Yüce Tanrım. Kesinlikle hayır."

Rothewell parmaklarını düşünceli düşünceli birbirine geçirdi. "O halde özür dilerim, tabii ki," dedi sertçe. "I Xanthia'nın ne kadar güzel olursa olsun tam olarak bir papazın yemi sayılmayacağını varsayalım. Ve onun güçlü kişiliği... Bu konuda ne demek istediğimi anlattığımı

söyleyebilirim."

Nash'in duruşu artık o kadar sertti ki, sanki
Bir demir çubuk yuttu. "Belki de bir hata olmuştur."

sonunda kabul etti. "Sizin Bayan Neville'in pek de ideal bir eş olmayacağını düşünmeye başladım."

Rothewell belli belirsiz gülümsedi. "Doğru adam için, Xanthia gerçekten de takdire şayan bir eş olurdu," dedi. "Ama senin o adam olmadığından oldukça eminim. Böylesine zeki ve güzel bir kadının onu sevmeyen ya da hak etmeyen biri için harcanmasına izin vermeyeceğim."

Nash delici ve sabit bakışlarını kaldırarak ev sahibininkilerle buluştu. "Sanki aklınızda başka biri varmış gibi konuşuyorsunuz."

Sandalyesinde rahatsız bir şekilde kayma sırası Rothewell'deydi. "Kız kardeşimin bir teklifi var, evet," diye itiraf etti. "Bir teklif
Bir aile dostundan uzun süredir. Bir gün düğümü atacaklarını tahmin ediyorum."

"Anlıyorum." Nash aniden ayağa kalktı, gözleri aniden düzleşti ve anlaşılmaz oldu. "Özür dilerim, Lord Rothewell. Özür dilerim, Lord Rothewell. sizi gereksiz yere rahatsız etti-"

Çalışma odasının kapısı aniden açıldı ve elinde içi doldurulmuş deri bir dosya taşıyan bir kasırga içeri daldı. Her iki adam da ayağa kalkarken kız kardeşi, "Kieran, şimdiye kadarki en şok edici haberlerim var!" dedi. "Ve Belle Weather altı hafta erken geldi, o yüzden belki-" Gözleri Rothewell'in misafirine doğru kaydı. "Oh. Yüce Tanrım. Özür dilerim."

Rothewell onu yakaladığında kapıdan çıkmak üzereydi. "O kadar hızlı değil, yaşlı şey," dedi. "Sanırım yeni dostumuz Lord Nash'i tanıyorsun?"

"Lord Nash?" Xanthia pembenin üç tonunda kızarmıştı. "I-Hayır, anlamıyorum. Yani... yani kim olduğunu ya da neden olduğunu tam olarak anlamadım..."

Rothewell kız kardeşini daha önce ne söyleyeceğini bilemez halde gördüğünü hatırlamıyordu. Bu adamdan korkmadığından emin olmak için gözlerinin kızın yüzünde

gezinmesine izin verdi.

Hayır, yüzünde ciddi bir utançtan başka bir şey yoktu. "Açıkçası, bu talihsiz iş beni ilgilendirmiyor," dedi ve kız kardeşinin kolunu bıraktı. "Ben Sizi yalnız bırakayım."

"Bizi neye bırakacaksın, dua et?" Xanthia şimdi Nash'e yan gözle şüpheyile bakıyordu.

"Biliyorsam ne olayım." Rothewell omuz silkti ve konyak bardağını aldı. Sonra daha iyi düşünerek şişeyi de kaptı. Uzun bir gece olabilirdi.

Kapı kapandığında Nash, "İyi akşamlar Bayan Neville," dedi. "Yine karşılaştık."

Nash, Bayan Neville'in şüphesinin öfkeye dönüşmesini izledi. "Oh, Lord Nash, öyle mi?"

"Lütfen bilmediğinizi iddia etmeyin," dedi.

"Bilmiyordum." Her kelime net bir şekilde telaffuz ediliyordu. "Burada ne yapıyorsun? Beni nasıl buldun?"

"Dün gece beni terk ettiğinden beri aklımdan çıkmıyorsun canım," dedi. "Bu yüzden birkaç kişiye sordum gizlice sorular yönelttim ve keşfettiklerimden biraz rahatsız oldum."

Yüzünde öfke çizgileri belirdi. "Ben küçük olduğum için Bir tür avmışım gibi yere serilmekten rahatsız oldum," diye karşılık verdi. "Dün gece olanlar için ben de sizin gibi özür dilerim efendim. Ancak, bir hanımefendi bir beyefendiyi bu koşullar altında aniden terk ettiğinde, çıkarılabilecek birkaç sonuç vardır."

"Gerçekten var mı?" diye mırıldandı. "Aklıma sadece bir tane geliyor."

"Ve yine de beni buraya kadar takip ettin?" diye meydan okudu, onun ne demek istediğini tamamen anlamamıştı. "Beni mahremiyetimin içine kadar takip Eve mi? Bu, efendim, kabul edilemez."

Nash bir an için temkinli bir şekilde onu izledi. Kafa karışıklığının ortasında bile onun yakınlığının ve neredeyse elle tutulur cazibesinin farkındaydı. Koyu kestane rengi saçları, ince burnu ve çok geniş açılı gözleriyle alışılmadık bir güzelliğe sahipti; gözleri kırpmadan ona odaklanmış, meydan okumasına bir cevap bekliyordu.

"Beni bağışlayın Bayan Neville," dedi sonunda. "Durumu yanlış değerlendirmişim."

"Öyle görünüyor," diye karşılık verdi. "Ne oldu da kardeşimi çağırdın?"

"Sanırım aslanın inine giriyordum," diye cevap verdi. "Ben belanın beni bulmasını bekleyecek türden bir adam değilim ve rüzgârın hangi yönden estiğini görmek istedim."

"Oh, ne kadar saçma!" diye cevap verdi. "Ne dedin sen?"

"Mantıklı olan çok az şey," diye itiraf etti Nash.

"Ondan uzak durmanı istiyorum," diye emretti. "Rothewell sizin gibi züppeleri kahvaltıda yer, Lord Nash. İnanın bana, onu kızdırmak istemezsiniz."

Nash nefesini sertçe içine çekti. "Özür dilerim. Züppe mi dediniz-?"

Bayan Neville renklendi. "O zaman bir moda tabağı. Ya da bir lale. Ya da bir zarif, belki?" Durdu ve dudaklarını büzdü. "Özür dilerim. Hakaret etmek istemedim ve Açıkçası doğru kelimeleri bilmiyorum. Ama her ne olursan ol, kardeşimi kışkırtmayı bırak."

Nash bir adım daha yaklaştı ve onun kolunu kavradı. "Ve Sharpe'in terasında ne yaptığımız hakkında konuşmak onu kışkırtmak mı?"

"Yüce Tanrım!" Gözleri mavi bir ateşle parlıyordu. "Eminim yapmamışsındır?"

Başını iki yana eğip onu inceledi, hâlâ kolunu sıkıca tutuyordu. "Hayır, yapmadım," diye düşünerek cevap verdi. "Söyleyin bana Bayan Neville, sizce tepkisi ne olurdu?"

Kolunu geri çekti ve bir adım geri çekildi. "Söyleyemem," diye itiraf etti. "Hiçbir şey, belki. Ya da belki seni durduğun yerde vurup öldürebilirdi. Rothewell'in sorunu da bu, görmüyor musun? Kimse bilemez. Lütfen gidin, Lord Nash. Ve uzak durun. Sanırım hepimizi büyük bir kederden kurtarmış olacaksınız."

Bir adım daha yaklaştı, garip bir şekilde onun kaçmasına izin vermek istemiyordu. "Söyleyin bana Bayan Neville, dün gece beni neden öptünüz?" diye sordu sessizce. "Gerçekten de, Tanrı aşkına, o terasta tek başınıza ne yapıyordunuz?"

"İngiltere özgür bir ülke," diye cevap verdi. "Hava almak için dışarı çıktım."

"Bayan Neville, siz bekâr bir kadınsınız," diye itiraz etti. "Toplum genellikle-"

"Lütfen nefesini boşa harcama," diye araya girdi. "Ne ben İngiliz toplumunun beklentileri hakkında başka bir derse ihtiyacım yok. Ben bekârım efendim, akılsız değil. Eğer temiz hava almak istersem, bunu yaparım ve sizin sosyetenizin de kendi gülünç edep anlayışlarıyla boğuşması gerekir."

Nash'in ağzı iradesi dışında sıırıtmaya başladı. "Görünüşe göre buradaki tartışmamız sona erdi," dedi pelerinini ve eldivenlerini çıkararak. "Söylememe izin verirsiniz, Bayan Neville, çok etkileyici bir kadınsınız. Keşke gönüllü bir dul olsaydınız, hatta zavallı bir şeytanın gönüllü karısı olsaydınız, ama değilsiniz, değil mi? Ve şimdi bunun acısını çekeceğim."

"Oh, Tanrı aşkına, Lord Nash." Kadın ona kararsızca baktı. "Kimsenin acı çekmesine gerek yok."

"Ne yazık ki bundan kaçınmanın tek bir yolu var," diye mırıldandı. "Ve bu söz konusu bile olamaz. Bu olağanüstü akşam için teşekkür ederim canım, aslında iki akşam için."

Kapıya doğru dönerken dudaklarından bir rahatlama sesi çıktığını duydu. Ama son anda onu kolundan yakaladı. "Bekleyin, Lord Nash." Gözleri hâlâ temkinliydi. "İ Bilmek isterim, vardığınız sonuç neydi?"

"Anlayamadım?"

"Terasta," diye hatırlattı ona. "Tek bir sonuç çıkarabileceğinizi söylemiştiniz. Belli ki yanlış olan buydu."

"Ah, şu!" Belli belirsiz gülümsedi. "Bekâr olduğunuzu öğrendiğimde terasa kadar takip edildiğimi ve tuzağa düşürüldüğümü sandım."

"Tuzağa mı düştüm?" Anlaması bir an sürdü, sonra anladı. "Tuzağa mı düştüm? Yüce Tanrım, bu ne hakaret."

Bir omzunu kaldırdı. "Benim konumumdaki bir adam için bu sürekli bir tehdittir."

Kadın ona ters ters baktı. "Kendinizi övüyorsunuz Lord Nash. Erkek olsaydım, böyle bir hakarete bulunduğunuz için sizi azarlar ve hem size hem de bencil endişelerinize bir son verirdim."

"Yine de bunu yapmadığına şaşırmaya başladım," dedi dürüstçe. "Çok iyi bir nişancı mısınız?"

"Evet, ama biraz pratik dışı," dedi. "Muhtemelen kalbini iskalar ve bağırsaklarına isabet ettiririm, bu yüzden uzun, acı verici ve çürüten bir ölüm olur."

Yüzünü buruşturdu. "O zaman gerçekten de korkunç bir kaderden kurtuldum," dedi ve onun önünde eğildi. "Sen nadir bulunan bir güzelsin canım, ama uğruna ölmeye değmezsin - yavaş ya da başka türlü. Ben sana

İyi akşamlar, Bayan Neville. Ve size bekârlığınızdan dolayı mutluluklar dilerim. Uzun süre devam etsin."

Xanthia Lord Nash'i şüpheyle izledi ama pişmanlığı gerçekten de samimi görünüyordu. Hafifçe başıyla onayladıktan sonra beklenmedik ziyaretçisine kapıya kadar eşlik etti. Nash elini pirinç kapı tokmağının üzerine koydu ama Xanthia bir anlık dürtüyle kendi eliyle tokmağı kapattı. "Benim için son bir soruya cevap verir misin?"

Şahin gibi, kibirli burnunu aşağı indirdi ve tek kaşını kaldırdı. "Söyleyemem," diye cevap verdi. "Hayatıma ya da erkekliğime yönelik başka tehditlere yol açacak mı?"

Bunu görmezden geldi, çünkü onun sırtışını bastırmak için büyük bir mücadele verdi. "Sana sorabilir miyim -yani demek istediğim-" Dudaklarını belirsizce yalamak için durakladı. "Dün gece olanları unutabilmeniz mümkün mü?"

Kaşlarındaki çarpıklık bir kademe daha arttı. "Milyon yıl geçse de olmaz," diye mırıldandı, biraz daha yaklaşıarak. "O gür, duygulu ağzının anısını mezara götüreceğim canım. Bir de elimin altındaki o güzel, sıkı kıçının mükemmel dönüşü var, ve senin neredeyse yakıcı sıcaklığın-"

"Tam anlamıyla öyle demek istemedim," diye araya girdi.

"Ah," dedi, gözleri kızın boyunda gezinirken. "Ama ara sıra neler olabileceğine dair hayaller kurmamın bir sakıncası yok, değil mi Bayan Neville? Burada, Londra'da geceler soğuk ve yalnız."

"Lord Nash, lütfen." Xanthia yüzündeki sıcaklığın yükseldiğini hissetti. "Akıl almaz bir muhakeme eksikliği sergiledim ve bunu bana hatırlatmamanızı dilerim."

"Ama ben unutamiyorsam, sen neden unutasın ki?" Onun sesi
Sıcak bir kadife gibi üzerine aktı. "Gerçekten de, Bayan Neville, siz

beni çok etkiledi. Sizin de tutunmak isteyebileceğiniz o küçük fasıldan küçük bir kalıntı kaldığını ummuştum."

Xanthia ciddi görünmeye çalıştı. "Boş verin onu," dedi. "Tek söylediğim, efendim, şey... şey, ben dışarıda olacağım toplum beklediğimden biraz daha fazla. Yalvarırım olanlardan başka hiç kimseye bahsetmeyin."

Bir adım geri çekildi. "Yüce Tanrım, Bayan Neville!" diye cevap verdi. "Beni ne tür bir adam sanıyorsunuz?"

Dudağını ısırdı ve ona baktı. "Bir beyefendi, umarım?"

"Gerçekten de bir centilmen," diye mırıldandı. "Böyle samimi ve değerli bir anıyı paylaşmaktansa bir Fransız engizisyoncu tarafından tırnaklarımın sökülmesini tercih ederim."

Xanthia gözlerini kaçırdı. "Teşekkür ederim," dedi. "Bunu hafife alarak sormuyorum, kendim için bile."

O anda çenesinin altından hafifçe dokunup yüzünü kendi yüzüne doğru çekerek onu şok etti. "Eğer kendin için değilse," diye sordu sessizce, "o zaman kimin için istiyorsun?"

Kadın bakışlarını indirdi ve adam elini bıraktı. "Lord ve Leydi Sharpe için," demeyi başardı. "Leydi Louisa'ya sezonun geri kalanında eşlik etmeliyim. Hatta Almack'a gitmem gerekecek. Korkarım kuzenimin sağlığı hassas bir döneme girdi ve ilgilenin."

"Yüce Tanrım! Almack'ın mı?" Siyah gözleri kahkahalarla dans ediyordu. "Ve sen gideceksin?"

Bakışları tekrar onunkilere kaydı. "Şüphesiz bunu komik buluyorsunuz," diye karşılık verdi. "Ama bu konuda çok az seçeneğim var. Ve bana inanabilirsiniz ki, bir sürü tonla dirsek çürütmek yerine yapmam gereken binlerce şey var."

Uzun bir süre onun gözlerini tuttu, yüz hatlarında isimsiz bir duygu belirdi. "Peki o zaman," dedi sonunda. "Belki de kaderimizde tekrar karşılaşmak vardır, Bayan Neville."

"Oh, bundan şüpheliyim." Alaycı bir gülümseme takındı. "Bana Almack'ın tipi gibi görünmüyorsun. Seni ön kapıdan bile içeri almayacaklarına bahse girerim."

Yine zarif bir omzunu kaldırdı. "Hiç kimse bilir," diye mırıldandı. "Ne tür oranlar öneriyorsunuz?"

Xanthia güldü. "Oh, sadece düz bir bahis," dedi. "Evin bir yerlerinde yedek bir yirmi poundluk banknotum olmalı."

Nash sıkıca gülümsedi. "Cazip, Bayan Neville, ama sanırım Beni bu tür bir oyun cehennemine sokmak için çok daha zengin olmak gerekir," dedi. "Almack'ın yüce portallarında çok fazla adam en değerli varlıklarını kaybetti."

Xanthia kaşlarını kaldırdı. "Ne tür bir varlık?"

Lord Nash kurt gibi sıırttı. "Paha biçilmez bekârlıkları," diye cevap verdi. "Şimdi sana iyi akşamlar diliyorum canım, tekrar görüşene kadar. Sanırım kendi çıkış yolumu bulabilirim."

Duygu fırtınasının ortasında, Xanthia yıkandı ve Akşam yemeği için giyinmişti. Nash'i -Lord Nash'i- kardeşinin en güzel koltuğunda rahatça uzanmış ve evindeymiş gibi görünürken bulmak ne büyük bir şok olmuştu. Bugün çok esmer, uzun boylu ve hatırladığından çok daha erkek görünüyordu. Xanthia'nın iş gününün tüm telaşı ve Pamela'nın sağlığıyla ilgili tüm endişeleri içinde, dün geceki çılgınca kaçamağın anısını bir şekilde unutmuştu.

Bu tamamen doğru değildi, diye itiraf etti, ikinci giysisini bağlarken aynada kendini inceliyordu.

earbob. Lord Nash'in dokunuşunun anısı hâlâ aklındaydı, Aklının bir köşesinde dolaşıp duran ve belli belirsiz bir utanç duygusu uyandıran bu olay, birkaç pişmanlık saplamasıyla da iç içe geçmişti. Ve onu tekrar gördüğünde, ilk şok geçtikten sonra, pişmanlık keskin bir bıçak gibi kesilmişti. Gün ışığında, ne kadar çarpıcı bir beyefendi olduğu apaçık ortadaydı.

Yakışıklı değildi, hayır. İngiliz tarzında değildi. Ama zarafetin vücut bulmuş haliydi; zayıf ve karanlıktı, ay ışığının aydınlattığı bir ormanda sinsice dolaşan bir kedi gibiydi. Adamda öyle bir entrika havası vardı ki, insan onu her yönüyle daha yakından tanımak için can atıyordu. kelimenin tam anlamıyla. Bugün Lord Nash ağır ve uzun saçlarını yüksek alnından samur yelesi gibi savurmuştu. Neredeyse eski moda bir zarafet örneği olan pelerini, hayal edilebilecek en esnek, en ince dökümlü yünden yapılmış gibi görünüyordu ve koyu gri ceketinin omuzlarının genişliğine güzelce uyum sağlamıştı.

Yüzü de dikkat çekiciydi. Bu sert düzlemler ve açılar, önceki akşam fark etmediği bir ciddiyete ve belli bir heybete sahipti. Ve gözleri, Tanrım, O obsidyen gözler! Neredeyse egzotik bir görünüme sahipti ve sanki damarlarında bir Moğol sürüsünün kanı dolaşıyormuş gibi belli belirsiz bir açıyla bakıyorlardı.

Tüm bunlar Xanthia'yı merak içinde bırakmıştı. Ya dün gece onu balkonda bırakmasaydı? Ya fantezilerini gerçekleştirecek kadar cesur olsaydı? Ya ona sadece adını verseydi ve onun yatağına girmesi için yaptığı cesur daveti kabul etseydi?

Onu reddedecekti, olacak olan buydu. Lord Nash onun bekâr olduğunu öğrendiğinde, sanki kız birdenbire patlamış gibi geri çekilirdi. alevlere dönüştü. Daha önce yanmış bir adam havası vardı.

Xanthia iç çekerek aynadan doğruldu ve gözlerinin içine baktı. Unut onu, dedi kendi kendine. Bu asla olmayacak. Ne Nash'le ne de başka bir erkekle. Gareth'ı istemediği sürece -ve

Gareth, Xanthia'nın vermeye hazır olduğundan çok daha fazlasını istiyordu.

Gareth ile bir zamanlar tutku vardı, evet. Ve samimi bir dostluk da. Ama Xanthia bir kadının evlendikten sonra kocasının mülkünden başka bir şey olmadığını çok iyi biliyordu. Gareth'a inandığından değil.

Neville Nakliyat'ın kontrolünü ondan alacağını değil, sadece bunu yapmaya yasal olarak hakkı olduğunu düşünüyordu. Ve ona kendisi ve uğruna çalıştığı her şey üzerinde bu gücü vermek kendi seçimi olacaktı. Onu seviyordu. Ama onu bunun için yeterince sevmiyordu.

Yemek odasında, Kieran'la birlikte akşam yemeğinin ilk iki öğününü günün işlerini konuşarak geçirdiler. Kieran sıradan sohbetler eden bir adam değildi, ancak bir mektupla evden küçük bir haber aldım. ve Kieran'ın Barbados'taki kiracılarından biri su hakları hakkında oldukça karmaşık bir soru sormak için mektup yazmıştı. Sıradan bir işti elbette ama birlikte yaşadıkları hayatın özünü oluşturunuyordu.

Kieran, Luke ve nihayetinde Luke'un evlat edindiği Martinique, Xanthia'nın bildiği tek gerçek aileydi. Ve ihtiyacı olan tek şey de onlardı. Ancak aniden, tereyağlı yaban havucu tabağını masadan aşağı indirirken, Xanthia elini Pamela'nın hafifçe yuvarlaklaşan karnının üzerinde hayal etti. Bocalamış olmalıydı, çünkü Kieran tabağı kaptı ve onun elinden aldı. "İyi misin, Zee?" diye mırıldanarak ona meraklı bir bakış attı.

Xanthia gülümsemeye zorladı. "Yemek biraz ağırdı."

Kieran biraz daha şarap istedi, sonra da uşakları odadan gönderdi. Xanthia sivri soruların

başlamak üzereydi, ama ağabeyinin gazabından nadiren korkardı. Aslında onu herkesten daha iyi anlıyordu -ki bu çok da iyi olmadığı anlamına geliyordu ama yine de neredeyse herkesten kaçan bir gerçeği kavrayacak kadar iyiydi. Büyük Baron Rothewell'in yaptığı her kör ve ağırbaşlı şey, kemiklerine kadar işlemiş bir görev duygusundan kaynaklanıyordu; ne doğuştan sahip olduğu ne de eğitimini aldığı bir görev. Kendi kendine getirdiği bir görevdi bu - ya da öyle olduğuna inanıyordu.

Ağabeylerinin zamansız ölümü ikisini de derinden korkutmuştu, çünkü korkunç bir anda cesur yetim üçlüsü ikiye düşmüştü. Ve ne o ne de Kieran buna hazırlıklı değildi. Bu yüzden Kieran'ı affetti. ve onun havlamalarına, toplayabildiği kadar metanetle katlandı.

Kieran şarabı kadehinin etrafında döndürüyor ve neredeyse körlemesine kadehe bakıyordu. "Şu Nash denen adam hakkında her şeyi duymak istiyorum, hayatım," dedi. "Anladığım kadarıyla onunla Pamela'nın evinde tanışmışsın?"

Xanthia gözlerini indirdi. "Geçerken."

"Oldukça iyi bir izlenim bırakmış olmalısın, Zee," diye devam etti. "Lord Dark-and-Dangerous'la evlenirsen Gareth Lloyd'un kalbinin kırılacağını farkındasın değil mi?"

Xanthia bezelyelerini bir taraftan diğer tarafa itmeyi bıraktı. tabağı diğerine uzattı. "Affedersiniz?" dedi. "Eğer ne?"

Kieran masanın öbür ucundan ona baktı. "Eğer Nash ile evlenirsen."

Xanthia'nın gözleri yemek tabağı kadar yuvarlaktı. "Tanrı aşkına sana böyle bir fikri ne verdi?"

"Belki de adamın sana kur yapmak için izin istemesiydi," diye karşılık verdi Kieran. "Ne yani, sadede gelmedi mi?"

Xanthia dehşete kapılmıştı. "Kesinlikle yapmadı."

"Güzel." Kieran bıçağını aldı ve kızarmış tavuğun budunu ustalıklı dilimledi. "Bu fikri bir kenara bıraktığını umuyordum."

"Elbette-" Xanthia'nın sesi garip bir şekilde keskin bir notaya çarptı. "Elbette, Kieran, bu konuda ciddi olamazsın?"

"Sana kur yapmak için izin istedi," dedi Kieran daha kararlı bir şekilde. "Ben de onu geri çevirdim. Daha genç ve daha teklif edilebilir birini bulmasını önerdim. Ayrıca, senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyor Zee, o yüzden-" Birdenbire durdu. "Umarım, hayatım, adama karşı hislerini yanlış yorumlamamışımdır?"

Xanthia başını salladı. "Hayır."

Hayır. Cevap kesinlikle hayırdı. Ve şimdi Xanthia'nın acı çektiği tek duygu, en ufak bir baş dönmesi. Lord Nash tamamen çıldırmış olmalıydı. Xanthia'nın değerli erdemini bir şekilde lekelediğine gerçekten inanıyor muydu? Sadece bir öpücükle mi?

Ama bu sadece bir öpücük değildi, değil mi? Sadece hatırladığında bile içinde hafif bir arzu kıpırdanması oldu ve nefesi daraldı. Xanthia gözlerini kapattı. İyi Tanrım, bir an için bile olsa bunu düşünmesine izin verirse, onun ağzının ve dokunuşunun uyandırdığı o tatlı, baygın özlemi hâlâ hissedebilirdi. İnsanın aklına mum ışığı, yumuşak keten çarşaflar ve...

Hayır. Bu sadece bir öpücük değildi. Ve Nash haklıydı. Leydi Louisa olsaydı, o kadar alçakça okşamıştı ki Sharpe dün gece onu öğleden önce prangaya vururdu. Ve bunu hak etmiş olurdu, çünkü Louisa açıkça masumdu. Ama Xanthia masum değildi ve bütün fark da burada yatıyordu. Nash'in bunu fark etmemiş olmasına hayret etti. Belki de fark etmişti. Belki de bu yüzden bir papazın fare kapanından korkmaya başlamıştı.

Kieran ona garip bir şekilde bakıyordu.

Xanthia çatalını aldı ve şaşkın bir ifade takınmaya zorladı. "Lord Karanlık ve Tehlikeli," diye mırıldandı. "Ona neden böyle diyorsun?"

Kieran tavuktan bir ısırık daha aldı. "Adamda kötü niyetli bir hava buluyorum," dedi sonra. düşünceli bir şekilde çiğniyordu. "O da İngiliz değil. Ya da belki de İngilizce'nin ana dili olmadığını söylemeliyim. Sen de mi fark ettiniz mi?"

Xanthia'nın gözleri büyüdü. "Haklı olabilirsin," diye cevap verdi. "Denizcilerle o kadar uzun süre dirsek temasında bulundum ki, belli belirsiz bir aksanı pek önemsemiyorum."

Kieran düşünceli görünüyordu. "Her nereden geliyorsa gelsin, bu küstahlığı umursadığımdan emin değilim," dedi. "I Sharpe'a adamın karakteri hakkında sorular soracağıma inanıyorum."

"Oh, dua et yapma." Xanthia kardeşine kaşlarını çatı. "Gerçekten de, bunu yasaklıyorum."

"Yasaklıyor musun?" Kieran masaya karanlık bir bakış fırlattı, sonra yumuşadı. "Sen bilirsin, Zee. Bu senin düğünün, benim değil."

"Bu kimsenin düğünü değil," diye ısrar etti.

"Ve Gareth hakkındaki soruma cevap vermedin, canım," diye devam etti. "Umarım Gareth'ın hâlâ bizim sevgili dostumuz olduğunu hatırlatmama gerek yoktur. Aslında ikimiz için de aileden biri sayılır."

"Ne söylemeye çalışıyorsun, Kieran?" diye sordu.

"Sadece ona zarar verme Zee, kesinlikle olduğundan daha fazla gerekli," dedi ağabeyi sessizce. "Eğer bunu yapmak istemiyorsan O zaman ona açıkça söyleyin."

Xanthia çatalını bıraktı. "Ona açıkça söyledim," dedi. "Yaklaşık yarım on yıldır ona söylüyorum,

Kieran. Gareth konusunda lütfen sus. Konuşmam gereken çok daha önemli bir konu var."

"Al canım," dedi ağabeyi, sesi hemen hafifleyerek. "Ama Tanrı aşkına, benimle bu konuda konuşma. Neville Shipping'i ya da Gareth'la bütün gün neler konuştuğunuzu. Westminster vergi cetvellerinin alfabetik sıralamasını dinlemeyi tercih ederim."

Xanthia ona alaycı bir bakış fırlattı. "Seninle Pamela hakkında konuşmak istiyorum," dedi. "Ve lütfen dinle, Kieran. Bu önemli bir konu."

Nash'i yeniden görmenin şokunu üzerinden atmış olan Xanthia'nın Pamela'nın durumuyla ilgili tüm korku ve heyecanı yeniden ortaya çıkmıştı. Ama Pamela'nın içinde bulunduğu durumu açıklaması ve kardeşinin işbirliğini sağlaması yarım saatini almıştı. İstemeye istemeye gelmişti, çünkü Kieran'ın İngiliz sosyetesine karşı en ufak bir ilgisi yoktu. Gerçekten de değirmenlerini ve çiftliklerini bırakıp İngiltere'ye döndüğünden beri hiçbir şeyle ilgilenmez.

Yemeği sessizlik içinde bitirdiler. Zaman zaman, Xanthia masanın üzerinden ona baktı. Endişelenmişti. Kieran günlerinin çoğunu okuyarak ve içerek, gecelerini ise Covent Garden'ın güveç ve cehennemlerinde dolaşarak geçiriyordu. Hayatın daha yüksek amaçlarına ya da daha ince erdemlerine ilgi duymuyormuş gibi davranıyordu ve şimdiye kadar en mütevazı kulüplere ya da topluluklara bile katılmayı reddetmişti. Kieran kötü arkadaşlara, tuhaf saatlere ve kötü kadınlara takılırdı. Bayan Ambrose ile ara sıra yaptığı kaçamaklar onu neredeyse rahatlatıyordu.

Xanthia kardeşini umutsuzca seviyordu. Çok uzun zamandır sadece üçü - o, Kieran ve Luke - dünyaya karşı savaşıyordu. Birbirleri için yaşamışlardı. Birbirleri için fedakârlık yaptılar. Büyük ağabeylerinin kelimenin tam anlamıyla birbirlerinin canını aldığı zamanları saymakla bitiremezdi. yaptığı bir şey yüzünden amcalarının gazabına uğradı,

Ya da daha sonra, onu tehlikeli derecede sarhoş arkadaşlarından sakladıkları zamanlar. Elbette Kieran her zaman en kötüsünü almıştı, çünkü genç bir adamken bile aceleci ve çok cesurdu. Luke'un bir dereceye kadar diplomasi. Kieran tutku ve öfke dolu bir ruha sahipti.

Xanthia kardeşine ne olacağından tam olarak emin değildi. Kuzen Pamela, içki içip fahişelik yaparak erken yaşta mezara girecek, demişti. Tanrı'ya dua et de yanılmış olsun. Yine de bu sözlerin yüksek sesle söylendiğini duymak Xanthia'yı rahatsız etmişti. Kieran'ı gemicilik işine çekme konusunda tamamen başarısız olmuştu, çünkü Kieran Haksız da sayılmazdı; Gareth'la kendisinin ona ihtiyacı yoktu. Xanthia daha sonra onu Cheshire'daki geniş arazisinin kira kontratını yenilememesi için ikna etmeye çalıştı. Gareth onu dinlemedi, taşrada koyunların ve otların büyümesini seyrederek yaşamak istemediğini söyledi.

Ve hepsi bu kadar. Xanthia uyanık olduğu anların çoğunu bir şekilde işgal eden bu işle meşguldü. Aslında, akşam yemeği de bittiğine göre, artık bu işle ilgilenme zamanı gelmişti. Zihinsel olarak, gözden geçirmesi için eve getirdiği kâğıtları saymaya başladı. Orada bir Neville'in Ocak ayında yola çıkan ve en iyi ihtimalle iki hafta daha limana dönmeyecek olan altı gemisi için levazım tersanesinden gelen fatura şüphe uyandıracak kadar yüksekti. O bir ile karşılaştıra kadar faturayı ödemek istemedi. envanterini çıkardı. Lloyd's'dan bir yığın sigorta formu ve iflas etmiş bir rakibin onlara üç harap tüccar satma teklifi vardı - ama Xanthia'nın karşı koymakta zorlanacağı bir fiyata. Yenileme için kuru havuzda geçirilecek sürenin Neville'in kârını önemli ölçüde azaltmayacağından emin olmak için biraz aritmetik yapması gerekiyordu.

"Ah," dedi sessiz bir ses. "Seni yine kaybettiğimi görüyorum."

Xanthia başını kaldırdığında Kieran'ın uşaklardan birinin tepsiyle getirdiği şarabı doldurmaya başladığını gördü.

"Özür dilerim," dedi mekanik bir şekilde. "Aklım başka yerdeydi."

Kieran'ın ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Evet, Wapping'de, sanırım."

Xanthia sandalyesini geriye kaydırmak için hareketlendi. "Korkarım öyle," dedi, uşak ona yardım etmek için öne atılınca ayağa kalkarak. "Aklıma gelmişken, akşam sonuna kadar halletmem gereken bir yığın evrak var. Dışarı çıkacak mısınız?"

Belli belirsiz gülümsedi ve şarabından bir parça yudumladı. "Sanırım öyle olacak."

"O zaman sana iyi geceler
dileyeceğim." "Evet. İyi geceler,
Zee."

Ancak Xanthia onun dirseğinde tereddüt etti, sonra düşüncesizce eğildi ve dudaklarını onun yanağına değdirdi. "Dikkatli ol, Kieran," diye mırıldandı. "Söz veriyor musun?"

Sanki ona çirkin bir karşılık verecekmiş gibi karanlık, yan bir bakış fırlattı, ama son anda yüz ifadesi bir anda değişti. "Pekâlâ, yaşlı şey," dedi sessizce. "Dikkatli olacağım."

Park Lane'de gece sona ermek üzereydi. Çalışan Londralılar çoktan akşam yemeği için evlerine gitmişlerdi ve tepenin aşağısındaki ve yukarısındaki trafik, ara sıra geçen iyi bir arabanın hızlı tıkırtısından biraz daha azalmıştı. Birinci kattaki salon hizmetçisi Agnes, evin içinde ilerliyor, düzenli bir şekilde ocakları süpürüyor ve perdeleri çekiyordu.

Lord Nash'in geniş kütüphanesinde tereddüt etti. Kömürler henüz ızgarada parlıyor, şöminenin üzerinde ürkütücü bir kırmızı ışık saçıyordu. Onun yerine yerden tavana kadar uzanan Perdeler, uzun pirinç bir çubukla ağır kadife panelleri sıkıca çekiyordu. Akşamın soğuğuna karşı son perde de çekildiğinde, çubuğu bıraktı ve ocağa döndü.

"Teşekkür ederim, Agnes," dedi gölgelerin içinden derin bir ses. Agnes çığlık attı, neredeyse yerinden sıçırıyordu.

"Teşekkür ederim, Agnes," diye tekrarladı Lord Nash. "Artık gidebilirsiniz."

Agnes dengesizce başını salladı. "Affedersiniz lordum," diye ciyakladı. "Sizi görmedim. Bir lamba yakmak istemiyor musunuz?"

"Teşekkür ederim, hayır." Bardağını yeniden doldururken bir votka sürahisinin keskin çınlaması duyuldu. "Karanlık bir şeyi örtebilir Çok sayıda günah, değil mi?"

Agnes sanki iyi bir önlem almış gibi tekrar başını salladı. "Sanırım, efendim," diye fısıldadı. "Artık ocağı ben mi yapacağım?"

"Yarın halledin." Marki'nin sesi karanlığın içinde gürledi. "İzniniz var. Hayır-bekle."

"Evet, lordum?"

"Bay Swann hala içeride mi acaba?"

"Bilmiyorum efendim," diye itiraf etti salon hizmetçisi. "Onu getirmesi için bir uşak göndereyim mi, efendim?"

"Lütfen yap."

Kız dışarı fırladı ve Nash'i tekrar düşünceleriyle baş başa bıraktı. Koltuğuna daha da gömüldü, okhotnichya sürahisini gömleğinin ön kısmına yasladı. Rothewell'in Berkeley Meydanı'ndaki malikânesinden döndüğünden beri aşağı yukarı böyle oturuyordu, yalnızlığı sadece

Akşam yemeği. Belki de yemek yemeyi hiç düşünmeyecekti ama Tony yemek yemeye gelmişti ve bir Ağustos fırtınası gibi bir içeri bir dışarı esiyordu.

Nash onu davet etmemiş olmayı diledi. Bu gece olmaz.

Her zaman yakın olmalarına rağmen, o ve üvey kardeşi tebeşir ve peynir gibiydiler. Tony bugünde, Nash geçmişte ya da ikisi arasında bir yerde yaşıyordu. Kişilik olarak çok az ortak yönleri vardı ve görünüş olarak da hiçbir ortak yönleri yoktu. Nash'in karanlık bakışlarına karşılık Tony açık tenli ve yakışıklıydı. Tony ince, zarif, mavi gözlü ve Oxford eğitimiildi. Evet, Tony Savile Row'un en iyi terzilik Nash'i asla mükemmel bir İngiliz beyefendisi yapamazdı. Ama çoğu gibi Tony de dünyaya ve İngiltere'nin onun içindeki yerine taşralı bir gözle bakıyordu. Onun için Albion'un beyaz kıyılarının ötesinde önemli olan hiçbir şey yoktu.

Tony hükümet basamaklarını tırmanmak için savaşmak, kurnazlık yapmak ve didinmek zorunda kalırken, Nash işte buradaydı... yani Nash - neredeyse adil Albion'un kendisi kadar eski ve büyük bir unvan. Doğa kanunlarına aykırı görünüyordu. Bu biraz adaletsiz görünüyordu, gerçekten. Tony bir dkn torunuydu -ki İngiltere'de bu oldukça önemli bir şeydi, iki düzine kuzeninin ölmesi gerekse bile başlığın koklama mesafesi.

Nash'in sık sık düşündüğü gibi, Tony'nin Markiz olması yeterliydi ve Nash'in rahmetli babasının da muhtemelen böyle düşündüğünü hissetmekten kendini alamıyordu. Mükemmel bir İngiliz unvanı için mükemmel bir İngiliz beyefendisi. Ve şimdi, kendi haline bırakılsa, Nash ar'ın İmparatorluk Muhafızları'nda bir binbaşı olabilirdi. Ya da en sevdiği kurt köpeğiyle evinin tepelerinde huzur içinde dolaşabilirdi.

Ah, ama artık hayatı İngiltere'deydi. Babası Edwina ile evlendiğinde Nash on dört yaşındaydı.

uzak, İngiliz kuzeniyle aile içinde ayarlanmış bir evlilik yaptı. Bu ilk evliliğinden çok farklıydı, çünkü Edwina solgun, güzel bir kızdı, mavi kanlı, kara koyun bir koca tarafından yeni dul bırakılmıştı. Yanında küçük bir çocuğu ve cebinde iki şilini bile yoktu.

Nash'in annesi Rusya ve Doğu Avrupa'nın soylu ailelerinden geliyordu. Çarların, Vladikaların ve büyük hanların kanı, annesinin içinden sıcak ve şiddetli bir şekilde akmıştı.

Damarlarında ve öfkesinde de. Karanlık, canlı bir güzelliği vardı. Ama aynı zamanda şımartılmıştı.

Korkunç öfke nöbetleri geçiriyor ve kendi değerinden fazlasıyla emindi. Ve hiçbir zaman, hiçbir zaman hayattaki payından memnun olmamıştı.

İngiltere'deki kısa hayatından özellikle memnun değildi ve bu memnuniyetsizliğini gizlememişti. Belki de bu yüzden sosyete Nash'e sık sık yan gözle bakıyordu. Belki de onun ve uçarı annesinin birbirlerine ne kadar benzediklerini merak ediyorlardı.

Nash'i daldığı hayalden uyandıran ses şuydu Biri usulca boğazını temizliyordu. Kafasını kaldırdığında Swann'ın çoktan paltosunu giymiş ve uzun kunduz şapkasını tutmuş bir halde karanlığın içinde süzüldüğünü gördü. "Beni görmek istemişsiniz, Efendim?"

"Yine geç saatlere kadar çalışıyorsun, ha?" Nash kendi kendine, zavallı şeytana fazla seçenek bırakmadığını hatırlattı. "Kendine bir kadeh doldur Swann ve otur."

İş adamı kendisine söyleneni yaptı. "Sizin için ne yapabilirim lordum?" diye sordu yerleştğinde.

Nash kadehindeki votkayı hafifçe çevirdi. "Belgravia'daki dostumuzdan ne haber Swann?" diye sordu. "Montignac Kontesi İngiltere'ye döndü mü?"

"Henüz değil lordum," dedi Swann. "Bilindiği kadarıyla Cherbourg'da kalıyor."

"Peki ya kocası?"

"Onunla birlikte kalıyor," dedi iş adamı. "De Montignac Fransız dışişleri bakanıyla yine tartıştı -bir aşğın kavgası, ya da öyle fısıldanıyor- ve utanç içinde gönderildiğine inanılıyor."

Nash sandalyesinde rahatladı. "Harika bir haber," diye mırıldandı. "Belki ikisi de Cherbourg'da kalırlar."

Swann alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bundan şüpheliyim lordum," dedi. "Diplomatik ilgi odağını çok seviyorlar ve ayrıcalık tanıyor."

"Onlara sağladığı fırsatlardan bahsetmiyorum bile," dedi Nash ekşiyerek. Ancak Nash bunu aklından çıkardı ve konuyu açıklanamaz bir şekilde daha önemli bulduğu bir konuya çevirdi. "Bu sabah hakkında sorular sorduğum kadın, Swann," diye söze başladı. "Bir şey daha öğrenmek istiyorum-
Benden daha ihtiyatlı bir şekilde keşfedebileceğiniz bir şey."

"Bayan Neville'den mi bahsediyorsunuz?"

"Gerçekten de öyle," dedi Nash. "Bu öğleden sonra hanımefendinin kardeşini ziyaret ettim."

"Öyle mi?" dedi Swann hafif bir şaşkınlıkla. "Onu nasıl biri olarak gördüğünüzü sorabilir miyim, efendim?"

"Görünüşüne bakılırsa zor yaşayan bir adam," dedi Nash acımasızca. "Bir çiftlik işçisinin ellerine sahip, iri yarı, oldukça kaba saba bir adamdı ve yine de benim sahip olduğum hiçbir kurnazlığa sahip değildi. görebiliyordu. İngilizler böyle bir adama ne der? Ah, evet, bir sömürge."

"Şaşırmamak gerek," dedi Swann. "Batı'ya gönderildiğinde beş ya da altı yaşından büyük değildi. Indies."

Nash, "Evet, ama kızın da gönderilmiş olması size de garip gelmiyor mu?" diye düşündü. "Daha bebek olmalı. İnsan merak ediyor

Onun için daha nazik bir durum bulunamazdı."

"Bana teyzelerinin Leydi Bledsoe olduğu söylendi," dedi Swann. "Pek de hayırsever bir kadın sayılmaz."

Nash, "Evet, hatırladığım kadarıyla eski bir savaş baltası," diye mırıldandı. "Ama kızı Leydi Sharpe oldukça nazik biri, değil mi?"

"Öyle söyleniyor," diye kabul etti Swann. "Her halükârda, çocuklar Leydi Bledsoe'nun ağabeyinin yanına gönderilmiş, o da genç bir adamken ailesi tarafından Batı Hint Adaları'na sürgün edilmiş."

"Sürgün, ha?"

"Bir adamı vurarak öldürdü, efendim," dedi Swann. "Düelloda değil ama sarhoş bir öfkeyle. Ailesi olayı örtbas etmek zorunda kaldı ve şimdi kimse onun hakkında pek bir şey hatırlamıyor gibi görünüyor."

"Rothewell ve kız kardeşi İngiltere'ye döneli ancak dört ay oldu," dedi Nash, neredeyse kendi kendine. "Acaba onları ne getirdi?"

"Öğrenmek istediğiniz şey bu muydu lordum?" "Aslında, hayır." Nash garip bir ifadeyle kadehini bir kenara bıraktı.

takırtı. "Hayır, genç bayanın nişanlı olduğu söyleniyor- ya da kısa bir şey. Kimin için olduğunu bilmek isterim."

"Kiminle nişanlı?" Swann ona bakıyordu. "Evet, eğer gizlice öğrenilebilirse," diye tersledi Nash. "Ne?"

Kasvete rağmen Swann kızarmış görünüyordu. "Özür dilerim, efendim," dedi hızla. "Soruşturma yapacağım. Gizli soruşturmalar."

"Evet, çok ihtiyatlı," diye homurdandı Nash. "Yarın saat dört buçukta burada buluşalım mı?"

"Yarın mı, efendim?" Swann sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı.

Nash tek kaşını kaldırdı. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Benim... benim annem, efendim?" diye nazikçe sordu.

Nash nefesinin altından küfretti. Daha bu sabah, bir Swann'ın annesinin hastalandığını bildiren bir mesaj gelmişti. Adamın bu gece bu kadar geç saate kadar çalışmasının nedeni de kuşkusuz buydu. "Lanet olsun," dedi. "Swann, özür dilerim. Bu saçmalığı boş ver. Saat kaçta gidiyorsun?"

Swann zorlukla yutkundu. "Yarın sabah saat beşte, lordum. Brighton otobüsünde."

Nash ayağa kalkarak Swann'ı da aynı şeyi yapmaya zorladı. "O halde size iyi yolculuklar dilerim," dedi ve elini uzattı. "Annen de bir an önce iyileşsin. Git ve birkaç saat uyu. yapabiliyorken."

"Teşekkür ederim lordum." Swann şapkasını çoktan eline almıştı. Votkasına dokunulmamıştı.

Nash onun gidişini izledi, kendini fazlasıyla merkezde hissediyordu ve biraz da utangaçtı. Gerçekten de kiminle nişanlanmıştı! Ne fark ederdi ki? Kadın açıkça onun için bir tehdit değildi.

Yoksa öyle miydi?

Nash, pek çok tehdit türü olduğunu düşünüyordu, en yakın pencereye gitti ve perdelerden birini geri çekti. Kendisini ve ailesini bunların hepsinden -bazıları belirsiz, bazıları ise korkunç derecede iyi tanımlanmış- korumayı ona bırakan kaderin cilvesine hayret etti. Edwina'nın çok fazla şarap içme alışkanlığı vardı, sonra kart masasında çok derin oynamak. Yaşlı teyzelerinin, anlatacak bir talihsizlik hikâyesi olan ve ceplerini boşaltacak bir çift cebi olan her çürümüşe ve alçağa inanma eğilimi. Bir de Tony'nin talihsiz eğilimi vardı-

Oh, ne kadar saçma! Bu tehdit o kategorilerin hiçbirine girmiyordu, değil mi? Bu üvey annesinin iyi adını lekeleyemez ya da kardeşinin siyasi kariyerini mahvedemezdi. Hayır, sadece Bayan Neville'in tehdit ettiği şey Nash'in huzuru gibi görünüyordu. Ama huzur, yeterince votka ve yeterince seksle satın alınabilirdi.

Nash Park Lane boyunca titreyen lambalara son bir kez baktı, sonra ağır örtüyü bırakıp gölgelerine ve sürahisine döndü. Kömürler artık yarı ölüydü, şiddetli parıltıları koyu renkli cüruf yığınının karşı kan gibi parlak bir kızılığa dönüşmüştü. Küller küllere. Ve böylece dünya ve içindeki her şey yok oldu, Sonunda. Nash votkasını tekrar aldı ve Bayan Neville'in nefes nefese iç çekişlerini daha fazla düşünmemeye karar verdi. Onun şehveti de sonunda yanıp kül olacaktı.

Tam o sırada kütüphane kapısından hafif bir ses geldi. Kafasını kaldırdığında Vernon'u gölgelerin arasında gördü. "Affedersiniz lordum ama Bayan Hayden-Worth aradı."

Jenny mi? Ne kadar garip. "Onu içeri al, Vernon."

Bir dakika sonra Tony'nin karısı içeri girdi. Üzerinde bir koyu mavi bir elbise giymişti ve ateş gibi saçları küçük ama özenli bir şapkanın altında toplanmıştı. "Nash!" dedi, yanağından öpmek için öne doğru eğilerek. "Tony'ye yetişmeye çalışıyordum ama Vernon bana onu özlediğimi söyledi."

"Evet, korkarım Whitehall'a geri döndü." Nash eliyle ateşi işaret etti. "Bana katılır mısın, hayatım? Sana biraz şeri getireyim."

"Oh, hayır, sadece bir dakika kalabilirim." Jenny gülümsedi ve Kendini sandalyenin en ucuna oturttu. "Nasıl devam ediyorsun, Nash?"

"Gayet iyi, teşekkür ederim," dedi. "Peki ya sen? Hampshire'da olduğunu sanıyordum."

"Brierwood'dan şimdi döndüm," dedi neşeyle. "Nash, Phaedra'yı gerçekten görmelisin. Bugünlerde oldukça yetişkin bir hanımefendi gibi görünüyor."

Nash ona, "Onu Noel zamanı görmüştüm," diye hatırlattı. "Evet, Phae çok güzel ama Tanrı'ya şükür zeki bir güzel."

Jenny ona alaycı bir bakış fırlattı. "Hepsi çok iyi, Nash," dedi baldızı. "Ama bunu saklayacak kadar zeki olmalı. Erkekler zeki kızlarla değil, sadece genç ve güzel kızlarla evlenmek isterler."

Nash, "Bütün erkekler adına konuştuğunu sanmıyorum, Jenny," diye karşı çıktı.

Jenny yılmamıştı. "Ve gözlükler de gitmeli," diye devam etti. "Hiç yakışmıyorlar. Onunla konuşmalısın, Nash. Edwina bu saçmalıktan çok korktu."

"Edwina Phae'ye yaslanıyor," dedi Nash. "Bunda yanlış bir şey yok."

Jenny dudaklarını büzdü. "Çocuğu bir gün Paris'e götüreceğim," diye uyardı, "ve güzel elbiseler diktireceğim. İç karartıcı derecede sıkıcı görünüyor."

"Teşekkür ederim Jenny," dedi Nash. "Faturaları bana gönderebilirsin elbette."

Jenny'nin sıcak gülümsemesi geri döndü. "Yapacağım o zaman," dedi. "Ne eğlenceli. Teşekkürler Nash."

Nash düşünceli bir şekilde sandalyesinin koluna vurdu. "Bu bana Jenny'yi hatırlattı," dedi. "Edwina'nın gelecek ayki ev partisinin faturalarını da bana göndermelisin. Bu onun ellinci yaşı olduğu için güzel bir hediye olması gerektiğini düşünüyordum. Bir taş, belki? Ya da elmas bir kolye? Tony sana elbette. Kıyafet zevkiniz kusursuz."

Jenny elini umursamazca savurdu. "Evet, ama bu çok uzun zaman alır," dedi. "Bir şeyler düşüneceğim." Jenny'nin

sandalyesinde huzursuzca kaymaya başlamıştı bile.

"Pekâlâ," dedi Nash, kalkmak istercesine ellerini kalçalarına koydu. "Seni tutmamalıyım. Eminim yolda olmalısın-yorgun."

Jenny bir anda sandalyesinden kalktı. "Biraz, evet," diye itiraf etti. "Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm."

Nash ona kapıyı göstererek, "Hiç sorun değil," dedi. "Eğer daha sonra White'ın yerinde Tony ile karşılaşırsam ona bir mesaj iletir misin?"

Jenny yine gülümsedi. "Ona sadece birkaç günlüğüne Londra'ya döndüğümü söyle, hepsi bu."

"Evet, elbette," dedi koridorda ilerlerken. "Eminim doğruca eve gelmek isteyecektir."

"Hayır, gerek yok," dedi Jenny, Vernon peleriniyle öne çıkarken. "Ben de giyinmek için eve gidiyordum. Bloomsbury'de uğramam gereken küçük bir suare var." Ayak parmaklarının üzerinde durdu ve onun yanağını tekrar öptü. "İyi geceler, Nash."

"İyi geceler, Jenny."

Nash onun merdivenlerden inişini yüreğinde küçük bir hüznle izledi. Jenny'nin evliliğinden pek de memnun olmadığını düşünüyordu; bu konuda pek çaba sarf ettiği de söylenemezdi. Ama Nash onu özellikle suçlamıyordu. Çünkü Bu fiyaskoyu başlatan Tony'ydi. Evlilikleri en başından beri bir hataydı. Ama çoğu evlilik öyleydi, değil mi?

Nash, Jenny'nin arabası Park Lane'de ilerlemeye başlarken, belki de burada bir ders vardır, diye düşündü. Ama bir derse ihtiyacı var mıydı? Kesinlikle hayır. Bu düşünce neredeyse gülünçtü.

"Kapıyı kapat, Vernon," dedi sıkıntıyla. "Ve Gibbons'ı çağır. Sanırım bu akşam dışarı çıkacağım."

Dördüncü Bölüm

Berkeley Meydanı'nda Bir Entrika

Kuzen Pamela'ya verdiği sözün üzerinden bir seans bile geçmemişti ki, Xanthia kendini Kieran'ın çalışma odasında, yeni bir davet dalgasının içinde buldu. Şimdiye kadar Almack's'a yapılan korkunç bir baskın dışında sadece küçük, oldukça samimi etkinliklere katılmıştı ama sezon tüm hızıyla devam ediyordu. Münzevi Baron Rothewell ve evde kalmış kız kardeşi birdenbire şehrin en popüler çifti oluvermişti - ya da öyle hissediliyordu
-Ve Kieran bundan hiç memnun değildi.

Xanthia bugün Wapping'den birkaç dakika erken ayrılmıştı,
Şangay'dan yeni gelen Maiden Fair'e ait soluk pembe bir şantukla çalışıyordu. Kız ve onu karşı konulmaz bulmuştu. Gölge Pamela'nın gözleri ve saçları için mükemmel bir folyoydu ve daha sonraki hapis ayları için bir sabahlığa dönüştürecekti. Hanover Sokağı'na teslim ettiğinde Pamela çok duygulanarak ağladı ve Louisa'ya yardım ettiği için ona tekrar teşekkür etti.

Ama Berkeley Meydanı'nda işler pek de iç açıcı değildi. Kardeşi soğuk ruh hallerinden birini yaşıyor ve her zamanki gibi çok içiyordu. Xanthia bileğinin bir hareketiyle son zarfı "kaçınılmaz" yığınının üzerine fırlattı, ağır bir araba giderken Açık pencerenin önünden gürleyerek geçiyordu. "Bir müzikal daha," dedi. "Onları küçümsediğini biliyorum ama bu Bayan Fitzhugh, o yüzden yapacak pek bir şey yok."

Ağabeyi nefesinin altından küfretti. "Bir çift kedinin çiftleşmesi gibi kemanları ileri geri kesen kendini beğenmiş ukalalarla dolu bir akşam daha mı?" diye hırladı. "Yüce Tanrım, sanırım vurulmayı tercih ederim."

Beni kışkırtma, diye düşündü Xanthia. "Benim de bunun için zamanım yok, Kieran," dedi uyarırcasına. "Sanki her şeyi Gareth'a bırakıp Londra'da saten ve ipek giysiler içinde dolaşacakmışım gibi hissediyorum. Gerçekten de, bu gece çok az uyuyabiliyorum. yapılmamış olanları düşünüyorum. Yarın da Leydi Henslow'un pikniği var, o da tüm günümü alacak."

Ağabeyinin karanlık bakışları azalmadı. Bir haberci günün manşetlerini haykırırken, taş gibi bir sessizlik içinde oturuyordu; bahar rüzgârının derinliklerinden gelen hızlı pıtırtilar Berkeley Meydanı. Pencerenin önünden şık siyah bir araba geçti, bir çift uyumlu gri, kaldırımlarda yüksek ve keskin adımlar atıyordu.

Sonunda Kieran konuştuğunda sesi yumuşamıştı. "Belki de her şeye rağmen Cheshire'a gitmeliyim, Zee," dedi. "Benim refakatim olmadan toplum içine çıkamazsın. Kasabadan ayrılacak olursam, bir bahanen olur."

Xanthia bir an için baştan çıktı. "Peki ya senin Kiracı mı?" diye sordu. "Peki zavallı Louisa nerede olacak? Hayır, bu bizim aile görevimiz, Kieran."

Homurdandı ve son brendisini de fırlatıp attı. "Aile göreviymiş, kışımın kenarı," dedi. "Biz çocukken aile görevlerini kim umursardı ki? İnsanın anne babasını kaybetmesi, dışarı çıkacağı günü kaçırmamasından çok daha trajik bir durum bence. sezon."

Xanthia uzun bir süre sessiz kaldı. "Çok haklısın," dedi sonunda. "Ama bu Pamela'nın suçu değildi. O da daha bir çocuktü."

"Evet, peki ya Olivia Teyze?" diye tersledi. "Yarın süpürgesine atlayıp buraya gelebilir ve

kendi başına. Ama Olivia Teyze hiçbir zaman kendini rahatsız etmeyi sevmemiştir."

"O Louisa'nın büyükannesi," diye itiraf etti Xanthia. "Ve evet, haklısın. Bunu yapmalı. Ama yapmayacak Kieran, bunu ikimiz de biliyoruz. Ayrıca, o yaşlı. Bu yüzden iş bize düşüyor. Başkaları zaman zaman bizi hayal kırıklığına uğratsa da biz görevimizi yapmalıyız. Ayrıca, açlığa terk edilmiş değiliz. Amcam masaya yemek koydu. Başımızı sokacak bir çatı verdi."

Kieran gözlerinde uzun zamandır hatırladığı eski bir acıyla ona baktı. "Bunu söylediğine inanamıyorum, Zee," dedi.

sessizce söyledi. "Sen, tüm insanlar arasından."

Bu konuda söylenecek başka bir şey yoktu. Barbados'ta geçirdiği uzun yıllar geçmişte kalmıştı ve en iyisi de orada bırakmaktı. Xanthia dikkatini tekrar sallanmakta olan davetiye yığınınına çevirdi.

"İşte önümüzdeki Salı günü için bir balo," dedi yatıştırıcı bir şekilde. "Orada senin için bir kumarhane olacağına eminim. Louisa oturmaktansa dans etmeyi tercih eder. Bayan Fitzhugh'a üzüntülerimizi ileticeğim."

Ağabeyi hiçbir şey söylemedi, onun yerine ayağa kalktı ve konyağını yeniden doldurmak için büfeye gitti. Sürahi gümbürdedi

tam da kapı uşakları Trammel'i içeri almak için açıldığında gümüş galeri tepsisine hafifçe vurdu. "Özür dilerim lordum," dedi. "İki beyefendi aradı."

Kieran elinde bardakla döndü. "Bu saatte mi?"

"Elbette, efendim. İçişleri Bakanlığı'ndan." Trammel, içinde iki kartvizit ve bir mektup bulunan oval bir tabağı uzattı

kırmızı balmumuyla

mühürlenmiş. "Ne,

beni görmek için

mi?"

"Ne kadar tuhaf!" dedi Xanthia, balo davetiyelerini bir kenara bırakarak. "Orada ne tür bir mektup var, Trammel?"

Trammel iç çekerek, "Lord Sharpe'tan bir takdim mektubu alıyorum," dedi. "Arayanlar Lord Vendenheim de-her-neyse. Telaffuz edemiyorum. Bir de Fransız züppesine benzeyen Bay Kemble var - Lord Hazretleri'nin affına sığınıyorum, efendim."

"Neşeli bir çift gibi görünüyorlar," dedi Kieran.

Trammel rahatladı. "Onları üst kattaki salona koydum."

Kieran tek kaşını kaldırarak mektubu açtı. "Sharpe bu beyefendilere acil hükümet işleriyle ilgili bir konuda biraz zaman ayırmam için yalvarıyor... evet, acil hükümet işleriyle ilgili," diye mırıldandı. "Bu da ne, Zee?"

Xanthia sandalyesinde öne doğru eğildi. "Bu adamların senden ne isteyebileceğini düşünemiyorum."

Kieran başını salladı. Kız kardeşi gitmek için ayağa kalktığı anda, "Ne olduğunu anlayabilirsem ne olayım," diye cevap verdi. "Sharpe'ın durumu belli. Nakliye ile ilgili bir şey olduğunu söylüyor. Ya da... ya da Yunanistan'a bir şey taşımakla mı? Lanet olsun! Ben ne anlarım böyle şeylerden?" O

sandalyesine geri dönmesini işaret etti. "Hayır, hayır, olduğun yerde kalsan iyi olur Zee."

Yavaşça yerine oturdu.

"Onları içeri al, Trammel," dedi Kieran, kendini masa sandalyesine geri atarak. "Konyağımdan uzaklaşmaya niyetim yok. Sana bir maymun yatıracağım, bu hendek suyu kadar sıkıcı olacak."

Ama Lord Rothewell çok geçmeden yanıldığını kanıtlayacaktı. Adamlar net bir amaç duygusuyla odaya girdiler. İkisinden daha uzun boylu olanı, zayıf, oldukça uğursuz görünümlü bir adam önden gitti ve kendisini Vendenheim Vikontu olarak tanıttı- Sélestat. Yabancı isminden ve egzotik görünümünden daha şaşırtıcı olan konumu idi.

"Size şunu söylemeliyim ki, en belirsiz şekilde Kelimenin tam anlamıyla Bay Peel'in İçişleri Bakanlığı'ndaki personeli," dedi Xanthia tanıştırdıktan ve içecek ikram edildikten sonra. "Bu benim ortağım, Bay Kemble."

Kieran daha züppe olan ikinci beyefendiye döndü. "Siz de İçişleri Bakanlığı için mi çalışıyorsunuz?" diye sordu, Adamın kalın fildişi kartvizitini bir kenara bırakarak.

Xanthia'nın yanındaki sandalyeye büyük bir zarafetle yerleşmiş olan Bay Kemble, "Ücretimi ödemeye hazır olan herkes için çalışırım," dedi. "Bu durumda, bu kişi Bay Peel oluyor."

Lord de Vendenheim yanındaki sandalyede rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bay Kemble bir tür uzman. Bu alan son zamanlarda İçişleri Bakanı ve Başbakan'ın büyük ilgisini çekmeye başladı" dedi.

Kieran sıkılmış görünüyordu. "Peki bu ne olabilir?"

Vendenheim suratsız görünüyordu. "Zimmete geçirilmiş, vergilendirilmemiş ve-er, genellikle yasadışı malların nakliyesi ve yasadışı ithalatı."

"Aman Tanrım!" dedi Xanthia. "Kaçakçılık mı?"

Kieran'ın yüzü gerildi. "Şimdi buraya bak, de Vendenheim -Neville'inki dürüst bir iş," diye tersledi, brendi bardağını tahtayı çizecek kadar sertçe iterek. "Ve kız kardeşim de kusursuz bir karaktere sahip-"

Bay Kemble bir elini havaya kaldırdı. "Lord Rothewell, lütfen!" diye bağırdı, yüzü bir korku maskesine dönmüştü. "Güzel brendi çürükleri! Ve masanız! O ince damarlı maun! Bunu düşünmeniz için size yalvarmalıyım."

Kieran'ın ağzı açık kaldı.

"Ve sizden özür dilemeliyim," diye sertçe araya girdi Xanthia. "Ne hakkında konuşuyoruz? Elbette ki

mobilya?"

De Vendenheim, Bay Kemble'a tekrar ters ters baktı. İki adam arasında kesin bir gerginlik vardı. "Bayan Neville, Lord Sharpe ailenizin şirketinin İçişleri Bakanlığı'na bir soruşturmada yardımcı olmak için eşsiz bir konumda olabileceğini öne sürdü," dedi. "Sharpe'ın Peel'in Seçim Komitesi'ne başkanlık ettiğinin farkındasınızdır."

Xanthia engelleyici bir el kaldırdı. "Korkarım İngiliz siyaseti hakkında çok az şey biliyoruz," diye cevap verdi. "Anladığımız kadarıyla Sharpe Lordlar Kamarası'nda aktif olarak çalışıyor ama biz burada sadece kısa bir süre yaşadık."

"Bu da seni daha cazip kılıyor, çünkü Peel'in amaç." De Vendenheim uzun, zarif ellerini düzgünce birbiri üzerine katladı, bir parmağında süslü bir mühür yüzüğü parlıyordu. "İkinizden de bunu tutmanızı rica edebilir miyim? Kararınız ne olursa olsun, en yüksek güven içinde tartışabilir miyiz?"

"Verilmesi gereken bir karar olduğundan haberim yoktu," dedi Kieran. "Ama biz vatanseveriz, Tanrı aşkına, eğer sorduğunuz buysa."

"Bir bakıma öyle," dedi de Vendenheim, "öyle." Kieran sabırsız bir ifadeyle, "O halde devam et," dedi. eliyle bir işaret yaptı. "En azından sizi dinleyeceğiz."

De Vendenheim ve yardımcısı birbirlerine baktılar. "Pencereyi kapatabilir miyiz?" diye sordu Vikont.

Kieran hemen öyle yaptı.

Kieran sandalyesine döndüğünde Vikont, "Yunanistan ile Türkiye arasında süregelen sorunlardan haberdarsınız, değil mi?" diye sordu.

"Barbados pek de ayın arka yüzü sayılmaz," dedi Kieran alaycı bir ifadeyle. "Yunanlıların birkaç yıl önce Türk yöneticilerine karşı ayaklandıklarının ve işlerin pek de iyi gitmediğinin farkındayım."

çok daha iyi. Ama Neville's bu yerlerin hiçbirine gitmiyor, değil mi Xanthia?"

"Evet, Konstantinopolis'e," diye mırıldandı. "Ve siyasi ortam izin verdiğinde ara sıra Atina'ya. Ama bunun Neville Shipping ile ne ilgisi olabilir ki?"

De Vendenheim dikkatle öne doğru eğildi. "Geçen yıl Canning tarafından Türkiye'ye dayatılan barışın neredeyse hiçbir işe yaramadığı kanıtlandı," dedi. "Yunan devrimcilerin bir kez daha yeniden toplandıkları söyleniyor. Atina'yı ele geçirmek istiyorlar ve Thebes tek bir cesur saldırıda bulundu ve biz Rusya'nın eski numaralarına geri döndüğünü, gizli yardım sağladığını düşünüyoruz."

"Yeniden açık bir isyan mı çıkacak?" diye sordu

Xanthia. "Wellington bundan korkuyor," dedi de

Vendenheim. "Ve eklemek için için için yanan bir yangına körükle gitme planları yakın zamanda ortaya çıkarıldı. Amerikan yapımı tüfekleri Yunanistan'a kaçak yollarla soktu - yeryüzündeki en isabetli ve ölümcül silahlardan biri olan bin Carlow karabina."

Kieran bir dirseğini rahatça masasına dayadı. "Peki umursamalı mıyız?"

De Vendenheim, "Sen, herkesten daha çok," diye uyardı. "Yakın Doğu'daki güç dengesi her geçen gün daha da istikrarsızlaşıyor ve şimdi aramızda bir hain var - bir hain Yunanlıları savaşıma teşvik etmekten ve belki de Rusları onlar adına savaşa girmeye ikna etmekten başka bir işe yaramayacak."

"Ama bu neden bir sorun olsun ki?" Xanthia bir parmağını düşünceli bir şekilde sandalyesinin koluna vuruyordu.

"İngiltere'de değil mi Yunanlılara sempati mi duyuyorsunuz?"

De Vendenheim kaşlarını çattı. "Halkın hassasiyeti var, Bayan Neville," dedi acımasızca. "Bir de şu var

ekonomik ve siyasi gerçeklik. İngiltere'nin genişleyen bir Rusya'ya gücü yetmez ve Rusya'nın asıl istediği de

Yunanistan'a yardım etmek değil, Türk Boğazlarının kontrolünü ele geçirmek ve Akdeniz ticaret yollarımızı tehdit etmek."

Kieran kaşlarını çattı. "Ama Ruslar bizim müttefikimiz değil mi?"

De Vendenheim omuz silkti. "Görünüşte belki," dedi. "Ama gerçek şu ki, Konstantinopolis'in düşmesi Rusya'nın Doğu'da yayılması için açık bir yol açacaktı. Sonunda, belki de Hindistan bile tehlikeye girebilir. Ailenizin işinin doğası göz önüne alındığında, Lord Rothewell, böyle bir ticaretin önemini kavrayabilirsiniz. kesintiler?"

Belki Kieran anlamamıştı ama Xanthia bunun önemini rahatsız edici bir netlikle kavramıştı. Bir savaş Akdeniz mi? Bu Neville Denizcilik için yıkıcı bir ekonomik darbe olabilir.

Bay Kemble, "Zamanla tüm Avrupa yeniden çatışma içine girebilir," diye ekledi. "Kıta bu kadar kısa sürede böyle bir çatışmayı kaldıramaz - ne siyasi olarak, ne de ekonomik olarak."

"Bunu ilk elden biliyorum," dedi de Vendenheim şiddetle. "İşte tam da bu yüzden, İngiliz halkının sempatisi hala Yunanlılardan yana olsa da, Türkleri desteklemek İngiltere'nin yararınadır."

"Bu saçmalık için Lord Byron'a teşekkür edebilirsin," dedi Bay Kemble yapmacık bir gülümsemeyle. "Sadece iğrenç bir başlık ve korkunç bir şiiri bir araya getirin, bir miktar siyasi entrika ile bir tutam erken ölüm karıştırın -Ve işte! Clbre için bir neden!"

"Pek yardımcı olmadı," diye itiraf etti de Vendenheim. "Ama ölünün arkasından kötü konuşmayalım."

Kiernan masasının üzerinde duran balmumu krikoyla oynuyordu. "Anlamıyorum," dedi kendi kendine. "İçişleri Bakanlığı neden yabancı bir ülkedeki savaşla ilgileniyor?"

De Vendenheim sandalyesinde doğruldu. "Mükemmel bir soru," dedi. "Bu tüfeklerle ilgili. Ve kısa süre önce Britanya topraklarında ortaya çıkarılan bir plan, bu türden daha birçok sevkiyatın planlandığını gösteriyor. Bu silahlar Paranın Londra'daki diplomatik kanallar aracılığıyla aklandığını düşünüyoruz, Fransızlar tarafından, ancak bu hiç mantıklı değil.

Ama eminiz ki çok büyük miktarda mühimmat Boston'dan belki doğrudan Atina'ya ya da daha büyük olasılıkla belirsiz bir Doğu Avrupa limanı üzerinden taşındı."

"İlginç bir teori," diye düşündü Xanthia. "Kaçak malları boşaltmak için kullanılabilecek birkaç liman var. El konulan geminin tonajı neydi lordum? Elbette taslağını merak ediyorum. Bu bize hangi limanların en göze çarpmadan kullanılabileceğini söyleyebilir."

De Vendenheim utanmış görünüyordu. "Hanımefendi, beni teknik konularda eksik yakaladınız."

"Önemli olabilir," dedi Ksantia, şimdi ilgiyle dinliyordu.

De Vendenheim boğazını temizledi. "Hiç şüphesiz," diye kabul etti. "Bu ayrıntıları sizin için öğrenmeye çalışacağım, Bayan Neville. Her halükârda, Peel'in failin kâr amacıyla ve belki de kişisel nedenlerle silah kaçakçılığı yapan bir İngiliz vatandaşı olduğuna inanmak için nedenleri var. Ama bunun pek önemi yok. O hala İngiliz yasalarına göre bir vatan haini."

"Peki yakalandığında ona ne olacak?" diye sordu Xanthia.

"Asılacak," dedi de Vendenheim.

"Ve çok yavaşça," diye ekledi Kemble fazla neşeyle.

"Aman Tanrım!" dedi Kieran dalgın dalgın. "Kötü bir iş."

De Vendenheim dikkatle kapattığı gözlerinin altından Kieran'a baktı. "İşte bu yüzden, bunun bir parçası olmak istemezseniz bunu anlayışla karşılarız, Lord Rothewell," dedi. "İğrenç bir şey,

ve tehlikeli. Ama Sharpe'la konuştuktan ve sizin benzersiz durumunuzu öğrendikten sonra, doğruca buraya gelmenin cazibesi çok büyüktü."

"Neden bu kadar acele ediyorsunuz?" diye sordu Xanthia. "Ne oldu böyle?"

De Vendenheim ve Bay Kemble tekrar bakiştılar. "İki gece önce, Basingstoke'un güneyindeki bir köy hanında, boğazı kesilmiş bir adam bulundu," dedi de Vendenheim.

"Kulaktan kulağa," diye mırıldandı Bay Kemble, boynunda açıklayıcı bir parmak gezdirerek.

"Yüce Tanrım!" Xanthia ürperdi.

"Katil bir şey arıyordu," diye devam etti Kemble. "Bulamadığı bir şey. İçine dikilmiş içişleri Bakanlığı ajanları, portmantosunun astarında, az önce size anlattıklarımızın çoğunu detaylandıran ya da Peel'in tahmin etmesine olanak tanıyan belgeler buldular."

"Ama çoğu şifreliydi," diye ekledi de Vendenheim. "Hükümet kriptografları biz konuşurken bile bunun üzerinde çalışıyorlar. Her halükarda, ölü kurye Biraz kötü şöhretli bir asilzadenin kır evi; güç ve nüfuzdan yoksun olmayan ve Doğu Avrupa ve Rusya'da birçok bağlantısı olan bir beyefendi. Bu değil Bu tür tesadüfler ilk kez yaşanıyor, ancak Peel onu açıkça soruşturmaya cesaret edemiyor."

"Neden?" dedi Kieran açık açık. "Bu ülkede başka bir asilzadenin ne işi var? İngiltere onlardan geçilmiyor."

De Vendenheim'ın gözleri hayal kırıklığıyla parladı. "Bunun Avam Kamarası'nda iyi bir yeri olan bir aile üyesi var, ve parti içinde giderek daha etkili hale geliyor" diye yanıtladı. "Aile çok yakın. Peel bu adamın sözle ya da eylemle bir hain olduğunu söyleyemez - kesinlikle

reddedilemez bir kanıt. Eğer Peel yanılıyorsa -eğer yanılıyorsa- o zaman birçok cephede büyük hasar meydana gelebilir."

Kieran anlayışsız görünüyordu. "Barbados'ta olsa onu asardık."

Xanthia Kieran'a alaycı bir bakış attıktan sonra de Vendenheim'a döndü. "Adam da zenginmiş, öyle mi?"

Vikont, "Markizliği zengin bir markizlik," diye itiraf etti. "Ve görünüşe göre yüksek bahisli oyunlar sayesinde aile servetini kat kat artırdı. Masada çelik gibi sinirleri olduğu ve rakibinin her hamlesini önceden tahmin edebildiği söylenir. Ama o da kolaylıkla kaçakçılık ve silah kaçakçılığı yaparak yuvasını besliyor. Kim daha akıllı olabilir ki?"

Bay Kemble elini sabırsızca savurdu. "Onlara bir isim vermen gerekecek, Max," diye uyardı. "Sen bunu yapana kadar bu konuda daha fazla ilerleyemeyiz."

De Vendenheim tereddüt etti. Kieran'a baktı. doğrudan. "Bir beyefendi olarak ne sizin ne de kız kardeşinizin bu ismi ifşa etmeyeceğinize dair söz verebilir misiniz?"

"Bunu kime açıklayacağız?" diye sordu Kieran. "Biz Neredeyse kimseyi tanımıyorum. Ama sizi buraya kuzenim Sharpe gönderdi, yani elbette size söz veriyoruz."

De Vendenheim bunu düşünmek için durakladı. "Adamın adı Stefan Mihailo Northampton," dedi sessizce. "Ama ona Nash deniyor. Nash Markisi."

Xanthia bir soluk alıp vermeyi bastırdı. Kieran balmumu krikosunu beceriksizce yere bıraktı ve gözlerini ona doğru çevirdi. "Lord Karanlık ve Tehlikeli," diye mırıldandı.

"Affedersiniz?" dedi de Vendenheim.

"Aramızda küçük bir şaka," dedi Kieran gözlerini başka yöne kaydırarak. "Onu hayal meyal tanıyoruz. O... Sharpe'ın evindeydi

top."

"Evet, Sharpe onu bir nedenle davet etti," diye itiraf etti Vikont. "Adama göz kulak oluyor."

Kieran ziyaretçilerini inceledi. "Nash heybetli bir adam," diye devam etti. "Ancak onu biraz küstah buldum. Onun hakkında ne biliyorsunuz?"

"Geçmişî alışılmadık," dedi vali yardımcısı. "Karadağ'da, bir tarafında biraz Rus kanı bulunan eski ve çok soylu bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi."

"Karadağ mı?" Kieran yankıladı.

"Kara dağ," diye mırıldandı Xanthia. "Adriyatik ile güney Karpatlar arasında engebeli bir yerdir."

"Bunu biliyor musunuz, Bayan Neville?" diye sordu Bay Kemble. "Pek iyi değil," dedi Xanthia. "Ama biliyorum ki Bay of Kotor Adriyatik'teki en büyük fiyorttur; bir tür fiyorttur ve çok Derin ama son derece iyi gizlenmiş."

"Evet, gözümüzden kaçmayan bir nokta," dedi Bay Kemble. "Bu ülke bir zamanlar eski bir prenslik olarak biliniyordu.

Zeta'lı," diye devam etti Vikont. "Ailesinin malikanesi Danilovgrad'daydı ve hâlâ da öyle olduğunu söyleyebilirim. Nash'in anne tarafından Dedesi, I. Vladika Petar ile birlikte savaşmış ve Martinici'de Türklerin ezilmesine yardım etmiş ünlü bir askeri liderdi. Bölgenin soyluları arasında bu aile hem güçlü ve zengin hem de biraz tehlikelidir."

"Tehlikeli mi?" dedi Kieran. "Ne açıdan?"

Vikont, "Bölgenin şiddet dolu bir tarihi ve bizim için çoğu zaman anlaşılmaz olan derin aşiret bağlılıkları var," dedi. "Ailenin Rusya ile yakın bağları var ve Türklere karşı hiçbir sevgileri yok."

"Ama Lord Nash ailesinin o tarafına yakın mı?" diye sordu

Xanthia diqqatle.

De Vendenheim bir omzunu kaldırdı. "Bir zamanlar Olmadığını varsayıyorum," diye itiraf etti. "Ama Doğu Avrupa ile

Bu iğrenç küçük savaşın kıyısına tünemişken, varsayımları göze alamayız."

Bay Kemble, "Wellington şu anda sadece zaten kaynayan bir tencerenin kapağını tutmayı umuyor," dedi. "Sizin de tahmin edebileceğiniz gibi, İngiltere'nin bölgede ihtiyaç duyacağı son şey, sadakati belirsiz bir silah kaçakçısıdır."

"Her şey kulağa çok karmaşık geliyor," dedi Xanthia. "Ama Lord Nash'in zayıf aksanını merak ettik."

Bay Kemble ona tuhaf tuhaf baktı. "Onun hakkında ne biliyorsunuz?"

"Kardeşimin dediği gibi, onunla Sharpe'ın balosunda tanıştım," diye karşılık verdi. "Oldukça dramatik bir görünüşü var. Ve koyu renk gözleri... evet, çok egzotik."

Bay Kemble, "Yine de babası sizinki ya da benimki kadar İngiliz'di," dedi. "İkinci oğluydu -herkesin söylediğine göre çarpıcı derecede yakışıklı bir adamdı- karısıyla Prag'da Büyük Tur. Nash belki on iki yaşına gelene kadar Avrupa ve Rusya'da sürüklendiler, sonra babası beklenmedik bir şekilde unvanı aldı."

Kieran bir dirseğini sandalyesinin koluna dayadı ve elini belli belirsiz salladı. "Ve bizden tam olarak ne yapmamızı istiyorsunuz?"

Kapısını çalıp mühimmatlarını Kotor'a taşımayı mı teklif edeyim? Çok açık, söylemeliyim."

"Yüce Tanrım, hayır," dedi de Vendenheim. "Sadece onunla tanış Lord Rothewell. Ve belli belirsiz de olsa ahlakınızdan ödün verebileceğinizi söyleyin."

"Bu yeni bir şey değil," diye mırıldandı Kieran.

"Ve siz İngiltere'ye geleli daha dört ay oldu," dedi Bay Kemble. "Sömürge geçmişinizle oynayın. Kral ve vergi politikaları hakkında şikâyetle bulunun. Barbados'un

Amerika'nın yolundan gitmeli. Kraliyete karşı çok az yükümlölük hissetmenizi yadırgamayacaktır."

Kieran dalgın dalgın uzaklara bakıyor ve bir parmağıyla masasına vuruyordu. "Olmaz," dedi neredeyse kendi kendine. "O kadar kolay keşfedebilir ki Neville Denizcilik ile hiçbir ilgisi yok. Avrupa limanlarını bir balyozla haritada çizemeyeceğimi söyleyebilirim."

De Vendenheim ve Kemble şaşkınlık içinde ona baktılar.

Xanthia sandalyesinde sertçe doğruldu. "Bunu yapacağım," dedi aniden.

Bakışları hep birlikte ona döndü. "Affedersiniz?" dedi Vikont. "Ne yapacaksınız?"

Soğukkanlı bir tavır takınmayı başardı. "Lord Nash'le arkadaş olacağım," dedi. "Bu işi kardeşimden daha iyi biliyorum."

Kieran başını salladı. "Ne yazık ki doğru," diye onayladı. "Zavallı Sharpe'ın buna inandığından hiç emin değilim ama ben sadece ailenin çiftçisiyim. Küçük odun ve su dünyamızla ilgilenen kişi Xanthia'dır ve ticari çıkarlarının tehdit edilmemesi için her şeyi yapar."

İlk şaşkınlıkları geçmiş olan iki beyefendi pek de inanmamış görünmüyordu. "Anlıyorum," dedi de Vendenheim. "Bu durum işleri oldukça karmaşıktırıyor."

"Belki de değildir," diye mırıldandı Bay Kemble. "Aslında, belki de onları basitleştiriyordur."

Kieran kaşlarını çatıyordu. "Bence Xanthia'nın bu Nash karakterine bulaşması akıllıca olmayabilir," dedi. "Beyler, avınız için başka bir yem bulsanız iyi olur. kanca."

"Oh, hadi ama, Kieran!" Xanthia araya girdi. "Lord Nash benim alışık olduğum deniz köpekleri ve alçaklardan daha kötü olamaz. İş temsilcimiz Bay Lloyd da bana yardımcı olacak." Bay Kemble'a döndü ve Vicomte. "Ayrıca, beyefendiyle çoktan tanıştım."

Kieran bunun üzerine kara, mağrur kaşlarından birini oldukça yukarı kaldırdı. "Evet, hem de oldukça iyi bir şekilde, diye düşünmeye başladım," diye mırıldandı. "Ve şimdi daha derin bir ilişki kurmayı öneriyorsun. Tanıdık mı?"

Xanthia soğukkanlılıkla gülümsedi. "Cazibeme karşı tamamen kayıtsız değildi, Kieran," dedi. "Ve Nash bana bir hain gibi görünmese de, İngiltere'nin ticaret yollarına - aslında bizim ticaret yollarımıza - yönelik herhangi bir risk tolere edilemez. Birileri bu işin aslını öğrenmeli, hem de hemen."

De Vendenheim hem dehşete düşmüş hem de umutlu görünüyordu. "Tüm saygımla Bayan Neville, Lord Nash öyle biri değil- yani, öyle bir beyefendi değil-"

Bay Kemble, "Onun pek iyi biri olduğunu düşünmüyorum, Bayan Neville," diye araya girdi. "Ve evli olmayan hanımlar onun tanıdık."

Xanthia ona şüpheyile baktı. "Lord Sharpe'ın evinde kızlarını ona doğru iten bir düzine anne görmüş olmalıyım," diye azarladı. "Ve bence onun Bir kız kurusu ile bir iki kelime konuşmak da onları caydıracaktır. Beyler, bu meseleyi benim ellerime bırakmanızı öneririm. Boynumu, iyi adımları ya da işimi riske atmayacağımdan emin olabilirsiniz."

"Evet, özellikle de ikincisi," dedi Kieran kuru bir sesle.

"Ama Bayan Neville," diye itiraz etti de Vendenheim. "Şöhretiniz-"

"Hayır, ticaret rotalarım," diye araya girdi.

"Senin hakkında bilmesini istediğinden daha fazlasını öğrenebilir, Zee," diye uyardı ağabeyi.

"Lord Nash dedikodu yapacak bir adam değildir," dedi Xanthia.

"Evet, peki ya Nash bir gün Neville Shipping'de ortaya çıkarsa?" diye homurdandı de Vendenheim. "O zaman ne olacak? Sizin Bay Lloyd her zaman burada mı?"

"Hayır, o genellikle depolarda ya da rıhtımlarda olur." Xanthia itiraf etti. "Gözetim ve hesap verme onun işi. yüklerin taşınması. Ama aşağıda katiplerle dolu bir sayım evimiz var."

Lord de Vendenheim, belli belirsiz gülümseyen Kieran'a baktı. "Dik kafalının teki," dedi kesin bir ifadeyle. "Ama hiç de aptal."

Bay Kemble yavaşça, hınzırca gülümsedi. De Vendenheim'a, "Bence bırak yapsın, eski dostum," dedi. "Kadınların daha zayıf olduğu hakkındaki o eski sözü biliyor musun? Bu lanet bir yalan."

"O zaman bunu Başbakan'a açıklamanız için sizi yalnız bırakayım," diye tersledi Vikont.

Kemble, "Nash'in karşı koyamayacağı sadece iki şey olduğunu unutma, eski dostum," diye uyardı. "İyi kazıklanmış bir kart ve güzel bir kadın."

De Vendenheim, "Onun evli olmayan kadınları baştan çıkarmakla suçlandığını henüz duymadım," diye karşı çıktı.

Xanthia, de Vendenheim'ın haklı olduğunu fark etti. Keşke önceden düşünseydi de uygun bir ölü icat etseydi. Azizler Günü'nde Merry Widow'dan atlamadan önce kocası. Londra'daki yeni hayatı çok daha basit olacaktı - birçok açıdan.

Tam o sırada Kieran sandalyesini geriye itti. "Beyler, size elimizden geldiğince yardım edeceğiz ama kız kardeşimin güvenliğini riske atmasına izin vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

Öyleydi. Birkaç dakika daha tartıştıktan sonra, üç beyefendi nasıl devam edecekleri konusunda tam olarak bir anlaşmaya varamadılar. De Vendenheim açıkça huzursuzdu ve planı Bay Peel ile tartışmak niyetinde olduğunu beyan ederken, Bay Kemble zaten Xanthia'nın güvenliğini sağlamanın en iyi yolunu düşünüyordu. Vikont'un iki gün içinde kendilerini arayarak yeni gelişmelerden haberdar edeceği konusunda anlaşarak ayrıldılar.

Bay Kemble giderken Xanthia'nın elinin üzerine eğildi. "Kobalt, canım, senin rengin," diye düşündü, dikkatli bir şekilde, bakışlarını onun uzunluğuna dikerek değerlendirdi. "Evet, gözlerine uyması için buz mavisiyle vurgulanmış. Ayrıca, Nash'in en sevdiği rengin mavi olduğuna dair en iyi otoriteye sahibim."

Xanthia gülümsedi. "Lord Nash'in hayal kırıklığına uğramasını istemeyiz, değil mi?"

"Hayır, kesinlikle yapmayız." Bay Kemble tekrar eğildi ve koridorun karanlık derinliklerinde kayboldu.

"Kem," dedi de Vendenheim kapı kapanır kapanmaz. "Nakliye memuru olmaya ne dersin?"

"Hiç de hoşuma gitmedi!" Kemble burnunu havaya kaldırarak Lord Rothewell'in merdivenlerinden indi. "Tam bir angarya olmalı. Neden sordunuz?"

De Vendenheim, Kem'i de peşinden sürükleyerek Whitehall yönünde hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. "Şöyle bir şey var, eski dostum," dedi. "Bayan Neville'in bize yardım etmesi fikrini ortaya atan parlak zekâ sizsiniz. Ama sana hemen söyleyebilirim ki, Peel onu yem olarak kullanarak Londra'da dolaşmamıza izin vermeyecektir. korundu."

Kemble aniden durdu ve homurdanan bir yayanın onlardan kaçmak için kaldırımdan caddeye adım atmasına neden oldu. "Oh, hayır, Max," dedi. "Hayır, hayır, hayır. Ben bir

Hem de çok meşgul bir iş adamı. Aklından bile geçirme. Size birkaç gizli soruşturmada yardımcı olmayı ve biraz araştırma yapmayı kabul ettim, ama daha fazlasını değil."

"Pekala," dedi Vikont ikircikli bir ifadeyle, "her şeyin nasıl sonuçlanacağını göreceğiz."

"Oh, sana her şeyin nasıl çözüleceğini söyleyebilirim, mon ami, Strand'deki dükkanıma dönüp bir bardak Quinta do Noval '18 ve çok pahalı bir cheroot ve sen eve, boynu bükük karına ve ağzı sulanarak ikizler."

"Oh, Tanrı aşkına, Kem." Vikont tekrar yola koyulmuştu. "Çocukların dişleri kesildiğinde salyaları akar. Bu şey çok zor zehirli."

Kemble burnunu çekerek, "Bunu benim en iyi mavi, süper ince sabahlığıma söyle!" dedi. "Maurice onu gördüğünde kendinden geçti Max! Kendinden geçmişti!"

"Cheltenham trajedilerinden biri daha," diye mırıldandı de Vendenheim, tekrar yola koyulurken. "Ama başka bir konu, söyle bana Kem, dün arka ofisinde temizlenirken gördüğüm bir van Ruisdael manzarası değil miydi? Çok güzel bir parça. Yel değirmeninin üzerindeki kabarık beyaz bulutlar. Neredeyse Turner-esque ağaçlar. Evet, bir van Ruisdael, kesinlikle?"

Kemble arkadaşına temkinli, yan gözle baktı. "İyi bir gözün var, Max."

"Öyle, değil mi?" De Vendenheim gülümsedi ve yürürken ellerini arkasında kavuşturdu. "Ayrıca altı ay kadar önce Brugge'de meydana gelen bir sanat eseri hırsızlığından çalınan malların bir listesi de var. Beyefendi tam bir van Ruisdael koleksiyoncusuydu. Ne yazık ki tek bir parça bile ele geçirilemedi."

"Onun için ne kadar korkunç," dedi Kemble.

Vikont aniden sarsılarak kaldırımında tekrar durdu. "Kem, eski dostum, harika bir fikrim var!" dedi.

"Neden zavallı adama yazıp sizinkinden bahsetmiyoruz? Şüphesiz ilgilenecektir. Gerçekten de, bir sonraki Oostende paketiyle gelebilir. bak."

Kemble'ın gözleri öfkeyle parladı. "Lanet olsun sana, Max."

De Vendenheim parmak uçlarını göğsüne bastırdı. "Ben mi?

Ne için, dua et?"

Kemble bir an sessiz kaldı. "Dükkânımı kapatamam, Max," dedi sonunda. "Ve Bayan Neville muhtemelen Wapping'de çalışıyor. Tam nehrin üzerinde, hiç şüphem yok. Quelles horreurs! Sesler. Pis kokular. Buna dayanamazdım."

"Ama nehir tam da kaçakçıların bulunduğu yerdir," dedi Vikont sakince. "Dahası, kâtibiniz John-Claude dükkânı yönetme konusunda son derece yetenekli. Maurice de ona göz kulak ol."

Kemble son bir kez öfkeyle titredi, sonra teslim oldu. "İç dekoratörü o zaman," dedi. "Katip değil."

"İç dekoratör mü?" Max yine durdu ve ellerini kalçalarına koydu. "Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum Kem, ama Wapping'deki bir sayım evinin böyle bir şeye ihtiyacı olmadığına eminim."

Kemble, "Muhtemelen çaresizce birine ihtiyacı var," diye karşı çıktı. "Ama çok iyi o zaman, ben... onun özel sekreteri olacağım! Evet, onun iş adamı, tabiri caizse. Bu şekilde hem onun hem de benim için son derece mantıklı görünecek. evi ve işi."

İşte bu, Vikont'un tartışamayacağı türden bir mantıktı. "Bu gerçekten de çok iyi bir fikir," dedi.

dedi düşünceli bir şekilde. "Alışılmadık, evet. Ama o da alışılmadık bir kadın."

"Sana en fazla iki hafta verebilirim, Max," diye uyardı Kemble. "Ve bütün masrafları sen karşılamalısın."

"İyi ama mümkün olan her an yanında olmanı istiyorum," dedi Vikont uyararak. "Peki ya Kem?"

"Ne?"

De Vendenheim bir kalp atışı kadar durakladı. "Nash ona herhangi bir sorun çıkarırsa -eğer herhangi bir tehlikeyle karşılaşrsa- onu öldürün."

"Nasıl?" diye sordu Kemble kesin bir tavırla.

"Boynunu kırın," diye önerdi Vikont. "Sonra da onu merdivenlerden aşağı itin ve düştüğünü söyleyin."

"Şey, takılıp düşmeler yaralanmaların önde gelen nedenlerindendir," diye mırıldandı Kemble özenle.

Ama de Vendenheim'ın dikkati caddenin daha aşağısına odaklanmıştı. "Kem, Haymarket'in köşesinden dönen faytonu görüyor musun?" diye sordu. "Acele edersek onu yakalayabiliriz."

"Neden?" diye sordu Kemble. "Ben de tam Strand'a gidiyordum."

"Hayır, Wapping'e gidiyorsunuz," dedi Vikont. "İ Nehir Polisi'ni arayacağımıza inanıyorum. Bakalım mühimmat kaçakçılığı hakkında ne biliyorlar. Ve sonra, sanırım Neville Denizcilik'in ofislerini araştıracağız. Araziyi ve bu arada nehri tanıman için bundan daha iyi bir zaman olamaz, Kem."

Beklenmedik misafirleri ayrıldıktan sonra, Xanthia hemen odasına gitti ve orada tek başına düşünmeye başladı. Düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu ki

Alacakaranlığa rağmen bir lamba bile yakamadı. Belli belirsiz, yemek saatinin yaklaştığının ve Kieran'ın de Vendenheim'ın isteğini tartışmak isteyeceğinin, hatta belki de cüretkârlığı yüzünden onu biraz azarlayacağını farkındaydı. Ama

Xanthia önce konuşmayı kendi kafasında yeniden canlandırmak, böylesine cüretkâr ve düşüncesizce bir teklifte bulunma nedenleriyle yüzleşmek istedi.

Help de Vendenheim gerçekten de. Geriye dönüp baktığında, adamın teklifini doğrudan reddetmemiş olmasına şaşırmıştı. Belki de bu onun çaresizliğinin bir ölçüsüydü. Lord Nash'e yöneltilen çok ciddi bir suçlamaydı ve bir adamın öldürüldüğü düşünülüğünde korkunç bir suçlamaydı. Bay Kemble'ın parmağını hortlak gibi boğazına geçirilişini hatırladı. De Vendenheim'ın iddialarını aklından çıkarması imkânsızdı.

Nash bir hain olabilir miydi? Kesinlikle zenginlik ve güç yayıyordu ve genellikle istediğini elde eden bir adamın aurasına sahipti. Karakterinde belirgin bir ikilik vardı; karanlık ve aydınlığın garip bir karışımı biraz sinir bozucuydu. Xanthia bu adamdan oldukça emindi gerektiğinde acımasız olabilirdi. Ama silah kaçakçılığı? Bunu yapabilir miydi?

Xanthia gözlerini alçalan karanlığa dikti ve cevabın evet olduğunu anladı. Ama bunu o mu yapmıştı? Ah, işte bu tamamen başka bir soruydu. Nash başka bir yerdeki çıkarlarını korumak için Kraliyet'e ihanet mi edecekti? Yoksa bunu sadece para için mi yapacaktı? Bu karmaşık bir soruydu.

Xanthia neye inanmak istediğini biliyordu. Onun hakkında en iyisine inanmak istiyordu -ki bu adamı çok az tanıdığı düşünülürse aptalca bir şeydi. İlk başta, de Vendenheim'ın iddiaları Lord Nash tarafından açıklanamaz bir şekilde haksızlığa uğradığını hissetmesine neden olmuştu. O nasıl... ne olabilirdi? Onun parlak zırhlı şövalyesi değil.

Bu gülünçtü. Nash'in zırhı olsaydı, tunç siyahı ve zincir zırh olurdu. Xanthia yere baktı ve mendilini düğümlemeye başladığını gördü. Kahretsin, bilmek istiyordu! Lord Nash'in karakteri hakkındaki gerçeği öğrenmesi gerekiyordu - ki böyle bir ihtiyacın ne anlama geldiği düşünülduğünde bu korkutucuydu. Ona verdiği söz de Vendenheim'ın vatanseverlikle ya da görevle pek ilgisi yoktu ve her şey eski kadınsı merakla ilgiliydi. Ve tehlike de burada yatıyordu. Ama Xanthia daha şimdiden onu vazgeçiremeyeceğini biliyordu. Öyle ya da böyle, Lord Nash hakkındaki gerçeği öğrenmek istiyordu.

Aniden, hafif bir ses onu şimdiki zamana geri çekti. Kafasını kaldırdığında kapıda siluet halinde duran hizmetçilerden birini gördü. "Lambanızı yakayım mı, hanımefendi?" dedi kız. "Neredeyse yemek vakti geldi."

Xanthia iyice buruşturduğu mendilini bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. "Teşekkür ederim Amy," dedi. "Şu anda herhangi bir türden küçük bir ışık çok hoş olurdu."

Beşinci Bölüm

Richmond'da Şok Edici Bir Teklif

Ord ve Leydi Henslow üst tabakanın önde gelen çiftlerinden ve her sezon Richmond'daki malikânelerinde düzenledikleri gala pikniğiyle büyük beğeni topluyorlardı. Bugün de büyük bir başarıya imza atılacak gibi görünüyordu, çünkü açık büfe çadırının etrafını saran konuklar şimdiden heyecanlanmıştı. Hanımefendinin Fransız aşçısı bir şekilde bira fıçısı büyüklüğünde bir domuzu kızartmayı başarmıştı ve şu anda mutfak bıçaklarını hızlı ve gösterişli bir şekilde kullanarak açık havada hayvanı oymakla meşguldü.

Bıçaklardan biri aniden bir kemiğe takıldı ve güneşte tehlikeli bir şekilde parladı. Toplu bir nefes alma sesi yükseldi. Lord Nash çadırın ve şanssız domuzun yanından geçti. Bu işe yaramayacaktı. gösteriş meraklısı bir Fransız aracılığıyla -Ailesi tarafından kana susamış bir sultanın ellerinde bir kahramanın ölümü beklenirken değil.

Henslow Evi'nin yemyeşil çimlerine inen merdivenlerin tepesine doğru yürüdü. Her biri bir öncekinden biraz daha alçak olan çimler, güneşin altında zümrütten halılar gibi uzanıyordu. Alt teraslardan birinin bir tarafında bowling sahası, diğer tarafında ise beyaz ve sarı renklerle süslenmiş masa ve sandalyeler bulunuyordu. Her şeyin altında Thames Nehri uzanıyordu; bu nehir, birkaç mil aşağıda neredeyse kokuşmuş, çalkantılı bir dalgaya dönüşmek yerine, burada pırıl pırıl, tertemiz bir su yolu gibi görünüyordu.

Nash, altındaki kadın kalabalığının arasında, pastel t llerden oluşan bir denizin içinde pembe bir balon gibi s z len ev sahibesini görebiliyordu. Leydi Henslow'un geniş çevresi onu kalabalığın içinde belirgin kılıyordu. Nash ona doğru yola koyuldu. Leydi Henslow'dan oldukça hoşlanmıştı. Üvey annesinin ablası olan Leydi Henslow, küçük kız kardeşleri Phaedra ve Phoebe'ye her zaman yaltaklanmıştı. Tony'nin hızla iktidara gelmesini sağlamak için ateşli bir Muhafazak r olan kocasının nüfuzunu kullanmıştı. Ve Edwina'ya, ağlayabileceği bir kardeş omuzu sağladı. Tüm bunlar için Nash Leydi Henslow'a minnettardı. Ama içten içe itiraf ettiği gibi, bunların hiçbiri onun pikniğine gelmesinin nedeni değildi.

Ama Leydi Henslow onu fark etmişti ve yüzü sevinçle parlayarak konuklarının pastel köpükleri arasından sıyrılıyordu. "Nash, gözlerim beni yanıltıyor mu?" dedi ve avuçlarını onun yanaklarına doğru uzattı. "Seni burada göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

Nash onun ellerinden birini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Hayatım, benim için bir zevk," dedi alçak sesle eğilerek. "Görüyorum ki sezonun sosyete kızlarını gölgede bırakmaya niyetlisin. Pembenin bu tonu sana çok yakışmış."

Leydi Henslow'un gözleri parladı. "Ve görüyorum ki açık saçık Kıta alışkanlıklarına devam ediyorsun, oğlum," diye karşılık verdi. "Hiçbir düzgün İngiliz dudaklarının benimkilere dokunmasına izin vermez. el."

Nash iki kaşını da kaldırdı. "Ne yazık ki madam, eldivenli," dedi. "Beni uzun zamandır beklediğim bir zevkten mahrum bıraktınız."

Bunun  zerine leydi hazretleri keyifsizce kıkırdadı. "Bana karşı dürüst ol oğlum," dedi. "Seni buraya getiren Gece olmadan etrafta sinsice dolaşmak mı? Benim küçük meselem olmadığına emin misin?"

Nash sessiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Canım

istediğinde üvey teyzemi çağıramaz mıyım?"

"Elbette yapabilirsiniz," dedi leydi hazretleri. "Ama Son yirmi yıldır ruh halin hiç değışmedi. Bir çeşit entrika peşindesin Stefan. Bunu biliyorum. Unutma, pikniğimde güvercin avlamak yok. Bu çocuklardan bazıları okuldan yeni geldi ve çimen kadar yeşiller."

Nash sessiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ben sadece ne yaptıklarını bilecek kadar yaşlı ve bunu hak edecek kadar aptal güvercinleri yoluyorum, hanımefendi."

Leydi Henslow yine güldü. Ama tam o sırada, açık büfe çadırındaki bir kriz için çağrıldı. parmak, büyük ihtimalle. Nash yoldan geçen bir uşaktan bir içki kaptı ve teraslardan aşağıya doğru yürümeye devam etti, bu sırada kendisine doğru gelen seyrek olmayan bakışların ve fısıltıların farkındaydı. Onları görmezden geldi ve konuşmak için durakladı Tanıdığı birkaç beyefendi. Ama gerçek şuydu ki, Londra sosyetesı, hatta en iyileri bile ikiye bölünmüştü. Sosyetenin iç çemberinde yer alanlar ve daha karanlık sınırlarda hareket edenler vardı. Nash bu uçlara tutunmaya çalışıyordu.

Nash kalabalığa baktı ve tanıdığı yirmi yaşın altında kimseyi göremedi. Hayır, ilişki kurduğı beyler -ve kadınlar- daha yaşlı ve daha sertti, Birbirlerini alaycı gözlerinden ve bıkkın ifadelerinden tanıyorlardı. Öğleden sonra pikniklerinde pek görülmezlerdi. Gerçekten de gece yarısından önce pek görülmezlerdi.

Nash kendini biraz aptal gibi hissetse de bunu bir kenara bırakıp yoluna devam etti. Son terasta kalabalık oldukça yoğunlaşmıştı. Burada, pastel fırırlar içindeki hanımlar, kendilerini nehir kıyısı boyunca gezintiye çıkaran gösterişli genç sevgililerinin kollarına yapışmış bir halde birbirleriyle uyumlu şemsiyelerini döndürürken, sevgi dolu anneler de onları izliyordu. Birden Nash

kaçmak istedi. Basamakta yarı döndü, ama beklenmedik bir şekilde biri dirseğine dokundu.

"Stefan? Sen mi? Piknikte mi?"

Döndüğünde Tony'nin yanında durduğunu gördü. "Olağanüstü, değil mi?" Nash mırıldandı.

"Bence de öyle," diye onayladı Tony. "Teyzem alt katta olmalı. Bu, tonlara bir haftalık dedikodu sağlayacak."

Nash şapkasını kardeşiyle birlikte iki beyefendiye doğru kaldırdı. "Bay Sofford, Lord Ogle," dedi başıyla selam vererek. "Umarım sizi iyi bulmuşumdur?"

Tony'nin siyasi yandaşları oldukça iyiydi ve görünüşe göre Hükümlülerin Sivil Hakları Yasası hakkında oldukça hareketli bir tartışmaya giriştiler. Hoşbeşten sonra bankacılık, kaçak avcılık ve Katoliklerle ilgili bir konu hakkında tartışmaya başladılar.

Nash bunu söyleyemezdi. Mücadele ediyordu. Bay Sofford merdivenleri işaret ettiğinde esnememek için kendini zor tuttu.

"Ah, bakın!" dedi. "İşte Sharpe geliyor. Whig'lerin nasıl bölüneceğini biliyordur."

Lord Ogle, "Hiç şüphesiz öyle olacak," dedi. "Ama daha önemli bir nokta var beyler, adamın kollarına yapışan güzellik hayalleri kim?"

Tony güneşten korunmak için bir elini gözlerinin üzerine koydu. "Şu lüleli şeker kız onun kızı, Leydi Louisa," diye cevap verdi. "Ve siyah saçlı ince bayan da kuzeni, Bayan - Bayan- lanet olsun, ama adını unuttum."

"Bayan Neville," diye ekledi Nash. "Bekâr ve Batı Hint Adaları'ndan yeni geldi."

Tony elini bıraktı ve Nash'e tuhaf tuhaf baktı. "Gerçekten öyle mi?" diye mırıldandı. "Ve bekâr mı? Onun yaşında?"

"Gel, Hayden-Worth!" dedi Bay Sofford. "Yaşını başını almış sayılmaz. Ayrıca, çok büyük bir serveti olduğunu duydum. servet."

"Tanrım!" diye mırıldandı Lord Ogle. "Acaba onu bundan vazgeçirmek için bir umut var mı?"

"Yerinizde olsam dikkat ederdim," dedi Sofford sessizce. "Kardeşi Baron Rothewell. Onunla tanıştınız mı?"

Ogle başını salladı. "Hayır."

Sofford, "İstemiyorsun," dedi. Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama yeni gelenler şimdi teraslı çimenlikten aşağıya doğru sürükleniyorlardı. Yukarıdaki merdivenlere ulaştıklarında Lord Ogle, Sharpe'a onlara katılması için seslendi.

Nash, Bayan Neville onu görür görmez anlamıştı. Ama hanımefendinin hakkını yemeyelim, ne bocaladı ne de yüzü kızardı. Aslında, tanışma faslı devam ederken fark etti ki, kadın onu gördüğüne neredeyse sevinmiş gibiydi. Belki de hafifçe eğlenmek daha iyi bir terimdi, çünkü geniş, güler yüzlü ağzının bir köşesinde tuhaf, küçük bir gülümseme gizleniyordu ve gözlerinde ilgi çekici bir şeyin parıltısı vardı.

Ve ne gözlerdi onlar. Onları daha önce fark etmemiş olması ne kadar tuhaftı. Alışılmadık bir renkteydiler, mavinin koyu bir tonuydu ve kenarları gümüş grisiyle çevriliydi. Daha da tuhafı, ona sabitlenmiş olan bakışları bir erkeğinki gibi sabitti. Ağırbaşlı görünmek için aptalca bir çabayla bakışlarını aşağıya ya da yana çevirmek yerine, doğrudan ona bakıyordu; cesurca değil, sadece göz göze, sanki ne hakkında olduğunu tam olarak biliyormuş gibi.

"Peki siz nasıl oy kullanacaksınız Lord Nash?" diye sordu Bayan Neville, onu günümüze geri çekerek.

Nash dinliyormuş gibi davranmaya çalıştı. "Oy kullanacağımdan oldukça şüpheliyim, hanımefendi."

"Ama yapmalısın, Nash!" diye homurdandı Lord Sharpe. "Seni ara sıra yanımızda kullanabiliriz, biliyorsun." Kont sanki bir nutuk atacakmış gibi bakıyordu. Ama Nash, babasının kolunu nazikçe çeken Leydi Louisa tarafından kurtarıldı.

"Baba, bowling!" diye sızlandı. "İzleyebileceğimize söz vermiştin. Bay Sofford, siz oynamayacak mısınız?"

"Hay Allah!" dedi Sofford, saatini çıkararak. "Vakit geldi mi?"

Lord Ogle eğildi. "Sana iyi şanslar, eski dostum," dedi. "Hayden-Worth ve ben Leydi Henslow'a doğu bahçesinde okçuluk."

"Bayan Neville, kase hayranı mısınız?" diye sordu Nash.

"Korkarım bu konuda çok az şey biliyorum," diye cevap verdi. "Ama bundan zevk alacağıma eminim."

Lord Sharpe güldü. "Sanırım Xanthia gidip bir şeylere ateş etmeyi tercih eder," dedi. "Okçuluk daha çok hoşuna gidiyorsa, çekinme canım."

"Belki de Bayan Neville bunun yerine nehir boyunca bir yürüyüş yapmamı tercih eder?" Nash önerdi.

Lord Sharpe tereddütlü görünüyordu.

Sharpe daha itiraz edemedi Bayan Neville, "İyi bir yürüyüşe bayılırım," dedi. "Ama gerçek bir yürüyüş, lütfen, gezinti değil. Louisa, yemekten sonra çadırdaki buluşalım mı? oyun mu?"

"Evet, elbette," dedi Leydi Louisa, belli ki istediğini elde etmekten memnundu.

Ancak babası pek memnun görünmüyordu. "Pekâlâ, O zaman," dedi. "Yakında kalacaksın, değil mi Xanthia? Ne olur ne olmaz, sana ihtiyaç duyulursa diye?"

Nash onun gerçek niyetinin daha az hayırsever bir Őey olduėundan Őüpheleniyordu. Bayan Neville sonunda hafif bir kızarıklıėa yenik dűŧtű. Nash grubun çeŐitli eėlencelerine daėılıŐını izledi ve yűrűyűŐ gibi tuhaf bir Őeyi űnerirken aklından ne geçtiėini merak etti nehir boyunca. Yűce Tanrım, kadın baŐtan ıkarıcılıėın vűcut bulmuŐ haliydi ve onun űzerinde gűrűlmeye hiç hakkı yoktu. Piknik gibi iyi niyetli bir olayda bile. Ama kabul etmiŐti ve okuldan yeni dűnműŐ sayılmazdı. O da eėlenebilirdi.

Nash gűzlerini takdirle Bayan Neville'in űzerinde gezdirdi. Tanrı'ya Őűkűr pastel deėil, mavi ve grinin zengin tonlarında çizgili bir elbise giymiŐti. Binlerce kadından hiçbiri bunu baŐaramazdı ama elbise çok gűzeldi. zayıflıėını ve boyunu vurguluyordu. "Kuzeninin beni onayladıėını sanmıyorum canım," dedi. "Belki de Őu bowling maçına katılmalısın?"

"TeŐekkűr ederim, hayır," dedi Bayan Neville, onsuz merdivenlerden inmeye baŐlayarak. "O yűrűyűŐ yapmak istiyorum. Siz Geliyor musun? Yoksa yalnız mı gideyim?"

"Yine mi hava alıyorsun, canım?"

"Pardon?"

"Sanırım bir keresinde, temiz hava solumak isterseniz, bunu elde edeceğinizi ve sonuçlarına katlanacağınızı sűylemiŐtiniz."

BaŐını kaldırıp ona baktı, masmavi gűzleri gűneŐe karŐı kısılmıŐtı. "Bunun sonuçlarını hayal bile edemiyorum. űėleden sonra açık bir patikada bir aŐaėı bir yukarı dűnmek çok Őey ifade edecektir, lordum," diye karŐılık verdi. "PiŐmanlık duymayan bir tırmığın kolunda asılı olsanız bile."

"Ah, bu iyi haber." Nash ona gűlűmsedi.

"Affedersiniz?" dedi tekrar.

"Görünüşe göre züppelikten tırmıkçılığa terfi ettim," dedi. "Erkekliğim çok daha güvende."

Geniş ağzı mizahla seğirdi. Elini ona doğru uzattı. "Gelin, Lord Nash," dedi. "Ve Sınırlı kelime dağarcığımla lütfen dalga geçmeyin."

Sözüne sadık kalarak, patikaya ulaşır ulaşmaz hızlı adımlarla akıntıya doğru yola koyuldu. Nash'in her zamanki ağırbaşlılığı onun uzun adımları yüzünden biraz azalmıştı. "Bayan Neville, koluma asılmak istediğinizi sanmıştım," dedi kalabalık azalınca. "Sanki tüm Londra yanıyormuş gibi hareket ediyorsunuz, ve yanışını izlemek istiyorsunuz."

Kadın hemen yavaşladı. "Özür dilerim," dedi elini onun dirseğinin hemen üzerine koyarak. "Ama öyle şeyler var ki Burada pek çok insan var ve bu da ötedeki boş yolu çok cazip kılıyor."

"Sosyal hayat seni hiç cezbetmiyor mu?" diye sordu, adımlarını onunkilerle eşleştirerek.

"Özellikle değil," dedi. "Barbados'taki evimde... şey, toplum bu kadar nadir değildi. Burada kendimi biraz yersiz hissediyorum."

"Yersiz yurtsuz görünmüyorsunuz," dedi. "Bu hayat için doğmuş bir hanımefendiye benziyorsunuz."

Bakışları adamın yüzünde gezinerek onu hızla değerlendirdi. "Bunu bir iltifat olarak söylediğinize eminim," dedi. "Ama..."

"Ama ne?" diye teşvik etti.

"Açıkçası bundan çok az tatmin oluyorum," dedi. "Bu tür bir hayatın çok az amacı var."

"Anlıyorum," dedi sessizce. "Neyi tercih edersiniz? Alt sınıfların iyiliği için mi çalışıyorsunuz? Bir hayır kurumu işletmeyi mi? Okul mu? Yoksullar için çorap örmek?"

Hafifçe güldü. "Tanrım, hayır," dedi. "Ben değilim!" Ama başka bir açıklama yapmadı.

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler, kadının eli adamın kolunda hafif ve sıcak bir şekilde duruyordu. Nash bunu şaşırtıcı derecede hoş buldu. Sol taraflarındaki nehirde, kürekleri mükemmel bir ritimle parıldayan geniş omuzlu bir çift kürekçi süzülerek geçiyordu, uzaktaki tekne yarım boy öndeydi.

"O halde, hayatınız boyunca ne yapmayı tercih edersiniz, Bayan Neville?" diye dürtükledi sonunda. "Taşraya çekilip bir sürü çocuk yetiştirirsin belki?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Hayır, Lord Nash, ben zaten hayatımda istediğimi yapıyorum."

Kadın patika boyunca aniden durdu, bakışları kürekçilere sabitlenmişti ama adam onun gerçekten izlemediğini hissetti Onlar. Nash patikada bir aşağı bir yukarı baktı. Hâlâ evi görebiliyor olmalarına rağmen, nehrin bu kadar aşağısındaki tek misafir onlardı.

Sonunda boğazını temizledi ve yürümeye devam etti. "Lord Nash, ağabeyim size oldukça iyi durumda olduğumuzu söyledi mi? Zengin mi?"

"Bu gerçeğin farkındaydım, evet."

Belli belirsiz gülümsedi. "Baronluk elbette kardeşime iyi bir gelir getiriyor. Ama başka ilgi alanlarımız da var."

"Evet, Barbados'ta tarlalarınız var, değil mi?" "Ama şimdi izinliler," dedi. "Ve kardeşim de Şu anda bir mesleğimiz yok. Bir iş yerimiz var-Neville Nakliye Şirketi. Hiç duydunuz mu?"

"Sanmıyorum."

"Hayır, gemiciliğin bir İngiliz beyefendisinin ilgileneceği türden bir şey olduğunu sanmıyorum," diye düşündü.

"Ama biz Neville'ler, görüyorsunuz, böyle bir vicdan azabı çekmiyoruz. Aslında, az ya da çok ticaret yaptığımız söylenebilir."

"Birçok beyefendi bu tür işlere yatırım yapıyor, Bayan Neville," dedi. "Birkaç madene sahibim; Lord Ogle, bir demiryolu
-Ya da bir parçası. Rothewell'le tuhafiye işletiyormuşsunuz gibi konuşmanıza gerek yok. Bu arada sevimli kardeşiniz nerede?"

Kadın belli belirsiz gülümsedi. "Sharpe son anda onun yerine devreye girdi," diye cevap verdi. "Rothewell çok rahatlamıştı."

"Evet, özel, neredeyse gizemli bir adama benziyor."

"Gerçekten de öyle." Güçlü mavi bakışları tekrar ona döndü. "Benim de bir sırrım var lordum," dedi. sessizce. "Güvenimi korumanız için bir kez daha size güvenebilir miyim?"

Adam güldü, ama kadının ne demek istediğini belli belirsiz merak ediyordu. "Lütfen bana bütün sırlarını anlat hayatım," diye cevap verdi. "Seni elimde tutmayı çok isterim."

"Nash, ciddi ol," diye azarladı.

Nash başını eğdi. "Elbette size söz veriyorum Bayan Neville," dedi daha ciddi bir ifadeyle. "Bu sır nedir?"

Yavaşça daha yakına eğildi. "Neville Shipping benim," diye fısıldadı. "Aile şirkettir ama kardeşim ayrılır işletmesini bana verdi. İşin püf noktalarını bilen biri için bu çok kârlı bir iş."

"Anlıyorum," dedi sessizce. "Ve sen... tüm numaraları biliyorsun, değil mi?"

Yavaş, muzip bir gülümseme geniş ağzını kavislendirdi. "Ben yaptığım her işte çok iyiyimdir Lord Nash," dedi. "Bu kibar İngiliz hanımefendileri yarın yataklarında miskin miskin uzanırken

Öğle vakti, hanım hizmetçilerini ve sıcak çikolatalarını beklerken, ben çoktan Wapping'deki pis küçük ofisimde, deniz köpekleri ve liman işçileri ile omuz omuza çalışıyor olacağım?"

Sesi tamamen ciddiydi. "Eminim şaka yapıyorsunuzdur?"

Bayan Neville koyu renk, ince kemerli kaşlarından birini kaldırdı ve şaşırtıcı bir tutkuyla konuştu. "Hiç de değil," diye cevap verdi. "Gerçekten de bana bırakılsaydı, herkes kazançlı bir iş sahibi olurdu."

"Yüce Tanrım!" dedi. "Aklınızdan bile geçirmeyin, Bayan Neville." "Ben çok ciddiyim," diye ısrar etti. "Bu sinsî çürüme sadece başkaları tarafından hizmet edilmek için yaşamak, bu... bu mutlak eksiklik dürtü ya da hırs- peki, tonun yarısının kronik keyifsizlikten muzdarip olması şaşırtıcı mı? Hayatlarında hiçbir zorluk yok. Yok amaç."

"Peki ya senin hayatın?" diye sordu. "Yani, senden şüphe etmiyorum, canım. Ama bu amaç nedir?"

Parlak güneşe rağmen gözleri heyecanla parlıyordu. "Ticaret," dedi. "Atılın. Heyecan ve Rekabetin meydan okuması -finansal rekabet. Dünyayı hareket ettiren şeyler bunlardır Lord Nash, ne kadar körü körüne aksini düşünseler de tonların aptalca entrikaları değil."

Sessizce kıkırdadı. "Bunu duyunca kahrolacaklar canım."

Bayan Neville elbisesinin zengin kumaşının altından ince omuzlarını kaldırdı. "Oh, yakında fark edecekler ki Üst sınıf elitistlerin saltanatı sona eriyor" dedi. "Yeni bir çağa giriyoruz, Nash. İlerleme ve sanayileşme çağı. Ve İngiltere değişecek - tıpkı Amerika kendi kendini yetiştiren kadın ve erkeklerden oluşan bir ulus haline geldi."

Şimdi karşı karşıya duruyorlardı, adamın gözleri dikkatle onu inceliyordu. "Aman Tanrım," dedi sonunda. "Sıradan bir güzel yüz değilsin, değil mi?"

"Hayır, ben bir iş kadınıyım," dedi buz gibi bir kesinlikle. "Ve benim bağlılığım Neville'in mali tablosundaki en alt satıra, mavi kanlı Kraliyet ve ülke gibi aptalca bir ideale değil."

O zaman onun koluna girdi ve yanına çekti. "Dikkatli ol Canım," diye mırıldandı, gözleri onun yüzünde geziniyordu. "Bu sözler kulağa biraz haince geliyor."

Çenesi yukarı kalktı ve gözleri parladı. "Tanrım, Nash. Ne de olsa sen bir yüksek stickler mısın?"

Nash başını salladı. "Hayır, ama ben de düşüncesiz bir aptal değilim."

Bayan Neville biraz rahatlamış görünüyordu. "Dikkatli olmakta çok haklısınız," diye cevap verdi. "Ama bazen bu işi Amerika'ya taşımadığım için umutsuzluğa kapılıyorum. İngiltere'nin vergi politikaları zahmetli hale geldi ve işimize getirilen siyasi kısıtlamalar... ah, ama bu kadar yeter. Sizi affedilmez bir şekilde sıkacağım."

"Bunu yapabileceğinizden oldukça şüpheliyim, Bayan Neville," dedi. "Laissez-faire fikirlerinizle belki beni çok edebilirsiniz. Ve sizin sınıfınızdan bir kadın için en yakışsız şey olarak kabul edildiğini anlıyorsunuz, değil mi? Bırakın iş yapmayı, bu tür fikirleri benimsemek mi?"

Ona doğru meraklı, yan bir bakış fırlattı. "Ama bunu yakışsız mı buluyorsunuz Lord Nash?" diye sordu. "Yoksa ilginizi mi çekiyor? Kişisel ve ekonomik çıkarları uğruna geleneksel eş rolünü reddeden bir kadın sizi rahatsız mı ediyor? özgürlük?"

Nash onun sözlerinin netliği karşısında şaşkına döndü. O böyle biri miydi? Ve bu onu rahatsız mı etmişti? Tuhaf olsa da geçerli bir soruydu bu. "Emin değilim," diye dürüstçe cevap verdi. "Ben bir şey yapmadım."

görüşlerinizin bu geleneksel rolü bir kenara bırakacak kadar ileri gittiğini fark ettim."

"Hadi ama Nash, bir hanımefendiye asla yalan söylememelisin," dedi alaycı bir tavırla. "Tabii ki fark ettiniz. Aksi takdirde, sen benimle kol kola yürümeyecekti. Bir eş için piyasada pek bulunmuyorsun."

"Kesinlikle hayır. Ama bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Bekâr ve görünüşte uygun bir kadını tonun yarısının önünde seninle geziniyorum," diye cevap verdi.

"Yaptığınız hareketin ne anlama geldiğini anladığınızdan emin misiniz?" Kadın patikada geri dönmek için durakladı. "Bak, artık diğerlerinin görüş alanından çıktık. Ama senin umurunda değil, çünkü sen Nash, 'en değerli varlığının' -sevgili bekarlığının- benimle güvende olduğunu zaten biliyorsun."

Nash arkalarındaki nehrin uzunluğuna baktı ve onun haklı olduğunu anladı. Endişeli değildi. Üstelik Bayan Neville belki de burada yanında kendisi olabileceği tek kadındı. Ve tartışmalarının hararetiyle dikkati dağıldığı için gardını almayı unutmuştu. Uzun zaman önce Henslow Evi'nin arazisini terk etmişlerdi. O isteksizce geri dönme zamanının geldiğini kabul etti.

"Biraz geride ağaçların altında küçük bir bank vardı," dedi. "Neden oraya dönmüyoruz?"

"Edep sınırlarına geri dönüş mü?" diye alay etti.

"Beni ne kadar şaşırtsa da, erdeminize ilgi göstermeye çalışıyorum, Bayan Neville," dedi kuru bir sesle. "Sanırım iyi adınızın mahvolması yaşamayı tercih etmeyeceğim bir suçtur. ile."

"Ne kadar da büyüklük taslıyorsun, Nash," diye yakındı. "Sanırım söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemediniz."

"Dinledim," diye karşılık verdi. "Ama sen daha çok
gençsin canım. Ve her zaman düşünmen gereken Leydi
Louisa var."

Bayan Neville'in anlamlı yüzü biraz düştü. "Genç kuzenim konusunda haklı olduğunu kabul ediyorum, Nash," diye itiraf etti. "Yanlış bir şey yapmak istemiyorum. Onu etkilemek ya da iyi bir evlilik şansını engellemek. Ama neredeyse otuz yaşındayım. Çok genç değilim."

"Tanrım, hepsi bu kadar, öyle mi?" dedi ona gülümseyerek. "Bu kadar büyük bir yaş için iyi korunmuş bir örneksin. Bütün dişlerin hâlâ yerinde mi?"

"Benimle alay ediyorsunuz, efendim," diye azarladı. "Her şey olup bittikten sonra yine de kendimi mihrapta bulacağımı sanıyorsunuz. Ama şunu düşün Nash: Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayken neden kendimi bir erkeğe teslim edeyim?"

"Kardeşin var," diye meydan okudu. "Yasal olarak senden sorumlu olan kişi o."

"Hadi ama Nash," dedi kısık bir gülümsemeyle. "Tüm sert tavırlarına ve patavatsız diline rağmen, Kieran'ın aklına beni yönetmek gibi bir görevi olduğu asla gelmezdi. Sen yapmalısın nasıl büyüdüğümüzü anlıyor. Barbados'ta kadınlar genellikle iş sahibi olurlar. Refakatsiz seyahat ederler ve hatta isterlerse sessizce sevgili bile yaparlar."

"Gerçekten de öyle mi?" diye mırıldandı. Bayan Neville ne öneriyordu?

Nash'in akıllı Lord Rothewell'in çalışma odasındaki görüşmeye gitti. Rothewell'in o zaman dile getirdiği görüşler Bayan Neville'in şu anki görüşleriyle büyük ölçüde örtüşüyordu. Ama başka bir şey de önermişti. "Aslında canım, yakında evlenebileceğinizi ima eden ağabeyindi."

Bir anda sarsılarak durdu. "Öyle mi yaptı? Yüce Tanrım. Bu fikirden vazgeçtiğini sanıyordum."

"Görünüşe göre hayır," dedi Nash. "Sana talip olan bir beyefendi var mı?"

Bayan Neville bakışlarını tekrar nehre çevirdi. "İşte Bir zamanlar öyleydi belki," diye cevap verdi. "Ama uygun olmadığımız konusunda anlaştık. Kardeşim bunun bir daha asla gerçekleşmeyeceğini düşünüyorsa çok saf. değişim."

"Yine de, adam hala seninle evlenmek istiyor."

Kararsız bakışlarını ona doğru fırlattı. "Nereden biliyorsun ki?"

Nash hafif alaycı bir sesle, "Bence Bayan Neville, bir erkek size bir kez aşık oldu mu, bir daha vazgeçmesi çok zor olur," dedi. "Sanırım ben senden uzağım, canım. Hayal kırıklıklarımı yeterince zarafetle karşılayamıyorum."

"Tanrım!" dedi. "Çok fazla var mı?"

"Hayal kırıklıkları mı?" Ona baktı ve zeki yüzünü ve zaten bildiği yemyeşil, baştan çıkarıcı göğsünün sadece bir ipucunu ortaya çıkaran fildişi teninin genişliğini aldı. Evet, hayal kırıklığına uğramıştı. Ama şeytan neydi ki Şimdi ne yapacaktı? Eğer Bayan Neville'i baştan çıkaracaksa, en azından onu özel olarak baştan çıkarma nezaketini gösterebilirdi. Nash, iradesi dışında, ağzının mizahla dolduğunu hissetti. "Evet, bir ya da iki hayal kırıklığım var Bayan Neville. Ve zaman zaman kalçanızın benimkine sürtünmesi onlara hiç yardımcı olmuyor."

Xanthia bu imayı kaçırmadı. Adımları bir an duraksadı ve Nash'in sıcak, sabit eli bir anda dirseğinin altından kaydı. Ona hızlı bir bakış fırlattı.

Adamın bakışlarındaki sıcaklık açıktı ve bir kez daha gözlerini dikip baktığı garip fikre kapıldı gözlerinin içine baktım. Belki de sürüklenen ve bir şekilde tamamlanmamış bir hayat yaşayan başka bir ruh.

Ama bu ne romantik bir saçmalıktı! Şansını boşa harcıyordu. Bu daha fazlasını öğrenmek için mükemmel bir fırsattı.

Nash hakkında. Karakterini değerlendirmek ve de Vendenheim'ın inandığı gibi bir adam olup olmadığını anlamaya çalışmak. Ona biraz ip verip kendini asmaya meyilli olup olmadığını görmek için.

Başını kaldırıp az ilerideki taş bankı gördü. Suyu bakıyordu ve etrafı söğütlerle çevriliydi. Özel bir yerdi evet, ama tam olarak gizli de sayılmazdı. Aslında, oldukça mükemmeldi. Teraslı çimler virajın etrafında yeni yeni görünmeye başlamıştı ve yukarıda, Leydi Henslow'un derme çatma okçuluk sahasından gelen kahkahaları duyabiliyordu.

Bankın üzerine rahatça yerleşene kadar hiçbir şey söylemedi. "İşte!" dedi eteğinin kıvrımlarını dikkatle düzelterek. "Burası oldukça تنها, değil mi? Belki çimenlerden görülebiliriz ama sadece arkamızdan."

"Sözleriniz saklayacak bir şeyimiz olduğunu gösteriyor," diye alay etti.

"Öyle mi?" Xanthia gözlerini adamın pantolonundaki belli belirsiz çıkıntıya dikti ve ihtiyatı bir kenara bırakarak Lord Nash'e doğru eğildi ve elini çok bilinçli bir şekilde onun dizine koydu.

Gözleri esrarengiz bir duyguyla parlıyordu. "Bayan Neville, dikkatli olmanız için size yalvarıyorum."

Kirpiklerinin neredeyse kapanmasına izin verdi. "Bu açıdan görülemeyiz," diye fısıldadı. "Ayrıca, hayal kırıklıklarından ilk bahseden sendin, Nash, değil mi?"

Bu durumda insani olarak mümkün olduğu kadar metanetli bir şekilde oturdu, gözleri dikkatle kadının ince bedenine sabitlenmişti, baştan çıkarıcı parmaklar. Ona büyük bir eziyet çektirerek parmaklarını daha da yukarı kaldırdı. "Tanrım," diye homurdandı. "Bir centilmen olmaya çalışıyorum, Bayan Neville. Ama biri sizi görecektir."

"Ah canım, haklı olabilirsin," diye mırıldandı. Fakat Elini hareket ettirmek yerine, sadece biraz daha yaklaştı. "İşte, sanırım artık göremiyorlar."

Ona biraz acımasızca baktı. "Kastettiğim tam olarak bu değildi."

"Yine de sorunu çözüyor," dedi. Ereksiyonunun çıkıntıları pantolonunun ince yününü zorluyordu.

Utanmazca baştan çıkan Xanthia, Lord Nash'in açıkça sertleşen erkekliğinin sıcak, sert uzunluğunu okşamanın nasıl bir his olacağını merak etti. Her nasılsa elini sabit tuttu ve gözlerini sıkarak kapattı. Bir an için amacını unuttu. -de Vendenheim'ın ondan ne istediğini tamamen unuttu ve sadece Lord Nash'in ağırlığı altında sıkışıp kalmanın nasıl bir şey olacağını düşündü. Onun sıcak, baharatlı kokusunun duysal bir bulut gibi üzerine çökmesini. Onun sıcaklığını ve gücünü içine çekmek ve-

"Sevgili Bayan Neville," diye mırıldandı. "Sanırım şimdi ne yeri ne de zamanı."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve elinin çok tehlikeli bir pozisyona doğru ilerliyordu. "Ne zaman?" Kelime kısık ve boğuk bir sesle çıkmıştı. "Nash, yeri ve zamanı ne zaman?"

"Korkarım başka bir hayatta," diye cevap verdi. "Bu hayatta beni baştan çıkarman akıllıca olmaz."

Xanthia hafifçe gülümsedi. "Ama aramızda inkâr edilemez bir şey var, Nash," diye mırıldandı. "A Biz yakındayken alevlenmeye devam eden kaynayan bir sıcaklık. Bana bunu hissetmediğini söyle."

Keskin bir kahkaha attı. "Hissettiklerimin çok açık olduğunu düşünüyorum." Sonra onun elini kendi eliyle kapatıp sertçe sıktı ve kasıtlı olarak kendi kucağına geri koydu.

Xanthia imayı görmezden geldi. "İlginizi... çekti mi Lord Nash?" diye sordu.

Gözlerinde hararetle parlayan bir şey vardı. "Ne istediğinizi anlıyor musunuz, Bayan Neville?"

Başını kaldırdı ve bakışlarıyla onu kıstırdı. "Sevgilim olup olmayacağını soruyorum," dedi. "Bizi memnun ettiği sürece. Başka birine bağlılığın var mı?"

Nash alaycı bir tavırla gülümsedi. "Bayan Neville, ben sadık bir tipe mi benziyorum?" diye karşılık verdi. "Yatak arkadaşlarımda çeşitlilikten hoşlanırım ve onlardan çabuk sıkılırım. Ve sana açıkça söylemeliyim ki hayatım, yatağымda bir masumun, özellikle de iyi yetiştirilmiş bir masumun olması isteyeceğim ya da ihtiyaç duyacağım en son şeydir."

"Ben tam olarak masum değilim, Nash," diye mırıldandı, alt dudağının dişlerinin arasında hafifçe sıkışmasına izin verdi. "Ben, diyebilirim ki, lekeli mal olarak kabul edilirim-yani Aristokrat arkadaşlarının hiçbirini beni evlilik yatağına almazdı zaten."

Gözlerinde öfkeye benzeyen bir şey parlayarak geri çekildi. "Bu biraz sert oldu."

"Bu da doğru," dedi. "Bu senin suçluluk duygunu hafifletmiyor mu?" "Şimdiye kadar kendimi suçlu hissedeceğim hiçbir şey yapmadım," dedi. cevap verdi. "O aptalca öpücüğü saymazsak hayır. Sharpe'in portikosu. O zaman bile başıma bela olacağını biliyordum."

Xanthia ona yavaş, alaycı bir gülümseme verdi. "Nash, eğer artık ilgini çekmiyorsam, bunu söylemen yeterli," diye mırıldandı. "Yalnızım ama umutsuz değilim. Londra yakışıklı beyefendilerle dolu ve ben güzel olmasam da belli bir cazibem olduğu söylenir."

Uzun bir süre sessiz kaldı, ifadesi kararmış, çenesi sıkıca kenetlenmişti. "Umarım Bayan Neville, tanıdığınız başka bir beyefendiyle bu tür bir tartışma yapmazsınız," dedi sonunda. Sonra aniden ayağına kalktı. "Düşüneceğim, hatta

muhtemelen

senin çılgın teklifinle takıntılı olacağım, hayatım. Ve senin iyiliğin için bundan daha fazlasını yapmamam için dua ediyorum. Şimdi lütfen seni kuzenine sağ salim götürmeme izin ver."

Xanthia onun elini tuttu. Onun zerine eğildi, karanlıktı, Ağır ağır kapanan gözleri sanki onun ağzına odaklanmıştı ve bir an için onun kendisini tekrar pebileceğini düşündü. Kalbi göğsünde çılgınca çırpındı. Ama adam eğilmedi. Bunun yerine, gözleri bir Şey arıyormuş gibi onun yüzünü taradı.

Xanthia onun bakışlarını tuttu. "Nash?"

Kısa bir süre tereddüt etti. Sonunda "Hayır," dedi. "Hayır, bu mümkün değil."

Yine gülümsedi. "Elbette mümkün," dedi. "Biri bunu yapmaya cesaret ederse hiçbir Şey imkânsız değildir."

Siyah gibi görünen gözleri tekrar parladı. Cevap vermek yerine doğruldu ve kızın koluna girerek onu yukarı çekti ve pikniğe doğru yola koyuldu. "Nash, omzumu yerinden çıkaracaksın," diye yakındı.

Neredeyse nehrin yukarısındaki ilk misafir kümesine varana kadar başka bir Şey söylemedi. Sonra aniden durdu ve yüzünü ona döndü. "Bayan Neville, ateşle oynuyorsunuz," dedi sertçe. "Lütfen unutmayın, ben bir apkın olmasam da, kesinlikle bir aziz ya da ona yakın bir Şey değilim."

"Hayır, sanırım bir keresinde bir sybarite olduğunuzu söylemiştiniz." "Evet, bencilce ve vicdansızca öyle," dedi. "Ve bir sybarite istediğini alır, sonra onu bir kenara atar ondan alabileceği tüm zevki aldı. Bunu hatırlamanız iyi olur."

Sonra Lord Nash topuklarının üzerinde döndü ve hızla patikadan yukarı ıktı.

Xanthia o öğleden sonra korkunç bir kafa karışıklığı içinde eve doğru yola çıktı. Leydi Henslow'un evinde neyi başardığından tam olarak emin değildi. Belki de tam bir aşağılanma? Lord Nash'i baştan çıkarmaya çalışmıştı ve bunu neredeyse başarmıştı. Dediği gibi, o bir aziz değildi. Kesinlikle bir aziz gibi görünmüyordu. Gerçekten de de Vendenheim'ın onu suçladığı her şeyi yapabilecek durumdaydı. O halde beyni neden yaptığı şeyin bir amacı olduğunu -fiziksel zevkten çok daha büyük bir amaç- kavrayamamıştı?

Xanthia karşısındakini dikkatle değerlendiren bir insandı, ama Nash'teki bir şey onun her zamanki ihtiyatını aşıyordu. Onun kendisini tanıdığını, çoğu insanın anlayamayacağı bir düzeyde anladığını düşünüp duruyordu. Onun yanındayken kendini bırakmanın korkunç bir cazibesi vardı... yani, gerçekten kendisi olmanın. Ama sadece kendini kandırıyor ya da belki de ona karşı hissettiği neredeyse ezici arzu için aptalca, romantik bahaneler uyduruyordu.

Adam büyük ihtimalle bir haindi. Bir kaçakçı. Ve Birisi ya onun sözüyle ya da onun eliyle öldürülmüştü. Xanthia arzusun ateşinden uzakta, de Vendenheim'ın uyarılarını hatırlayabiliyordu. Tehlikede olan çok şey vardı, politik ve ekonomik olarak. Güç ve para. İnsanların çoğu zaman uğruna cinayet işlemeye hazır oldukları iki şey. Bütün bunlar bir yana, de Vendenheim onun bu adamla yatmaya çalıştığını duysa dehşete düşerdi. Xanthia'nın kendisi de biraz dehşete düşmüştü; onu neyin ele geçirdiğinden bile emin değildi. Nash'in gardını düşürmeye yetecek kadar onunla flört etmek istemişti sadece.

Körü körüne pencereden Piccadilly boyunca seyreden kalabalığa baktı ve kendine bunun kendisiyle ilgili olmadığını hatırlattı. Bu daha büyük şeylerle ilgiliydi. Bu bir

ciddi bir işti, heyecanlı bir gönül ilişkisi değil. Ve yine de, bu öğleden sonra onunla otururken -ona neredeyse yakından dokunurken ve karşılığında onun dokunuşunu özlerken- Xanthia, de Vendenheim'ın iddialarının doğru olabileceğini kabul etmekte zorlanıyordu.

Gerçekten bu kadar aptal mıydı? Nash daha önce hiç karşılaşmadığı kadar soğuk ve kontrollü bir adamdı.

Gerçekten de, o

Bu adamla boyundan büyük bir işe kalkıştığını gayet iyi anlıyordu. Gareth Lloyd gibi hor görülen ve gururlu bir adam değildi, onu idare edebilirdi. O adam

Her anlamda yönetilemezdi ve bunu biliyordu. Ama yine de vazgeçmedi. Oh, evet. Aptal gerçekten de doğru kelimeydi.

Berkeley Meydanı'nda arabanın sarsılarak durduğunu hissetti ve Sharpe'in uşağının basamakları indirmek için aşağı atladığını duydu.

Xanthia Louisa'yı yanağından öptü ve Sharpe'a bu güzel öğleden sonrası için teşekkür etti. Sonra sıcak bir banyo, bir kadeh şeri ve yatak odasının yalnızlığını arzulayarak içeri girdi, ama onun yerine son bir saattir ya da daha uzun bir süredir bir ziyaretçinin dönüşünü beklediği haberini aldı.

Görünüşe göre, hayal kırıklığı belli oluyordu.

"Yine o züppe beyefendi, hanımefendi," diye fısıldadı Trammel. "Ve bir bando kutusu getirmiş. Lord Hazretleri dışarıda, ama arsız herif yine de sizi sordu. Ben de onu sarı salona, lord hazretlerinin en iyi konyağından bir bardakla koydum ama içmedi. Kokladı ve tekrar yere bıraktı. Hiç böyle bir şey duydunuz mu hanımefendi?"

Bayan içmemişti. Belki de sarı salona gider ve onun için içerdi. Tanrı biliyor ya, onarıcı bir şeye ihtiyacı vardı. Hafifçe sinirlenerek yukarı çıktı.

"İyi günler Bay Kemble," dedi, olabildiğince rahat bir şekilde odaya girerken. "Ne kadar hoş bir

Sürpriz."

"Sevgili Bayan Neville." Şık beyefendi ona derin ve zarif bir selam verdi. "Görüyorum ki tavsiyemi dinlemişsiniz -ya da çok neredeyse."

Bir an için ona boş boş baktı, sonra onun elbisesine baktığını fark etti. "Oh, bu mu?" dedi hafifçe kumaşa dokunarak. "Evet, ama sadece mavi ve gri."

"Yine de çok gurur verici," diye cevap verdi Bay Kemble. Ama bunu sanki bir iş konusunu tartışıyorlarmış gibi klinik bir tavırla söylemişti. Belki de konuşuyorlardı. Gerçekten de Xanthia'nın bunu bu açıdan düşünmesi iyi olurdu. Bir iş meselesi.

"Size bir hediye getirdim," dedi Bay Kemble, küçük bando kutusunu çıkararak.

"Bir hediye mi?" Xanthia aldı ve oturdu. "Gerçekten almamalıydın."

Bay Kemble da oturdu. "Onu açmalısın, canım. Uyup uymadığını görmeliyiz."

Xanthia gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını hissetti ama yine de adamın dediğini yaptı. Bir beyefendinin evli olmayan bir hanıma herhangi bir hediye vermesi oldukça uygunsuzdu ama yine de bu hediyein bir şekilde farklı olduğunu hissetti.

Kapağı kaldırdığında gözleri büyüdü. Oh, evet. Kesinlikle farklıydı. Bir odun talaşı yığınının içinde, cepli küçük bir deri koşum takımı vardı ve cebin içinde küçük gümüş bir tabanca duruyordu. Zekice kaldırdı.

Bay Kemble umutla, "Bunu nasıl kullanacağınızı biliyor musunuz?" diye sordu.

Xanthia onu dizlerinin üzerine koydu. "Evet, aslında. Ama pratik yapmıyorum."

Bay Kemble, "Bu sadece yakın mesafe için," dedi. küçümseyici bir hareketle. "Şimdi arkamı döneceğim Bayan Neville. Eteklerinizi yukarı kaldırmanızı ve tam olarak oturduğundan emin olmanızı istiyorum."

Ona boş boş baktı. "Eğer... tam olarak nereye uyuyorsa?"

"Kalçanızın etrafına," diye cevap verdi, yüzünü Duvar. "Ve lütfen sıkıca çekin. O tabanca aldatıcı derecede ağır."

Kendini biraz aptaldan da öte hisseden Xanthia terliğini taburenin üzerine koydu, kombinezonunu yukarı çekti ve adamın dediğini yaptı. Deri kayış sanki onun için yapılmış gibi rahatça bağlandı. Ayağını yere koydu. "Evet, uyuyor," dedi. "Ama gerçekten düşünüyor musun-"

"Kesinlikle," diye araya girdi Kemble, tek topuğu üzerinde dönerek. Adamın bir kedi kadar hızlı olduğunu fark etti. "Başına ne gibi bir bela gelebileceğini ya da benim ne kadar uzakta olabileceğimi bilemeyiz, canım."

Xanthia ona boş boş baktı. "Neyden ne kadar uzakta?"

"Canım benim." Gözlerinde bir kara mizah parıltısı vardı. "Max sana söylemedi mi?"

"Lord de Vendenheim?" Xanthia başını salladı. "Hayır, bana hiçbir şey söylemedi."

Bay Kemble kollarını genişçe açtı. "Hayatım, görünüşe bakılırsa artık birbirimizden ayrılamayacağız," dedi. "Ben senin yeni iş adamınızım."

"Ne demek istediğinizi anlayamıyorum," dedi.

Bay Kemble sıkıca gülümsedi. "Özel sekreteriniz," diye açıkladı. "Kamp yardımcınız. Neredeyse refakatçiniz diyebiliriz."

"Ama benim birine ihtiyacım yok," dedi. "Benim Bay Lloyd'um ve bir sürü memurla dolu bir saymanlığım var. Ayrıca, bir refakatçi mi? Bu fikir çok saçma."

"Cela va sans dire!" dedi Bay Kemble, kahverengi gözleri hüzünlüydü. "Ama Maximilian ısrar ederdi. Bu yüzden size iş yerinize kadar eşlik edeceğim ve size her şeyi vereceğim. Siz evdeyken yardım edebilirim."

Xanthia dudaklarını büzdü. "Lord de Vendenheim'a hiç mürebbiyem olmadığını ve şimdi de olmayacağını söyleyebilirsiniz," dedi sonunda. "Ben oldukça Docklands'a alışkınım ve burada Mayfair'de bundan daha tehlikeli bir şeyle karşılaşacağımdan şüpheliyim."

Bay Kemble ona alaycı bir tavırla baktı. "Hepsi çok iyi Bayan Neville, ama ya ben?"

Xanthia tek kaşını kaldırdı. "Peki ya sen?"

Bay Kemble teatral bir iç çekiş yaptı. "Şey, durum şöyle canım. Max beni bir şey yaparken yakaladı" -burada duraklayıp parmağını yanağına götürdü- "buna küçük bir patavatsızlık diyelim. Bir tür aşk ilişkisi diyelim. Doğal olmayan bir bağlılık, biraz da yasadışı. Ve benim konumumdaki bir adamın istememesi gereken türden bir şey. kamuoyuna açıklamak için."

Xanthia iki kaşını da kaldırdı, sonra aniden iması onu etkiledi. "Oh. Oh, canım." Boğazını kibarca temizledi. "Bunun sizden başka kimseyi ilgilendirdiğini sanmıyorum, efendim. Ve tabii ki, o-şey, kiminle-oh, Yüce Tanrım! Boş verin. Bunların benimle ne ilgisi var?"

"Max bana şantaj yapıyor."

Sözlerinin kafasında yer etmesi bir an aldı. "Ama bu çok çirkin!"

"Öyle, Bayan Neville," diye cevap verdi. "Ama beni düşünmeniz için size yalvarıyorum. Eğer beni geri çevirirseniz, Max bunu benim yaptığımı düşünecek. Ciddi bir girişimde bulunmadığımı söyleyecektir. Sizi adanmışlığım ve çalışkanlığım ile etkilemeyi başaramadığımı düşünecek."

Xanthia ona şüpheyile baktı. "Bir şekilde ikinizin arkadaş olduğunuzu düşünmüştüm."

Bay Kemble elini hafifçe savurarak, "Canım, hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamaz!" dedi. "Ne yazık ki Max'in hiç arkadaşı yok. O son derece asık suratlı, mizahtan yoksun ve

Sadece kendini ve değerli İçişleri Bakanlığı'nı düşünen sevgisiz bir adam."

"Buna bir an bile inanmıyorum."

Kemble gülümsedi ve ellerini bir dizinin üzerinde birleştirdi. "Denemeye değerdi, değil mi?" dedi hafifçe. "Haydi ama Bayan Neville, iki hafta kadar sizin ayak izlerinizi takip etmemin ne zararı olur ki? Belki beni bir işe yarar bile bulursunuz. Kendim için söylemem gerekirse, pek çok yeteneği olan bir adamım."

Xanthia bundan şüphe duymuyordu. Gösterişli ve biraz da tehlikeli bir şekilde eğlendiriciydi. Gerçekten de kişiliğinde belirgin bir karanlık yan vardı, ama en azından sıkıcı değildi.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Her gün Wapping'e kadar bana eşlik edebilirsin ve ofiste senin için küçük bir yer hazırlarız. Çok düzenli bir insan mısınız?"

"Korkunç derecede öyle."

"Mükemmel," dedi Xanthia. "Bridgetown'dan gelen kayıtlar ve manifestolarla dolu geniş bir depom var. indeksleme ve dosyalama. Ama başka türlü size ihtiyacım olmayacak Bay Kemble, özellikle de burada, kardeşimin beni koruyacağı yerde -ki bu tamamen saçma bir düşünce zaten. Ve ben

kesinlikle bu beceriksiz tabancayı bacağıma takmayacağım."

"Ama canım, gitmelisin," dedi. "Bir hanımefendi Temple Bar'ın önünden asla silahsız geçmemeli. Özellikle de sizin iş kolunuzdaki ve üstlendiğiniz görevdeki bir hanımefendi. Lord Nash'in çok tehlikeli bir adam olduğuna inanılıyor."

"Oh, bundan oldukça eminim," diye mırıldandı Xanthia. "Ama onun bir hain olduğundan hiç emin değilim."

"İçişleri Bakanlığı öyle olduğundan oldukça emin," dedi Kemble. "Ve onu hapiste görmek istiyorlar."

"Önce gerçeği öğrenmeden mi?" dedi Xanthia küstahça. "Neden sizin Lord Nash'i çoktan yargılayıp mahkum ettiğinize inanmaya başlıyorum? Bay Kemble, şirketimin çıkarları söz konusu olduğunda yardım etmekten mutluluk duyarım, ama ben Ne pahasına olursa olsun, adaletle alay etmenin bir parçası olmayacağım. Kendimi açıkça ifade edebildim mi?"

"Oldukça açık." Kemble belli belirsiz pişman görünüyordu. "Ve belki de haklısınız."

"Sanırım öyle," dedi. "Ama eğer yanılıyorsam -eğer bu işin arkasında Nash varsa- bunu yakında öğreneceğiz."

Bay Kemble gülümsedi ve ellerini düzgünce birbirine kavuşturdu. "Ve o zamana kadar tabancayı yine de tak, canım," diye bastırdı. "Ne de olsa bir hanımefendinin asla çok fazla gümüşü olamaz. aksesuarlar."

Kasıtlı olarak tek kaşını kaldırdı. "Evet, peki ya Lord Nash bununla karşılaşır mı?" diye mırıldandı. "Kazalar olur."

Bay Kemble yavaşça, hınzırca sırıttı. "Retikülünüzde o zaman?" diye önerdi. "Ama oldukça büyük bir taneye ihtiyacınız olacak."

"Bu daha pratik bir düşünce." Xanthia yine dudaklarını büzdü. "Pekâlâ. Bunu yapacağım."

Bay Kemble ellerini açtı ve muzaffer bir edayla gülümsedi.

Leydi Henslow'un pikniğindeki fiyaskonun ardından Lord Nash eve yemek yeme niyetiyle gitti ve Yaralarını ya da pençe izlerini ya da Bayan Xanthia Neville'in içine batırdığı her neyse onu özel olarak yalamak için içeride kalıyordu. Onun varlığı, kaşıyamadığı lanet olası bir kaşıntı, yabancı olduğu kadar can sıkıcı da olan derin bir hayal kırıklığı bırakmıştı.

Akşam yemeğinde Tony'yi bekliyordu ama kardeşi gelmedi. Bu yüzden tek başına yemek yedi, sessizce kendi hayal kırıklığını çiğnedi ve bir şişe Macar bikavér-boğa kaniyla, yemek odasının duvarlarındaki boyayı soyacak kadar sert bir şarapla yıkadı.

Bu yeterli değildi. Evde bir hayalet gibi dolaşıyordu. Kütüphane raflarını karıştırdı. Gözleri şaşı olana kadar vingt-et-un çalıştı. Kısa süre sonra huzursuzluğu onu tekrar karanlık sokaklara sürükledi ve ne olduğunu anlayamadan kendini Berkeley Meydanı'nın yarısında buldu. Durdu. Aniden kaldırıma çıktı, paltosu akşamın kurşuni sisinde ayak bileklerinin etrafında dönüyordu.

Oraya gitmesinin ona ne yararı olacaktı? Oraya vardığında ne yapacaktı? Sokakta durup, kendinden geçmiş bir deli gibi kadının pencerelerine mi bakacaktı?

Hayır. Hayır, bunun bedeli çok yüksekti. Onun yerine zaten parasını ödediği şeyi alacaktı. Ve o değildi sadece... çıldırtıcı bir şekilde ilgisini çekmişti. Evet, doğru kelime buydu. Buna karar verdikten sonra Covent Garden'a doğru yürümeye başladı. Daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi, Lisette'in yatağında fiziksel tatmin bulacaktı. Ve eğer bu işe yaramazsa, Lucy Ana'ya gidecek ve

Dipsiz mavi gözleri olan söğüt gibi bir esmer. Ondan özellikle olağandışı bir şey istemeyecekti.

Lucy'nin kızlarından bazıları en ahlaksız iştahları bile tatmin edebilirdi. Nash ahlaksızlıkla ilgilenmiyordu. Tek istediği birinin kollarında birkaç saat huzur bulmaktı.

Ama bu Lisette'in olmayacaktı. Huzur bulmak istiyorsa, hayır. Lisette tiyatrodan eve döndüğünde ikinci kadeh votkasını içmek üzereydi, gözlerinde üstü zorlukla örtülmüş bir öfke vardı. "Seni burada görmek ne güzel!" dedi pelerinini sinmiş uşağa fırlatarak.

Nash bardağından başını kaldırdı. "Geç kaldın, Lisette."

Aktris omuz silkti ve maun bürosuna gitti. Lisette kızgın olabilirdi ama ekmeğinin gerçekten hangi tarafta olduğunu biliyordu ve bu Drury Lane değildi. "Seni beklemiyordum sevgilim," dedi şapkasının iğnelerini çıkararak. "Son zamanlarda alışkanlıkların değişti."

"Ama burada olman için sana para ödüyorum."

"Hayır canım, seni becermem için bana para ödüyorsun." Buz sarısı saçlarını salladı ve aynadaki yansımasına baktı. "Ama Millie Dow'un evinde küçük bir tiyatro sonrası suare vardı. Seni görmüş olsaydım, belki de davet ederdim."

İçkisini kaptı ve ayağa kalktı. "Hazırlanmayı bitirdiğinde yukarı gel."

"Evet, senin için her zaman en iyi şekilde görünmek istiyorum Nash." Gözleri aynada onu takip etti. "Neden giderken madeirayı almıyorsun?"

"Hiçbiri umurumda değil," dedi.

"Evet, var," dedi. "O zaman bir bardak da siz alın, lütfen."

Tepside sadece bir bardak kalmıştı. Nash onu ve sürahiyi kaptı, sonra da merdivenleri tek başına çıktı. Bir kez

Üst katta, onları Lisette'in komodininin üzerine koydu ve yavaşça soyunmaya başladı.

Sonunda Lisette çırılçıplak yorganın altına girdiğinde, adam onu şiddetle kucakladı, ilk darbede derinlere daldı ve şeytanlarını uzaklaştırmak için nafil bir çabayla kendini neredeyse delicesine Lisette'in içine soktu. Lisette karşılık verdi; ne de olsa o bir oyuncuydu. Ama gerçekte, her zaman bu şekilde olmayı sevmişti. Belki de onları ilk kez bir araya getiren şey buydu. Bu ihtiyaç hayal kırıklıklarını ve bedenlerini harcıyorlar. Cinsel tatmine duyulan açlık -ama yakınlık olmadan.

Bir zamanlar tek istediğinin bu olduğunu itiraf etti. Eminim hâlâ öyledir? Sadece Lisette'ten bıkmıştı, hepsi bu. Ve şu anda bu performanstan da bıkmıştı. Lisette uykulu gözlerle ona baktı, kırmızı ağzı yarı açıktı ve soluk soluğaydı. Çok yetersiz hissediyordu. Sanki onları uzaktan, bir başkasının gözünden birbirlerine sokulurken, nefes nefese kalırken ve birbirlerine uzanırken izliyordu. Kopuk biri. Tutkusuz.

Nash, Lisette'in sertleşmesini ve altında titremesini izledi, sonra mekanik bir şekilde bitirdi, mümkün olan son anda kendini onun vücudundan çekerek tohumunun süt beyazı kalçalarına dökülmesine izin verdi. Bu belki de en mülayim, en

hayatının en sıradan performansıydı. Lisette ona tembelce gülümsedi ama onun hoşnutsuzluğunu hissedebiliyordu. Belki de sadece memnunmuş gibi davranıyordu. Gerçekten de, belki de uzun zamandır böyle yapıyordu. Bu ne kadar üzücü bir düşünceydi. Bu saçma ilişkinin içinde kalarak ikisini de mutsuz mu ediyordu?

Her cinsel ilişkide bir zaman gelirdi, bilirdi, işler ya daha derin bir noktaya kayar ya da kaymazdı. Ve bu noktaya bir kez ulaşıldığında, takip eden günler ve aylar kızgınlık ve suçlamadan başka bir şey getirmeyecekti. Nash daha derin bir şey istemiyordu ve

Kızgınlığın tadı çoktan eskimiş ve acılaşmıştı. Evet, Lisette'le -şimdiye kadar sahip olduğu diğer tüm sevgililerle olduğu gibi- zamanı gelmişti.

Nefesini tuttuktan sonra bir tarafa yuvarlandı ve zayıf sesi bastırmak için bir kolunu gözlerine götürdü. lamba ışığı. Lisette alışkanlığı olduğu üzere fitili kırmak yerine yatakta biraz doğrulup ağırlığını şiltenin üzerinde kaydırıldı. Uzun, beklenti dolu bir an boyunca, odada onun nefes alıp verme sesinden başka bir şey yoktu.

"Bu gece oynadın mı?" diye sordu sonunda. "Acımasız mıydı?" "Hayır," dedi adam. "Evde kaldım."

Gerçek şu ki, günlerdir bir kâğıt masasına oturmamıştı. Ne White's'a ne de sık sık gittiği, köpekbalıkları ve her türden karayılanla kaynayan daha alçak cehennemlerden birine gitmişti. Normalde bu tür yerler onu duraksatmazdı. Ama son zamanlarda bu spordan hiç hoşlanmıyordu ve kendini kaybetmişken kumar oynamaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Kesiciler etoburdan başka bir şey değildi; kalabalıktan zayıf olanları keser ve içlerini boşaltırlardı. Bunu ondan daha iyi kimse bilemezdi.

"Eskiden yatağa geldiğinde kazandığını ya da kaybettiğini anlardım Nash." Sesi sert bir ton taşıyordu. "Bu gece beni sanki kaybetmişsin gibi siktin."

"Lisette, Tanrı aşkına," diye homurdandı. "Bu gece olmaz." "Yanılıyor muyum, Nash," dedi sonunda, "senin iyiliklerimden bıktınız mı?"

Onun, bir çocuğun yara kabuğunu koparması gibi, tırnağıyla örtüyü karıştırdığını duyabiliyordu. İkisinin de kanamasını istiyordu. Bunu hissedebiliyordu. Ve huzur bir kez daha ondan kaçacaktı. Belki de daha iyisini hak etmiyordu.

Kaderine boyun eğen Nash yataktan yuvarlandı ve Henrietta Sokağı'na bakan pencereye gitti. O

Ellerini pencerenin çerçevesine dayadı ve gözlerini geceye dikti. St. Paul'un çanları saati çalıyordu, Sanki pamuklara sarılmışlar gibi ses çıkarıyorlardı. Sis o kadar soğuk ve yoğun ki, insan Covent Garden'da yüzebilirdi ve sokak lambaları yağlı sarı lekelerden daha fazlası gibi görünmüyordu.

"Nash, düşünüyordum da," dedi Lisette onun arkasından. "Biz... tekrar başka bir kızımız olabilir, değil mi? Sadece bir süreliğine. Helen Manders'in kocaman göğüsleri var ve yatak sporları konusunda da hiç tereddüt etmiyor."

Nash pencereyi açmış, zihnini açacağı umuduyla serin ve buruk havayı ciğerlerine çekiyordu. "Hiç sanmıyorum, Lisette."

"Ama bu sefer Titania'yı oynuyor," diye kandırdı Lisette. "Belki kostümünü bile giyebilir. Bir peri olarak çok çekici görünüyor, sizi temin ederim."

"Hayır, Helen olmaz," dedi. "Cevap o değil." "O zaman başka bir adam, Nash, eğer istersen," diye önerdi, Sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı. "Bunu ister miydin? İster miydin? Sen mi? Çok kötü bir kız olabilirim ve sonrasında beni cezalandırabilirsin. Peki ya Tony? Çok yakışıklı. I "Sanırım ona bir şans vermeliyim."

Kadının önerilerinden iğrenerek pencereye doğru döndü. "Yüce Tanrım, Tony'yi bu işe karıştırma," diye tersledi. "Adamın zaten yeterince derdi var, bir de karısı var, hatırlatırım."

Lisette gözlerini devirdi. "Tanrım, Nash!" dedi. "Bu kadar gelenekçi olmak zorunda mısın? Karısı olup olmaması umurunda değil ve sizi temin ederim ki onun da umurunda değil. Eğer tüm duyduklarım doğruysa, hayır."

"Pekala, umurunda olmalı," dedi Nash. "Neden? Ne duydun?"

Lisette yataktan ona gülümsedi. "Yatağa geri dön, Nash," diye mırıldandı. "Geri dön ve sana tekrar sahip olmama izin ver, hmm? Bu sefer istediğim gibi. Belki o zaman soruna cevap verebilirim."

Nash tekrar arkasına döndü ve bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Hayır, ben... gitmeliyim, Lisette."

"Nash!" diye azarladı. "Saat sabahın üçü."

"Gitmem gerek," diye mırıldanarak gömleğini kaptı.

Lisette yumruklarını yatak örtülerine geçirdi. "Lanet olsun, Nash!" dedi. "Bundan bıktım... bu cansızlıktan, gönülsüz bir ilişki."

"Özür dilerim," diyerek paltosundaki kırıksıklıkları silkelemeyi başardı. "Tamamen haklısınız."

"Nash, işte böyle," diye söze başladı, sesi artık öfke doluydu. "Bıktım artık. Ve sanırım senin de canına tak etti. Seni Lord Cuthert için terk ediyorum. Beni duyuyor musun? Son derece ciddiğim."

Nash pantolonunu çekerken başını sallıyordu. "Cuthert, evet," diye mırıldandı. "Elbette."

"Ve yarına kadar dışarıda olacağım, Nash," diye bağırdı, "eğer bana bir şey söylemezsen kal!"

Nash kollarını yeleğinin içine soktu ve boş gözlerle ona baktı. "O iyi bir adam, Cuthert, değil mi?" diye cevap verdi. "Senin mutsuz olmanı istemem, Lisette. Sadece hayatımdan çıkmanı diliyorum. Ben de seninkinden. Elbette."

Görünüşe göre dürüstlük en iyi politika değildi. Lisette'in yüz ifadesi sertleşerek tam bir öfkeye dönüştü. "Tanrım, senden nasıl da nefret ediyorum!" diye haykırarak kırmızı şarap sürahisini kaptı. "Senden tamamen nefret ediyorum! Tamamen!"

Hedefi doğruydu, ama tam o anda Nash çoraplarını bulmak için diz çökmüştü. Başının hemen üstünden gelen cam kırıkları onu tekrar ayağa kaldırdı. Omzunun üzerinden baktı ve madeiranın kanlı bir şekilde aşığı aktığını gördü. Fildişi ipek duvarlar.

Bir süre şaşkınlıkla dağınıklığa baktı. "O sürahi geçen hafta kırdığın kadehlerle eşleşmiyor muydu?" diye sordu sonunda.

"Evet," diye tısladı ve son bardağı da aynaya fırlattı. "Ve bak! Şimdi eşleşen bir setiniz var!"

Altıncı Bölüm

Wapping'de Boğucu Bir Öğleden Sonra

Yeni St. Katharine Rıhtımı'na kısa bir ziyarette,

Xanthia kararını vermişti. Nehrin yukarısında küçük bir gezinti, yarım mil bile değil. Wapping'e modern zamanlar geliyordu, gelişmiş vinçler, daha derin havzalar ve geniş, iyi aydınlatılmış depolar yoluyla. Ve Xanthia, Neville Denizcilik'in öncü olacağına yemin etmişti. Bu mantıkla, üç ay önce on iki bin metre karelik bir depo alanı için inşaat öncesi kiralama anlaşmasına bir kralın fidyesini yatırmıştı. Pazarlıklar uzun ve zorlu geçmişti ama sonunda anlaşma sağlanmıştı. Bugün inşaatın ilerleyişini denetlemek için ilk fırsatı olmuştu.

Bay Kemble elbette onun gitmesine karşı çıkmıştı. Ama henüz Xanthia'nın korunmasını gerektirecek bir şey yoktu ve bunu ona söyledi. Böylece onu üst kattaki ofiste, bir sandık dolusu eski manifestoyla bıraktı.

Bay Bakely'nin kendisi için bulduğu fazladan masanın yanına oturdu, sonra da Gareth Lloyd'u bulmak için aşağı indi. İki saatten fazla uzak kalmadıklarına yemin edebilirdi, ama Wapping High Street'ten Neville'in loş, pis sayım evine geri adım attıkları an, her şey altüst olmuştu. İlk ipucu, burun deliklerine saldıran ekşi, kireçli kokuydu.

"Aman Tanrım," dedi Lloyd. Gözleri odada gezinirken ayakları eşikte donup kalmıştı.

Xanthia onun yanında sadece bakakaldı. Altı tezgâhtar bir köşeye sinmişlerdi. Bay Bakely ellerini ovuşturarak öne atıldı, gözlüğü burnunun ucundan sarkıyordu. "Onu durdurmaya çalıştım, Bayan Neville," dedi alçak, sefil bir sesle. "Ona bunu yapamayacağını söyledim! Ama o bunu duymak bile istemedi!"

Xanthia odaya doğru bir adım daha attı. "Bay George," diye söze başladı, üzerinde anlaştıkları ismi kullanarak. "Bu... sayım evimdeki bu düzensizliğin anlamı nedir?"

Uzak köşede Kemble'ın başı döndü ve yüzü zevkle aydınlandı. Masalar ve dolaplardan oluşan yığının etrafından dolanarak ilerledi. "Ben buna soluk kavun diyorum," dedi neredeyse neşeyle. "Devonshire Düşesi geçen bahar salonunu bu renge boyadı -biliyorsunuz, çok moda oldu- ve şimdi de Mayfair'de çok moda."

Gareth Lloyd hâlâ merdivenlerin üzerinde duvarı pembemsi turuncu bir boyayla sıvayan iki işçiye bakıyordu. Uzun masalardan üçü boya sıçramış Hollanda beziyle kaplanmış, diğerleri de bir kenara itilmiş, böylece memurlar ağıla kapatılmış koyunlar gibi görünmeye başlamıştı. At Arka pencerelerde, sert siyah takım elbiseler giymiş bir başka çift adam, canlı kumaş parçalarını açıyor ve renk ve kontrast hakkında hareketli bir tartışma içinde pencerelere doğru tutuyorlardı.

"Bunlar Phillipe ve yardımcısı," dedi Kemble. "Fenchurch'deki tüccarın dükkanından. Ne de olsa neden Bond Street fiyatlarını ödeyelim ki? Yani, orası sadece bir sayım evi."

"Gerçekten de Bay George, burası sadece bir sayım evi." Xanthia öfkeyle yankılandı. "Ve her ay kâr ve zarar tablosuna göre yaşayan ve ölen bir şirket. Böyle bir masrafı haklı çıkarmamız mümkün değil."

Bay Kemble kendini on santim yukarı çekmiş gibiydi. "Madam, herkes süslenmeli!" dedi.

"Çirkinlik çok iç karartıcı. Çok yorucu. Bu insanların bu koşullar altında çalışması nasıl beklenebilir?"

Tam o sırada Xanthia'nın arkasındaki açık kapıdan gürültülü bir yumruk sesi duyuldu. "Oy, Georgie!" diye bağırdı kapı eşiğinden arayan. "Yeşil halıyla buradayız. Ne yapılmasını istiyorsun?"

"Ona yaz kerevizi deniyor, Bay Hamm!" Kemble kapıdan seslendi.

Xanthia döndüğünde dışarıda iki iri yarı adam ve ilerideki sokakta bir yük arabası gördü. "Halı mı?" diye sormayı başardı.

Bay Kemble ona şefkatli bir gülümseme verdi ve hafifçe kolunu okşadı. "Üzülme, sevgili kızım," diye fısıldadı. "Arkadaşım Max bunu ödeyecek. O zaman burası çok daha aydınlık görünecek, değil mi? Çok daha davetkâr ve - söylemeye cesaret edebilir miyim? - evet, neşeli. Ve neşe insanın günlük çevresinde çok önemlidir, öyle değil mi?"

"I..." Xanthia sertçe yutkundu. "Bilmediğimden eminim."

Gareth Lloyd bariz bir tiksintiyle durumu inceliyordu. "Size neyi bilmek istediğimi söyleyebilirim," diye homurdandı. "Ne tür bir özel sekreterin işverenine 'sevgili kızım' dediğini bilmek isterdim. Ve şunu da söyleyebilirim ki, Bay George, kendinizi işsiz bulmak üzeresiniz - gerçi başlangıçta neden işe alındığınız beni aşıyor."

Lloyd ayakları basamaklarda gümbürdeyerek merdivenlerden yukarı doğru gözden kayboldu. Başından beri Kemble'ın varlığına karşı çıkmıştı ve açıkça Xanthia'nın aklını kaçırdığını düşünüyordu.

Kemble sadece gülümsedi ve Xanthia'yı tekrar okşadı. "Canım, senin Bay Lloyd hep böyle asabi midir? Oh, boş ver! Kendine geleceğinden eminim, özellikle de üst kata asacağım lavanta rengi ipek hareleri görünce."

Tam o sırada bir kapı sesi daha duyuldu.

"Yüce Tanrım, şimdi ne olacak?" Xanthia tekrar döndü.

Nash Markisi'nin kapının eşiğinde durduğunu görünce şok oldu. Arkasında, Bay Hamm ve yardımcısı arabalarından rulo halıyı güreşerek çıkardılar. Kemble odanın derinliklerinde gözden kayboldu. Xanthia kendini hafifçe dengesiz hissetti. "Lord Nash," demeyi başardı. "Ne oluyor?"

Nash'in elinde şapkası vardı. "Buralardaydım," dedi. "Wapping'deki 'pis küçük bir ofisin' neye benzediğini tam olarak görmek istediğimi düşündüm. İçeri girebilir miyim?"

Xanthia kenara çekildi. "Sen de yapabilirsin," dedi. "Diğer herkes yaptı."

Ancak Kemble uzaktan da olsa dikkat kesilmişti. Ressamlar için Hollanda örtülerini yeniden düzenliyordu, ama Xanthia adamın Nash'i tek gözüyle izliyordu, bir kuş köpeği gibi titriyordu. Korkak memurlar bile defterlerinden başlarını kaldırıp bakıyorlardı.

Nash bakışlarını geniş odanın içinde gezdirdi. "Gördüğüm kadarıyla yeniden dekore ediyorsunuz."

"Yeniden yapmak yok." Odanın arka tarafında, Kemble Bir sonraki kapağı yeni kolalanmış bir çarşaf gibi koparıp attı. "Burası her zaman bir kabus olmuştur. Hardal rengi duvarlar, sinek lekeli pencereler, yağlı, bitmemiş zeminler - kesinlikle iç karartıcı."

Xanthia Nash'e doğru hafifçe gülümsedi. "Hizmetkârlarımızdan bazıları inatçıdır," diye mırıldandı.

"Bayan Neville, şimdi çay getireyim mi?" Kemble dizlerinin üzerine çökmüş, kumaşı masanın kenarlarına dikkatle sıkıştırıyordu. "Ve lütfen Bay Lloyd'a perdeler için lahana gülü deseni konusunda görüşüne ihtiyacım olduğunu söyleyin. geri gelmek kadar iyi."

Xanthia kararsızca gözlerini kırıştırdı. "Bay George, Lloyd'un bunu pek umursayacağını sanmıyorum-"

"Yine de," diye araya girdi Kemble. "Onun gelmesini istiyorum aşağı."

Xanthia birdenbire anladı. Kemble ondan Lord Nash'i yukarı çıkarmasını istemişti. Tek başına. Ki bu son derece mantıklıydı, Gerçekten. Nash'in ziyaretinin iki nedeni olabilirdi ve ikisi de personelin önünde tartışılmazdı. Nash'e gelince, ucuz bir şekilde çerçevelenmiş ve kapının yanındaki duvara kötü bir şekilde asılmış olan bir dizi Hogarth baskısını incelemek için dalmıştı.

Kemble, Bay Bakely'nin masasından bir defter kaptı. "Ve Bayan Neville, lütfen giderken bunu da yanınıza alın."

Bakely itiraz etmek için ağzını açtı ve Kemble ihtiyatlı bir şekilde onun parmağına bastı. Ama Kemble hiçbir hareket yapmayınca

Xanthia ona defteri getirdikten sonra odayı biraz geçti. sabırsızlıkla elinden kaptı. "Tanrım, ne kadar hızlı çalışıyorsun!" diye mırıldandı. "Hayranlık içindeyim."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanarak uzaklaştı. "Çay çok iyi olur."

"Hemen, hanımefendi."

"Ya Bay George?" dedi sessizce. "Evet, Bayan Neville?"

"Solgun kavun gitmeli," dedi. "Üzgünüm ama buna katlanamam. Ve halı da yok. Bu konuda kararlıyım. Buraya çok fazla çamurlu bot girip çıkıyor. Yakında mahvolur."

Kemble'in gözleri öfkeyle parladı. "Ya perdeler?" "Sen ve

Lloyd karar vermelisiniz," diye cevap verdi. "Ama hayır fırırlar. Tüy yok. Fırır yok. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

"Kesinlikle hayır," dedi hışımla. "Ama seçim yapmak size kalmış."

Xanthia sinirlenerek kapıya ve beklenmedik misafirine döndü. "Lüks döşenmiş ofisime gelir misiniz Lord Nash?" diye sordu kuru bir sesle. "Benim bir Savior Rıhtımı'nın nefesinizi kesecek manzarası."

"Ve Tanrı biliyor ya, hiçbir şeyi güzel bir tersane manzarası kadar sevmem," dedi Nash. "Devam et, Macduff."

Xanthia merdivenleri çıkmaya başlarken, "Uzan," diye düzeltti. "Affedersiniz?"

"Bu 'Uzan, Macduff,'" dedi. "Macbeth, Macduff'u kendisiyle dövüşmeye davet ediyor. Öne çıkıp saldırması için. Gerçekten mi Lord Nash, Eton'da Shakespeare'i doğru dürüst öğrenmediniz mi?"

Nash sessizce, "Korkarım bunu hiç öğrenmedim," dedi.

Kadın omzunun üzerinden baktı. "Anlayamadım?"

"Benim yaşımdaki çocuklar Eton'dayken ben İngilizce öğrenmek için mücadele ediyordum," dedi. "Uyum sağlayabileceğimi pek sanmıyorum."

Ses tonundaki bir şey Xanthia'nın bocalamasına neden oldu. Ve yine o ani anlayış parıltısı, akrabalık duygusu belirdi. Evet, onun ne hissettiğini çok iyi biliyordu. "Affet beni," dedi. "Sadece sana takılmak istemiştım, seni aşağılamak değil."

"Hakaret sayılmaz," dedi Nash. "Düzgün bir İngiliz asilzadesi gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum Bayan Neville, ama gördüğünüz gibi hepsi biraz numara. Aslında ben sadece kaba saba, kıtalı bir ayaktakımıyım."

Xanthia sırtıtmayı başardı. "Kıta ayaktakımı mı?" dedi. "Kulağa heyecan verici geliyor."

Güldü ve kapıyı açmak için onun yanından geçti.

"Oh, hayır, bir sonraki lütfen," dedi. "Bu kapı oldukça dağınık olan depo odamıza açılıyor. Görseydiniz utancımдан ölürdüm."

Lord Nash gülümsedi ve yandaki kapıyı açtı. Gareth Lloyd masasının arkasında sarsılarak ayağa kalktı. Xanthia hızlıca tanışma faslını gerçekleştirdi, ardından Lloyd'a aşağıya inmesini söyledi ve perdelerle ilgilemsin. Birkaç hararetli konuşma oldu; ama sonunda Lloyd merdivenlerden tepinerek indi.

Xanthia birdenbire kendini Nash ile yalnız buldu. Nehir kenarındaki oldukça müstehcen davranışlarını hatırladığında bu durum biraz sinir bozucuydu. Adam onun hakkında ne düşünüyor olmalıydı?

Nash şu anda üç masa, kırık bir sandık, uzun bir çalışma masası ve bir duvarı kaplayan haritanın bulunduğu dağınık çalışma alanında geziniyordu. Soğuk, temiz ve süpürülmüş ocağın yanında iki koltuk ve küçük bir çay masası da vardı.

"Oturmaz mısınız?" diye kibarca sordu.

"Muhteşem manzarayı görene kadar olmaz." Nash hâlâ şapkasını tutuyordu.

"Asayı bağışlayın lordum." Xanthia şapkayı aldı ve masasının üzerine koydu. "Ofis görgü kuralları konusunda pek yetenekli değiller." Sonra onu derin kanatlı pencereye götürdü. "İşte," dedi, karşı kıyayı işaret ederek. "Orası Rotherhithe Duvarı ve St. Savior'un girişi. Şuradaki Değirmen Merdivenleri'ni görüyor musun? Ve çıta avlusu, ve kereste avlusu? Bir de şu bina, sanırım, çatı düşmeden ve fareler içeri girmeden önce kooperatifti."

"Yüce Tanrım."

"Ve tabii ki hepsinin altında, çamurla çalkalanan Thames Nehri ve Tanrı bilir daha neler var," diye bitirdi. "Manzaralı, değil mi?"

Nash ona yaklaştı; o kadar yaklaşmıştı ki, Nash'in sıcaklığını omzunda hissedebiliyordu. Rahatsızlığının ve nabzının hızlandığını hissetti. "Tamamen pastoral," diye cevap verdi. "Hiç iş yapabiliyor musun merak ediyorum."

Güldü ve pencereden dönmeye çalıştı. Ama Nash pes etmedi. "Ben de merak ediyorum," diye mırıldandı, gözleri onun yüzünde gezinirken, "-evet, ben de merak ediyorum ne şeytan buraya gelmemi sağladı."

Xanthia bir an için nefesini tutamadı. Sonunda yakaladığında, onun sıcak ve derin nefesiyle doluydu. erkeksi bir koku. "Belki de gönderilmesini istediğiniz bir şey vardır?" dedi yapmacık bir neşeyle. "İsterseniz Elbette, tüm ulaşım ihtiyaçlarınızı Neville's'e emanet edin. Biz bu işin en iyisiyiz."

Aralarındaki garip yakınlık bozulmuştu. Nash kıkırdadı ve onun geçmesine izin verdi. "Bir dahaki sefere bir şey gönderilmesini istediğimde bunu hatırlayacağım, canım... Bu arada nereye gidiyorsun?"

"Cehenneme kadar yolunuz var Lord Nash, eğer para varsa yapılmış." Ona ocağın yanındaki sandalyeleri işaret etti. "Ama her ne için geldiyse, çay içebilirsiniz. önce."

Zamanlaması mükemmeldi. Tezgâhtarlardan biri usulca kapıya vurdu, sonra da elinde hırpalanmış eski kalaylı çay servisiyle içeri girdi. "şu Bay George denen adam kekimiz olmadığı için çok üzgün, hanımefendi," dedi. "Fırına gidip biraz getireceğim."

Xanthia kekleri reddetti ve onu tekrar dışarı gönderdi. Çay doldurdu ve Nash'le hava durumu hakkında fikir alışverişinde bulundular. Nash yağmur yağabileceğini düşünüyordu. O düşünmüyordu.

Aralarında geçen onca şeyden sonra böyle sıradan şeyleri tartışmak çok garip hissettiriyordu. Xanthia biliyordu ki

de Vendenheim'in ondan istediklerine odaklandı ama Nash'in burada olduğu gerçeğini bir türlü atlatamıyordu.

ofiste kafese kapatılmış bir panter gibi dolaşıyor ve onun sıradan dünyasına, hislerini alt üst edecek şekilde müdahale ediyordu.

Adam kadınların fantezilerini süslüyordu; insana soluksuz iç çekişleri ve birbirine dolanmış çarşafı düşün­düren bir adamdı.

Birinin iş günü öğleden sonrasının ortasında çay içmek için ortaya çıkan türden bir adam. Ama o buradaydı ve ölçülü bir nezaketle davranıyordu - koyu renkli, çok uzun saçları ve obsidyen gözleri onu biraz evcilleşmemiş gibi gösterse de. Gözlerinin, boyunu ve zayıf kas yapısını vurgulayan dar pantolonu ve uzun, siyah Hessian pantolonunun üzerinde gezinmesine izin verdi. Binici ceketi bir çift ince, geniş omuza dar geliyordu ve tam anlamıyla Avrupalı bir kesimle dikilmişti.

Görgü kuralları devreye girdi ve Xanthia'nın ona dilediği kadar dikkatle bakmasını engelledi. "Ata bindiniz mi?"

"Evet, hava almak istiyordum," dedi.

Güldü. "Wapping'de mi?" diye sordu. "Ah, boş ver! Bana geçmişinizden bahsedin lordum. İngilizce ana diliniz değil miydi?"

Kendini küçümseyerek gülümsedi, "Hayır, annemin değil," diye kabul etti. "Sanırım İngiltere'yi ve içindeki her şeyi küçümserdi."

"Ah," dedi Xanthia. "Nereliydi? Bu tavırlarıyla Kıta'dan olduğunu söyleyebilirim."

Tekrar güldü. "Evet, çok haklısın," diye itiraf etti. "O Karadağlıydı. Biliyor musunuz?"

Xanthia başını salladı. "Ah, gerçekten de," diye cevap verdi, fincanını ve tabağını bırakarak. "Nefes kesici güzellikte bir ülke, ya da bana öyle söylendi. İnsanın orayı çok özleyeceğini tahmin edebiliyorum."

"Ne kadar güzel olduğunu görmeden hayal edemezsiniz, Bayan Neville," diye cevap verdi. "Adriyatik'in canlı mavisi, koyu renkli, zengin ormanlarla kaplı dağların fonunda yer alıyor. Çocukken buranın neredeyse büyüğü bir yer olduğunu düşünürdüm."

"Orada mı büyüdün?"

Marki omuz silkti. "Annem biraz Serseri," dedi. "Bir tarafı Rus kökenliydi ve sadece en iyi çevrelerde hareket ederdi. Seyahat ettik durmadan. Viyana. Prag. Petersburg. Ama bir evimiz varsa, evet, o da Karadağ'dı."

"Ve Karadağ'ın kuzeyinde"-Kasıtlı olarak kaşlarını çattı-"evet, Arnavutluk, doğru mu? Ve Yunanistan?"

Nash gülümsedi. "Sanırım sizin işinizde iyi bir coğrafya bilgisine sahip olmak gerekiyor."

"Kesinlikle," diye kabul etti. "Siyaset de öyle. Örneğin, Atina'da her zaman tamirat yapmamız mümkün olmuyor. Aksi takdirde bunu yapmayı tercih ederler. Devrim, ticaret için korkunç bir rahatsızlık olabilir."

"Seni temin ederim ki canım, hiç kimse devrimden Yunanlılar kadar rahatsızlık duymuyor. Kendileri," dedi sessizce. "Ama sonunda galip gelecekler."

"Dileğin bu mu?" diye sordu hafifçe.

Nash gözle görülür biçimde sertleşti. "Ben Türklerin dostu değilim," diye itiraf etti. "Ailem yüzyıllardır onlarla savaşıyor. Ne kadar az olursa olsun, evet, Tanrı adına, umarım Yunanlılar Ege'yi Türk kanıyla kırmızıya boyarlar."

Görünüşe göre Xanthia bir sinire çarpmıştı. Olabilirdi bu konuşmayı sürdürmek akıllıca olmaz. "Memleketinizi çok özleyor musunuz?"

Kadın aydanlığı kaldırdığında Nash başını salladı. "İlk başlarda onu çok özlemiştim," diye cevap verdi, kadın fincanını tazelerken. "Ama savaş çok şiddetliydi ve babam bir İngiliz unvanını miras aldı. Burada sorumlulukları vardı."

"Sizin soyunuzdan miras beklenmiyor muydu?" diye sordu.

Nash başını iki yana salladı. "Asla," dedi. "Kardeşim ve ben çocukluğumuzdan beri, reşit olduğumuzda ar Petro'ya - İmparatorluk Muhafızları için - söz vermiştik. Bu bizim kaderimiz olacaktı, görüyorsunuz. Ama sonra babamın kardeşi ve yeğeni bir yat kazasında öldü" -burada ellerini son derece Avrupai bir hareketle kaldırdı- "ve kader Sanırım fikrini değiştirdi ve bizi Hampshire'daki aile konağı Brierwood'a gönderdi."

Xanthia sandalyesinde rahatlamaya çalıştı. Hampshire. Öldürölen adam Hampshire'dan geçiyordu. "Senin için ne kadar heyecan verici olmalı," demeyi başardı. "Ailenizin mülkünü ilk kez görmek ve bir gün hepsinin sizin olacağını bilmek nasıl bir şeydi?"

"O zamanlar varis ben değildim." ayından kibarca bir yudum almak için durakladı. "Kardeşim Petar daha büyüktü. Ne yazık ki, genç yaşta öldü."

Xanthia bunu duymamıştı. "ok üzgünüm," dedi. "Anladığım kadarıyla annen İngiltere'yi ilk görüşte sevmemiş?"

Nash alaycı bir tavırla gülümsedi. "Annem Hampshire'da kısa bir süre kaldıktan sonra eski hayatına dönmeyi tercih etti. Babam... işler alkantılıydı. Sanırım o zamana kadar annemin gidişine üzölmemişti."

"Kulağa ne kadar üzöcü geliyor," dedi Xanthia.

Nash sanki hiç önemi yokmuş gibi omuz silkti. "Babamın yeni bir hayatı vardı; zenginlik ve İngiliz ayrıcalıklarıyla dolu bir hayat," dedi. "Ve İngiliz görevi. Ama bunlar onun için

hiçbir şey ifade etmiyordu;

kendi dünyasından kopmuştı. Burada nefes alamadığını söyledi. Bu yüzden gitti ve kısa bir süre sonra da öldü."

Xanthia onun sesindeki pişmanlığı fark etmedi. "Nasıl Trajik," diye mırıldandı. "Ama bu kimsenin hatası değildi, değil mi?"

Nash tek kaşını kaldırdı. "Hayır, kimsenin suçu yok," diye yanıtladı çay fincanını bırakarak. "Söyleyin bana Bayan Neville, işleriniz nasıl gidiyor?"

Xanthia masanın karşısından ona baktı. Belli ki ailesi hakkındaki tartışma da sona ermişti. "Gayet iyi, teşekkür ederim," dedi. "O zamandan bu yana seferlerimizi yüzde otuz beş, kârımızı da neredeyse on artırdık. taşınıyor."

"Yüce Tanrım." Adam ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Mahzenlerde para basıyor ve müthiş bir hızla gemi satın alıyor olmalısınız."

Xanthia başını eğerek onayladı. "Burada olmak için bir başka neden daha," dedi. "Neredeyse her şeyi kolay ve hızlı bir şekilde satın alabilir ya da kiralayabilirsiniz."

"Ve tüm bu sermaye harcamalarına rağmen yine de büyük bir kâr elde ediyorsunuz?" dedi. "Merak ediyorum da daha erken taşınabilir."

Xanthia bakışlarını pencereye ve kalabalık nehrin ötesinde. Lord Nash'in sesinin derin, baştan çıkarıcı gürültüsüne değil, de Vendenheim'in önüne koyduğu göreve odaklanmaya çalıştı. Adamın suçlu olup olmadığını öğrenmeliydi. Birçok nedenden ötürü geciktiremezdi.

"Ne yazık ki Londra'nın da dezavantajları var," dedi sonunda. "Fırsatın olduğu yerde, Lord Nash, her zaman tehlike de vardır. Bu eski bir Çin atasözü değil mi?"

"Tehlike mi? Ne tür bir tehlike?"

Sıkıca gülümsedi. "Örneğin gümrükçüler her yerdeler," dedi. "Ve onlar yasaların harfiyen uygulanması konusunda çok titizler."

Ona karanlık bir şekilde baktı. "Bayan Neville, beni şok ediyorsunuz." "Ah, hadi ama Nash," dedi. "Sen hiç içki içmedin mi vergilendirilmemiş konyak?"

"Tanrım, hayır," dedi hafif bir ürpertiyle. "Ben o şeyi hiç içmem."

Kadın hafif bir şaşkınlıkla ona baktı. "Ne içersiniz?"

Tereddüt etti. "Arada sırada bir kadeh kırmızı şarap," dedi. "Ve okhotnichya."

Xanthia kaşlarını çattı. "Nedir bu?" Belli belirsiz gülümsedi. "Çavdardan yapılmış bir ruh."

"Çavdar mı?" Xanthia burnunu kırıştırdı. "Şey gibi... Ruslar buna ne diyor? Votka gibi mi?"

Başını bir yana eğdi ve ona baktı. "Evet, sert bir votka," dedi. "Bunu biliyor musun?"

Xanthia güldü. "Lord Nash, eğer şişelenebilir ya da fiçılanabilirse, muhtemelen duymuşumdur ve muhtemelen nakletmişimdir," dedi. "Kalbi zayıf olanlara göre bir içki olmadığını da biliyorum."

Zengin ama hafif alaycı bir sesle güldü. "Aldatıcı bir şekilde, Bayan Neville, votka kelimesi 'küçük su' anlamına gelir," dedi. "Ruslar bu işin ustasıdır. az bile."

"Peki okhotnichya'nın votkadan farkı nedir?"

"Okhotnichya, içkilerin güçlü bitkilerle damıtıldığı anlamına geliyor," diye açıkladı. "Karanfil ve narenciye kabuğu, hatta anason gibi."

"Anason mu?" dedi Xanthia sertçe. "Absinthe gibi mi?"

Lord Nash ona tuhaf bir bakış fırlattı. "Ah, Fransız ahlaksızlığı," dedi. "Elbette, Bayan Neville, siz katılmıyorsunuz, değil mi? Bu tehlikeli bir iş."

Başını iki yana salladı. "Ben hiç görmedim," diye itiraf etti. "Ama senin gördüğünü söyleyebilirim."

Belli belirsiz gülümsedi. "Evet, bir ya da iki kez, gençliğimde," diye itiraf etti. Sonra sesi düşer gibi oldu bir oktav daha. "Ama aşırıya kaçıldığında, canım, absent bir zehir ve sarsıcıdır. Ben her zaman kötü alışkanlıklarımı aşırıya vardırmayı tercih eden bir adamım ve eğer birisi sarsıntılar geçiriyorsam, bunun daha zevkli bir tür olmasını tercih ederim."

Hızla başka tarafa baktı. Adamın sözlerindeki sıcaklığı tahmin etmek zor değildi ve eğer niyeti kalbinin çarpmasına ve midesinin bulanmasına neden olmaksam, bunu başarmıştı. Yüce Tanrım! Lord Nash'in ne tür kötü alışkanlıklardan hoşlanacağını tahmin etmek çok kolaydı, üstelik bir uzman becerisine sahip olduğundan da kuşkusu yoktu. Her nasılsa, Xanthia bakışlarını onunkilere çevirme ve muzip bir gülümseme taklidi yapma lütfunda bulundu.

"Aşırı düşkünlüğünüz bir yana, lordum. Votkanızın her zaman gümrük damgası taşıdığını varsayalım mı?" diye alay etti. "Peki ya senin cheroots? Tütüncünüz Mallarını nereden ithal ediyor? Virginia'dan mı? Kuzey Carolina'dan mı? Ve vergilerini sadakate ödüyor, değil mi?"

Nash hafifçe üzgün görünüyordu. "Aslında votkamı Whitechapel'de oldukça itibarsız bir adam aracılığıyla, cheroots'umu da Sevilla'dan kuryeyle getirtiyorum," dedi. "Tadı konusunda çok titizimdir."

"Ah!" dedi Xanthia. "Gerçekten de öyle olmalısınız. İspanyolca Tütün çoğunlukla Küba ya da Venezuela'dan geliyor. Tut tut, Nash! Kral'ın bunu onaylayacağını sanmıyorum."

"Beni bir günahkâr ve vergi kaçakçısı olarak resmediyorsun, öyle mi? canım?" diye sordu. "Gerçekten, birazcık vergilendirilmemiş tütün nedir ki? Ve votka -vergili ya da değil, burada pek bulunmaz. Ama siz Bayan Neville, çok daha tehlikeli bir şey yapmaktan söz ediyorsunuz."

"Böyle şeyler yaptığımı söylemedim, sadece nasıl yapıldığını bildiğimi söyledim." Huzursuz bir endişeye kapılan Xanthia sandalyesinden kalkarak odanın içinde dolaşmaya başladı. "Zor bir şey değil, Nash, bir gümrük ajanını atlatmak, hatta yabancı bir limanda kaçak yük almak için. Sağ avuç içine biraz yağ sürmek genellikle yeterlidir ama bu avuç içini büyük bir dikkatle seçmek gerekir. Bu amatörler göre bir iş değildir."

İhtiyatlı bir şekilde öksürdü. "Canım, beni korkutuyorsun," dedi.

Ama Xanthia onun öyle olmadığını görebiliyordu. Pek sayılmaz. Nash'in gözlerinde dalgın bir ışık vardı ama bunun sıradan bir meraktan mı yoksa daha spekülatif bir şeyden mi kaynaklandığını söyleyemiyordu.

Her halükârda, bu işi yeterince zorlamıştı. Nash, de Vendenheim'ın düşündüğü gibi bir adam olsaydı, tek bir kelime bile şüphe uyandırabilirdi. Döndü ve hafifçe güldü. "Ama neden bu saçmalıktan bahsediyoruz ki?" dedi. "Bu seni sıkıyor olmalı. Söyle bana Nash, neden gerçekten bu öğleden sonra buraya geldiniz? Gümrük temsilcileriyle görüşmek için değil sanırım?"

Görgü kurallarına uygun olarak o da ayağa kalktı. "Sadece bunu kendim görmek istedim," dedi ve odada geniş bir hareket yaptı.

Xanthia ellerini açtı. "Neyi gördün?" diye sordu. "Dürüst bir iş yapan bir kadın mı? İzleyecek hizmetçiniz yok mu lordum?"

Bir adım daha yaklaştı ve şahin gibi siyah kaşlarının altından onu inceledi. "Sanırım sende çok iyi bir

Bayan Neville."

"Teşekkür ederim." Gülümsedi. "Belki de teklifimi kabul etmek için buradasınızdır diye düşünmüştüm."

Sanki tekrar bahsetmesine şaşırmış gibi duraksadı. "Korkarım hayır, canım."

"Peki," dedi hızlıca, duvardaki haritaya giderek, "o zaman bunu tekrarlayarak kendimi küçük düşürmeyeyim."

"Ah, ama keşke yapsan," diye karşılık verdi derin, yankılanan sesiyle. "Hiçbir şey bir erkeğin ruhunu güzel bir kadının onun cinsel iyilikleri için yalvarması kadar besleyemez."

Xanthia sarı iğnelerden birini çıkardı - Mae Rose -Ve Cebelitarık Boğazı'nın yarım santim yakınına sapladı. "Yalvarmıyorum Nash," dedi soğukkanlılıkla. "Ne de ben özellikle güzel-"

"Hayır, geleneksel bir şekilde değil," diye araya girdi.

Lanet olsun. Dürüstlüğünden dolayı onu daha çok seviyordu. "-ve eğer beni istiyorsan, Nash," diye devam etmeyi başardı, "o zaman bir sonraki teklifte bulunacak kişi sen olacaksın. Terbiye, davranış ve bekaretle ilgili geleneksel kavramların, mükemmel olması gereken bir ilişkinin önüne geçmesine izin verecek bir adama kendimi kaptırmaya devam etmek istemiyorum. sağlıklı iştahlar."

Xanthia hala iğneleri hareket ettiriyordu, bazen sadece onları tekrar duvara saplamanın verdiği tatmin için. Nash'in vücudunun sıcaklığını arkasında hissedene kadar ne kadar yakın olduğunu fark etmemişti. "Biliyor musun," dedi Nash, nefesi kulağının yanındaki saçları karıştırarak, "sanırım artık konuşmayacağım."

Arada kalan Xanthia'nın kolu dondu. Bir anda adamın nefesinin sıcaklığını boynunda hissetti. Adamın sıcak ellerinin beline dolandığını hissetti. "Bayan Neville," diye mırıldandı, "nasıl da ilgimi çekiyorsunuz." Sonra dudakları kızın boynuna yerleşti, yakıcı ve emin.

"Umm." Bu saf bir zevk solumasıydı.

Nash sadece boğazını, kulağını, sonra da çenesini öpmesine rağmen ağzını onun teninden hiç ayırmadı. Ama ağzı kulağının altındaki nabız noktasına değdiğinde, Xanthia eridi. Elindeki iğnenin yerde sekmesine izin verdi ve vücudunun Nash'in göğsünün sert duvarına doğru geriye doğru sarkmasına izin verdi. Başı adamın omzuna düştü ve ona kendisine dokunması için her fırsatı verdi.

Elleri onun üzerinde huzursuzca hareket ediyor, belini, kaburgalarını okşuyor, sonra daha yukarılara çıkıyordu. Göğüslerinin ağırlığını avuçladı, sonra hafifçe meme uçlarını okşadı.

çoktan arzuyla doruğa ulaşmıştı. Eğik öğleden sonra ışığında ikisi de konuşmadı; belki de garip büyüü bozmaktan korkuyorlardı. Bunun yerine, adam hâlâ kadının boğazını sıkıyor, nefesi daha da yükselirken omzuna kadar ateşli öpücükler konduruyordu.

Sonunda, dilinin sıcak ucuyla kulak memesine dokunduğunda, dudaklarından bir iç çekiş kaçtı. Buna karşılık olarak Nash nefesini tuttu ve geniş avuçlarından birini karnının üzerine koyarak diğeri daha aşağıya kayd. Ve daha da aşağı. Ta ki Xanthia umutsuzca giysilerini yırtıp atmak, onu serbest bırakmak istiyordu. Ağzının sıcaklığını ve tutkusunu başka, daha gizli yerlerde hissetmek için.

Görünüşe göre, aynı fikirdeydiler. Xanthia baldırlarının üzerinden serin hava esince titredi. Nash santim santim Eteğinin bir tarafını yumruklayarak dizinin üzerinden kalçasına doğru kaymasını sağladı. O anda içinden bir arzu titremesi geçti, kemiklerine kadar işledi ve içini boşalttı.

Xanthia ellerini haritanın üzerine koyarak kendini sabitledi. Ve sonra adamın ağzı ensesindeydi, farkındalığını artıracak kadar sert ısıırıyordu. Ve eli, Tanrım, eli. Kombinezonunun köpüğü ve donunun ince çimenleri hiçbir engel teşkil etmiyordu. Nash şimdiden

Bir parmağını onun ıslak, ipeksi sıcaklığında ileri geri kaydırıyordu. Adam bir ustaydı, arzusunun ince ipliğini kırılma noktasına kadar bükerken kötü ve eziyet ediciydi.

Xanthia'nın nefesi küçük zevk soluklarıyla kesilmeye başladı. Nash onun ihtiyacını hissetti, parmağını daha yukarı kaldırdı, okşadı ve alay etti, her zaman çok hafifçe şişmiş arzusunun yumruğu. Yoğunluk arttıkça, tamamen duvara doğru çöktü, ateşli yanağını haritanın soğukluğuna dayadı, ellerini genişçe dikti. Adamın ağırlığıyla, sikin sert çıkıntısıyla duvara sıkışmıştı. sıkıca ve ısrarla arka tarafındaki yarığa bastırıyordu.

"Tanrım," diye hırladı boynuna karşı. "Yüce Tanrım, o donları yırtıp seni üzerine çıkarmak için neler vermezdim-"

Ama artık çok geçti. Xanthia'nın kesik kesik soluğu yumuşak, ritmik bir hıçkırığa dönüşmüştü. Bekleyemezdi. Adam onu kendine çekiyor, zonklamasına, ağrımalarına ve ihtiyaçla nabzının atmasına neden oluyordu. Tüm varlığı sarsılıyordu. Elini genişçe açarak daha fazla iğnenin yere saçılmasını sağladı. Sonra, duvara yaslanmış, adamın eli onu deliliğe sürüklerken, Xanthia şöyle hissetti dünya dönüp duruyordu. Pis ofisinin kiri, pası ve hardal sarısı boyasının etrafında döndüğünü hissetti, sonra beyaz ışık parçalarına dönüştü. Titreme onu sarstı ve ardından her şeyi saf ve mükemmel bırakarak onu yıkadı.

Kendine geldiğinde, hâlâ titriyordu, Nash onu kollarının arasına almış, soluk soluğa kalan nefesini öpücükleriyle yutuyordu. "Şşşt, şşşt," diye mırıldandı, ağzı kaş kemiğinin üzerinde geziniyordu. "Dikkatli ol, aşkım."

Sonra aklına geldi. Ofis. Personel. Yüce Tanrım, Gareth.

Xanthia başını sallamaya çalıştı ama Nash o anda kendi tavsiyesini görmezden geldi ve acı dolu bir iniltiyle onun ağzını aldı. Hâlâ açgözlüydü, hemen ona açıldı ve onun

Dil derinlere kayıyor, ağzının sırlarını araştırıyordu. Yumruğunu tekrar kızın eteklerine doladı ve sanki boğulmakta olan bir adammış ve kız da onun tek umuduymuş gibi ona sarıldı. Onu tekrar tekrar öptü, burun delikleri genişledi, nefesi sertleşti ve Bir eli onun kışını sıkıca kavriyordu. Kadının vücudunu sıkıca kendi vücuduna doğru kaldıran adam ağzını ayırdı, gözleri Üzüntü ve pişmanlığın karışımı gibi görünen bir şey.

Ona bakamayan Xanthia ona doğru eğildi ve alnını onun omzuna koydu. "Sizin bir sybarit olduğunuzu sanıyordum lordum," diye fısıldadı. "Sadece kendi zevkinizi düşündüğünüzü anladım."

"Sadece seni izlemek bile yeterince zevkliydi, canım," diye mırıldandı saçlarına.

"Yalancı," dedi bir kahkaha patlamasıyla. Ve her nasılsa, utanç sona ermişti. Başını kaldırdı ve onun bakışlarını tuttu. "Sanırım bir sybarite ile sevişmeyi çok isterdim. Sadece kendi zevkine ve benimkine odaklanmış bir adamın elleriyle okşanmak."

"Davet ediyor musun?" Kelimeleri onun kulağına fısıldadı. Xanthia tekrar yutkundu ve gözlerini sıkıca kapattı.

"Hayır," diye mırıldandı. "Bir daha sormayacağım Nash. Biliyorsun ki ne istediğimi."

Gülümsedi. "Belli ki neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diye itiraf etti, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Sahip olman gerekenin bu olup olmadığını bilmesem de-"

Kapı sert bir şekilde çalındı.

Komplocular gibi birbirlerinden ayrıldılar. Gareth Lloyd içeri girdi ve masasının üzerine bir yığın yeşil çuha hesap defteri bıraktı. Aşağıdaki nehre bakmak için pencereye dönmüş olan Nash'e hiçbir şey söylemedi. Gareth, Xanthia'ya sert bir selam vererek haritaya gitti ve kaşlarını

çatarak

o. "Arabamı getirttim Zee," dedi ona bakmadan. "Aksi takdirde geç kalacaksın."

Xanthia masasına gitti ve parmağını takviminde gezdirdi. "Oh, Tanrım!" dedi. "Leydi Cartselle'in maskesi için provam! Saat kaç?"

"Üç buçuk."

Nash pencereden döndü. "Gelecek hafta Leydi Cartselle'in maskeli balosuna katılacak mısınız?"

Xanthia kağıtları şişkin deri çantasına tıktırırıyordu. "Evet, Leydi Louisa Cartselle'in varisine umutsuzca aşık olduğunu düşünüyor." Başını yukarı kaldırdı. "Neden? Gidelim mi?"

Nash sessiz bir gülümseme verdi. "Bu tür eğlencelere hiç katılmam," diye itiraf etti. "Ama beni bağışlayın, Bayan Neville. Şu anda sizi işinizden alıkoyuyorum." Döndü ve Gareth'a doğru sertçe eğildi. "Bay Lloyd, benim için bir zevkti."

Gareth ona umursamaz bir tavırla homurdandı. Xanthia'nın yere düşürdüğü sarı iğneleri yerden topluyordu. Neredeyse acımasızca, sanki Neville'in Hindistan kıyılarında stratejik olarak konumlanmış koca bir filosu varmış gibi, onları Umman Denizi'ne doğru sıkıştırmaya başladı.

Nash şapkasını Xanthia'nın masasından aldı. "İyi günler, canım," dedi sessizce. "Ve bu güzel manzara için tekrar teşekkür ederim."

Kapı arkasında sessizce kapandı ve odada korkunç bir boşluk bıraktı.

Gareth'ın duruşu sertti, bu da öfkesinin kesin bir işaretiydi. Sonunda haritadan uzaklaştı ve masasına döndü.

"Bombay'a savaş mı ilan ediyoruz?" diye sordu, sesi hafifti.

İçinde bir şeyler kopmuş gibiydi. "Lanet olsun, Xanthia!" Defterlerden birini aldı ve öyle sert çarptı ki sayfalar uçtu. Bir tutam altın sarısı saç dökülmüştü. öne doğru, yüzünü gölgeleyerek. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Ne?"

"Affedersiniz," diyerek masaya doğru yürüdü. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Sıradan bir sürtük gibi davranmana," diye tersledi. "Tanrı aşkına, o adamın kim olduğunu biliyor musun?"

Ne yaptığını anlayamadan Xanthia kolunu geri çekti ve adamın suratına bir tokat attı. "Evet, onun kim olduğunu biliyorum." Sesi alçak ve titrekti. "Buna nasıl cüret edersin, Gareth? Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin?"

"Neden cesaret ettiğimi biliyorsun." Sözleri acıyla doluydu. "Çünkü sen benim olmalısın, Xanthia. Ve bunu biliyorsun."

Xanthia masasının üzerine eğildi. "Şunu anlamama izin verin
-Eğer sana bazı özgürlükler tanırsam, 'senin' olurum" dedi. "Ama başka bir erkeğe izin verirsem, o zaman bir sürtük mü oluyorum? Ne demek istediğini tam olarak anladım mı, Gareth?"

Bakışlarını onunkilerden ayırdı ve başka tarafa baktı. Elinin bıraktığı izi görünce dehşete kapıldı. "Sana sürtük demedim, Zee," diye fısıldadı. "Öyle dedim -ya da demek istediğim-"

"Ne demek istediğini boş ver."

Xanthia masasına döndü ve sandalyesinden doldurulmuş el çantasını aldı. "Ve bu arada, Gareth, Lord Nash'in bizim hizmetlerimize ihtiyaç duyabileceğine inanmak için nedenlerim vardı. Bu bir işti - en azından öyle başladı. Ve eğer başka bir şey olarak biterse, o zaman... o zaman gerçekten seni ilgilendirmez, değil mi?"

Gözlerinde incinmiş bir ifadeyle ona baktı. "Hayır," dedi

sessizce. "Hayır, görünüşe göre öyle değil."

"O zaman sana iyi günler dileyeceğim, Gareth," dedi. "Sana vurduğum için özür dilerim. Senin sözlerinden daha mazur görülebilir bir şey değildi ve umarım senin de utandığın gibi ben de utandım."

Bununla birlikte, Xanthia kapıyı itti ve merdivenlerden aşağı indi. Tüm vücudu bastırılmış duygularla titriyor gibiydi. Aşağıda ressamalar hâlâ çalışıyordu - bu kez soluk sarı renktheydiler. Katipler başlarını öne eğmiş, kalemleri masalarının üzerinde özenle skritch-skritch yapıyordu ve Mr.

Kemble hiçbir yerde görünmüyordu. Öğleden sonranın son altın ışıklarına doğru fırladı ve gözyaşlarını garip bir şekilde kırıştırarak bekleyen arabaya bindi.

Tanrım, o kadar kızgın ve kafası karışık ki! Gareth'la sorun yaşamak istemiyordu, onu incitmek de istemiyordu. Sık sık onu gerçekten sevmiş olmayı, onun istediği gibi bir eş ve anne olacak kadar sevmiş olmayı diliyordu, sadece huysuz bir iş kadını olmayı değil. Ama onu yeterince sevmiyordu ve bu utanç vericiydi. O iyi bir adamdı. Kurnaz bir iş ortağı. Ve belki de onun gözünden bakıldığında, az önce yaptığı şey oldukça solgunluğun ötesinde. Sürücü kırbacını şaklatıp arabayı harekete geçirirken alternatiflerini düşündü.

Hayır, hâlâ Gareth'a Lord de Vendenheim'ın şüphelerinden bahsetmek niyetinde değildi. Hedonist bir hayat sürmekten daha kötü bir suçu olmayan Lord Nash'in adını lekelemek için hiçbir neden yoktu. Ve o daha kötüsünden suçlu değildi. Birdenbire, son derece emin olmuştu.

Evet, Nash anavatanına karşı büyük bir sevgi besliyordu. Milliyetçi bir gururla doluydu. Ama bunlar değil miydi onurlu şeyler mi? İngiliz halkının ezici çoğunluğu gibi o da Yunanlıların mücadelelerinde galip gelmelerini hararetle diliyordu. Pişmanlık duymayan bir kumarbaz ve çapkındı ve görünüşe göre Londra'da alışılmadık bir davranış değildi.

Ama evlat edindiği ülkesine ihanet mi etmişti? Hayır. Onun yemine hiçbir şekilde ilgi göstermemiști ve o da bunu cömertçe teklif etmişti. Evet, onun ilgisini çekmişti, ama bu ilginin kendisine olduğuna yemin edebilirdi. Xanthia onun aklından geçenleri izlemiști. Onun yüzünü inceliyordu. Onun doğasını tartıyordu. Teklifini kabul etmeye cesaret edip edemeyeceğini merak ediyordu.

Eğer Lord Nash'in aklından bundan daha alçakça bir şey geçtiyse, o zaman Xanthia kendisinin inandığı gibi bir karakter yargıcı değildi ve ailesinin servetinin yarısını tam da bunu yapabilme yeteneğine yatırmıști. Ama de Vendenheim ona inanır mıydı?

Hayır. Yapmazdı. Aslında, bunu göze alamazdı. İçişleri Bakanlığı'nın çok fazla riski vardı. Ve geriye tek bir olasılık kalıyordu: Xanthia Nash'in masumiyetine dair bir kanıt bulabilirdi. Eğer Nash'in suçluluğuna dair kanıt bulabileceğini düşündüyse, neden bunun tersi mümkün değildi? Yoksa sadece bir aptal mıydı? Onun dudaklarının, dokunuşunun ve fısıldadığı sözlerin beynini bulandırmasına izin mi vermişti?

Tanrım, kesinlikle değil mi? Xanthia pelüş minderin üzerine yığıldı. Kieran'ın arabasının banketinde. Birdenbire her şey çok fazla gelmeye başladı. Tamamen tükenmişti. Yürütmesi gereken bir işi vardı; bir hayat için zamanı yoktu. Kesinlikle hiç de Vendenheim'ın entrikaları için zaman. Ve şimdi hayatta kalması gereken sadece kostüm provası değildi, çünkü bugün korkunç Çarşamba günüydü - bu da Leydi Louisa'yı bu gece Kieran'la birlikte Almack'a götürmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Genel olarak erkeklere, özel olarak da Nash'e lanet okuyan ve Almack'a yakında yıldırım çarpması için dua eden Xanthia, gözlerinin kapanmasına, yorgunluğunun, endişesinin ve sallanan arabanın ritminin onu hüzünlü bir uykuya daldırmasına izin verdi.

Yedinci Bölüm

Park Lane'de Bir Flap

Swann'dan bir mektup geldi, lordum." Gibbons, Nash'in yatak odasının penceresinde önceki akşam giydiği frakı fırçalıyordu -aslında fırçalıyordu-. "Korkarım haberler iyi değil."

Nash hâlâ sabahlığı ve terlikleriyle gazetesinden başını kaldırdı. "Tanrım, şimdi ne olacak?"

"Annesi," dedi Gibbons, paltosunu enerjik bir şekilde açık pencereden dışarı savurarak.

"Annesini biliyorum," diye tersledi Nash. "Aman Tanrım, paltoma ne yapıyorsun?"

Gibbons doğruldu ve başını pencerenin çerçevesine çarptı. Omzunun üzerinden, "Tütün dumanı ve ucuz tuvalet kokusunu gidermek için nafile bir çaba sarf ediyorum," dedi. "Tamamen kokuyor, lordum. Tanrı aşkına dün gece nereye gittiniz?"

Nash tiksintiyle homurdandı. "Struthers'la Soho'da bir cehennemde kakao oynadık," diye cevap verdi ve bakışlarını gazeteye çevirdi. "Şimdi bir atı ürkütmeden önce Hyde Park'ta ceketimi sallamayı bırak."

"Lordum, berbat kokuyor."

"Onu uşağın kilerine götür."

Gibbons ona sinirli bir bakış fırlattı. "Yapamam," dedi. "Agnes'in astımı var. Eğer onu alt kata götürürsem, bir süre

hafta."

Nash ezilerek kâğıdı yere bıraktı. "Sadece ne kadar süre, Gibbons, benim kirli çamaşırlarımı mı fırçalıyordun? Yatak odası mı?" diye yakındı. "Ve tam olarak ne zaman hizmetçilerim efendi ve ben de onların kölesi oldum?"

Gibbons paltoyu kaptığı gibi içeri götürdü. "Pekâlâ lordum," diye karşılık verdi. "Eğer zavallı Agnes için bir şey yapamayacaksanız, onu hemen aşağı indireceğim."

"Oh, Tanrı aşkına!" Nash elini engellemek için salladı. "Bunu kastetmedim. İstemediğimi biliyorsun. Ben sadece... keyifsizim."

Gibbons aşırı derecede kendinden memnun görünüyordu. "Biliyorum lordum," dedi daha bir özenle. "Bunu hepimiz fark ettik."

Nash kağıdını tekrar düzene sokarken, "Evet, bu konuda dedikodular da bitmek bilmiyor," diye mırıldandı. "Mektup hakkında ne diyordun?"

"O öldü," dedi Gibbons.

Nash bir sabırsızlık patlaması daha hissetti. "Kim öldü?"

"Swann'ın annesi." Gibbons kaşlarını çatı. "O bir Cenazeyi düzenlemek ve kulübeyi kiralamak için en az bir gece daha uzakta olacak. Kendisi çok özür diliyor ve hizmetlerine acil ihtiyaç duymamanızı umuyor."

Nash kaşlarını çatarak kahvesine baktı. Gerçek şu ki, hoşuna gitmese de Swann olmadan bir hafta daha idare edebilirdi. Kontes de Swann'ın ne yaptığını öğrenmeyi çok istiyordu.

Montignac'ın bugünlerde işi vardı ama şehirden ayrılmadan önce Swann'dan bir görüşme ayarlamasını istemek aklına gelmemiştir. Bir de masasındaki evrak işleri vardı. tehlikeli bir şekilde sallanan bir yığın haline geliyor.

Yine de, bir annenin ölümü her yaşta zor bir şeydi ve muhtemelen Swann da annesine Nash'in kendi annesine baktığı kadar bakıyordu - ki bu oldukça fazla demektir. Birçokları gibi

Kendi iyilikleri için fazla güzel kadınlar, annesi zaman zaman acımasız ve her zaman bencil olmuştu, ama onu sevmiştir. Onun ölümü masumiyetinin sonu ve yeni hayatının başlangıcı olmuştu. İngiliz varisi olarak yaşam. Petar'sız bir hayat. Annesi onu İngiltere'de terk edene kadar, Nash kendisini bu yerde sadece bir ziyaretçi olarak görüyordu.

Boğazını temizledi ve kâğıdı bir kenara bıraktı. "Swann'ın talimatı elinizde mi Gibbons?" diye sordu maun yazı makinesinin yanına giderek. "Başsağlığı dileklerimi ileteceğim ve acil bir durum olmadığına dair onu temin edeceğim."

Gibbons mektubu aramak için hızla uzaklaşırken Nash, Swann'ın yapmadan bıraktığı küçük bir şey var, diye düşündü. Ama Nash'in geçen Çarşamba günü Bayan Neville'in bürosuna yaptığı ziyaret sırasında bu sorunun cevabını kendisi vermişti. Kadının eski nişanlısı -eğer tam olarak öyle biriye- Bay Gareth Lloyd'du. Nash bundan oldukça emindi.

Lord Rothewell, bir aile dostundan uzun süredir gelen bir teklif olduğunu söylemişti. Londra'da kaç kişi Bayan Neville'i Batı Hint Adaları'ndan tanıyordu? Nash'in tahminine göre çok az kişi. Ama bunun pek önemi yoktu. Lloyd soğuk, sert bakışları ve ani tavırlarıyla kendini ele vermişti. Nash'i görür görmez ondan hoşlanmamıştı ve Xanthia'ya karşı her hareketinde patronluk tasladığını, daha az fark edilir bir şekilde de sahiplendiğini belli ediyordu.

Xanthia'nın buna katlanmasına hayret etti. Belki de adama karşı hâlâ bir his besliyordu? Bu düşünce Nash'in omurgasından aşağı rahatsız edici bir ürperti gönderdi. Hemen kendini bu duygusal uçurumdan geri çekti. Kadının geçmişi onu ilgilendirmiyordu, geleceği de öyle. Eğer birlikte bir şeyler yaşayacaklarsa, ki bundan şüpheliydi, bu şimdi ve burada olacaktı.

Nash son birkaç gündür kadınla arasına mesafe koymuş ve bir iki el kâğıt oynayacak kadar kafasını boşaltmıştı. Aynı zamanda Lisette'in evini aramaya başlamıştı.

Değiştirme. Ama onun gözünde hiçbir
Bayan Neville'in ilgisini çekmişti. Bununla birlikte, onun söz
konusu olduğu yerde, bundan sonra ne yapması
gerektiğinden emin değildi - hatta ne
yapmak istiyordu. Kadın hâlâ tehlikeli bir şekilde bekârdı ve
onun... yani karakterinin ne olduğunu anlamakta
zorlanıyordu. Kendini endişelendirecek ne tuhaf bir şeydi
bu! Sadece Xanthia Neville'le yatmak istiyordu -aslında
bunu umutsuzca istiyordu- ve şimdiye kadar sevişeceği
kadını seçerken karakterinin hiçbir önemi olmamıştı.

Lanet olsun. Bu kelime seçiminden bile hoşlanmamıştı.
İsmiyle aynı cümlede kullanıldığında değil. Nerede
bu ince duygular nereden geliyor? Çok sinir bozucuydular.
Ve bu tür şeylerin
Muhtemelen onun için Xanthia için olduğundan daha
önemliydi, çünkü hanımefendinin söylediklerine inanacak
olursak, ahlakı
kesinlikle belirsiz.

Sadece din adamlarının yardımı olmadan seks yapma
konusundaki bariz istekliliği değildi -ki bu kendi içinde şok
edici bir kavramdı- ama iş ilişkilerinde biraz acımasız
görünüyordu, bu da onu ona... şey, sıradan bir işadamı gibi
gösteriyordu, diye düşündü.

Nash tiksintiyle kalemini yere attı. Bir başkasının ahlaki
değerlerini sorgulamaya ne hakkı vardı? Spor olsun diye
aptalları iflas ettirerek bir kariyer yapmıştı. Başka erkeklerin
karılarını yatağa atmaktan ve dolaylı olarak çocuklarını
yoksullaştırmaktan çekinmiyordu. Basit ihtiyaçlarını
gidermek için her zaman çok yetenekli fahişeler seçmişti.
Geçmiş yıllarda, akla gelebilecek en şehvet düşkün
eğlenceleri tercih etmişti - hem yüksek hem de alçak
kadınlarla, bazen de hepsiyle aynı anda. Onun atı Bayan
Neville'inkinden daha mı yüksekti? Aralarındaki fark neydi?

Toplumun bakış açısına göre bu soruya cevap vermek
kolaydı. Nazikçe yetiştirilmiş, bekar bir dişiydi. O yapmalı

ağırbaşlı, nazik ve sadece erdemli değil, aynı zamanda naif de olmalıydı. Masumiyeti her ne pahasına olursa olsun korunmalıydı, çünkü bu mavi kanlı ayrıcalığın gelecek nesillere aktarılacağı bir araçtı. Ancak evlendikten ve bu asil görevi yerine getirdikten sonra Bayan Neville istediği gibi fahişelik yapabilirdi. Bu İngiliz aristokrasisinin küçük kirli sırrıydı. Ve onun, Tanrı aşkına...

Rothewell'in söylediklerinde ciddi olması için dua etti. Kimsenin bu canlı yarattığı mantık evliliğine zorlamayacağını umuyordu. Bu kadar şehvetli bir kadın için Egzotik bir kuşu tuzığa düşürüp kafesin üzerine koyu renkli bir bez örtmek gibi. Cehennem gibi olurdu. Ama neredeyse otuz yaşındaydı. Gerçekten de rafa kaldırılmıştı ve bunu da kendi yapmıştı.

Tüm bunlar onu cevaplanmamış çok fazla soruyla baş başa bıraktı.

Xanthia Neville kimdi? Kurnaz mıydı, belki de ikiyüzlü bir iş sahibi miydi? Yoksa kollarında bulduğu o şehvetli, nefessiz, neredeyse masum kadın mıydı? Kadının doğasındaki ikilik onu rahatsız ediyordu. Orada bir şey vardı... zihinsel kavrayışının hemen ötesinde gizlenen bir şey.

Doğru olmayan bir şeydi ama zamanı gelince anlayacaktı.

Tam o sırada Gibbons odaya geri döndü, elinde katlanmış bir

Elinde bir kağıt parçası vardı. "Buyurun lordum," dedi ve kâğıdı yazı makinesinin üzerine koydu.

Nash ona teşekkür etti ve kitabı aldı. "Gibbons, Swann'ın yokluğunda davetlerimle sen ilgileniyorsun," diye mırıldandı. "Söylesene, Leydi Cartselle'in maskeli balosu için gönderdiğin karta ne oldu?"

"Hâlâ alt kattaki masanızda duruyor." Uşak frakını tekrar çırpmaya başladı. "Özürlerinizi iletmem gerekiyor, anladığım kadarıyla?"

Nash, Swann'ın mektubunun kenarını düşünceli bir şekilde masaüstüne vuruyordu. "Aslında Gibbons, sanırım gitmeliyim."

Gibbons, "Lordum, bu Leydi Cartselle," diye uyardı. "Korkarım bu olay sizin zevkinize göre biraz sönük kalacak."

Nash alaycı bir gülümsemeyle parladı. "Ah, ama belki de zevklerim değişiyordur?" diye önerdi. "Ya da belki de sadece yaşlılık ..bir şeyler yapmalıyım. Her halükarda, bir kostüme ihtiyacım olacak - haysiyetimin tamamen yok edilmesini gerektirmeyen bir şey."

"Elbette, efendim." Uşağın sesinde bir parça heyecan vardı. "Karakterinize uygun bir şey mi?"

"Kesinlikle," dedi Nash. "Bir fikrin var mı?"

Gibbons paltosunu yatağın üzerine atmış ve soyunma odasını karıştırmaya başlamıştı bile. "Kendinizi bana teslim etmeniz yeterli, efendim," dedi kapıdan. "Ben size mükemmel bir şey hazırlayacağım."

"Xanthia, sen yaratıcı değilsen hiçbir şeysin." Lord Sharpe karısının oturma odasının ortasında durmuş, yaldızlı şömüne camının önünde bir o yana bir bu yana dönüyordu.

Xanthia ve Leydi Louisa değerlendirci bir tavırla onun etrafında döndüler. Pamela divandan ellerini çırpı. "Oh, Sharpe, pembe fanila gerçekten sana yakışmış," dedi. "Ve senin kel "Küçük kulaklar takılınca kafa mükemmel bir domuz gibi görünüyor."

Louisa babasının arkasında diz çöktü. "Kıpırdama baba," dedi. "Şimdi kuyruğunu tutturacağım."

"Kuyruk mu?" Sharpe görmek için başını eğdi. "Aman Tanrım, öyle mi?"

"Bence çok çekici," dedi karısı. "İşte!" dedi kızı, ayağa kalkarak.

"Kuyruk tüylerine dikkat et Louisa," dedi Xanthia, Louisa'nın kostümünü    mek için eğilerek. "Mor trenime takılıyorlar."

Pamela güldü. "Canlarım, umarım Leydi Cartselle'in evine sa  salim varırsınız," dedi. "Kirke ve Sirenler! Ve Kirke'nin domuzu! Ne mitolojik bir    l  olmu sunuz. Şimdi, Louisa, sen hangi sirensin?"

"Pisinoe," dedi Leydi Louisa. "Lavtalı olan sanırım?  arkı söylemem kimseyi bir şey yapmaya -kaçmak dışında- ikna etmeyeceği için en iyisi bu gibi görünüyordu."

Xanthia hayranlılıkla baktı. "Yine de çok güzel bir yarı insan yarı ku  olmu sun canım," dedi. "Kanatların ve kuyruk tüylerin - eminim Lord Cartselle'in oğlu bu gece seni fark etmemiştir."

Sharpe biraz sinirli bir tavırla, "Dua edelim de içini çabuk bitirsin," dedi. "Bunun sonunu Meclis'te asla duyamayaca ım."

"Ama domuz kostümü giymek için cesur ve kendine güvenen bir adam olmak gerekir, a kım," dedi karısı ciddiyle. "Ayrıca, maskeli olacaksın. Ah, keşke ben de gidebilseydim."

Leydi Louisa'nın gülümsemesi d  t . Annesinin yana ını   pmek için eğildi. Tam o sırada Sharpe'ın u aklarından biri göründü. "Arabanız geldi lordum."

"Oh, bekle! Bekle!" Pamela  angır  ungur bir şeyler sallıyordu. "Lütfen Kirke'nin sihirli otlarla dolu kâsesini unutma. Ve i te Sharpe'ın tasmaı!"

Xanthia uzun altın zinciri ve Pamela'nın açısının muhtemelen sadece defne yaprağı ve kekikle doldurduğu zarif ayaklı kâseyi aldı. Sharpe da Pamela'nın yana ını   pmek için eğildi. "Teşekkür ederim canım," dedi sert bir sesle. "Ama sanırım Belgravia'ya kadar güven içinde gidebilirim. tasma."

Kahkahalar arasında alt kata inip Sharpe'in arabasına bindiler. Vardıklarında Belgrave Meydanı'nın şık arabalarla dolup taştığını gördüler. Kaldırım boyunca, her türden kurgusal ve tarihi karakter, Lord Cartselle'in mermer basamaklarına kadar uzanan kırmızı halıya dökülüyordu.

Leydi Louisa burnunu pencereye dayamıştı. "Bakın, bir Marie Antoinette!" diye bağırdı. "Ve bir Robespierre! Ve şu elma dağıtan adam kim?"

"Sir Isaac Newton, belki de?" dedi Xanthia. "Hadi Louisa, dik otur ve kanatlarını kabartmama izin ver. Yakında sıra bize gelecek."

Nash, Leydi Cartselle'in son konukları arasında geldi ve Leydi'nin kızlarının reveransları ve kıkırdamaları arasında giriş salonuna adım attı. Leydi Cartselle onun varlığı karşısında hem şaşkın hem de memnun görünüyordu. Gibbons'ın da belirttiği gibi, bu nispeten kibar bir eğlence olacaktı ve White's'a yaptığı gezintiler dışında, Nash sosyete de nadiren görülürdü. Şöhretinin bu gece buraya gelmesinden önce geldiğinden oldukça emindi ama görünüşe göre bunun pek önemi yoktu. Zengin, bekâr bir marki çok aranan bir misafirdi.

Büyük balo salonunun içinde Leydi Cartselle'in orkestrası bir vals çalmaya başlamıştı. Nash maskesini dikkatlice yerleştirdi ve kalabalığın arasına daldı, gözleri iyi bir bakış açısı. Bir avuç konuk merdivenlerden yukarıya ve odayı çevreleyen dar galeriye akın etmişti. Görmek ama görülmemek için mükemmel bir yerdi. Nash'in Leydi Cartselle'i selamlamak dışında kendini göstermeye ve Gibbons'ın ona zorla giydirdiği o lanet olası kıyafeti giyerken kimseyi aramaya niyeti yoktu. Gerçekten de karakterine uygun! Kendini o kadar kötü hissediyordu ki

Bayan Neville'i tanısa bile ona yaklaşabileceğinden emin değildi.

Ne yazık ki, Marie Antoinette'i zar zor fark etti. onu kırmızı halıdan eve kadar takip etti. Gerçekten de kadın hâlâ onu takip ediyordu. Nash sonunda bunu fark etti, çünkü kadının parfümünün kokusu güçlü ve rahatsız edici derecede tanıdıktı. Galeri merdivenlerinin dibinde Nash'in kolunu yakaladı.

"Alors, şeytandan bahset!" dedi kadın Fransız aksanıyla. "Bonsoir, Monsieur Satan. Siyah ipek pelerininiz içinde muhteşem görünüyorsunuz. Ve şu boynuzlar! Evet, her zaman çok güzel bir çiftiniz olacağını düşünmüşümdür."

Pudrasına ve yamasına rağmen, Comtesse de Montignac kolayca tanınmıştı. Nash sert bir tavırla, "İyi akşamlar, madam," dedi.

Kadın adamın kolunu bırakmamıştı ama eli belli belirsiz titriyordu. "Gelin lordum ve bu vals benimle birlikte bitirin, s'il vous plait?"

"Teşekkür ederim, hayır." Sesi soğuktu.

Kontes ona tehlikeli ve sinsi bir bakışla gülümsedi. "Ah, mösyö, sanırım görmelisiniz," dedi, hâlâ onun kolunu tutarak. "Görmeniz gereken bir şey var. Sanırım dans pistinde konuşulması daha iyi olur, değil mi?"

Nash'in son arzusu olay çıkarmaktı. "Pekâlâ," dedi soğukkanlılıkla, Kontes'in ince bedenini kollarının arasına alarak. "Bu bana ne kadara mal olacak?"

İlk dönemece girdiklerinde, "Belki de karşılıklı yararımıza olacak bir şey için pazarlık yapabiliriz," diye cevap verdi. "I tek dileğim sana yardımcı olabilmek Nash. Söylesene, bu gece güzel üvey kardeşini görelim mi?"

"Hiçbir fikrim yok," diyerek onu kalabalığın daha da içine çekti. "Kardeşimin gelip gitmesi beni ilgilendirmez."

Bunun üzerine kadın güldü. "Hadi ama Nash," dedi. "İkimiz de bunun böyle olmadığını biliyoruz."

Onu bir sonraki dönüşe doğru sürükledi, bakışları kilitlendi. Kadının pudra sürmediğini şaşkınlıkla fark etti. Bu gece teni parşömen gibi solgundu, boğazı her zamankinden daha kuğu gibiydi. Evet, Kontes'in çelimsiz güzelliği güzel olmaktan çok çelimsizleşiyordu.

Adamın hâlâ kendisine baktığını fark etti ve neredeyse şehvetle dudaklarını yaladı. "Seni görmek istiyorum Nash." Sesi aniden alçak ve boğucu. "Bir iş anlaşmasından daha fazlası için."

"Korkarım bu mümkün değil."

Kontes onu daha yakına çekti ve ağzını kulağının çok yakınına koydu. "Bir grup arkadaşımı -çok yakın arkadaşlarımı- bu gece bana katılmaları için davet ettim, mon cher," diye fısıldadı.

"Pierre de bana Paris'ten çok güzel bir absinthe getirdi -günahlarının kefaretinin ödemenin küçük bir yolu. Arkadaşlarımdan bazı tercihleri vardır. O yüzden maskenizi getirin, Mösyö Şeytan. Sanırım ne demek istediğimi anladınız?"

Kontes kendini uygunsuz bir şekilde yaklaştırmıştı. Adam ona üstü örtülü bir tiksintiyle baktı. "Ve benim... performansım karşılığında ne yapacaksınız? Beni hazinelerinizden daha fazlasıyla mı ödüllendireceksiniz?"

"Evet, şüphesiz ikna edilebilirim." Onu bir sonraki dönüşe doğru çekti ve Kontes onun leğen kemiğini oldukça kasıtlı olarak onunkinin üzerinden geçti. "Güzel Lisette'ten sıkıldığın doğru mu Nash?"

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdi. "Bayan Lyle benden bıktı." Kontes öyle bir güldü ki bakışları üzerine çekti.

"Oh, burada böyle bir şeyi kabul edecek yüz kişiden biri bile yoktur.

bir Şey," dedi. "Bu doğru olsa bile -ki sen doğru olamazsın-."

Ama Nash onun iğrenç kokusundan ve cılız, sıkıcı vücudundan bıkmıştı. Onun entrikalarına hiç kurban gitmemiş olmayı diledi. "Madam," dedi sessizce, "o güzel kıyınızdan ısırsa bile gerçeği tanıyamazsınız, o kadar az tanışıklığınız var ki."

Yüz ifadesi dondu. "Anlayamadım?"

Durmak ve elini bırakmak gibi affedilmez bir adım attı. "Hayır, sana yalvaran benim," dedi sert bir sesle. "Artık seninle dans etmek istemediğime karar verdim, Montignac Kontesi. Bedeli ne olursa olsun." Bunu söyledikten sonra başıyla onayladı ve uzaklaştı. "Size iyi akşamlar dilerim, madam."

"Nash," diye tısladı nefesinin altından. "Nash, buna pişman olacaksın. Yemin ederim."

Muhtemelen yapardı, diye düşündü, arkasını dönerek. Ama öfkesi ve tiksintisi umurunda değildi. En yakınlarındaki dansçılar çoktan bakmaya başlamıştı. İsteddiği tek şey -Fark edilmeden kalmak için ellerinden kayıp gitmişti. Yüce Tanrım, o kaltağın nefesini kesmek istemişti.

Aralarına mümkün olduğunca çok mesafe koymak niyetiyle galerinin merdivenlerini çıkmaya başladı. İşte o zaman onu fark etti. Xanthia Neville değil. Hayır, gözüne çarpan ilk kişi -küçük bir kız- şüpheli bir şekilde Sharpe'ın malına benziyordu. Yine de kızı sadece bir kez görmüştü. Her kimse, bembeyaz giyinmiş ve maske yerine beyaz boya sürmüştü. Altın bir ud taşıyordu, ve çok sayıda tüylü tüyle süslenmişti.

Ama yanındaki kadından o kadar emin değildi. Çok uzun boylu ve kamış gibi inceydi; giydiği dar Grek elbisesi bu görünümü daha da vurguluyordu. Beyaz korsaj neredeyse göğüs uçlarına kadar kesilmişti ve üzerine, kuyruğunu üzerinden yakaladığı şeffaf mor bir elbise giymişti.

bir bilek. Elbise ve cübbe, kadının dolgun göğüslerinin arasında zirveye kadar yükselen ve onları kışkırtıcı bir şekilde kaldıran altın bir kuşakla çevrelenmişti. Kadının siyah saçları kalın dalgalar halinde beline kadar sarkıyor ve altın kurdelelerle birbirine dolanıyordu. Önünde altın bir kâse taşıyordu. Diğer elinde ise pembe bir domuza bağlı uzun, altın bir zincir tutuyordu.

Evet, domuz gibi giyinmiş, çok iri yarı, çok kel bir adamdı.

Tam o sırada merdivenlerde biri ona çarptı. "Etkileyici bir gösteri, değil mi?" dedi Napolyon Bonapart. "Şu domuz kıyafetli adamın taşakları Brezilya büyüklüğünde olmalı."

"Evet, ama kadın-" Nash o ana kadar merdivenlerde durduğunu fark etmemişti. "Kim bu şeytan? Ya da o şeytan da ne?"

"Büyücü Kirke demişler," diye cevap verdi Napolyon kayıtsızca. "Ve vallahi, canı isterse bana büyü yapabilir. Solundaki bir Siren ve Odysseus'un denizcilerinden biri. Kirke onları domuza dönüştürdü ve burunlarından tutup gezdirdi, değil mi?"

"Efsane öyle diyor," diye mırıldandı Nash.

Döndü ve Napolyon'u merdivenlerden aşığı kadar takip etti, sonra da kalabalığın içine daldı. Ama o sırada Balo salonunun girişindeki domuz, kuş ve mor giysili kadın gitmişti. Belki de böylesi daha iyidir, diye düşündü. Yine de Xanthia'ydı. Bundan şüphe götürmez bir şekilde emindi. Nash galeriye dönmeye ve nöbet tutmaya karar verdi.

Akşam geç olmaya başlamıştı. Bir saat içinde ortaya çıkmazsa, dramatik siyah elbisesini çıkaracaktı. kostümünü ve aptal aksesuarlarını giyip, Tony'yi aramak için White'a gideceğim.

Orkestra canlı bir kır dansı çalmaya başlamıştı, kemanların neşeli tınları basamakları tırmanıyordu. Bu sırada

Aşağıdaki dans pistinde dansçılar yüksek adımlarla ve renk cümbüşüyle dönüyor, alkışlıyor ve birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. Nash

korkuluk boyunca gezinerek kalabalığın neşeli sohbetini dinledi. Uzaktan izliyordu -birden fazla şekilde. Bazen Xanthia Neville'le tek ortak noktasının bu olduğunu düşünüyordu; belki de onu bu kadar amansızca ona çeken şey buydu. Her ikisi de kendi açılarından birer yabancıydı. Asla tam anlamıyla uyum sağlayamayacaklardı.

Lanet olsun, onun burada olmasını diledi. Eğer burada olsaydı, kendisine ne tür bir büyü yaptığını sorabilirdi. Belki de Kirke'nin ete kemiğe bürünmüş haliydi. Tanrı biliyordu ki ona eziyet ediyordu. Ve evet, onun için kendisinin bile altın tasma takabileceğinden korkmaya başlamıştı.

Bu duygu geçecekti. Ama o kaçınılmaz olanı beklerken, Bayan Xanthia Neville peşini bırakmıyordu, o masmavi gözler ona yalvarıyor, onunla alay ediyordu - ve evet, hatta Rüyalarında ve bazen de uyanık olduğu anlarda onu rahatlatıyordu. Kadının bu kadar... bu kadar... görünmemesini diledi.

Aklı başında. Çok istikrarlı ve güvenilir. Onun bir erkeğin güvenilebileceği bir kadın olduğunu düşünüyordu ve Nash hayatında buna yeterince sahip olmamıştı.

Tam o sırada, bir çift Berberi korsan gürültülü kahkahalar atarak yanından geçti ve onu hayalinden uzaklaştırdı. Dans pistini tekrar taradı ve morlar içindeki kadından hiçbir iz göremedi. Ama göz ucuyla koyu yeşil saten giysili bir Kraliçe Elizabeth gördü. Parlak, yanan saçları

Tıpkı taktığı ağır inci halkalar gibi.

Tanrım, Jenny'ydi. İnciler ona düğün hediyesiydi. Bir an için Tony'nin burada olup olmadığını merak etti, ama bu fikri reddetti. Çift, görünüşe göre her ikisinin de işine gelen bir düzenleme ile oldukça bağımsız hayatlar yaşadı.

Nash

nedenini söyleyememiş olsa da, onaylamıyordu. Evliliğin kutsallığına inandığı pek söylenemezdi. Özellikle de çok fazla kadının bunu ihlal etmesine yardım etmişti.

Tony, Nash'in tahminine göre, politik nedenlerle evlenmişti. Jenny, parasıyla kocasının kariyerinin başlamasına yardımcı olan büyük bir mirasçıydı. Ama Nash'e biraz şeytanla anlaşma yapmak gibi gelmişti. Ve şu anda aşağıda da aynı derecede şeytani bir anlaşma yapıldığından korkuyordu, çünkü Kontes de Montignac Jenny'nin kulağına fısıldıyordu. Jenny'nin canlı renklerinin yanında, Kontes her zamankinden daha solgun ve daha hayalet gibi görünüyordu. Başka bir dünyaya benziyordu. Ve tehlikeli.

Jenny ve Kontes bir zamanlar çok iyi arkadaş olmuşlardı, ama Nash birkaç hafta öncesine kadar bu arkadaşlığın bittiğine inanıyordu.

Yeniden başlamış mıydı? Ve eğer öyleyse, ne zaman? Nash'in elleri korkuluğu sanki parçalara ayıracakmış gibi sıkıca kavradı. Lanet olsun, Swann'ın uzakta olması için uygunsuz bir zamandı.

Kadınlar dostça kol kola girdiler ve balo salonunda şampanya fıskiyesinin yanında aylak aylak dolaşan bir grup gence doğru yola koyuldular. Nash'in kafasında alarm zilleri çalmaya başladı.

Yüce Tanrım. Böyle olmaz. Tony ile konuşmak zorunda kalacaktı.

Gece yarısı yaklaşırken, Xanthia kendini kendi haline bırakılmış buldu. Leydi Louisa, bir grup genç kızın arasına düşmüştü.

Leydi Cartselle'in kız kardeşi tarafından yakından takip edilen insanlar. Sharpe, serbest bırakıldıktan sonra Lord Cartselle'in bilardo salonuna gidip cheroots içmiş ve siyaset konuşmuştu.

Xanthia balo salonunun kenarlarında dolaşırken kendini

acınacak derecede yalnız hissediyordu. Neredeyse hiç kimseyi tanımıyordu ve

yeni tanıdıklar edinmeye pek hevesli değildi. Üçüncü turundan sonra Xanthia verandaya çıkmaya karar verdi. Trenini alarak en yakın kapıdan gizlice çıktı, böyle bir şeyi en son yaptığında neler olduğunun son derece farkındaydı.

Rüzgâr saçlarını okşarken, bunun bir ömür önce olduğunu düşündü. O gece Lord Nash'e karşı aceleci davranmasının son derece aptalca olduğunu biliyordu. Ama geriye dönüp baktığında, pişman olduğundan hiç de emin değildi. Başka türlü asla tanıyamayacağı bir adamla tanışmıştı, onu başka hiçbir şeyin, hatta işinin bile heyecanlandırmadığı bir şekilde heyecanlandıran bir adamla. Kendisi ve arzu hakkında bazı şeyler öğrenmişti.

Dışarıda hava serindi ama Xanthia buna aldırmadı. Arkasını devasa sütunlardan birine yasladı ve Nash'in o geceki öpücüğünü ve birkaç gün önceki dokunuşunu düşündü. Birlikte yaptıklarını hatırlayınca, boğazından yanaklarına doğru hafif bir sıcaklık yayıldığını ve omurgasından aşağıya doğru tensel bir farkındalık ürpertisinin aktığını hissedebiliyordu. Utanmıyordu. Gerçekten de onunla tekrar birlikte olmayı arzuluyordu. Keşke o olsaydı-

Arkadan gelen bir ses onu ürküttü. "Sanırım bu Circe?" dedi alçak ve kararlı bir ses.

Xanthia döndü, parmak uçlarını dudaklarına bastırdı. Bir an için kalbi durdu. Bu o olabilir miydi-? Hayır. O değildi. Bu ses çok açıktı.

"Sizin boyunuzda çok fazla kadın yok, Bayan Neville," dedi Vicomte de Vendenheim bir keşiş kukuletasının derinliklerinden. "Ne de sizin zarafetinizle."

"İyi akşamlar lordum," diye mırıldandı. "Gördüğüm kadarıyla Fransisken kardeşliğine katılmışsınız."

"Hayır, madam, Cizvitler," diye ısrar etti. "Onların felsefesi benim daha çok hoşuma gidiyor."

Xanthia bilerek gülümsedi. "Evet, buna inanabilirim," diye cevap verdi. "Nasıl yardımcı olabilirim, efendim?"

De Vendenheim o kadar yakınına eğildi ki omuzları birbirine değdi. "Kendinizi her zaman güvende tutarak," dedi, sözleri neredeyse duyulmuyordu. "Bay Kemble'ın anlattıklarına bakılırsa, korkarım görevinizde aşırı hevesli davranmışsınız."

Başını iki yana salladı. "Hayır, aslında, sizi temin ederim-"

"Yine de," diye araya girdi Vikont, "şuradaki beyefendiyi görüyor musunuz? Fransız penceresinin hemen ötesindeki saray soytarısı kostümlü beyefendiyi?"

Xanthia başını salladı. Onun filizlenmesini kimse kaçıramazdı, Şingirdayan şapkası ve yeşil taytıyla. Kimse onun kimliğini bilmiyor gibiydi ama hafif müstehcen şakaları ve aptalca salon numaralarıyla bütün akşam kahkahalara boğulmuştu.

"Bu Bay Kemble," dedi Vikont. "Lord Sharpe bilardo odasında. Birimizden uzaklaşmayın, Bayan Neville, size yalvarıyorum."

"Yani Lord Nash'i gördünüz mü?" diye sordu biraz soluk soluğa.

De Vendenheim başını salladı. "Hayır ve bence böyle bir olayda ortaya çıkması da pek olası değil," diye cevap verdi. "Ama kardeşi Bay Hayden-Worth burada ve bu da beni anlaşılmaz bir şekilde rahatsız ediyor."

"Kardeşi mi?" Xanthia ona boş boş baktı. "Ah, evet! Neredeyse unutuyordum. İstemediğiniz milletvekili düşmanlaştırmak."

Kapüşonunun gölgesine rağmen de Vendenheim asık suratlı görünüyordu. "Bunun olasılığı gittikçe zayıflıyor Her gün," diye cevap verdi. "Gelişmeler var. Kriptograflarımız şifrenin bir bölümünü kırdı. Ama burada açıkça konuşamam." Hızla eğildi ve

çıplak elinin üzerindeki havaya baktı. "İyi akşamlar Bayan Neville. En kısa zamanda Berkeley Meydanı'na uğrayacağım."

Xanthia onun gidişini endişeyle izledi. Görünüşe göre şüpheleri yenilenmişti ve Vikont olağanüstü kararlı bir adamdı. Bu olmayacaktı varsayımlarının yanlış olduğuna onu ikna etmek kolaydı. Xanthia ona kanıt götürmelidir. Ancak bunu yapmak için önce kanıt bulması gerekiyordu ki bu da Nash'in evine girmeyi gerektiriyordu. Ve şu ana kadar Nash'e herhangi bir şekilde ulaşmanın ne kadar zor olduğu kanıtlanmıştı. Ama meseleler giderek daha acil hale geliyordu. De Vendenheim artık hayal kırıklığı içindeydi ve Grev. Ona yaklaşmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. -Nash Markisi'ne çok yakın.

Sonunda, Tony'nin felaketine neden olan şey beyefendilerin dinlenme odası oldu. Elizabeth dönemi giysileri içinde belli belirsiz tanıdık gelen bir adam gören Nash onu takip etti ve fark edilmeden içeri girdiğinde Tony'yi güçlü bir sel. Ancak Nash'i gören Tony neredeyse ayakkabısına işiyordu.

"Aman Tanrım!" Tony'nin gözleri Nash'in kostümünde gezindi. "Bu da ne?"

Nash alaycı bir gülümsemeyle parladı. "Evet, benim. Karanlık Prens'in ta kendisi."

Üvey kardeşi başını salladı. "En olmadık yerlerde karşıma çıkıyorsun, ihtiyar," dedi. Sipariş üzerine kostüm. "Kırmızı şam yeleği ve geniş siyah peleriniyle de gözden kaçması zor."

Nash ciddiyetle, "Evet," dedi. "Bir açıklama yapıyorum."

"Peki bu ne olacak?"

"Uşagımın sadist bir aptal olduğunu." Nash Tony'nin kıyafetine baktı. "Beyaz tayt mı, eski dostum? En azından bunun için dizlerin var. Sen de kimsin be?"

"Leicester Kontu," dedi Tony. "Kraliçe Elizabeth'in sevgilisiydi."

"Evet, farkındayım," dedi Nash. "İngiliz tarihini biraz öğrendim, biliyorsunuz."

"Doğru, özür dilerim." Tony mahcup bir gülümseme takındıktan sonra üvey kardeşine kapıyı açtı. "Her neyse, Jenny ısrar etti. Adı Elizabeth, kızıl saçları falan var."

"Evet," dedi Nash sessizce. "Onu gördüm."

Tony, Nash'in ses tonundaki endişeyi fark etmemişti. "Bu arada, Nash, umarım annemin doğum günü partisini unutmamışsındır?" dedi balo salonuna doğru yürürlerken.

Geçitte Nash tereddüt etti.

"Nash!" Tony azarladı. "En azından bir görün. Phaedra ve Phoebe çok heyecanlanacak."

Nash'in vicdanı sızladı. Üvey kız kardeşlerinin vasisiydi. Onlara gerçekten daha sık bakmalıydı. "Heyecanlı, ha?" diye mırıldandı. "Hangi gün aşağı iniyorsun?"

"Sanırım önümüzdeki Perşembe," dedi. "Konuklar Cumartesi günü büyük akşam yemeği partisi için gelecekler ve birkaçı bir ya da iki gün kalacak. Bir akşam biraz dans edeceğiz, biraz kriket, belki de eski harabelerde bir piknik."

Nash içten içe homurdandı. Bu kesinlikle onun alışkın olduğu türden bir eğlence değildi. Ama Edwina'nın doğum günüydü ve her ne kadar sık sık aptallaşsa ve zaman zaman tedbirsiz davranırsa da, Nash onu çok seviyordu. Onun incindiğini görmek istemiyordu. Nash balo salonuna bakarak, "Seninle orada buluşmaya çalışacağım," diye sözünü kesti. "Söylesene Tony, Jenny şimdi nerede?"

Tony'nin ifadesi neredeyse fark edilmeyecek kadar bozuldu. "Tanrım, ben nereden bileyim?"

Nash çok yakınına eğildi. "Bilmen gerekir çünkü sen onun kocasısın," dedi kararlı bir şekilde. "Karınızı düşünemezseniz bunun siyasi kariyerinize nasıl yansıyacağını bir düşünün."

Tony'nin ifadesi yumuşadı. "Haklısın," diye itiraf etti.

"Sorun ne Tony?"

Kısa bir süre tereddüt etti. "Birlikte koştuğu o hızlı kalabalık yüzünden," dedi sonunda. "Onları en son kumarhanede gördüm ve gece bitmeden ne kadar kaybedeceğini ancak Tanrı bilir. Benden ne yapmamı bekliyor, Nash? Damar kesmemi ve altın egemenlik kanıyor?"

Bu üvey kardeşinin en savunmasız anlarından biriydi ve Nash de ona sempati duymuyor değildi. "Onu daha önce Montignac Kontesi'yle gülerken görmüştüm," dedi. "Jenny olduğuna eminim, başka bir Kraliçe Elizabeth görmedim."

Üvey kardeşi zayıfça gülümsedi. "Ben de öyle."

Nash, "Bu arkadaşlıktan hoşlanmıyorum, Tony," diye uyardı. "O kadının ne kadar tehlikeli olduğunu en iyi sen biliyorsun."

Tony hafifçe, "Meseleyi abartıyorsun, Nash," dedi. "Onlar tanıdık, daha fazlası değil."

Nash öfkesinin kabardığını hissetti. "Yüce Tanrım, Tony, onca insan arasından bana yalan söyleme," diye tersledi. "Ben senin kardeşimim. Senin tarafındayım. Jenny'ye onu görmemesini emretmelisin."

"Onu görmemek mi?" diye yineledi Tony. "Söylemesi yapmaktan kolay Nash. Onları sosyal olarak görüyoruz. Ayrıca, kocasıyla iyi ilişkiler içinde olmalıyım."

"De Montignac mı?" diye tükürdü Nash. "Cehenneme kadar yolun var! Tony, aptal olma. Herkes onların işbirlikçi, tehlikeli insanlar."

Tony soğuk bir tavırla, "İşim bunu gerektiriyor," dedi. "Ve ben de karıma neden böyle bir şey yapması gerektiğini açıklamakta zorlanırım. adamın karısıyla olan arkadaşlığından vazgeç."

Nash öfkesinin kabardığını hissetti. "Bir keresinde evliliğine asla karışmayacağımı söylemiştim, Tony," diye tersledi. "Ama bu bir istisna yapmak üzereyim. Ya siz söylersiniz ya da ben. İkiniz de Kontes'ten uzak durmalısınız. Hatta mümkün olduğunca tüm Fransız diplomatik heyetinden uzak durun."

Siyah domino taşına rağmen Tony gözle görülür bir renk kaybına uğramıştı. "Pekâlâ Nash, madem istiyorsun," dedi sert bir sesle. "En azından bunu sana borçluyum."

"Evet, Tony," dedi Marki, yanından ayrılmak için dönerek, "öyle olduğunu söyleyebilirim."

Nash öfkesini kontrol etmekte zorlanarak, akşam yemeği dansı bitmek üzereyken terastan döndü. Kız Leydi Louisa olduğunu düşündüğü kişi, çelenk ve toga giymiş ince sarışın bir delikanlıdan isteksizce uzaklaşıyordu. Leydi Louisa Cartselle ikiliyi aynı derecede toy görünen bir grup gence doğru itti ve onları büfeye doğru kışkırttı.

Pekala. Xanthia buradaysa, bir süreliğine görevlerinden kurtulmuş gibi görünüyordu. Açıklanamaz bir şekilde, onu şimdi her zamankinden daha fazla görmek istiyordu. Kendi öfkesinden kaçmak istiyordu. ve üvey kardeşinin aptallığı. Sadece her şeyi - yükümlülüklerini, hayal kırıklıklarını- unutmak ve kendini kaybetmek istiyordu. güzel ve büyüleyici bir şey.

Kalabalığı yarararak akıntıya karşı ilerledi, gözleri arıyordu. Balo salonunun yarısında onu gördü; mor ve beyaza bürünmüş kadını, seyreden kalabalığın arasından arka kapılardan birine doğru

ilerliyordu. Dans pistinin kalabalığından uzakta, onun

Bütün içgüdüleri onun olduğunu söylüyordu. Hareket etme şekli -zarif, kraliçe zarafeti- bir şekilde kusursuzdu. Ve yalnızdı.

Nash içgüdüsel olarak ikinci girişe doğru yola koyuldu. Balo salonunun arka kapıları loş bir koridora, evin daha özel bir bölümüne açılıyordu. Kadının nereye gittiğini merak etti.

Birbirlerinden bir an önce geçide girdiler. Kadın adama doğru döndü ve adam da Gölgeler onun yolunu kesti. "Odysseus'unuzu mu arıyorsunuz, Madam Kirke?"

Morlar içindeki kadın cesaretle ona yukarıdan aşağıya baktı. "Ah, ama Odysseus Kirke'nin büyüüne karşı bağışıklıydı, değil mi? değil mi?" dedi, sesi boğucuydu. "Sihrimle büyülenebilecek bir erkeği tercih ederim."

"Çok akıllıca, Madam Circe," dedi Nash. "Aklınızda biri mi var?"

"Ne yazık ki vardı," diye mırıldandı, bakışlarını indirerek. "Ama benim aradığım adam böyle aptalca eğlenceler."

"O zaman o sana layık değil, güzel büyücü," diye yanıtladı Nash. "Onun yokluğunda başka bir adam seni baştan çıkarabilir mi?"

"Sanırım şeytan bir kadını oldukça kötü olmaya teşvik edebilir." Madam Circe'in gözleri onun üzerinde gezindi. kostümünü tekrar giydi ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Güzel boynuzlarınızdan ve akan siyah cübbenizden çok etkilendim Lord Lucifer. Ama söyle bana, personelini getirdin mi? Elbette bunu, ayartma gücünüzün bir kanıtı olarak görmeniz gerekir."

Bu oydu. Başka hiç kimse bu kadar esprili ve bu kadar cesur olamazdı.

"Benimle gel, büyücüm," diye homurdandı, onu kolundan tutarak, "sana asamı göstereyim, böylece değerini kendiniz değerlendirin."

Tanrım, dalga geçilmekten bıkmıştı. Öyle biri olmadığı halde onurlu görünmekten bıkmıştı. Ve yorulmuştu Herkesin derdiyle ilgilenirdi. Belki de kendi başına biraz bela açmasının zamanı gelmişti.

Xanthia tek kelime etmedi ama elinde altın kâsesiyle onu takip etti. Aceleyle hareket etti, merakı ve içindeki bastırılmış şehvet çalkalanıyordu. Koridorun sonunda düz, dar bir merdiven uzanıyordu. Hiç tereddüt etmeden aşağı indiler, kadının şeffaf cüppesi bir buhar gibi etrafa yayılıyordu.

Aşağı indiklerinde serin hava onları karşılamak için yükseldi, ama bu onun garip duygularını soğutmaya yetmedi. En alt basamakta, kaldırım taşından yapılmış uzun bir merdivende tek bir lamba yanıyordu. Geçit. Hizmetçilerin odası. İşe yaramak zorundaydı. Nash önüne çıkan ilk kapıyı yakaladı ve kırarak açtı.

Dar bir oturma odası. Büyük ihtimalle hizmetçinin. Titreyen bir başka lamba, basma kumaşla kaplı düzenli sandalyeleri, yıpranmış bir çıkırgı ve artık soğuk olan küçük tuğla ocağı ortaya çıkardı. Çalışma masasının üzerinde, hasır kapağı bir kenara bırakılmış bir dikiş sepeti duruyordu. Nash kapıyı çarptı ve Madam Circe'i serbest bırakarak merdiven arkalığından bir sandalye kaptı ve kapı kolunun altına sıkıştırdı.

"İşte, Tanrım," dedi. "Büyü başlasın." Kirke ot dolu kâsesini yere bıraktı ve ona doğru süzüldü. Onun bir büyücü olduğuna gerçekten inanabilirdi. Nash'in gözleri Göğsünü neredeyse açıkta bırakan beyaz ipekten rahat kılıfın ve altından geçen altın kuşağın üzerinde, Göğüslerini dolgun, nefis kabarıklıklar halinde yukarı itiyordu - eforu yüzünden biraz hızlı yükselen göğüsler.

Maskesi altınla tozlanmış mor satendi. Bileklerini altın bilezikler çevreliyordu ve boynunda ağır bir altın

zincirden neredeyse göğüs dekoltesine kadar düşen bir ametist damlası. Eğer bu kıyafet gözleri üzerine çekmeyi amaçlıyorduyorsa, bunu fevkalade başarıyordu.

Nash onun elini tuttu ve kendine doğru çekti. Adamın uzun boyuna karşı kolayca geldi, vücudunu onunkine sardı ve ağzını almak için kaldırdı. Nash de ona karşılık verdi, öptü.

Uzun dakikalar boyunca derin ve durgun bir şekilde, sonunda bir parça geri çekilene kadar, nefesi zaten sert ve hızlıydı. "Ya hizmetkârlar geri dönerse?"

Adamın ağzı kadının boğazını bulmuş ve orada oyalanıyordu. "Başka türlü meşguller," dedi, dili oynuyordu nabız noktası boyunca hafifçe. "Peki ya yaparlarsa? Kapı kapalı ve biz maskeliyiz. Biz... anonimiz, Madam Circe. Kimliklerimiz bir sırdır - birbirimize karşı bile."

Onun kollarında titriyordu.

Dudaklarını kızın kulağına bastırdı. "Benim kim olduğumu biliyor musun?" Bir an için tereddüt etti. "Evet," diye mırıldandı.

Geri çekildi ve hınzırca gülümsedi. "Ah, ama ya yanılıyorsan?" diye fısıldadı. "Hâlâ istekli misin?"

Parmak uçlarında yükselen Xanthia bir elini onun göğsüne, dudaklarını da boynuna koydu. "Beni baştan çıkar isteklilik," diye usulca meydan okudu. "Sen şeytanın ta kendisi değil misin?"

Kucaklamasını sıkılaştırdı ve ağzını onunkine geri verdi. Onun maskesini çılgınca erotik bulmuştu, sözlerini daha da erotik. Yine de yüzlerini hiç görmeden, hatta isimlerini bile bilmeden birçok kadını öpmüş ve çok daha fazlasını yapmıştı, çünkü ton kadınları saturnalia'larının tadını gizlice çıkarmayı tercih ediyorlardı ve anonimlik sadece cinsel zevki artırmaya hizmet ediyordu.

Kirke başını geriye atmış, uzun, ince boğazını, bir çift nefis köprücük kemiğini ve altındaki beyaz etin dalgalanan genişliği. Ellerini altın kuşağın etrafında dolaştırdı ve kadının göğüslerini ellerinin arasına aldı. Tahmin ettiği gibi, kadının altında hiçbir şey yoktu. Kremsi kabarıklıklar beyaz ipekten açgözlü ağzına olgun bir meyve gibi fırladı, narin pembe-kahverengi meme uçları şeffaf mor kumaşın altında zaten gergindi.

Başını eğdi ve bir tanesini dişlerinin arasına alarak mor gazlı bezi hafifçe ısırdı. Yumuşak bir çığlıkla, Xanthia parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi, neredeyse boynuzlarını yerinden oynattı. Dürtüyle mor tuniği kadının omuzlarından itti, sonra ellerini kadının poposunun altından geçirerek onu masanın üzerine kaldıracakmış gibi hareket etti.

Şok olmuş bir şekilde, kız onun elinden kaydı. "Sabırsız İblis," diye azarladı. "Önce kanıtlamanız gereken bir şey var Lord Lucifer. Buna layık mısınız?"

Bir an için ne demek istediği anlaşılmadı. Tekrar yaklaştı, o kadar yakındı ki teninin kokusunu alabiliyordu, sonra bir elini pelerininin kıvrımlarının arasından geçirdi. "Umm," dedi, sıcak avucunu tamamen onunkine dayayarak ereksiyon. "Şimdiye kadar çok cazipti." Bunun üzerine çevik parmakları adamın siyah pantolonunun kapağına gitti ve bir düğmeyi ustalıkla çözdü.

Yüce Tanrım, ama çok cesurdu! Nash yardım etmek istercesine hareket etti, ama o elini itti ve işi kendisi bitirdi, siyah yün ve beyaz keteni sabırsızca iterek, aleti kumaşın kıvrımlarından kurtuldu.

Boğazının arkasından alçak, takdir dolu bir ses çıkardı, sonra onu neredeyse saygıyla ellerinin arasına aldı ve uzunluğunu sıkıca okşadı. "İşte bu kıskırtmak için bir asa gerçek kötülük," diye mırıldandı. "Sanırım devam edebiliriz

büyü ile." Ve sonra bir dizinin üzerine çöküp onu bir avucunun içine alarak şok etti.

Nash nefesini tutmakta biraz zorlanıyordu. Circe -Xanthia yüzünü çevirdi ve yanağının yumuşaklığını onun etinin sıcak, sertliğine dayadı ve neredeyse çözülecekti. Daha önce binlerce kez hırsıyla okşanmıştı, ama bu çok yakındı. İçinden sıcak ve şiddetli bir şey geçti. Şehvet değil, çok daha rahatsız edici bir şey.

Bunu hissetmiş ve yanlış anlamış olmalı ki yüzünü onunkine doğru kaldırdı. "Ben..." Bocaladı. "Eğer hoşuna giderse..."

"Yapmayı seçtiğin her şeyden zevk alırım, büyücüm," diye homurdandı, umut etmeye bile cesaret edemiyordu. "Sadece yapmak istediğin şeyi yaptığın sürece." Ama kadın bir eliyle adamın sikinin tabanını tutup ağzını ucuna kapattı, Nash'in nefesi kesildi. Bir okul çocuğu gibi titreyerek tutunacak bir şey aramaya başladı. Karanlığın içinde parmak uçları bir tür sandık buldu.

Kirpikleri kararsızca ona baktı. "Ben... ben doğru yapıyor muyum Lord Lucifer?" diye sordu. "Korkarım öyle yapıyorum. Bu özel büyüde acemi sayılırım."

"Beni büyülüyorsun," diye boğuldu, göğsünün kenarına sıkıca tutunarak.

Erotik bakımlarına geri döndü, ağzının ipeksi sıcaklığı onu zonklayan santim santim yuttu. Circe, bir eliyle shaftının tabanını sıkıca tutarken, diğer eliyle de onu nazikçe altından kavrayarak, nefesi sertleşene ve tüm kasları kaskatı kesilene kadar onun uzunluğuyla uğraştı. Ta ki onun gerçekten bir büyücü olduğunu anlayana kadar. Ve kendisinin de umutsuzca kaybolduğunu anladı.

Geniş, dolgun ağzı hem erotik hem de şefkatli hareketlerle onu emiyordu. Adam başını geriye attı,

Tarifsiz zevkin tadını çıkarıyor ve teni kayganlaşıp taşakları spazm geçirene kadar hiç durmaması için dua ediyordu. Çok yakındı. Oh, çok yakın.

Boştaki elini yavaşça kızın saçlarına doladı ve onu yukarı çekti. Onu sıcak ve ağzı açık bir şekilde öptü, ağzının tatlılığına tekrar tekrar daldı, elini dilini onunkiyle birleştirdi. Yüzündeki maskeyi söküp atmak için yanıp tutuşuyordu ama büyüü bozmaya da cesaret edemiyordu.

"Seni istiyorum," dedi ağzını çok az kaldırarak. "Evet," diye fısıldadı. Sözcük aç gibiydi. Acil.

Bu kez onun kendisini çalışma masasının kenarına kaldırmasına izin verdi. Uzun, koyu renk saçları bir omzunun üzerinden salınarak meme ucuna doğru uzanıyordu. Adam onu geriye itti ve ağzını tekrar meme ucuna dayadı. Tanrım, ama bir erkeğin ağzı için yaratılmış yüksek, dolgun göğüsleriyle çok güzel şekillenmişti. Onu masanın kenarında, önce bir göğsünü, sonra diğerini emdi, ta ki zaman akıp gidene ve loş odada sadece ikisi, nefesleri sıcak ve hızlı olana kadar.

Daha fazla dayanamadığında, elbisesinin beyaz ipek eteklerini kaldırdı ve donunu uzun, süt gibi kalçalarından aşağı kaydırıldı. Yüce Tanrım, sonsuza kadar uzanan bacakları vardı. Bir erkeğin etrafını sararak onu deliliğe ve kendini yok etmeye sürükleyebilecek bacaklar. Gerçekten de bir büyücüydü.

Onu masaya geri çağırdı, uzun saçları koyu ipekten bir örtü gibi ahşap yüzeye yayılıyordu. Sonra ellerini kadının kalçalarının iç tarafına koydu ve onları iyice itti. Adam onu ağzına aldığı anda kadın titrek ve kararsız bir sesle haykırdı. Elleri neredeyse endişeyle kalçasına gitti. Bunun onun için yeni bir şey olduğunu hissetmişti.

"Sus, aşkım," diye fısıldadı, onun elini tuttu ve masanın üzerine düz bir şekilde koyuyor. "Seni büyülememe izin ver, tatlı

Circe."

Onun tatlı, gizli yerlerine daldı, yılların pratiğiyle bilenmiş bir beceriyle işkence etti ve alay etti. Kadın tekrar haykırdı, tüm vücudu titriyordu. Riski sezerek dilini çekti ve bir parmağını onun sıkı, krem si kılıfına kayd ırdı. Kadın açgözlülükle elinin üzerine indi ve adam bir parmağını daha içeri kayd ırdı. Hazırdan da öteydi.

Bekleyemeyerek ağırlığını masaya verdi ve yırtıcı bir kedi gibi onun üzerinde sürünmeye başladı. Maskenin altından gözleri vahşi ve belirsiz görünüyordu. Onu öptü tekrar gözlerinin içine baktı ve ona bundan sonra ne yapmak istediğini söyledi.

"Pekâlâ." Kelimeleri boğuk boğuk söyledi ve zorlukla yutkundu. Sonra, daha kesin bir şekilde, "Evet."

Nash kendini eline aldı ve aletini kadının arzusunun kaygan sıcaklığına doğru hafifçe soktu. İzinsiz giriş karşısında nefesi kesildi ama mor terliklerinden birini masanın kenarına koydu ve kalçalarını kald ırdı. Sanki bir sonraki hamlesini karşılayacakmış gibi biraz beceriksizce. Yavaşça ilerlemek niyetinde olduğunu sanıyordu. Ama kızın hareketindeki tatlı sanatsızlık onu gafil avladı. Ve kalbini boğazında yakaladı. Bekleyemedi. Düşünemedi. İçgüdü s ü onu ele geçirdi. Muzaffer bir homurtuyla derinlere kayd ı.

Lanet olsun. Eğer bakire değilse, bir erkeğin ödünü koparacak kadar yakındı. Adamın altında, bu saldırı karşısında donup kalmıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye mırıldandı.

Başını salladı, saçları yumuşak bir şekilde masaya sürtünüyordu. "Evet. Güzel."

Kendini tamamen hareketsiz tuttu, tekrar itme dürtüsünü bastırmak için dudağını ıs ırdı. Yavaşça onun gevşediğini, kadınsı kılıfının duvarlarının gevşemeye başladığını hissetti. Ve baştan çıkarmak için. Nazikçe ileri

geri hareket ederek cevap verdi.

"Ah," dedi nefes vererek. "Lord Lucifer, bu...ah, bu enfes."

Tekrar hareket etti, kendini yukarı kaldırdı ve mükemmel bir şekilde konumlandırılmış bir vuruş olduğunu umduğu şekilde ona girdi. Kadın onu almak için hevesle yükselerek itiş için itiş ile karşılaştı. Onu derinlere çekmek ve tarifsiz bir mutluluk dünyasına götürmek için. Bunu zaten biliyordu.

Teni onu çekti, ikna etti, baştan çıkardı. mümkün olan her şekilde. Küçük, becerikli elleri omuzlarına yerleşti, sonra beline doğru kayd. Hareketlerinde belirgin bir aciliyet vardı, bildiği bir açlık ve cevap verdi. Bir bacağını kaldırdı ve adamın beline doladı. Dikiş sepeti masadan yere yuvarlandı. Sevişmelerinin sesleri -yumuşak iç çekişler ve ipeksi ıslaklık-kasvetin içinde muhteşemdi. Sonra onun kendisine karşı titrediğini hissetti ve anladı.

O anda kendini kaybetti, daha önce hiç bilmediği bir fiziksel öfkeyle kadının içine girdi. Yumuşak, inilti bir sesle haykırdı, Kız altında titreyip ürperirken onu kendine doğru çekti. Hissettiği son şey bir yıldırım çarpması gibiydi, tek farkı bu sarsıntının saf bir neşe olmasıydı. Tehlikeli, neredeyse kesinlikle bağımlılık yapan bir duyguydu.

Konuşamayan ve soluk soluğa kalan Xanthia, sevgilisinin kollarında ona sonsuzluk gibi gelen ama yine de sonsuz küçük bir an boyunca yattı. Yavaş yavaş nefes alışları normale döndü ve sonunda tamamen şimdi ve buraya döndüğünde -ve az önce bir hizmetçinin evinde hayallerindeki adamla sevişmiş olduğunun şok edici farkına vardığında Çalışma masasında, utanç dolu bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldı.

Tam o sırada, ilerideki taş merdiven boşluğunda topuk sesleri yükseldi. Hizmetkârların sesleri koridorda yankılandı, Karides, şampanya ve ezme siparişlerini bağıarak veriyorlardı;

Görünüşe göre yukarıdaki yemek odasında aranan şeyler.

Yankılar kesilmeden önce masadan kalkmış ve onu ayağa kaldırmıştı. "Yüce Tanrım, bu çılgınlıktı," diye mırıldandı, hızla giysilerini düzeltirken. "Hizmetçilerden birinin içeri girip temiz masa örtüsü ya da başka bir şey araması an meselesi."

"Üzülme," diye fısıldadı, adamın kırmızı yeleğini çekiştirerek. "Dediğiniz gibi, hâlâ maskeliyiz."

Bakışları onunkileri yakaladı, şiddetli ve sertti. "Tanrım, ne kadar aptalım," diye fısıldadı - onu tekrar öpmeden hemen önce. Ağzını aç bir şekilde onunkine dayadı ve onu sırt üstü yatağa yatırdı.

kapı pervazına vurdu ve sanki ihtiyacı sevişmeyle hiçbir şekilde giderilmemiş gibi onu derin ve tutkulu bir şekilde öptü.

Nefes nefese ve soluk soluğa ayrıldılar. Bir an için tereddüt etti, sonra, "Git," diye homurdandı, onu sertçe uzaklaştırarak. "Bensiz dışarı çıkmalısın." Sandalyeyi pirinç tokmağın altından çekip aldı, kapıyı yavaşça açtı ve dışarı baktı.

"Kimse yok mu?" diye fısıldadı.

"Hepsi mutfağa inmiş olmalı," dedi. "Çabuk balo salonuna geri dönün. Biri sizi görürse, kaybolduğunuzu söylemelisiniz."

Xanthia ona ciddiyetle baktı. "Ah, öyle olabileceğimden korkuyorum," diye mırıldandı. "En kötü akşam için teşekkürler Lord Lucifer."

Utanmış gibi başını çevirdi ve kapıyı sarsarak açtı. "Git," diye homurdandı. "Bir süre sonra seni takip edeceğim."

Ama yapmayacaktı ve bunu biliyordu.

Xanthia geçide adımıını attı, bu gece karanlık prensini son kez gördüğünü çok iyi biliyordu. Siyah ipekli adam karanlığın içinde hızla kaybolacaktı. gelmişti ve aralarında gerçekten hiçbir şey değişmemiştir.

Ağır ahşap kapının arkasından usulca kapandığını ve kendisini ondan uzaklaştırdığını duydu. Büyü ve akşamın baştan çıkarıcı anonimliği sona ermişti. Ötede, taş basamaklar titrek lamba ışığında beliriyordu.

Xanthia tek başına yukarı çıktı.

Sekizinci Bölüm

Horseferry İskelesi'nde Bir Buluşma

Berkeley Meydanı'na ay geldi ve onunla birlikte bir sessizlik dönemi başladı. Leydi Louisa ve babası Brighton'da arkadaşlarıyla birkaç gün geçirmeye davet edilmiş, bu da Xanthia'ya günlük yaşamın taleplerinden olmasa bile sosyal koşuşturmadan bir mola verdirmişti.

Lord Nash'ten hiçbir haber gelmedi ve Xanthia aksini umduğu -ve belki de beklediği- için her gün zihinsel olarak kendini bir düzine kez kırbaçlıyordu.

Xanthia moralinin bozulmasına izin vermektense uzun saatler boyunca çalışarak işlerini yetiştirmeye çalıştı. kaçırıyordu. Gareth her geçen gün daha sessiz ve daha dengesiz hale geliyordu. Ve Rothewell daha da dağıldı. Biri artık onun derinden gelen Gözlerinin etrafındaki kazınmış kırışıklıklar ve yüzüne karakterini veren ama başka pek bir şey vermeyen sürekli kaş çatma çizgileri.

Bunların hiçbirisi, herkesin işine karışmayı kendine iş edinmiş gibi görünen Bay Kemble'ın gözünden kaçmadı. Bir Xanthia'nın akşam yemeğine geç kaldığı gün, Rothewell kendini Kemble'ın işgüzarlığının tüm gücüyle karşı karşıya buldu. Söz konusu beyefendinin yanına geldi. çalışma odasında, Xanthia'nın deri çantasının içindekileri yeniden düzenlemeye çalışıyordu.

"Umutsuz bir görev, Bay Kemble," diye uyardı, kendine bir konyak doldurmak için büfeye giderken. "Siz gider gitmez yine tıka basa dolduracak -bu arada siz ne zaman gideceksiniz?"

"Max beni serbest bırakır bırakmaz," dedi endişeyle. Bütün belgeleri çıkardıktan sonra, çok zor zamanlar geçiriyordu. onları tekrar içeri almak.

Rothewell brendisinden cömert bir yudum aldı. "Nash harekete geçecek olsaydı şimdiye kadar bir işaret verirdi," dedi kehribar rengi sıvının derinliklerine bakarak. "Xanthia ona yeterince fırsat verdi, değil mi?"

Kemble, "Ah, ona bol bol fırsat verdi," dedi. "Ama ne yapması için? Bence asıl soru bu."

Rothewell konyağını bir gümbürtüyle yere bıraktı. "Pardon?"

"Oh, boş ver!" Kemble el çantasını ters çevirdi ve zarif bir sıçrayışla kendini yukarı kaldırdı ve üzerine oturdu. "Ah, zafer!" dedi, o şey bir inç daha sıkıştırılmış.

"Zeki bir adamsınız Bay Kemble," dedi Rothewell bardağının kenarından. "Hakkını vermeliyim. Ancak inceliğiniz _"

"Ne yazık ki eksik, değil mi?" Kemble araya girdi. "Ne yazık ki varlığımın felaketi. Çoğu zaman ne demek istediğimi söylemeden edemiyorum. Bazen, başkalarının gerçeği ve aptallığı olduğu gibi görmelerine yardımcı olmanın hayatımın misyonu olduğunu düşünüyorum."

"Anlayamadım?" dedi Rothewell tekrar.

"Örneğin kendinizi ele alalım, lordum." Kemble deri çantasını çıkarmış, iki tokasını da özenle bağlamıştı. "Duyduğuma göre Satyr's Club'da epey vakit geçiriyormuşsunuz."

Rothewell ona boş boş baktı. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

Kemble zarif omuzlarını silktili. "Belki de değil," diye kabul etti. "Ama Satyr's Club son derece kötü bir yer, Lord Rothewell. Kendi eğlencelerinizi arayacağınız baŗka bir yer bulsanız iyi edersiniz. Denemek isterseniz size birkaç yenilikçi genelev önerebilirim."

Rothewell iki şakağının da zonklamaya baŗladıęını hissetti. "Sen kim oluyorsun da bana akıl veriyorsun?"

"Kemble sakin bir tavırla, "Bu kentte hem yüksek hem de alçak türde engin deneyimleri olan bir adam," dedi. Londra'da görüp tanımadığım bir orospu, bir karaborsacı, bir  atlak ı, hatta en adi bir keseci bile yoktur. Stepney'den Chelsea'ye kadar her genelevi, her kaleyi ve her çiti harita üzerinde gösterebilirim."

"Aman Tanrım, dostum. Ne demek istediğini anlat!"

"Ben diŗlerimi Londra'nın g ve lerinde ve cehennemlerinde geçirdim, lordum," dedi sessizce. "Buna karŗılık siz buradasınız ama ne kadar? Dört ya da beŗ ay mı? Baęıŗlayın beni, Rothewell, ama bu şehirde sen sadece ormandaki bir bebeksin."

Rothewell brendisini bıraktı ve ona doğru yürüdü. "Seni kendini beęenmiŗ küçük pislik," diye hırladı. "Ne cüretle _"

Kemble uyarıcı bir parmak kaldırdı ve anlaŗılmaz bir şekilde Rothewell olduğu yerde durdu. "Ben aynı zamanda Kız kardeŗinizi her türlü zarardan korumakla g revlendirildiniz," dedi. "Ve benim d ŗ nceme göre  l  bir erkek kardeŗ de  yle, Hanımefendi size açıklanamaz bir şekilde bağlı göründüğü için zarar teŗkil eder. Normalde onun zevki daha seçicidir."

ŗeytana hakkını vermek gerekirse, adamın bir espri anlayıŗı vardı. Ve tüm züppe g r n ŗ ne rağmen, kolay kolay korkutulacak biri de değildi. Rothewell rahatladı ve tiksintiyle homurdandı. "Biraz tiyatrocı gibisin, değil mi?" dedi.

amaçsızca kendi masasına döndü. "Eğlencemi nerede aramayı seçersem seçeyim, başımın çaresine bakabileceğimi düşünüyorum. Azrail'in henüz peşimde olduğunu sanmıyorum."

"Londra'da geçen ay afyondan kaç kişinin öldüğü hakkında bir fikriniz var mı, Lordum?" dedi Kemble.

"Hiçbir fikrim yok."

"Altı tane vardı lordum," dedi Kemble. "Altı tanesi bulundu. Üçü Limehouse Reach'ten, diğer üçü de nehrin daha aşağısından çekilmişti. Ve bu altı taneden dördü Son zamanlarda Satyr's Club'da gördüm. Dahası, tuttukları o Fransız kızlar sana tek kelime bile etmeden bahÇiÇ verirler, çünkü orası çiçek hastalığıyla doludur ve bundan bahsetmeye cesaret edemezler - frengiden bahsediyorum, Rothewell, sıradan bir hastalıktan değil. İnsanın tüm duygularını alıyor, biliyorsun. Ama yavaş yavaş, böylece tüm bunların dehşetini gerçekten anlayacak zamanınız olur."

Rothewell son konyağını da bir dikişte içti. "Sen cehennemden gelen bir asma askısı değil misin?" diye homurdandı. "Hayat risklerle doludur, Kemble. Ve ölüm hepimizin başına gelir."

"Bazılarına diğerlerinden daha çabuk," diye mırıldandı Kemble. "Ve bunun için

yalvarıyorsun." "Ne dedin sen?"

Kemble el çantasını yere bıraktı ve dönüp arkasına baktı. "Dedim ki, lordum, görünüşünüzü kaybediyorsunuz," diye cevap verdi. "Şiddetli bir ölümün tüm cazibesi ve güzelliği üzerinde ısınmış. Dürüst olmak gerekirse, kendinizi hiç gördünüz mü? Son zamanlarda mı? Ten renginiz solmuş, gözleriniz kan çanağına dönmüş ve görünüşe göre sarhoş bir taş ustası çekiç ve keskiyle yüzünüze bu çizgileri kazımış."

"Çizgiler?" Rothewell dalgınca bir elini hafif kirli sakalının üzerinde gezdirdi. "Cilt tonu?"

Kemble masaya doğru eğildi ve Rothewell'in yanağından bir tutam aldı, sonra tekrar bıraktı. "Bunu görüyor musun? Görüyor musun?"

"Hayır. O benim tenim ve ben onu giyiyorum."

"Evet ve hiç esnekliği yok!" dedi Kemble. "Hiç dinç değil! Ve şu gölge! Adanızın bir parçası olmasaydı Bronz kalsaydı, hiç renginiz olmazdı. Altı ay sonra ne yapacaksınız?"

"Kendimi asayım mı?" Rothewell önerdi. "Demek istediğim, bir adamın görünüşü bir kez gitti mi, başka ne için yaşayabilir ki? İyi bir terzilik ve sıkı bir korse ancak bir yere kadar gidebilir."

"Kesinlikle!" dedi Kemble, iğnelemeyi kaçırarak.

Kapıdaki belli belirsiz bir hareket Rothewell'in dikkatini çekti. Döndüğünde Xanthia'nın içeri girdiğini gördü.

"Tanrım, Bay Kemble, hâlâ burada mısınız?"

Kemble sertçe eğildi. "Eğer akşam için buradaysanız, Bayan Neville, kendim çıkarım."

"Ben varım," diye güvence verdi ona. "Ama akşam yemeğine kalacak mısınız?" "Teşekkür ederim, hayır," dedi. "İkinize de iyi akşamlar. I çıkış yolunu bulacağım."

"Ve iyi ki kurtulduk," diye homurdandı Rothewell, bardağını yeniden doldurmaya giderken.

Xanthia onu kolundan hafifçe yakaladı. "Mecbursun, Kieran?" Gözleri sürahiye doğru kaydı. "Sanırım artık yemek yemeliyiz."

Kardeşinin sertçe gülümsemesini izledi. "Elbette," dedi. "Bir bayanı bekletmek istemem."

Xanthia hafif bir kahkaha atmak zorunda kaldı. "Hanımefendi sizi bekletirken bile mi?" diye sordu. "Ve onun yokluğunda, sizi Bay Xanthia'nın tavsiyelerine ve Kemble?"

"Bunu ödeyeceksin, yaşlı şey," diye uyardı kolunu uzatarak.

Xanthia ona sempati dolu bir bakış fırlattı. "Korkunç muydu?" Kieran, "Evet, görünüşe bakılırsa ben yaşlanan yaşlı bir roué'yim," dedi, onu yemek odasına doğru yönlendirdi. "Bir ayyaş Görünüşünü kaybetti ve şimdi Türk afyonu ve çiçek hastalığına yakalanmış fahişelerin satın alınmış sevgileriyle geçiniyor."

"Aman Tanrım," dedi Xanthia sessizce. "Bu konuşmayı kaçırdığıma çok sevindim."

Arkadaşça bir sessizlik içinde yemek yediler. Xanthia, Bay Kemble'ın Kieran'a gerçekten ne söylediğini merak ediyordu. Her neyse, ağabeyi bunu düşünüyor gibi görünüyordu. Ya da belki de yine mavi şeytanlar yüzünden acı çekiyordu. İçini çekti ve uşağa kadehini yeniden doldurmasını işaret etti. Kieran bu gece şeytanlarıyla tek başına başa çıkmak zorunda kalacaktı. Xanthia'nın buna gücü yoktu.

Bugün Wapping'de uzun ve zorlu bir çalışma olmuştu. Gerçek işlerin telaşı arasında Nash'e sadece bir değil, iki not yazmış ve tabii ki hemen yırtıp atmıştı. Sonra Gareth'la birlikte tekrar planlamıştı ve bu da onun kaçınmaya çalıştığı bazı kararlarını geçersiz kılmasıyla sonuçlanmıştı. Ama gemilerden ve kaptanlarından talepleri tahammül edilemez hale gelmişti. Mürettebatı bu kadar kısa bir sürede geri çevirmek ve sanki herkes onun gibi duygusuz bir otomat olmak zorundaymış gibi davranmak gerçekten insanlık dışıydı.

Oh, Xanthia Gareth'a düşkündü. Kendince onu seviyordu bile. Ve onu severken, onu olduğu gibi tanımaya başlamıştı: zeki, biraz kibirli, hatalarına rağmen dürüst ve kendi iyiliği için fazla yakışıklı bir adam. Kieran, Gareth ile evlenmediği için onun aptal olduğuna inanıyordu ama Xanthia bir şeylerin eksik olduğunu biliyordu. Sevmek istiyordu

ve belki de bunu yaptığında, evliliğin gerektireceği fedakârlıklar ona ödenecek çok büyük bir bedel gibi görünmeyecekti.

Gareth'ın tekliflerine evet demeyi sık sık düşünmüştü. Ama bunu yapamayacağını anladığında Evliliklerinin Neville Shipping'i nasıl etkileyeceğini takıntı haline getirmişti. Evlendiklerinde yönetimi devralmak için ısrar edecek miydi? Muhtemelen. Gareth bir keresinde Xanthia'nın bir evi ve bakması gereken çocukları olursa daha mutlu olacağına inanıyordu. Aslında, bu konuda ısrar etmeye çalışabilirdi. Ama yıllarca yan yana çalışmaya devam ederlerse, birbirlerini sıkıcı bulmaya başlayabilirler miydi?

Xanthia çok geçmeden riskin çok büyük olduğunu fark etti. İşin devam eden başarısı her şeyden önce gelmeliydi. Ve eğer bunu bu kadar kolaylıkla ilk sıraya koyabiliyorsa Evliliklerinin etrafında dönmesi gereken şey - o zaman Gareth onun için uygun erkek değildi. Ve Gareth onu en büyük önceliği haline getirecek kadar sevmeyen bir eşten daha iyi bir şey.

Öte yandan Lord Nash korkunç bir dikkat dağıtıcı olmuştu. Ama bu bir yana, Xanthia onun işine bilinçli olarak müdahale etme zahmetine gireceğinden oldukça şüpheliydi. Ve bazen sanki düşünceleri çoktan onun etrafında dönüyordu. Nash aynı odadayken sağlıklı düşünemediği kesindi; bu kötüye işaretti, diye korkuyordu. Nash onu öptüğünde, dünya bir anda ayaklarının altındaydı ve her düşüncesi onun dokunuşuydu. Neville'inki ise onun kollarındayken asılı kalabilirdi. Ve bu tamamen farklı türden bir riskti.

Birden Kieran'ın sesi bilincini yarıp geçti. "Nash'le aranızdaki şu iş ne oldu?" diye sordu birden. "Neler oluyor, Zee?"

"Devam mı ediyorsun?" Xanthia zorlukla yutkundu. Kardeşi kötü bir ruh hali içinde görünüyordu. "Lord Nash ile mi?"

"Evet, Nash," dedi Kieran. "Buraya bak, Zee-herhangi bir şey... Geçen haftaki maskeli baloda ne oldu?"

Xanthia şaşırmış gibi yaptı. "Lord Nash'i gördüm," diye cevap verdi. "Konuştuk. Çok... cana yakındı, sanırım aradığım kelime bu. Ama elime bir tomar banknot sıkıştırıp Kotor'a bir sürü tüfek götürmem için yalvarmadı. Bana sorarsanız bunu yapmayacak da."

"Humph," dedi Kieran. "Bu kavgada hiç köpeği yok mu?" "Ah, ben öyle demezdim," diye itiraf etti Xanthia.

"Neredeyse Kendisinden istense bunu yapacağını düşünüyorum. Ama olmadı. Ben Bundan oldukça eminim." "Sen emin misin?"

"Kesinlikle," diye onayladı Xanthia. "Sanırım Nash'in fikri Anavatana yardım etmek, kaçıp Rus İmparatorluk Muhafızları'na katılmak olur. Ve bir şekilde de Vendenheim ve Peel'i buna inandırmalıyım."

"Nash'in masum olduğunu söylüyorsan, sana inanıyorum," dedi ağabeyi. "Öyleyse Peel ve de Vendenheim'in canı cehenneme. Onlar bizim neyimiz olur? Ya da Nash'in?"

Xanthia şarap kadehini bir kenara bıraktı ve kaşlarını çattı. "Konuşmana dikkat et, Kieran," dedi. "Burası bizim evimiz, kamış tarlası değil."

"Özür dilerim," dedi ağabeyi sert bir sesle. "Nasıl istersen öyle yapmalısın, sanırım. Ama o sersem Kemble'a gelince, ben de ondan kurtulmak istiyorum. Hatta bunu pekâlâ yapabilirim."

"İçkiyi fazla kaçırmışsın," dedi Xanthia.

Kieran masadan uzaklaştı. "Hayır canım," dedi ağabeyi ayağa kalkarken. "Yeterince içmedim. Benim sorunum da bu."

Xanthia peçetesini iki yumruğuyla ezdi. "Kieran, dur," diye fısıldadı.

"Neyi durdurayım?" diye sordu.

Bakışlarını kaldırıp onunkileri yakaladı. "Kieran, göremiyor musun?" diye yalvardı. "Sahip olduğum tek şey sensin. Ama sen... her geçen gün amcamıza daha çok benziyorsun."

Aniden yumruklarını masanın üzerine indirdi. "Tanrım, Zee, buna ihtiyacım yok!" diye kükredi, bardak ve çatal bıçak fırlarken. "O sonradan görme Kemble'dan değil ve Özellikle de senden. Amca gibi, gerçekten! Henüz kırbacımı postuna vurmadım, değil mi? Ya da seni farelerin ve rutubetin olduğu mahzene kitlemedim? Ya da ahlaksız arkadaşlarımla seni yemek masasının etrafında kovalamasına izin vermedim?" Yüzü öfkeden simsiyah olmuştu.

"Kastettiğim bu değildi," dedi Xanthia, geri adım atmak istemeyerek. "Ve sanırım sen de bunu biliyorsun."

Kieran iki elini masanın kenarına dayadı ve başını öne eğdi. Onun kontrolü ele almak için çırpındığını hissedebiliyordu. "Senin tavsiyene ihtiyacım olmadığını biliyorum, lanet olsun," diye homurdandı sonunda ve sandalyesine geri çöktü. "Ben senin yönetebileceğin ya da düzeltebileceğin bir şey değilim, Zee. Ben Neville Shipping değilim. Ben sadece bir adamım, ve hayatımı uygun gördüğüm şekilde yaşıyorum. Bunun dışında kaldığınız için size teşekkür ederim."

Xanthia ellerini gevşemeye zorladı. "Beni küçük bırakıyorsun seçim," diye cevap verdi, peçetesi yere kayarken.

Yüzünü başka tarafa çevirmişti. Uşaklardan biri elinde bir sürahi şarapla içeri girdiğinde, "Başka seçeneğim yok," dedi. "Ben yeterince iyiyim, Zee. Beni rahat bırak."

Xanthia, Kieran'ın limanı için kalmayı reddetti ve masadan kalktı. Çalışma odasından çantasını alacak kadar durakladıktan sonra yukarı çıktı. Ama bir kez

odasında yalnızken, huzursuz bir hayal kırıklığına kapıldı

ve bir saat boyunca yerleri arşınladı. Sonunda, işten eve getirdiği bazı yazışmaları gözden geçirmeye karar verdi. Kısa süre içinde dört mektup okudu - tek kelimesini bile anlamadan.

Hayal kırıklığı içinde dosyayı kapatıp yatağın üzerine fırlattı. Kieran bu işe bir son vermesi için ısrar edecek miydi?

Nash ile olan bu entrika? Tüm kaypak tavırlarına ve laissez-faire tutumuna rağmen, ağabeyi her zaman onun mutluluğunu -ve güvenliğini- ön planda tutardı. Onun Nash'le zamanını boşa harcadığına açıkça karar vermişti. Xanthia Tanrı'dan onun da aynı şeyi hissetmesini diledi. Ama yavaş yavaş, acı verici küçük adımlarla Nash'in yanında geçirilen hiçbir anın boşa gitmediğine inanmaya başlamıştı.

Ancak adam tehlikeliydi. Azılı bir kumarbaz ve iyi bir çapkındı. Muhtemelen daha da kötüsü. Ama ülkesine ihanet eden biri değildi. Xanthia bir kez daha de Vendenheim'in tutuklamaya ne kadar yakın olduğunu merak etti. Elinde kanıt olması gerekmez miydi? Ya da belki de yoktu. Belki de de Vendenheim sadece ihanet iddiasının bile kaçakçılık operasyonunu sona erdirmeye yeteceğine karar vermişti? Daha da ürpertici olan, Leydi Cartselle'in maskeli balosunda, Bay Hayden-Worth'un Parlamento'daki nüfuzundan artık endişe duymadığını ima etmişti.

Ne yazık ki, Vendenheim'in av köpekleri yanlış tilkinin peşine düşerse, Nash için risk o kadar büyük olur ve gerçek kaçakçının kontrol edilmeden yoluna devam etme ihtimali de o kadar artar. Akdeniz'deki istikrarsız güç dengesi kolaylıkla kaosa doğru kayabilirdi. Xanthia parmaklarıyla Neville'in birkaç gün içinde Cebelitarık Boğazı'ndan geçebilecek gemilerinin sayısını saydı. önümüzdeki iki hafta. Parmakları bitmiş.

Xanthia düşüncesizce, ama şaşırtıcı derecede berrak bir kafayla yazı masasına gitti, neredeyse okunaksız üçüncü bir not daha karaladı ve kırmızı balmumuyla mühürledi. Sonra da önce

daha iyi düşünebilirdi, yün yürüyüş pelerinini attı ve yüzünü gölgeleyecek bir şapka için gardırobunu karıştırdı.

Alt katta ev sessizdi. Kieran belli ki dışarı çıkmıştı, çünkü çalışma odasındaki lamba yanmıyordu. Arka kapıdan çıkmayı düşünmüyordu ama buna gerek yoktu. Görünüşe göre hizmetçiler akşam yemeği için alt kata inmişlerdi.

Xanthia kendini dışarı attı ve kapıyı arkadan kilitledi. Yaptığı hareketin aceleciliğini düşünmemeye çalıştı ve bunun yerine Yukarı Brook Sokağı boyunca hızlı adımlarla ilerlemeye başladı.

Akşamın dumanından çok az ışık sızıyordu.

Park Lane Altı Numara Nash Markisi'nin adresiydi. Xanthia bu kadarını Bay Kemble'dan öğrenmişti ve Berkeley Meydanı'na yürüyerek sadece birkaç dakika uzaklıktaydı.

Nasıl

Saplantısının nesnesinin neredeyse bir taş atımı ötede yaşadığını düşünmek garipti. Ama Xanthia, Mayfair'de herkes gibi herkesin yaşadığını ve hepsinin de birbirinin tepesinde olduğunu öğrenmişti.

Bahar sisi yüzüne nemli pamuk gibi yapışmış, kömür dumanının metalik kokusu burun deliklerini yakmıştı. Xanthia titreyerek pelerinini daha sıkı çekti ve Park Lane'e döndü. Aşağıdaki sokak sessizdi. Birkaç metre ilerledi, sonra tekrar yukarı çıktı. Nöbetinin beşinci dakikasında, kirli kahverengi paltolu bir çocuk köşeyi döndü, neşeli bir melodi ıslık çalıyor.

Onu yanına çağırdı ve cüzdanını çıkardı. "Benim için bir ayak işi yapmanı istiyorum," dedi ciddiyetle. "İstiyor musun?"

"Ödeme yapıyor musun?" Adam neredeyse şehvetle kadının çantasına baktı.

Xanthia bir altı peni çıkardı ve hem onu hem de mühürlü notu çocuğun eline sıkıştırdı. "Bunu Altı Numara'ya götür," diye talimat verdi. "Ön kapıya, dikkat et, arka kapıya değil.

İşini bitirdiğinde geri gel, zahmetin için sana bir şilin vereyim."

"Gor, anne!" Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, saçlarının önünü çekiştirdi ve sokağa doğru koşmaya başladı.

Karanlıkta onu zar zor seçebildi. Onun kamburlaşmış bir şekilde sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca kapının eşiğinde durdu. Sonunda kapı açılmış olmalıydı, çünkü ağır bir gümbürtüyle tekrar kapandığını duydu. Delikanlı merdivenlerden atladı ve aceleyle tepeye geri döndü.

"Kime verdin?" diye sordu.

Delikanlı omuz silkti. "Kasıntı bir uşak."

"Konuşmana dikkat et," diye nazikçe uyardı Xanthia. "Şimdi eve, annenin yanına git, genç adam. Gece çok geç oldu."

Çocuk sırtıttı, şilini kaptı ve sisin içinde uzaklaştı.

Xanthia döndü ve adımlarını Park Lane'e kadar takip etti, oradan da daha az gidilen yollardan Piccadilly'ye ve parklara doğru ilerledi. Karşı tarafta James's Park'ın yanında, Westminster sessizdi ama boş olmaktan çok uzaktı. Güzel arabalar hâlâ girip çıkıyordu, Parlamento'nun önemli üyelerini görkemli Tory izolasyonu içinde taşıyorlardı kuşkusuz. Xanthia yürümeyi tercih ediyordu, hem de Mayfair'in tam tersi yönde. Burada tanınmıyordu. Anonim. Dar sokaklar boyunca hiç durmadan ilerlerken yaklaşan nehrin kokusunu alabiliyordu.

Kraliçe Anne Kapısı'nın dibinde, İki Başkan'ın girişini çevreleyen aplikleri görebiliyordu. Lambalar kararsızca titreyerek köşeyi ürkütücü bir ışıkla aydınlatıyordu. O yaklaşırken barın kapısı ardına kadar açıldı, kesik kesik kahkahalar sisi yarıdı. Bir çift sendeleyeyen bülbüller ortaya çıktı ve

Park. Xanthia şapkasını biraz daha aşağı çekti, gölgelerin arasına girdi ve nehre doğru yöneldi.

Westminster rıhtımlarına ulaşması birkaç dakika sürdü. Burada, büyük miktarlarda taş ve kereste indirilir ve Londra'ya taşınırdı.

zenginlerin ihtiyaç duyduğu yeni evleri ve dükkanları inşa etti.

Tuğla paletleri ve kömür yüklü arabalar dar sokakta sıralanmıştı.

Suyun kenarındaki şerit. Nehir bu gece sessizdi, gelgit yükselmiş ve dönüyordu. Gelgitten yararlanarak yarınki yükünü beklemek üzere aşağıya doğru yelken açan bir çakmak kayarak geçti.

Döndü ve tekrar volta attı. Adam gelmiyordu. Xanthia dudağını ısırdı. Hayır, muhtemelen evde bile değildi. Derin, sakin bir nefes aldı. Rıhtım boyunca çamur ve çürüme kokusu güçlüydü, ama buna alışkın olan Xanthia pelerinini daha sıkı çekti ve suyun kenarına doğru ilerledi. Aşağıda, bulanık akıntıya doğru inen taş basamaklarda belli belirsiz bir dalga durmaksızın akıyordu. Uzakta, Lambeth'in ışıklarının karanlıkta tül gibi sarı pamuk topları gibi parladığını görebiliyordu.

Gece yarısına yaklaşıyor olmalı. Kendine saygısı olan hiçbir sybarit böyle bir saatte yalnız olmazdı. Muhtemelen Covent Garden'da zar atarken ya da bir dansözün kollarında yuvarlanırken. Bu düşünce karşısında Xanthia gözlerini sıkarak kapattı. Ne zavallı bir budalaydı! Elbette adamın sevgilileri vardı. Bir sürü sevgilisi vardı ve onlardan kolayca bıkiyordu.

Bunu ona açık bir dille söylemişti. Gecenin bir yarısı gizli bir aşk arayışıyla nehir kıyısında dolaşmaya -ya da Xanthia'nın ona sunmak istediği her neyse- kesinlikle ihtiyacı yoktu.

Hayır, o gelmiyordu. Ve iyi de oldu. Eğer bu gece geç saatlerde kaçış Neville'in nakliye yollarının güvenliğinden başka bir şeyle ilgili değildi. Nash'le ilgiliydi.

ona hayranlık duyuyordu. Ama onun da bir gururu vardı. Ayrıca, rutubetten donarak ölmek üzereydi.

Yukarıdaki Abingdon Sokağı boyunca, sisin içinde garip bir şekilde bedensizleşen sesiyle saati söyleyen bir bekçinin sesini duyabiliyordu. Bu kötü düşünülmüş kaçamağa başladığından beri neredeyse bir saat geçmişti. Sonsuzluk gibi geliyordu.

Xanthia gitmeye hazırlanırken kaldırım taşlarındaki ayak seslerini duydu. bekçinin çılgılığı gibi bedensizdi. Hangi yönden geldiklerinden tam olarak emin değildi, ta ki karanlık bir şekil sisin içinden çıktı ve hızlı adımlarla yanından geçti. Boyu ve zayıf zarafeti açıkça görülüyordu. Xanthia uzandı ve Nash Markisi'nin koluna dokundu.

Adam dondu kaldı ve kadın şapkasının kenarını geriye iterken arkasını döndü. "Sevgili Bayan Neville." Soğuğa rağmen şapkasını çıkardı. "Bir kez daha beni şaşırttınız."

Xanthia telaş içinde onun sesindeki endişeli tonu tam olarak fark edemedi. Onu yüksek bir taş yığını ile kömür yüklü bir arabanın arasına çekti. "Notumu aldın mı?"

"Hayır, bir sonraki kömür mavnası için erkenden kuyruğa girmeye geldim," dedi. "Park Lane'de yeni çıktık."

Omuzları düştü. "Sizi rahatsız ettim," dedi soğukkanlılıkla. "Özür dilerim."

"Hayır." Bir elini onun koluna koydu ve sesini yumuşattı. "Hayır canım, asla öyle bir şey değil. Ama bir bayan için gecenin bu saatinde dışarıda olmak güvenli değil. Seni hemen eve götürürdüm, itibarınızı riske atmadan bunu yapabilir miyim?"

"Bırakın itibarım için ben endişeleneyim," diye cevap verdi. "İ
Seni görmek istiyordum ve bana gelmeyeceğini biliyordum."

"Ah, sevgili kızım," dedi usulca. "Ne için?"

Xanthia cevabından emin olamayarak başını salladı. "Geçen haftadan sonra-" diye başladı, sonra duraksadı. "Birlikte yaptıklarımızdan sonra... ben, şey, sağlıklı düşünemez oldum."

"Geçen hafta." Sesi giderek kısılmıştı.

Xanthia'nın içindeki gerilim patladı. "Sakın buna cüret etme," dedi. "Öyle davranmayacağız, Nash. olur."

Uzun bir süre sessiz kaldı, sonra kasvetin içinde keskin bir nefes verdi. "Hayır, bu hiç olmazdı, değil mi?" dedi neredeyse kendi kendine. "Bu oldu. Ve bizim doğamız göz önüne alındığında, ben Bunun tekrarlanmasından çok korkuyorum."

"Pişmanmış gibi konuşuyorsun," diye fısıldadı Xanthia, başını sallayarak. "Bunu bize yapma, Nash. Bu hiç olmamış gibi davranmaktan daha kötü. Birbirimizi hiç tanımamış olmayı dilemek gibi bir şey. Ama artık çok geç. Bu."

Adam kadının kolunu daha sıkı kavradı. "Canım, asıl mesele de bu zaten." Sesi şimdi hamdı ve bazı güçlü duygularla renklenmişti. "Beni tanımıyorsunuz. Ve ben-şey, ben o gün ofisinize hiç gelmemeliydim. Kesinlikle sizi Leydi Cartselle'in maskeli balosuna kadar takip etmemeliydim. Niyetim onurlu olmaktan çok uzaktı. Ve Tanrı şahidim olsun ki, şimdi de onurlu değiller."

Çılgınca bir dürtüyle parmak uçlarına kalktı ve onu dudaklarından sertçe öptü. Adamın vücudu sertleşti ama ağzı yumuşadı. Parmakları kadının pelerininin yününe dolandı. Ve sonra aralarındaki ateş sıcak ve şiddetli bir şekilde patladı.

Çiğ bir inilti üzerine Nash dilini Xanthia'nın dudaklarının kenarından geçirdi. Xanthia bir anda ağzını açtı ve Onun tadını. Elleri adamın belini buldu ve Paltosunun içine girdi ve sırtının küçük kısmına doğru kaydı. Güzel kunduz şapkası kaldırım taşlarına düştü. Kollarından

biri güçlü ve kararlı bir şekilde onu kendine bağlarken, diğer eli

başının arkasını sonsuz tatlılıkta bir öpücükle kucakladı. Çaresizliği içinde hatasız.

Küçük, kalıcı öpücüklerle ayrıldılar, aşıklar kalıcı bir isteksizlikle ayrıldılar. "Hayatım, tehlikeli derecede baştan çıkarıcısın," diye fısıldadı.

"Seni tekrar görmek istiyorum Nash," dedi hararetle. "Yalnız. Bırak sana geleyim. Kim bilecek?"

Ona bakmak için geri çekildi. "Seni reddedemeyecek kadar serseriyim, canım," diye mırıldandı. "Ama en azından daha iyisini hak ettiğinizi hatırlatmak için. Ya da en azından daha fazlasını hak ettiğinizi."

Gözünü kırpmadan ona baktı. "Verebileceğinden fazlasını mı?" diye fısıldadı. "Demek istediğin bu, biliyorum. Ama neyin yeterli olduğuna benim karar vermem daha adil olmaz mı?

Ne kadar cesur olmak istediğime benim karar vermeme izin verseniz daha adil olmaz mı?"

Ona doğru eğildi ve alnını onunkine dayadı. "Gerçekten de çok cüretkâr olduğunu düşünmeye başladım, hayatım," diye mırıldandı. "Pekâlâ o zaman. Sen bilirsin. Sanırım adresi biliyorsun. Park Lane Altı Numara."

Dudaklarını onun çene çizgisine değdirdi. Adam onu kendine daha sıkı çekti. "Zavallı kızım, buraya gel. Titriyorsun."

"Bu korkunç İngiliz rutubeti," dedi yarı gülerek. "İnsanın pek de sevmediği bir yer için bu kadar vatan hasreti çekebileceğini hiç düşünmemiştim."

Dudaklarını kadının alnına koydu. "Barbados'ta, sanırım, Tropik çiçekler açmış olurdu, günler uzun ve güneş sıcak olurdu," diye mırıldandı. "Evet, bundan çok farklı bir şey için sıra hasreti çekmenin ne demek olduğunu bilirim canım. Seni anlıyorum."

Geri çekildi ve sırtıttı. "Ah, ama Barbados'ta erkekler bu kadar yakışıklı değil," dedi. "Ya da bu kadar yetenekli. Sanırım bu berbat havaya bir süre daha katlanacağım."

"Umarım, Xanthia, bunu yaparsın." Onu tekrar öptü, hararetle ve biraz da umutsuzca. "Şimdi Tanrı aşkına, eve git."

"Yarın akşam o zaman?" diye fısıldadı. "Başım ağrıyor deyip erkenden yatacağım ve yemin ederim peçe takacağım. Kimse beni tanımayacak."

"Peçe takacaksın, evet," diye kararlı bir şekilde tekrarladı. "Ve hizmetçilerimi göndereceğim."

"Bunu benim için yapar mısın?"

"Bu suçluluk duygusuyla yaşamak için ne gerekiyorsa yapacağım," dedi. "Nerede buluşalım?" diye sordu nefes nefese. "Ne zaman?"

"King Street Mews'ten yukarı çıkın, eğer önce sağduyunuz sizi ele geçirmezse," dedi. "Avluya açılan bir kapı ve her zaman aydınlık olan arka kapı var. Seni orada bekleyeceğim. Eğer saat sekize kadar gelmezseniz, mantıklı birini görmeye geldiğinizi varsayacağım ve bundan memnun olmaya çalışacağım."

Xanthia dürüstçe, "Korkarım bu nedenle Leydi Cartselle'in ahırında yollarımız ayrıldı," dedi. "Orada olacağım."

Gözleri yumuşadı ve kızın yüzünde oyalandı. "Seni bekliyor olacağım," dedi. "Şimdi lütfen eve giderek aramızdaki daha az cesur olanları yatıştır. Söz veriyorum, yarın geceki zamanınıza değecek."

Xanthia titredi, yarısı soğuktan, yarısı da beklentiden. "İyi geceler o zaman," diye fısıldadı. Dürtüyle ayak parmaklarının üzerine kalktı ve onu hızla öptü. "Yarına kadar."

"İyi geceler... Zee." Nash döndü, şapkasını kaptı ve son bir pişmanlık bakışıyla karanlığın içinde eridi.

Ona evine kadar eşlik etmek istediğini biliyordu. Ama gece yarısından sonra herhangi bir erkeğin, hele Nash'in kolunda tek başına görülmek ona yakışmazdı. Ne yazık ki peçe takmayı daha önce düşünmemişti. Pelerinini sıkıca üzerine çekerek iskeleden ayrıldı ve hızlı adımlarla St. James'in. Zihni planlar ve olasılıklarla çalkalanıyordu. Başardı. Onu ikna etmişti.

Elbette onun masumiyetini kanıtlamak istiyordu. Kendisine.

Ve de Vendenheim'a. Elbette, evine girdikten sonra Hükümetin teorisine şüphe düşürecek bir şey -en azından bir tür işaret- görecekti miydi? Omuzları düştü. Ya hiç fırsatı olmasaydı? Ya da ya ve hiçbir şey bulamadı mı? Onun için fark eder miydi? Hayır, çok az, diye itiraf etti. De Vendenheim'ın işi çok daha kolaydı. Suçluluğu kanıtlamak masumiyeti kanıtlamaktan çok daha kolaydı.

Great George Sokağı'nın köşesinde sola döndü, ama burada sis yoğunlaşmış gibiydi, eğer böyle bir şey mümkünse. Gaz lambaları bile işe yaramıyordu. Gözlerini kaldırımdan ayırmayan Xanthia adımlarını hızlandırdı. Fakat Arkadan gelen bir şey kulağını yakaladı. Ayak sesleri. Yankılandılar

Caddeyi kaplayan yüksek evlerin içi boştu.

Aptalca, yavaşladı. Nash miydi? Belki de onu takip etmeye mi karar vermişti? Ya da belki de hayal gücü çılgına dönmüştü.

Hayır. Adımlar şimdi daha yakındı. Xanthia hızını artırdı, topukları kaldırımda keskin ve hızlıydı. Az ilerideki St. James's Park'ı hissedebiliyordu. Birkaç dakika sonra, Berkeley Meydanı'na geri dönecekti. Yatak odasında güzel bir ateş olacaktı. Gece masasında bir sürahi şeri. Sıcaklık. Güvenlik. Rahatlık.

Aniden, bir şey -birisi- kolunu yakaladı, onu kabaca etrafında döndürüyordu. "Ya paranı ya canını," dedi neredeyse insanlıktan çıkmış bir ses. "Çığlık atarsan seni kulaktan kulağa keserim."

Xanthia sert bir hamleyle, "Bırak beni," diye emretti. "Bırak beni!"

Adam onu sadece daha yakına çekti. Nefesi ekşiydi. ve soğan kokuyordu. "Hadi alalım şunu," diye emretti, boğazına soğuk ve tehditkâr bir şey dayayarak. "Şu içi bozuk para dolu küçük deri çanta var ya? O güzel pelerinine kötü bir kan lekesi bulaşmadan önce onu kaldırıma atın leydim."

Artık kanı buz gibi akıyordu. Boğazına dayanan bıçak buz gibiydi. Ölüm gibiydi. "Bırak beni," diye fısıldadı. "Ve ben insi-"

Birdenbire adamın kolu, sanki Tanrı onu yakalamış gibi yukarıya doğru sarsıldı. Bıçak kaldırıma çarparken dirseğini tutarak haykırdı. "Bu da ne-?"

Soru hiç bitmedi. Siyah bir şey, bir çizme, karanlığın içinde parladı ve adamı boğazından yakaladı. Kafası kırılmış bir bebeğinki gibi geriye düştü, sonra da sürünerek kaldırıma yuvarlandı.

"Yüce Tanrım," dedi karanlık, son derece sinirli bir ses. "Nerede bu Tabancanız, Bayan Neville?"

Bay Kemble karanlığın içinden çıkınca Xanthia rahatlamıştı. "Oh, Tanrıya şükür!" dedi. "Tabancam- oh. Oh, canım. Onu bırakmışım."

"Ve ona eşlik etmek için sağduyunuzu geride mi bıraktınız?" diye tersledi. Kaba saba adam gitmişti, Kemble ise tamamen işine odaklanmıştı. "Sakın bir çanta gösterme bir daha sokağa çıkmayın, Bayan Neville. Özellikle de gecenin bir yarısı. Aslında, siz daha iyi bilirsiniz."

Xanthia kendini sabitlemek için bir elektrik direğine tutunmuştu. "Ama-ama ben çakmadım."

Kaldırımdaki adam inlemeye başladı. Olmadan Kemble hiç vakit kaybetmeden çizmesini adamın boğazına dayadı. "Kiraladığınız çocuk," dedi sinirli bir şekilde. "Gece yarısı gezintisine çıkmamıştı Bayan Neville. Bir şeyler yapıyordu. İşaretleri."

"İşaretler mi yapıyorsun?"

"Soymak için kurban arıyor," diye açıkladı Kemble. "Bir çete için çalışıyor. Yankesiciler, hırsızlar, serseriler. Hepsi geceleri ortaya çıkar, Bayan Neville ve gündüzleri de. Tanrı aşkına, Wapping'de nasıl hayatta kaldın?" Kızardı.

"Aklım... bu gece başka yerdeydi."

"Evet," dedi Kemble kuru bir sesle. "Fark ettim."

"Beni mi takip ediyordun?" Xanthia sonunda titremesi durdu, korkusu öfkesine yenik düştü. "Beni mi gözetliyordun?"

"Seni kolluyorum," diye düzeltti Kemble. "Hem de iyi bir nedenle."

"Ama-ama bu ne cüret?" Xanthia tükürdü.

"Evinize gidin, Bayan Neville," dedi Kemble neredeyse bıkkın bir sesle. "Evinize gidin, tabancanızı bulun ve cebinize koyun. Bir daha asla cüzdanınızı sokakta gösterme. Yak o iğrenç Eve varır varmaz bir şapka bahanesi. Ve Tanrı aşkına, Nash Markisi'ne asla sırtını dönme. Peel senden sadece ülkenin hizmet etmeni istiyor, onun için ölmeni değil."

"Beni her yerde takip mi ediyorsun?" diye sordu. "Biri takip ediyor," dedi. "Max bunu gördü."

Xanthia bir an için öfkeyle titredi. "O zaman biri yarın beni Park Lane'e kadar takip etmeye hazırlanabilir."

Gece," diye tısladı. "Çünkü geri döneceğim ve Nash'in bu silah kaçakçılığı işiyle hiçbir ilgisi olmadığını ilk ve son kez kanıtlayacağım."

"Bayan Neville, dikkatli olmanızı tavsiye ederim."

"Evet, de Vendenheim ihtiyatlı davranırken mi?" Xanthia karşılık verdi. "Nash'i mahkûm etmekten başka bir şey yapmadı."

Caddenin karşısında bir gölge uçmuş ve bir lamba pencerenin önünde asılı kalmıştı. Kaldırımdaki adam tekrar inledi, gözleri faltaşı gibi açıldı. Başını kaldırdı, Kemble'ı gördü ve yüzünde çığ bir korku belirdi.

"İyi akşamlar Bay Tomkins," dedi Kemble, adamı ayağa kaldırarak. "Yine geceleri çalışıyoruz, değil mi?"

"Georgie Kemble!" diye homurdandı. "Tanrı seni kahretsin, seni sinsi şeftali piçi!"

Kemble gülümsedi. "Evet, ben de seni özledim, Tommy," dedi, adamın kolunu ustalıkla arkasından bükerek. "Queen's Square Sulh Mahkemesi'ne doğru biraz yürüyelim, olur mu? Hava çok güzel bu gece."

Adam kıvrandı. "Defol git, orospu çocuğu."

"Ne kadar dokunaklı bir teklif," dedi Kemble, "ama pek benim tipim değilsin. Şimdi çekil."

Adam kımıldadı, gözleri gergin bir atınki gibi tek omzunun üzerinden kayıyordu. Onu yakalayandan korktuğu belliydi.

Ama Bay

Kemble oldukça rahat görünüyordu. Gevezelik Havadan sudan konuşurken, Xanthia'nın saldırganını kurbağa yürüyüşüyle karanlığa doğru götürdü.

Xanthia şaşkınlıkla onlara baktı ve retikülünü göğsüne bastırdı. "Bay Kemble," dedi dönen sisin içinde, "siz çok tuhaf bir adamsınız."

Dokuzuncu Bölüm

Park Lane'de Bir Fincan Kahve

Westminster'da gün güzel doğdu, sabah güneşi akşamdan kalan son sisi de hızla dağıttı ve Hyde Park'ın yemyeşil yamaçlarını, bulutlar tepeden süzüldükçe hafifçe değişen ışık demetleriyle yıkıyordu. Bugün, Lord Nash şafakta ayaktaydı, personelini çok şaşırtmıştı, çünkü yapması gereken birkaç işi vardı. Ancak öğleden sonra geç saatlerde, akşam için giyinmek ve kaderini beklemek üzere Park Lane'e dönmüştü.

İnce ve kuvvetli bir esinti periyodik olarak omuzlarındaki perdeleri şişiriyor, avuçlarını pencere çerçevesine dayadığında onu serin havayla yıkıyordu. Parka vuran geç güneş ışıkları ona Kraliyet Müzesi'nde hayranlıkla izlediği Constable sergisindeki bir sahneyi hatırlatıyordu. Akademi. Bir an için, Bayan Neville'i akademiye görmeye götürmek gibi garip bir dürtüye kapıldı.

Yüce Tanrım. Ne fikir ama!

"İşte," dedi Gibbons, Nash'in yakasının arkasını son bir kez çekiştirerek. "Şahane görünüyor, efendim, eğer ben de öyle diyorsam. Şimdi, benim yardımım olmadan bu kıyafetten kurtulabileceğinize emin misiniz?"

"Ben hallederim." Nash dönüp iskele camında kendine son bir kez baktı, ardından kahve fincanını aldı. Bu onun üçüncü kahvesiydi; doldurmaya devam etti, sonra onları içmeyi unutmak.

Gibbons ona sinsice bakıyordu. "Soyunmanıza yardım etmek için zamanında dönmem hiç sorun olmaz, lordum."

Nash soğuk kahvenin üzerinden ona ters ters baktı. "Bu akşam izinli olduğunu söylemiştim," diye cevap verdi. "Başka şekilde ifade edeyim. Git ve yarın öğlene kadar geri gelme."

Gibbons sahte bir öfkeyle titredi. "Pekâlâ!" diye cevap verdi uşak. "Ne nankörlük!"

Nash kahveyi ona uzattı. "Ama hazır buradayken şunu dökme nezaketinde bulun," dedi. "Soğumuş."

Gibbons yüzünde gergin bir gülümsemeyle pencereye gitti ve kâğıdı özetle çöpe attı.

Aşağıda biri çığlık attı.

Nash uşağa ters ters baktı. "Lanet olsun!" dedi, Pencereye doğru koşuyordu. "Özür dilerim! Çok üzgünüm!" diye seslendi.

Gibbons parmaklarını sallayarak, "Evet, gardy-loo!" diye bağırdı. "İyi günler!"

Nash pencereden çekildi. "Sinirini yoldan geçen masum insanlardan çıkarmana gerek yok," dedi. "Birinin gardırobunu mahvedeceksen, bu her zamanki gardırobum olsun."

Gibbons kollarını göğsünün üzerine attı. "Ah, bütün bunlar senin yanık kravatın yüzünden, değil mi?" dedi. "Bunun için Bay Vernon'a teşekkür edebilirsiniz! Ütüleri aşırı ısıtıp çalışma masasının üzerine koyan oydu, küçük bir çocuk kadar masumdu. Kuzu!"

Nash ona, "Vernon da bu akşam izinli," diye hatırlattı. "Ve bunun için çok minnettar." Rihtım camına dönmüş, frakının yakalarına bakıyordu. "Ne düşünüyorsun? Şişe yeşilini mi seçmeliydim?"

"Bu," dedi Gibbons, "ne renk giydiğinizi fark edecek kadar ayık olup olmayacağına bağlı."

Nash aynadan uzaklaştı ve bu kez bakışları Gibbons'ın yüzünü kızarttı. "O öyle bir kadın değil," dedi. soğuk bir şekilde söyledi.

Uşak ellerini birbirine kenetledi. "Oh, biliyordum," dedi. "Biliyordum işte! Bir tür kaçamak planladınız!"

"Elbette var," diye tersledi Nash. "Yoksa neden kendimi bekleme zahmetine katlanayım ki?"

Gibbons'ın sevinci yerini meraka bıraktı. "Henrietta Sokağı'ndaki evden kurtuldunuz mu?"

"Hayır." Nash yüzünde belli belirsiz bir sıcaklığın yükseldiğini hissetti. "O değil öyle bir kadın da değil."

Gibbons'ın ifadesi değişti. "Yüce Tanrım!" dedi. "Oh, Tanrım!"

"Şimdi ne olacak?"

"Mösyö René bunu onaylamayacaktır."

"Ondan izin istemeyi planlamamıştım," dedi Nash, başını çevirip parmak uçlarını yeni tıraşının üzerinde değerlendirerek.

"Fark etmez," dedi Gibbons. "O kadınları onaylamıyor."

"O lanet olası bir şef," dedi Nash. "Onu ne ilgilendirir?"

Gibbons, "Seni kovacak," diye uyardı.

"İşveren benim," diye hatırlattı Nash ona. "İşten çıkarma işini ben yaparım. Ve bana tekrar hatırlat Gibbons, seni neden işten atmıyorum?"

"Çünkü son üç uşağınız işi bıraktı," diye cevap verdi. "Sizin için çalışmak zor. Huysuzluklarınız var efendim. Ve tuhaf saatler geçiriyorsun. Eve kendi kişiliğinizle geliyorsunuz ve

kıyafetler karmakarışık. Ve René söz konusu olduğunda kesinlikle iştten çıkarma yapmıyorsunuz."

"Sen o koca ağzını açmadığın sürece bu konuda hiçbir şey bilmeyecek Gibbons."

Uşak güldü. "Oh, efendim, bu işin burada biteceğini düşünüyorsanız kendinizi kandırıyorsunuz demektir."

Nash ona kuşkuyla baktı. "Eğer ne duracaksa Ne?"

"Evde bir kadın var." Gibbons şimdi bir parmağını havada tutuyordu. "Bu tür insanları bir kez içeri aldınız mı, lordum, bir daha asla dışarı çıkmazlar. Pek sayılmaz."

"Ne tür?" diye sordu. "Size söyledim, son derece saygıdeğer biri."

Gibbons, "İşte sorun da bu, efendim," dedi. "Saygıdeğer bir hanımla kaçamak yapıyorsunuz. Bir de bakarsınız, papazın fare kapanına yakalanırsınız ve bundan da son derece memnun olursunuz. Ama René memnun olmayacak. O da Dover'dan çıkan ilk posta paketi."

Nash homurdandı. "René'nin endişelenmesine gerek yok," diye cevap verdi aynasına dönerek. "Kimsenin yaptığı bir fare kapanı olmayacak."

Gibbons nefesini sertçe içine çekti. "Lordum! Şok oldum. Tek kelimeyle şok oldum."

"Hayatında bir gün bile şok geçirmedi," diye mırıldandı Nash, pantolon ve çizmelerin sıradan pantolonlardan daha şık görünüp görünmeyeceğini merak ederek. "Hem sen ne diye ciyaklıyorsun ki?"

"Şerefsiz niyetlerle bir bayanı evinize davet etmenize çok şaşırdım."

"Niyetim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun Gibbons," diye tersledi. "Bildiğin kadarıyla piquet oynuyor olacağız."

"İşte bundan gerçekten kuşkuluyum," dedi uşak. "Kocası var mı?"

"Şey... hayır," diye itiraf etti. "Bunlar Henrietta Sokağı'na götürdüğüm türden."

"O zaman bu bir rezalet!" dedi uşak. "Efendim, bu iyi yetiştirilmiş genç bayanı dürüst bir kadın yapmanız konusunda ısrar etmek zorundayım."

"Genç mi, terbiyeli mi, yoksa iki kafalı mı olduğunu bilmiyorsun Gibbons, o yüzden sen kendi işine bak."

Ama uşağı Nash'i son derece tedirgin ediyordu. Bu, geçen hafta boyunca kendisiyle onlarca kez yaptığı tartışmanın aynısı değil miydi? Ve iki taraf da kazanamamıştı. Bunun yerine, Bayan Neville'in pençelerini tekrar benliğine -zayıf iradeli, ikircikli benliğine- batırmasına izin vermiş, kendisi ise arzuya teslim olmuştu.

İradesi zayıf olabilirdi ama bu tartışma bitmişti. Soyunma odasının kapısının yanındaki sandalyeye gitti ve Gibbons'ın portmantosunu aldı. Tam o sırada uşak Vernon içeri girdi. "Affedersiniz lordum ama arkada bir minibüs var."

"Minibüs mü?"

"Evet, lordum. Kendisine söylendiği gibi ön tarafa geldiğini ama birinin kafasına soğuk kahve attığını söyledi."

Nash, Gibbons'a kaşlarını çattı.

Vernon, "Her neyse, şu anda arka tarafta kutuları boşaltıyor," dedi. "Senin için olduklarını söylüyor."

"Kutular mı?" dedi Gibbons uşak gözden kaybolurken. "Ne tür kutular?"

Nash nefesinin altında, "Lanet olası seralar!" dedi.

Gibbons ona kuşkuyla baktı. "Anlayamadım? Sera mı dediniz?"

Nash dönüp ona baktı. "Yapmış olabilirim," dedi. "Ne olmuş yani?"

"Kutuları olan bir sera mı?"

Nash utangaç bir tavırla omuz silkti. "Kendimi biraz kaptırmışım," diye cevap verdi. "Ve adam bir saat erken geldi."

"Sanırım," dedi Gibbons, "aklını kaçırmışsın."

Nash buna cevap vermekten korkuyordu. Belki de aklını kaçırdığını düşünüyordu. Bugünlerde her davranışı ve her düşüncesi karakterinin çok dışında görünüyordu. Tüm bu plan skandal ve tehlike kokuyordu, saçmalıktan bahsetmeye bile gerek yoktu. Ve şimdi de çiçekler gelmeye başlamıştı. Tanrı aşkına, ne olmuştu da onları sipariş etmişti? Belki de Gibbons haklıydı. Belki de sadece tehlikeli ve kaygan bir yokuşa bir parmağını sokuyordu.

Ah, pekala! Artık endişelenmek için çok geç.

"İşte," dedi, portmantoyu Gibbons'a doğru iterek. "Kız kardeşine selamlarımı ilet."

Xanthia o akşam eve geldi ve doğruca üst kattaki yatak odasına çıktı. "Kardeşime başımın ağrıdığını ve bu gece onunla yemek yiyemeyeceğimi söyle," dedi. ziline cevap veren hizmetçiye talimat verdi. "Ve banyom için sıcak su gönderme nezaketini göster, hem de bol bol, Lütfen."

Hizmetçi sempatiyle başını salladı. "Sıcak bir banyo size iyi gelecektir, hanımefendi, emin olun."

Eski pirinç terlik küveti soyunma odasından çıkarılıp doldurulduktan sonra Xanthia hizmetkârları kovdu, Doğruca yatağa gideceğini ve bir daha rahatsız edilmek istemediğini söyledi. Sonra derin, sıcak suya girdi.

ve sinirlerini -ya da belki de beklentisini- yatıştırmaya çalıştı. daha iyi bir kelime olurdu.

Bu gece Nash'le sevişecekti. Aceleyle ve çaresizlik içinde yapılan düşüncesiz, yasadışı bir eylem değil, yavaş ve kasıtlı bir şekilde birbirlerinin tadını çıkaracaklardı. Ve Nash tadını çıkarmaya değer bir adamdı. Derin bir nefes vererek, Xanthia başını yüksek kenara yasladı ve banyonun derinliklerine doğru kayd.

Belki de daha endişeli olmalıydı. Nash kadın teni konusunda uzmandı. Şüphesiz birçok kadınla sevişmişti; uyarılma ve tatmin olma sanatlarında yetenekli kadınlarla. Buna karşılık Xanthia, ikisi hakkında da çok az şey biliyordu. Ama garip bir şekilde Nash'i tanıdığını hissetti. Nash Xanthia'nın onunla ilgilendiğine dair çok az şüphesi vardı. Basit bir entrikanın daha fazlasına dönüşüp dönüşmeyeceği görmeye devam etti. Xanthia hayatın belirsizliklerle dolu olduğunu kabul etmiş ve zevk almayı öğrenmişti. -Ve rahatını. Nerede ve ne zaman yapabilirse. Lord Nash'in ona sunabileceği her şeyi kabul edecek ve bundan memnun olacaktı. Bu geceden sonrasına bakmayacaktı.

Kararını vermiş olan Xanthia sabunu ve fırçayı eline aldı ve bir yandan Nash'i düşünürken bir yandan da kendini tepeden tırnağa ovdu. Ilık, köpüklü suyun içinde göğüslerini ellerinin arasına aldı. Güzel olmadığı doğrudu, ama yeterince cömert yaratıldığını düşünüyordu. Bazı erkeklerin takdir ettiği türden düzgün, dinç bir vücudu vardı-Nash Görünüşe göre aralarında. Dün gece, bariz öfkesine ve hayal kırıklığına rağmen, bakışlarındaki kaynayan sıcaklık açıktı.

Ve bu gece... ona yine o şekilde bakacak mıydı? Giysilerini vücudundan sıyrırken siyah gözleri ateşten eriyecek miydi? Sadece bu düşünce bile Xanthia'nın midesinde bir şeylerin bükülmesine neden oldu; bu tatlı, özlem dolu bir histi ve vücudunu eriterek onu

tanımlanmamış bir şeyin özlemini çekiyordu. Ama Nash onun neye ihtiyacı olduğunu bilirdi. Xanthia bunu içgüdüsel olarak anladı. Birkaç gün önce Nash'in ağzının olduğu yere dokundu ve beklentiyle ürperdi.

Tanrım, giyinme vakti gelmişti.

Kurulandı ve birkaç savurganlığından biri olan korkunç derecede pahalı ipek iç çamaşırlarını giydi. Kısa süre içinde gardırobundan bir düzine elbise çıkarıldı ve tekrar reddedildi. Gardırobunu pek düşünmeyen Xanthia'yı aniden bir kuşku sardı. İki elbiseyi havaya kaldırdı, Her birini aynada inceliyordum. İyi giyimli bir kadın randevuya giderken ne giyerdi? Kırmızı mı? Burnunu kırıştırdı ve bir kenara fırlattı. Koyu mavi ipek mi? Xanthia onu daha yukarı kaldırdı ve Bay Kemble'in tavsiyesini hatırladı. Mavinin o tonu gerçekten de gözleri için harikalar yarattı.

Koyu renk pelerinini ve duvağını giydikten sonra Xanthia arka merdivenlerden inip arka kapıdan çıktı. O Mayfair'e doğru ilerledi, bir kez daha sisle kaplanmıştı ama önceki akşamki gibi her yeri saran bir bezelye çorbası değildi. Bay Kemble'in kendisini takip edip etmediğini belli belirsiz merak etti. Muhtemelen biri takip ediyordu ve tüm itirazlarına rağmen, Kemble'in bu işi bir başkasına emanet ettiğinden oldukça şüpheliydi.

Ama ne bunu ne de de Vendenheim'ın ondan istediklerini düşünecekti. Erkeklerin entrikaları artık Xanthia'yı ilgilendirmiyordu; tek istediği Nash'in masumiyetini kanıtlamak ve hayatına devam etmektir. De Vendenheim'ın kimliği Vendenheim'ın gizemli kötü adamı, en iyi ihtimalle ondan daha zeki ve daha ilgili olanlara bırakılmıştı.

Ara sokaklardan geçip Nash'in evini tespit etmek yeterince kolay bir işti. Işık yanan tek kapı onunkiydi. Karanlığa doğru ilerledi ve üç basamak çıkarak merdiven sahanlığına ulaştı. Ama kapıyı çalmak için elini kaldırdığında

açıldı. Nash eşikte duruyordu; geniş, sağlam omuzları loş ışıklı geçidi kapatıyordu.

"Geldiniz," dedi.

"Evet." İçeri girdi ve peçeli şapkasını çıkardı, ona yan gözle baktı. Bu gece kendi evinin rahatlığına uygun giyinmişti; üzerinde ceket yoktu, sadece siyah brokar bir yelek vardı. Gömleğinin kolları kollarının etrafında belli belirsiz dalgalanıyordu ve saçlarını siyah ipek bir kordonla arkaya toplamıştı; modaya uygun olmayan ama onun üzerinde oldukça çarpıcı olan bir görünüm.

Kadının pelerinini omuzlarından kaldırdı. Bir an için, Orada garip bir şekilde durdular. Sonra Xanthia onun yüzünü avuçlarının arasına aldı ve parmak uçlarına kalkarak yanağını onunkine dayadı. "Ben geldim."

Sert ve güçlü bir kol beline dolanırken, diğer eli neredeyse rahatlatıcı bir şekilde kızın arasına yerleşti. kürek kemikleri. Yüzünü onun dağınık saçlarına gömdü. "Seni bu kadar çaresizce görmek istemem yanlış mı?" diye fısıldadı.

Xanthia biraz sinirli bir şekilde güldü. "Başka ne seçeneğin vardı ki?" diye cevap verdi. "Kendimi senin üzerine ittim."

Nash, Xanthia'nın sesindeki gerginliği duydu. Onu uzaklaştırdı ve geniş, sıcak avuçlarını yüzünün etrafında kaydırды. "Böyle düşünmemelisin," diye fısıldadı, gözleri yüzünde gezinirken. "Seni delicesine istiyorum, Zee." Yine de, o anda Nash kendi akıl sağlığını sorguluyor ve onu çabucak öpüp kapıdan geri gönderecek cesareti toplayabilmesinin bir yolu olup olmadığını merak ediyordu.

Hayır. Kadının dolgun göğüslerini göğsünde hissettiği anda anlamıştı bunu. Dudakları henüz buluşmamıştı ama arzusunun sıcak dalgası çoktan beline dolmuştu. Kızın Bunu hissetti, çünkü çenesini kaldırdı ve dudaklarını araladı. baştan çıkarıcıydı. Zengin mavi gözleri yumuşak ve davetkârdı.

koridorun loş ışığı. Dudaklarına öyle bir öpücük kondurdu ki tatlılığının sonu gelmiyordu. Nash onu defalarca öptü, ağzını onunkinin üzerinde gezdirerek okşadı ve her ikisinin de dizlerinin bağı çözüldü ve biraz sarsıldılar.

"Zee, yukarı gel." Kelimeleri onun dudaklarına fısıldadı. "Sabırlı olmalıyım aşkım, ama bu beni aşar."

Xanthia'nın koyu renk kirpikleri alçaldı, kızın üzerinde tüyler uçuştı.

Fildişi yanakları. "Benimle sevişmeni istiyorum Nash," diye mırıldandı. "Yavaşça -sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi. Sadece birkaç çalıntı an değil. Sadece bu gece değil."

Bu tek gece. Tüm istediği bu muydu?

Bu onun için akıllıca olurdu ama Nash bunu düşünmeye bile dayanamıyordu. Ve romantik, neredeyse aptalca bir hareket olmasına rağmen, onu ayaklarından tutup kollarına aldı. Kadın yanağını adamın paltosunun yumuşaklığına bastırdı ve birdenbire hiç de aptalca gelmemeye başladı. Adam onu iki kat merdiven çıkarak süitine götürürken hiçbir şey söylemedi.

"Sana bir sürprizim var," diye mırıldandı.

Onu yatağının ortasına yatırdı ve dizini yatağa koydu. Uzun, ağır saçlarının yarısı gevşek düzeninden çoktan kaymıştı ve

Koyu ipekten bir şelale gibi örtüsünün brokarının üzerine dökülüyordu. Elleri başının iki yanına uzanmış, parmakları neredeyse itaatkâr bir hareketle avuç içlerine doğru hafifçe kıvrılmıştı ve Nash onu almak için neredeyse ilkel bir dürtüyle çarpılmıştı - onu şiddetle almak, o anda ve orada, başka bir kelime etmeden onu kendisine bağlamak.

Ama o zaman çiçekleri fark etti. Biraz doğruldu ve şaşkınlık içinde etrafına bakındı. "Güzel. Tanrım!" diye mırıldandı. "Hibiskus çiçekleri mi? Nash, bu da ne?"

Bir elini yatak başlığına dayadı ve ona doğru eğildi. "Sana evini hatırlatır diye düşündüm."

Her yerde tropik ebegümeci çiçeklerinden oluşan vazolar vardı - pembe, şeftali ve hatta kıpkırmızı - ve üzerinde yattığı yatak yapraklar saçılmıştı. Nash yatağın yanındaki vazodan pembe bir tane kopardı - kocaman, çift çiçekli bir güzelliği bu ve ona uzattı.

Xanthia tanıdık kokuyu içine çekmek için burnuna götürdü. "Ah, bana evimi hatırlatıyorlar," diye mırıldandı. "Biliyor musun, evimizin etrafında bunlardan bir çit vardı. Tanrım, Nash, bu kadarını nereden buldun?"

"İngiltere'nin güneyindeki tüm seraları soydum," diye itiraf etti.

Gözleri daha da büyüdü ve güldü. "Sen yapmadın mı?"

"Habercilerim muhtemelen keşke ben yapsaydım diyene kadar onları azarlamışlardır." Kadının boş elini kendi elinin içine aldı. "Ama sen bana çiçek yapraklarıyla dolu bir yatakta sevişilmesi gereken türden bir kadın gibi göründün, bundan daha iyisi olabilir mi?"

Çiçeği adamın çenesine doğru çekti. "Ah, görünüşe göre seni kontrolüm altına almışım," dedi. "Beni memnun etmeyi umutsuzca istiyor olmalısın."

Nash keskin bir kahkaha attı. "Canım, sanırım ne kadar çaresiz olduğunu bilmen için senden nefret etmem gerekir."

Xanthia onun çenesinin altındaki çiçeği okşadı. "O zaman benim için soyun," diye fısıldadı. "Güzel bir şey görmek istiyorum."

"Hibiskus çiçekleri bunun içindi," diye alay etti. "Zavallı çiçekçilerim boşuna mı acı çekti?"

"Ah, Nash, seni sefil!" Kelimeyi yarı kahkaha, ama belki de yarı hıçkırık gibi bir sesle boğuk boğuk söyledi.
"Bu kadar romantik olduğun için sana lanet olsun! Onlar çok güzel
-Çok güzel. Sen nasıl bir çapkınsın ki yatağının üzerine ebegümece yaprakları serpiyorsun?"

Kadının parmak eklemlerini dudaklarına götürdü. "Sana kur yapıyorum, seni pratik zekâlı cadaloz," dedi elinin tersini öperek. "Sakin ol ve seni baştan çıkarmama izin ver."

Çiçek yapraklarının arasında doğrulup terliklerini tekmeleyerek, "Aklımdaki ifade baştan çıkarmak değildi," diyerek onu temin etti. "Benim için soyun, Nash. Lütfen. Gözlerimi hem güzel hem de kötü bir şeyle ziyafet çekmek istiyorum."

Nash aniden şaşırdığını hissetti. Ah, kadınlar için binlerce kez soyunmuştu ama kadının istediği şey daha önce verdiğinden çok daha fazlaydı. Ama kadının elleri çoktan kravatına uzanmıştı ve saniyeler içinde kravatu bir uzman gibi boynundan açmaya başladı.

Ona baktı ve tek kaşını kaldırdı.

"İki erkek kardeş," diye cevap verdi kuru bir sesle. "Eve sık sık içki içmiş olarak gelen, ancak hemen sızan kardeşler. Uşaklar çok azdı ama ben de fena bir uşak sayılmam. bir tane."

Zeki parmakları yeleğinin düğmelerini çözmeye başlamıştı bile. Onu omuzlarından itti ve pantolon askılarını da beraberinde götürdü. Nash gömleğinin paçalarını pantolonundan çekti. ve başının üzerinden çekip çıkardı. Keskin bir nefes alış verişiyse tatmin oldu; kadınsı bir takdirin kusursuz sesiyle bu.

Xanthia ona doğru eğildi ve ağzını onunkine doğru kaldırdı. Zaten şişmiş olan dudakları buluştuğunda, kadın ustalikle adamın pantolonunu çözmeye başladı. Ama Nash onu uzun uzun öptü, olmayı reddederek

Nefes alışının giderek artan acil sesine rağmen acele etti.

Tanrım, kadın onu aceleye getirmeyecekti.

bekleyemeyecek bir kaşıntıyı kaşımak. Çok iyi olurdu Nash, onunla işi bittiğinde dizlerinin üzerine çökmüş ve minnettar bir kadının gözyaşlarını döküyor olacağına yemin etti. Onu tekrar yatağın yumuşaklığına doğru itti. Yatağa uzandı, ellerini omuzlarına dayadı ve bunu ona kesin bir dille söyledi.

Xanthia'nın gözleri büyüdü ve göğsü derin, beklenti dolu bir nefesle yükseldi. Nash ayağa kalktı, acımasızca terliklerini çıkardı, ardından tek bir hareketle pantolonunu, çoraplarını ve çekmecelerini çıkardı.

Yatağın üzerinde, Xanthia yutkundü. Sertçe. "Aman Tanrım!" diye fısıldadı, gözleri aşağıya doğru kaydı. Ve daha da aşağıya. "Sen gerçekten... oldukça muhteşemsin."

Nash bunun böyle olduğundan artık emin değildi - uzun zaman önce
Güzel bir çocuk olmayı bırakmış, onun yerine bir adam olmuştu; evet, en güzel çağındaydı ama tüm savaş yaralarıyla birlikte. O
Yine de iltifatını kabul etti ve onu yataktan kaldırdı.

"Şimdi kızım, sıra sende," diye cevap verdi. Çabucak elbisesinin düğmelerini arkadan çözdü. Elbise sarkarak ince beyaz ipekten zarif bir kombinezonu ve ağzını garip bir şekilde kurutan bir çift ince kürek kemiğini ortaya çıkardı.

Sadece kürek kemikleriydi. Aman Tanrım. Saçındaki tokaları çıkardı, sonra oturdu ve onu biraz çekti kabaca uyluklarının arasından. Xanthia neredeyse izledi Adam onu giysilerinin çoğundan arındırırken, sonunda çoraplarını bacaklarından aşağı yuvarlayana kadar pasif bir şekilde durdu. Ama artık üzerinde donundan başka bir şey kalmamıştı.

Kollarını biraz utangaç bir şekilde çıplak göğüslerinin üzerine koydu ve başka tarafa baktı.

"Oh, hayır," diye mırıldandı, onları kalçalarından aşağı kaydırarak.

Yüce Tanrım, diye düşündü. Kalçaları gerçekten de sonsuza kadar uzanıyordu. Kalçaları hafifçe kıvrılıyordu, karnı yumuşak, güzel bir şişlikti ve göbeği, bir erkeğin umutsuzca diliyle onu kızdırmak istemesine neden olacak şekilde içe doğru dönüyordu. Ama kalçalarının birleştiği yerdeki siyah saç tutamı bir erkeği çıldırtmaya yetiyordu. Kadının kokusunu içine çekti, sonra vahşi, önlenemez bir dürtüyle ellerini kışını kucaklamak için. Kadın hafifçe soludu. Ama adam hiç duraksamadan kadının bedenini ağzına çekti ve dilini derinlere soktu.

Xanthia haykırdı, zayıf, titrek bir ses. Bir zevk sarsıntısı. Elleri sanki denge sağlamak için hafifçe adamın omuzlarına yerleşti. Nash dilini tekrar içeri soktu, pozisyonunun izin verdiği kadar derine soktu. Onun kokusu çıldırtıcıydı. Dilini tekrar tekrar sıcaklığın içinde gezdirdi, kalçalarının adamın elinde titrediğini ve tırnaklarının adamın omuzlarına battığını hissetti.

Bu yeterli değildi. Dudaklarını kadının karnına dayadı ve gözlerini kapattı. Yüce Tanrım, ne zaman yetecekti? Onunla bütün gece böyle sevişebilirdi, korkuyordu ve asla Bu acılı açlığı dindirmek için.

"Uzan," dedi, biraz kabaca.

Xanthia kendisine söyleneni yaptı. Vücudunu onun çıplaklığı üzerinde sürükledi ve bir diziyle bacaklarını araladı. Uzun dakikalar boyunca onu öptü, parmakları saçlarına gömülmüştü, siki sıcak kadife kalçasında sıcak ve acil bir şekilde zonkluyordu. Onu öylesine derinden, öylesine içten öpüyordu ki, Nash şimdiki zamanla bağını koparmaya, umutsuzca ve amansızca, çok iyi bildiği o kör edici şehvetli uçuşuma doğru kayarken, ham ihtiyacın içinde kendini kaybetmeye başladı.

Dudakları onunkileri terk ettiğinde Xanthia'nın nefes alış veriş kesilmişti. Arkasına yaslandı ve gözlerinin onun üzerinde gezinmesine izin verdi - tıpkı söylediği gibi, onun üzerinde ziyafet çekti. Göğüsleri hızla kalktı, iri areolaları teninin fildişi rengine karşı koyu pembeydi, o kadar solgundu ki kremsi yüzeyin hemen altındaki mavi damarları izleyebiliyordu. Meme uçları artık sert yumrulara dönüşmüştü ve teni şehvetli bir farkındalıkla diken diken oldu.

Nash ağzını kadının göğsüne dayadı ve göğüs ucunu dişlerinin arasına alarak kadının nefesini kesecek kadar ısırdı. Kalçaları içgüdüsel olarak onun altında kıpırdandı, bu da vücudunun ne istediğinin açık bir işaretiydi. Nash uzun dakikalar boyunca onu emdi, Titremesi ve nefes alış veriş hararetli bir seviyeye yükselene kadar tadıyor ve ısıırıyordu.

Ayağa kalktığında ağzı hafifçe ayrılmış, yüzü yarı dönüktü. Nefes alıp verirken göğüsleri hâlâ inip kalkıyordu. Yavaşça yüzünü kendi yüzüne çevirdi ve geniş gözlü bakışlarını tuttu.

"Seni korkutuyor muyum?" Sesi ani ve boşuktu. "Evet," diye fısıltıyla cevap verdi. "İkimiz de korkuyoruz Ben."

Ve kadın onu biraz korkutmuştu. Asla itiraf etmese de Nash'in ayakları yere basmıyordu ve bunu biliyordu. Ama en iyisi bunu fazla derinlemesine düşünmemekti. Bunun yerine, ellerinin düz kısımlarıyla kalçalarını daha da genişletti, sonra bir başparmağını kızın parlayan ıslaklığında gezdirdi. Kadın iki kez nefesini tuttu, boşalmanın eşiğindeki bir kadın gibiydi ve evet, kendinden biraz korkuyordu.

Nash bir anlık dürtüyle pembe ebegümeci çiçeğini aldı ve göğüs kemiğinden aşağı doğru okşadı. Sert yeşil yapraklar onun güzelliğine karşı neredeyse siyahtı ve bu kontrastı son derece erotik buldu. Yavaşça çiçeği sol meme ucunun üzerinden geçirerek daha da sertleştirdi, sanki böyle bir şey

mümkündü. Tekrar tekrar, ağır bir şekilde onu okşadı.

Pembe çiçek, sert yapraklar tenine hafifçe battığında etinin nasıl titrediğine odaklanmıştı. Sonra geniş, süt yumuşaklığındaki yapraklar onu takip ediyor, neredeyse yatıştırıyordu. Boğazını, göğüslerini, kollarının kıvrımlarını yavaşça okşadı. Karnının tatlı şişliğine doğru ilerliyordu.

O mükemmel küçük göbeğiyle oynadı. Leğen kemiklerinin hafif kıvrımıyla. Sonra titreyen etinden aşağıya rahmini koruyan. Nefesi artık sertti, sanki ağlıyormuş gibiydi. Kadın ona ya da çiçeğe değil, onun eline bakıyordu. Karşılıklı parmaklarıyla Onu nazikçe ayırdı, sonra çiçeği kaygan, kremmsi etine doğru çekti. Titrek, belirsiz bir sesle haykırdı.

Tekrar okşadı. Ve tekrar, kadın titreyene kadar. Ta ki titreme daha fazla bir şeye dönüşene kadar. "Benim için gel, Xanthia," diye mırıldandı bir süre sonra. "Kendini bırak."

"Yapamam," diye nefes nefese kaldı. "Seni içeride istiyorum." Onu neden teşvik ettiğinden emin değildi.

"Sadece hisset, Zee," fısıldadı. "Çiçeğin yumuşak dokunuşunu üzerinde hisset. tatlı, sert-işte, hissediyor musun?"

"Evet-" diye nefesi kesildi. "Oh! Ama ben istiyorum...oh, Nash!"

"Bunu istiyorsun, Zee," diye fısıldadı, ebegümece ile ona hafifçe eziyet ederek. "Benim için gel, tropik çiçeğim. Bırak gitsin. Titre ve bırak da izleyeyim. İşte, kendi elini tut ve-"

Elini geri çekti. "Daha fazlasına ihtiyacım var," dedi. "Seni istiyorum."

"Bu benim," diye homurdandı. "Ve daha fazlasına ihtiyacın yok, Zee. Sen özünde vahşi, şehvetli bir yaratıksın. Giydiğin ipek donları düşün, o kadar kaygan, o kadar erotik ki. Onları giyiyorsun, Zee, çünkü tenindeki ipeksi yumuşaklıktan hoşlanıyorsun."

"Evet," diye nefes nefese kaldı. "Ben... hoşuma gitti."

Ebegümecini biraz daha derine çekti. "Bir sonraki "Onları kalçalarının üzerine çektiğinde, Zee," diye fısıldadı, "bu çiçeği düşünmeni istiyorum. Bu çiçekle seninle seviştiğimi düşünmek. Seni o güzel, şehvetli kadın gibi haykırtırken-"

Sonra ağlamaya başladı ve iliklerine kadar titriyordu, elleri gevşek yaprakların ve örtünün yumuşaklığının derinliklerine doğru kıvrılıyordu. Ağlaması yatıştığında, adam Ebegümecini bıraktı ve titreyen bedenini kendi bedeniyle örtmek için yatağın uzunluğuna doğru süründü. Derinden hissetti...

Memnun oldum. Hayret. İlham verici. Xanthia çok güzeldi - hem yatakta hem de dışarıda tutkusuyla güzeldi. Ona sıkıca sarıldı, boynunun kuğu gibi uzunluğuna hafif, güven verici öpücükler yerleştiriyor.

Xanthia şimdiki zamana geri döndüğünde, kendini ayrılmaz bir şekilde Nash'le sarmaş dolaş buldu - hem gerçek hem de mecazi anlamda, korkuyordu. Kolları adamın beline dolanmıştı ve adamın taş gibi sert kalçalarından biri bacaklarının arasındaydı. Ama Kalbini avucunun içinde tutuyordu. Ancak o mükemmel anda zaman askıya alındı ve bunun ötesindeki hayatı -bu oda, bu gece, bu adam- geçici olarak hiçbir anlam ifade etmiyor.

Nash'le sevişmenin de böyle olacağından korkuyordu. Dünyayı kapatıp sadece ikisini bırakacaktı.

Nash'in ağırlığının yumuşak bir şekilde yukarı doğru kaydığını hissetti, göğsündeki sert, koyu renkli kıllar hareket ettikçe göğüslerine batıyordu. Hâlâ titreyen Xanthia içgüdüsel bir hareketle Nash'in şişmiş erkekliğini kavramak için aşağı uzandı. Nash bir ses çıkardı, neredeyse çığ, acil bir inilti, sonra onun üzerine çıktı. Mum ışığında sert kalçaları kabarıyor ve omuzları inanılmaz derecede geniş görünüyordu. Hâlâ büyülenmiş olan kadın, bir avucunu aşağıya kaydırarak adamın ağır kesesini kavradı ve sonra

yavaşça adamın sert, sıcak uzunluğunu bacaklarının arasına doğru yönlendirdi.

"Şimdi, Nash," diye fısıldadı. "Beni... beni tekrar senin yap."

Neredeyse saygılı bir şekilde içine girdi, nefesinin sesi sertleştikçe yavaşça derinlere doğru ilerledi. Sonunda Xanthia onu içine almak için kalçalarını kaldırdı. Nash muzaffer bir homurtuyla içeri kaydı. Ellerini başının iki yanına koydu, gözlerini kapadı, geri çekildi ve tekrar soktu. "Yüce Tanrım, Zee," diye homurdandı. "Sen... sen beni delirtiyorsun. Beni büyülüyorsun."

Kalçalarını tekrar kaldırdı ve ellerini önce Nash'in kaburgalarını, sonra da kalçalarını kaplayan sert kaslara doğru kaydırды. "Benimle seviş, Nash," diye yalvardı.

Görünüşe göre ikinci bir davete ihtiyacı yoktu. Çok geçmeden hamleleri derin ve güçlüydü. Güçlü elleri her yerdeydi - omuzlarında, kalçalarını kavırıyor, vahşi, şehvetli bir ritimle iterken kalçalarını sabitliyordu. Elleri Xanthia'nın ellerini yakaladı ve kollarını başının üzerine doğru itti. Xanthia onu karşılamak için ayağa kalktı ve bir bacağını beline doladı. Onun da-
Uzun saçları yüzünü gölgeleyecek kadar öne düşeli çok olmuştu,
ve eforun parıltısı tenini aydınlattı. Vücutları birbirinin üzerinde kayarken, adamın karanlık, ışıltılı bakışları vahşi ve evcilleştirilemez bir şey.

Uzun anlar boyunca, itiştiler, nefes verdiler ve eridiler. Xanthia'nın kalbi kulaklarında davul sesi gibi oluncaya kadar ritim neredeyse baş döndürücü bir seviyeye yükseldi. Tüm vücudunun onunla birlikte zonklamaya başladığını hissetti; tutkusunun bir yay kirişi gibi gerildiğini hissetti - ve sonra parmakları daha derine indi
Kalçalarının etine saplandı ve adam gırtlaktan gelen, neredeyse acı veren bir sesle haykırdı. Xanthia siyahın üzerinden geçti
uçurumun kenarında, elleri ellerine dolanmış, bacakları hâlâ onun zayıf, gergin beline sarılmıştı.

Onların sertleşmiş nefeslerinin sesine geri döndü. Uzun, sözsüz dakikalar geçtikten sonra Nash

vücudunu onunkinden ayırdı ve ağırlığını bir tarafa kaydırđı.
Yuvarlandı

ve kendini neredeyse koruyucu bir şekilde ona doğru kıvırdı. Xanthia'nın derin ve rüyasız bir uykuya dalmadan önceki son düşüncesi, Nash'in sağ göğsünün altında sahiplenici bir şekilde kıvrılan eliydi.

Onuncu Bölüm

Yorkshire'dan Uzun Bir Yol

Uyumak. Oh, uyumak için.
özenli bir kol! Nash uzun yıllardır böyle bir gece geçirmemişti. Ve şimdi, birilerinin -bir şeylerin- onu bundan alıkoymaya kararlı olduğunun belli belirsiz farkındaydı. Yüzünü Xanthia'nın boynuna gömdü, gürültüyü uzaklaştırdı ve tekrar uykuya daldı. Ama yaygara yeniden başladı.

Gibbons'dı, şeytan onu alsın. Başka kimse bu kadar sert vuramazdı. Ya da bu kadar acımasızca. Nash Morpheus'un derinliklerinden kendini kurtarmaya çalıştı. Kollarında, Xanthia mırıldandı duyulamayan bir şey söyledi ve yuvarlandı. Kadının sıcak parmaklarının yüzüne dokunduğunu ve çenesinin etrafında kaydığını hissetti.

"Nash?

Gözleri çırpınarak açıldı

"Nash, aşağıda... biri mi var?"

Durmak bilmeyen vuruşlar tekrar geldi ve boş evde bir davul dövmesi gibi yankılandı.

İçine bir alarm ateşi düştü. Gibbons değildi. "Lanet olası Cehennem!" Sarsılarak doğruldu ve ellerini yüzüne sürdü. Ön kapıda biri vardı. Ve evde bir hizmetçi yoktu.

"Onlar... onlar gidecekler, değil mi?" dedi Xanthia umutla.

Ama Nash çoktan pantolonunu çekmeye başlamıştı. "yle görünmüyor," dedi suratsızca. "Rothewell olabilir, canım. Burada olduğunuzu fark etmiş olabilir. Ve eğer keşfettiye, Onu görmezden gelmek meselelere yardımcı olmayacaktır."

Xanthia doğrulup gözlerini kocaman açtı. "Oh!" dedi, çarşafı göğsüne bastırarak. "Oh, hayır, Nash, sanırım bu olamaz.

Bu saatte evden çıkmış olmalı. Saat kaç?"

Kapı tekrar çalındı, daha hızlı. Daha acil. "Neredeyse on bir." Nash gömleğinin kuyruğunu içeri sokuyordu. O gürültüyü görmezden gelmeyi şiddetle arzuluyordu, ama binlerce Aklından rahatsız edici düşünceler geçiyordu. Bir kaza. Bir hastalık. Tony. Edwina. Kızlar.

"Aman Tanrım, kızlar," dedi yüksek sesle. "Hangi kızlar?" diye yankılandı yataktan.

"Kız kardeşlerim." Nash yeleğini giyyordu. "Bir şey olmuş olabilir."

Xanthia endişeli görünüyordu. "Belki de sadece geç arayan birisidir? A -Bir arkadaş mı? Yoksa kardeşin mi?"

"Sanmıyorum," dedi Nash. "Birisi bir süredir kapıyı yumrukluyor. Tony buna cesaret edemez. Birisi kan kaybından ölüyordu." Yatağın zerine eğildi ve onu hızla öptü. "Ama eğer bu Rothewell'se, aşkım, ve o Beni kapımın önünde vurup öldürürse, buna kesinlikle değersin."

Xanthia onun ardından bakmaktan başka bir şey yapamadı. Adam son derece ciddiye.

Kendini biraz endişeli hissettiğinden, kapı kapandığı anda yataktan fırladı. Nash'in bedeninin sıcaklığından yoksun kalınca, iliklerine kadar üşüdüğünü hissetti. Yatağa ve şimdi

yatağın üzerinde duran hibiskus çiçeklerinin saçaklarına
baktı.

Etrafında gelişigüzel. şimdi her şey ne kadar romantik ve gerçek dışı görünüyordu. Ve birdenbire ne kadar korkunç bir soğuğa dönüşmüştü.

Bir an için yatak örtülerini geri atmayı düşündü ama bu... tuhaf bir şekilde küstahça göründü. Keskin, hafif histerik bir kahkaha attı, sonra soyunma odasına girdi. Krem rengi ipek bir sabahlık vardı. piriñ bir kancaya asılı. Onu giydi ve hacimli, garip kıvrımlarla etrafına sardı. Kapiya doğru süründü ama hiçbir şey duymadı. Merdivenlerden aşağıya doğru parmak uçlarına basarak inmeyi şiddetle arzuladı. Ama hayır, bu işe yaramazdı. Gözleri odanın öbür ucundaki maun yazı makinesine kaydı.

Evet. Yapmaya yemin ettiği şeyi yapmak için bundan daha iyi bir fırsat olamazdı. Kendini korkunç derecede suçlu hisseden Xanthia, Nash'in lambasının fitilini yaktı ve odanın diğer ucuna taşıdı. Küçük ekmeceleri teker teker çıkarmaya başladı.

Nash tedirgin bir şekilde ön salona yaklaştı, ellerini saçlarının arasında gezdirdi, belli belirsiz bir umutla saçlarını düzeltmeye çalışıyordu. Artık tamamen uyanıktı ve öfkesi hızla yükseliyordu. Tanrım, bu tür bir izinsiz girişi haklı çıkarmak için sokaklarda kan olsa iyi olur. Ve lanet olsun, eğer bu Tony ise-

Kapiyı sarsarak açtı. Tony değildi.

Küçük, çelimsiz bir yaratıktı, siste yürümekten ıslanmıştı. Gevşek gri bir pelerin giymiş ve daha iyi yıllar -belki de daha iyi on yıllar- gördüğü belli olan kocaman bir şemsiye taşıyordu. Ama bakışlarını lamba ışığına doğru kaldırdığında, adam orada yanan haklı öfkeyi gözden açıramazdı.

Lanet olsun. Bir tür ahlakçı daha mı? Görünüşe göre çok kararlı biri.

"Reformcu yok," dedi ve kapiyı iterek kapattı.

Çelimsiz yaratık şemsiyesini çatlağa çarparak narin gergilerini parçaladı. "Benim adım Mrs. Wescot," dedi korkunç çıtırtı sesinin üzerine. "Nash Markisi'ni görmeye geldim."

Wescot mu? Hiç Wescot tanıyor muydu?

Bayan Wescot şemsiyesini bir santim daha içeri itti. "Lütfen, efendim," diye yalvardı. "Kalbinizde zerre kadar Hristiyan merhameti varsa, beni içeri alın."

Hristiyan hayırseverliği mi? Aptal kız. Nash Markisi'nin hiç yoktu. Yine de, şimdi evinin kutsallığına doğru çıkıntı yapan on santimlik siyah muşambaya ve parçalanmış bambuya bakarken, yaptığı şeyden pişmanlık duyacağını biliyordu yapmak üzereydi. Neden bu gece, tüm geceler boyunca Gerçekten de o bir gramı hissediyordu, çünkü kalbinde bundan daha fazlası yoktu.

Ama kadın nemliydi ve gece soğuktu. Kapıyı açtı ve geri adım attı.

Kız utangaç bir tavırla başını eğdi ve damlayan şemsiyesini dikkatlice bir kenara bıraktı. Son derece gençti, belki de on sekiz yaşındaydı ve gömlek kollu ve yelekli bir adam tarafından karşılandığını fark etmemiş görünüyordu. "Nash Markisi'ni görmeliyim," dedi. tekrar. "Korkarım kartım yok. Burada olduğumu ona bildirme nezaketini gösterir misiniz?"

"Sosyal bir ziyaret için çok garip bir saat," dedi Nash, kadının omuzlarındaki ıslak pelerini nazikçe kaldırarak. "İşinizin mahiyeti nedir?"

"Bu çok kişisel bir mesele," dedi hafifçe dönerek. "Şüphesiz bu ismi tanıyacaktır."

Nash dondu kaldı, pelerini kirli bir şeymiş gibi havada tutuyordu. Gözlerini genç kadının karnına dikti,

Ve bir an için yeryüzü ayaklarının altından kayar gibi oldu. Yüce Tanrım, kesinlikle değil mi?

Ama ağır giysisi olmasa da, yüksek, yuvarlak kabarıklığın ne olduğu anlaşılmıyordu. Yine de onu tanıyamadı. Tanıyacaktı... değil mi? Yoksa iş bu noktaya mı gelmişti? Yüzleri unutmaya başladığı gibi isimler?

Hayır. Bu mümkün değildi. Böyle şeylere neredeyse saçma bir şekilde dikkat ederdi. Ve o bir fahişeden daha fazlası değildi.

Bayan. O... arada bir şeydi. Narin, geçici ve neredeyse korkutucu derecede yalnız görünen bir şey. Sonra Nash onun kendisini tanımadığını fark etti. İçini bir rahatlama kapladı ve öfkesinin bir kısmını da beraberinde götürdü.

Yavaşça pelerinini koluna geçirdi ve kapının yanındaki lambayı aldı. "Salona gel çocuğum," dedi. "Ben Nash Markisi'yim."

Onun keskin nefes alışını duydu ama arkasına bakmadı.

Nash bir konuğun nemli peleriniyle ne yapılacağı hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden onu bir sandalyenin üzerine koydu. "Oturun," dedi. Sonra lambanın fitilini yükseltti ve bir dal mum yaktı. Artık onu daha iyi görebiliyordu ve Aksi takdirde son derece güzel olabilecek yüzüne kazınmış endişe çizgilerini yanlış anlayabilirdi.

"Şimdi," dedi önünde durarak, "nasıl yardımcı olabilirim, Bayan.... Wescot'tu, değil mi? Beni gecenin bu geç saatinde yatağımdan kaldırdığına göre işiniz gerçekten de acil olmalı."

"Yatağın mı?" Kız renginden geriye kalan azıcık şeyi de kaybetmişti. "Özür dilerim. Bana söylenen..."

"Ne?"

Utanmış görünüyordu. "Uyumamışsın, Gerçekten," diye itiraf etti. "Geç saatlere kadar çalıştığını ve ve

b-kötü alışkanlıklar."

Nash ona dikkatle baktı. "Belki de uyumuyordum, Bayan Wescot," diye önerdi. "Belki de Kötü alışkanlıklarımdan birini yapıyorum. Bunu hiç düşündün mü?"

Kızın bolca kızarması Nash'in anında kendini bir cadıymış gibi hissetmesine neden oldu.

Ellerini arkasında kavuşturdu ve onu inceledi. "Özür dilerim," dedi. "Bu çok düşüncesizceydi. Neden işinizi belirtmiyorsunuz hanımefendi? Saat gerçekten de çok geç oldu.

Şimdi düşününce aklıma şu soru geliyor: Bay Wescot nerede?"

Bunun üzerine gözyaşlarına boğuldu. Hayır, gözyaşlarına değil, sellere. Büyük, hıçkırıklarla dolu bir hıçkırık... Bu hıçkırıklar Nash'in bir tür kahramanlık eylemine girişme isteği uyandırdı ama ne? Nash bir mendil bulana kadar umutsuzca ceplerini karıştırdı.

"Siz... siz bir dul musunuz?" diye geçici bir öneride bulundu. "H-h-hayır," diye homurdandı ince beyaz çimenlere doğru. "M-Matthew bir süngerci evinde!"

"Aman Tanrım." Elleri hâlâ kenetli olan Nash kanepenin önünde adım atmaya başladı. "Hanımefendi, size sormak zorundayım, Bay Nash'i tanıyor muyum? Wescot?"

Bunun üzerine kızın gözleri inanamayarak açıldı. "Onu tanıyor musunuz?" diye bağırdı. "Evet, elbette tanıyorsunuz Lord Nash. Onu neredeyse iflasa sürüklediniz. Orada durup bana nasıl böyle bir şey sorabilirsiniz, efendim?"

Nasıl olabilir ki? Wescot. Wescot.

Zihninin karanlık derinliklerinde bir şeyler kıpırdanmaya başladı. Birkaç gün önce, Fetter Lane'de çok alçak bir cehennemde bir firavun oyunu oynanmıştı - süngercilerin

çoğuna oldukça yakındı

evler, pek çok kişinin rahatlığı için. Nash kötü bir ruh hali içindeydi, Xanthia'yı arzuladığı için kendine kızgındı ve oynamaya hiç de hevesli değildi. Ama Bay Mainsell bir Beş yirmi yaşlarında, küstah bir dili ve ukala tavırları olan bir adam. Küstahlığı Nash'i çok rahatsız etmişti ve palavra sıkmak

pahalı bir mengene. Adam oldukça büyük bir şey kaybetmişti - Nash zihnini yokladı - evet, bir değirmen.

"Bir çeşit değirmen mi?" dedi, yüksek sesle konuştuğunun farkında bile değildi. "Tanrı aşkına, Yorkshire'da mı? Bu mu yani?"

Kız keskin bir çığlık attı. "Bir terbiye değirmeni!" dedi. "Büyükbabasınıdı."

Nash, Yorkshire'ın nerede olduğunu bile bilmiyordu. kesinlikle bitirme değirmeninin ne olduğunu bilmiyordu. Eve gelmiş, eldivenlerini çıkarmış, kendine bir Sağlıklı bir okhotnichya ölçüsü ve Wescot'un el notunu Swann'ın dönüşünü bekleyen sallanan döküntü yığınının üzerine fırlattı. Ve orada, bildiği kadarıyla, şu ana kadar duruyordu. Swann devir işlemine tamamlayacak, sonra satacak ya da takas edecekti - ya da bu tür şeylerle ne yapıyorsa onu yapacaktı.

Ama o gece, evet, o gece! Belki de kendi davranışları yüzünden kendisine kızgın olmasaydı Bay Wescot'unkini pek önemsemezdi. Belki de onunla oynamayı tamamen reddedecekti, çünkü adamın bir köylü olduğu ve boyundan büyük işlere kalkıştığı daha o zamandan belli olmuştu.

Nash, kızın hâlâ Yorkshire hakkında gevezelik ettiğinin belli belirsiz farkına vardı.

"-ve görüyorsunuz, büyükbabası değirmenin Matthew'a ait olması gerektiğini düşünüyordu," diye açıklıyordu. "Ve kısa bir süre sonra da öldü. Ama sonra Matthew bebekten haberdar oldu" -burada duraklayarak bir elini şişmiş

"ve çocuk için sadece en iyisini istediğine inanıyorum."

"Gerçekten öyle mi?" dedi Nash kuru bir sesle.

Kız taze gözyaşlarını kırptırdı ve başını salladı. "İşte bu yüzden Londra'ya geldik," dedi. "Matthew burada yaşamamızı, toplumdaki yerimizi almamızı istiyor. çocuğun hatırı için. Babası ne kadar korkarsa korksun, tek kuruşunu bile çarçur etmeyeceğine yemin ediyor ve değirmenden elde ettiği gelirle borçlarını ödeyebileceğini ve bize güzel bir ev alabileceğini söylüyor... Ama sonra değirmeni kaybetti!"

Yüce Tanrım, ne kâbus ama! Kızın en büyük umudunun erken bir dulluk olduğunu düşünüyordu ve eğer Wescot'un küstah ağzı bir işaretse, o gün çok da uzak olmayabilirdi. Ama bu arada kız için ne yapılacaktı? Ya çocuk?

Kahretsin, neden bu onun problemiydi? Tanrım, o vardı Her zaman yaptığı gibi dürüst bir oyun oynadı. Ve eğer Wescot'un ailesi sokakta açlıktan ölmüşse, neden şimdi bu onun başına dert olsun ki? Nash dişlerini gıcırdattı. "Ve sen de değirmeni sana geri vereceğimi umuyorsun, öyle mi?" dedi. "Öyle mi?"

Kız bir şekilde başını sallamayı başardı. Şimdi usulca ağlıyordu, birkaç dakika önceki hıçkırıklarla değil, umutsuz bir teslimiyetin sessiz mırıltılarıyla. Sonunda Nash oturdu. Kendisini en az onun kadar bitkin hissediyordu; bir dakika önce hayatının en büyük zevkini yaşarken bu çok utanç vericiydi. Çay masasının karşısındaki kıza baktı ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Bakın, Mrs. Wescot, sana dürüst olma iyiliğini yapacağım," diye söze başladı.

Kadın suçlayıcı bir ifadeyle ona baktı. "Ama sen dürüst bir adam değilsin, değil mi?" dedi. "Gerçekten de, senin tamamen kötü biri olduğunu söylüyorlar."

"Ben herkesten çok daha dürüstüm," diye karşılık verdi. "Ve hakkımda pek çok şey duysanız da -çoğu doğru -Kimsenin bana hilekâr, düzenbaz ya da yalancı dediğini duymayacaksınız. İşte hayatım, korkunç gerçek: Karnında bir bebek, kocan olarak da küstah, genç bir aptal var."

"Özür dilerim!"

Ama Nash'in öfkesi ve hayal kırıklığı içinde durmaya niyeti yoktu. "Kocanızın kaybettiği şeyi, Bayan Wescot, kibir yüzünden kaybetti. Benim aldığım ise yapabileceğimden çok daha azdı. Adam sanki harcayacak bir düzine değirmeni ve besleyecek bir ailesi yokmuş gibi kâğıt oynadı. Onu Londra'dan çıkarmalısınız -yarın çok erken olmaz- ve dışarıda tutmalısınız. Yorkshire'dan gelen değirmen sahipleri, Bayan Wescot, toplumda nadiren 'yer' bulurlar ve eğer bulursanız, bu son olur. çocuğunuz için isteyeceğiniz şey."

Mendili buruşturdu ve yüzü de onunla birlikte buruştu. "Ah, biliyordum!" diye feryat etti. "Ona anlatmaya çalıştım. Biz buraya ait değiliz."

"Çocuk ne zaman doğacak?" diye açıkça sordu.

Gözlerini biraz kararsızca kırıştırdı. "Neden, önümüzdeki ayın sonunda."

"Yakınlarda hiç akrabanız var mı?"

Başını salladı. "Kuzenim Harold bir manav. Spitalfields," dedi neredeyse utanarak. "Gördüğünüz gibi evlendim."

Nash bundan hiç de emin değildi. "Bu kuzen iyi bir adam mı?"

Kız başını salladı. "Açık sözlü biri," dedi. "Ama nazik -ve dürüst."

"O halde bebek doğduğunda Harold'u bana göndermelisiniz, Bayan Wescot," diye emretti. "O bana her şeyi verecek

Çocuğun yasal adı -erkek ya da kız- ve ben de size değirmeninizi geri vereceğim."

"Sen...sen yapacak mısın?"

"Çocuğunuza," dedi açıkça. "Kocanıza değil. Manav Harold da vekil olarak. Beni anlıyor musunuz, Bayan Wescot?"

"Oh," dedi. "Ah, canım."

Nash ellerini kaldırdı. "İster kabul edin, ister etmeyin," dedi. "Size yapabileceğim en iyi teklif bu ve son derece cömert bir teklif."

"Oh, gerçekten çok cömertçe!" dedi. "Ve çok da nazik. Ama Matthew... bundan hoşlanmayabilir."

"O halde Matthew'u bana gönderebilirsiniz, hanımefendi," dedi Nash. "Ben de bunu ona bir aptalın bile anlayabileceği şekilde anlıyorum."

"Evet. Evet, elbette. Teşekkür ederim, Lord Nash."

Nash sandalyeye döndü ve kadının ıslak pelerinini aldı. "Benimle gelin Bayan Wescot," dedi, "size bir taksi çağırmaya çalışacağım."

"Hayır, teşekkür ederim," diye itiraz etti, ayağa kalkarak. "Param yok."

"Yol parasını ben ödeyeceğim," dedi sessizce. "Londra'da ıslak bir pelerinle dolaşırken ölümle burun buruna geleceksin, çocuğum. Korkarım ki oldukça heybetli şemsiyeniz son nefesini verdi."

Bakışlarını yere indirdi. "Teşekkür ederim lordum."

Nash ona dikkatle baktı. "Kalacak bir yeriniz var mı hanımefendi? Bahar havası çok kötü olabiliyor."

"Çantalarımız hâlâ George'da," dedi. "Ama... ama bizi dışarı attılar."

"Kuzenin Harold seni kabul edecek mi?"

Başını salladı.

"O zaman şoföre sizi George'a götürüp eşyalarınızı alması ve oradan da Spitalfields'a geçmesi için para vereceğim."

"Ah, canım. Bu... bu çok uzun bir yol, değil mi?"

"Çok uzak değil," diye onu rahatlattı. "Peki Bayan Wescot, izin verirsiniz size bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

Tekrar yukarı baktı ve başını salladı.

Bir elini onun omzuna koydu. "Yakında bir çocuğun olacak canım," dedi. "Bu yüzden kendine bir omurgalı ol ve şu kocanı kırbaçla. Ne kadar korkunç görünürse görünsün, çocuğunuzun refahı bunu yapabilmenize bağlı olacaktır."

İnce kemerli kaşları birbirine yaklaştı. "Ama... ama nasıl?"

Nash başını iki yana eğdi. "Sen kesik bir iyisin- Çok güzel bir kız, Bayan Wescot," dedi. "Bunu gerçekten açıklamak zorunda mıyım? Daha ileri mi? Tanrı'nın size verdiği yetenekleri kullanın ve onu dize getirin. Doğru kadın için bir erkeğin neredeyse her şeyi yapabileceğini asla unutmayın."

"Evet." Bayan Wescot omurgasını sertleştirdi. "Evet, lordum. Bunu unutmamaya çalışacağım."

Nash yatak odasına döndüğünde Xanthia bir sandalyenin üzerine eğilmiş, giysilerini düzeltiyordu. Hemen ayağa kalktı, belli belirsiz rahatsız görünüyordu. Son giysiyi de bıraktı ve kollarını iki yana açarak odayı geçti. "Nash?" dedi. "Her şey yolunda mı?"

Yatağının kenarına oturdu ve ona olanları anlattı. Hikâye bittiğinde Gömleğinin kollarına kadar sıyrılmıştı ve tekrar yatağa uzanmışlardı, adamın başı kadının omzunda ve kolu

beline kadar. Neredeyse rahatsız edici derecede rahattı - ve rahatlatıcıydı.

"Beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum, Zee," diye mırıldandı. "Yani, duygusuz değilim ama bu yüksek bahisli oyunların doğasında var. Eğer hepimiz adil bir Çekilde kazandığımızı geri vermeye bağlarsak, bunun ne anlamı kalır ki? Çok yakında hepimiz büyükannelerimizle penny-loo oynuyor olacağız."

Xanthia bir eliyle onun saçlarını okşadı. "Hatanın bir kısmı Bay Mainsell'e ait," diye belirtti. "Masaya orada işi olmayan bir adam getirdi."

Nash uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Onunla birlikteydi Çocuk," dedi sessizce. "Oldukça ilerlemiş. Bundan bahsetmiş miydin?" "Hayır." Kadın tekrar onun saçlarını okşadı. "Hayır, bahsetmedin."

Nash biraz daha yaklaştı. "Sanırım bu beni delirtti," diye itiraf etti. "O çocuğun, büyük ihtimalle bir erkek tarafından yetiştirilmesi düşüncesi yağmurdan kaçarken doluya tutulmak ya da daha kötüsü, babası borçlular hapishanesinde olan bir bebeğin anında yoksulluğa doğması..." Sözleri uçup gitti.

"Bunun senin hatan olacağını mı düşündün?"

"Ve bir açıdan öyle de olabilirdi." Nash bir süre sessiz kaldı. "Bu gece korkunç bir hata yaptım, Zee," dedi. Sonunda dedi ki. "Biz... biz seviştiklerimizde."

Adamın kucağında kadın kaskatı kesildi. "Bana bir hata gibi gelmedi," diye mırıldandı. "Aslında, bunu tekrar yapabileceğimizi umuyordum."

Nash ona sıkıca sarıldı. "Hayır, demek istediğim tohumumu bıraktım Senin içinde," diye mırıldandı. "Bu normalde almadığım bir risk ve şimdi iki kez seninle aldım. O zaman Son derece dikkatsiz davrandım ve sanırım... evet, sanırım bu gece beni rahatsız eden şeylerden biri de bu. Bayan

Wescot'un
ve eğer varsa, bu konuda ne söyleyebilirdi?"

"Çoğu kadın çocuk ister," diye belirtti Xanthia.

"Ama yapmamalı," dedi sertçe. "Kocası aptalın teki."

"Nash!" diye azarladı. "Çok tuhaf bir ruh hali içindesin."

"Evet, öyle diyebilirim," diye mırıldandı.

Nash, sanki böyle yapmak onu en kötüsünden koruyabilirmiş gibi elini rahminin üzerinde genişçe açtı. Riski düşündü

Bu gece koşmuştu ve dehşete düşmesi gerektiğini biliyordu. Dehşete düşmesi. Ya da en azından derin bir endişe duymalıydı. Ama kendisi için bunların hiçbirisi söz konusu değildi. Ona göre hamilelik ihtimali, Rothewell'in elinde bir çift silahla kapısının önünde belirmesi ihtimalinden biraz daha hesaplanabilirdi.

Düello tabancaları. Bir oyunbazın risk almasını gerektiriyordu ama o bunu göze almıştı. Çünkü bunun alternatifi -Xanthia'yla sevişmemek- şu anda kesinlikle bir seçenek değildi. Ama o bu riski almaya hazır mıydı?

Çoğu kadın çocuk ister.

Xanthia haklıydı elbette. Ama çocuk istiyor muydu? Leydi Henslow'un evinde evliliği ve anneliği reddettiğini söylemişti. Ve şimdi onu daha iyi tanıdığına göre, bunun doğru olabileceğine inanmaya başlamıştı.

Kesinlikle en az bir teklifi doğrudan reddetmişti.

Alışılmadık bir hayat yaşıyordu ve bundan vazgeçmek istemediği çok açıktı. Dahası, Neville'inki onun dünyasının etrafında döndüğü şeydi. Bir kadın nasıl hem iş sahibi olup hem de aile kurabilirdi?

Ama birçok kadın yaptı. Belki onun sınıfından kadınlar değil ama bu yaygın olarak yapılıyordu. İngiltere'nin üst sınıfı arasında bile bazı kadınlar büyük mülkleri yönetiyordu. Diğerleri neredeyse ezici miktarda hayır işi yapıyordu. Xanthia gebe kalırsa, ne yapacaklardı?

Böyle bir çıkmazda olan herkesin yaptığını yapacaklardı, evleneceklerdi. Bu konuda ısrar edecekti ve eğer o yapmazsa, erkek kardeşi yapacaktı. Kız kardeşi hakkındaki tüm liberal düşüncelerine rağmen Rothewell'in kararlı bir adam olduğu çok açıktı.

Xanthia onun ruh hali konusunda da haklıydı. Bu çok garip bir gece. Onu bir daha görmek istemediğine karar verebilirdi. Buraya onun arkadaşlığının ve vücudunun tadını çıkarmaya gelmişti, onu melankolilerinden birinden kurtarmaya değil.

ruh halleri. Zorla uzaklaştırdı ve onu öpmek için başını kaldırdı. Ama bu kez öpücüğün rengi tamamen farklıydı. Çaresizlik ve ona tamamen yabancı olan bir duygu. Bu duyguyu çok yakından incelemek doğru olmazdı.

Dudakları birbirinden ayrıldığında, "Sabahlığın içindeyken seni seviyorum," dedi. "Benim üzerimde o kadar da çekici durmuyor."

Biraz sinirli bir şekilde onu karıştırdı. "Üzerime bir şeyler giymem gerektiğini düşündüm," diye mırıldandı. Sonra sanki söylemek istediği daha fazla şey varmış gibi duraksadı.

Nash romantik bir akşam için yeterince ciddi konuşmalar yapıldığına karar verdi. Ayrıca, Xanthia'nın aralarındaki tuhaf ilişkiyi düşünecek olursa ne diyeceğinden de yarı yarıya korkuyordu. Dirseğinin üzerine yuvarlandı.

"Yemek yediniz mi?" dedi, parmakları saçının bir teliyle oynarken. "Yemek odasında soğuk bir akşam yemeği var. Bana katılır mısın?"

"Evet, açlıktan ölüyorum," dedi genişçe gülümseyerek.

"Benim

Akşam yemeğindeki baş ağrısı mucizevi bir şekilde ortadan kalktı ve şimdi yarım at bile yiyebilirim."

"Sanırım sadece soğuk biftek," dedi. "Bu olur mu? Ve sabahlığınızla mı yemek yiyeceksiniz, madam?"

Merdivenlerden el ele inerken tüm bunların

saçmalığına birlikte güldüler. Kendini tuhaf bir şekilde genç hissediyordu.

ve biraz da aptalca. Ve aniden, umurunda bile olmadı.

Dürtüsel olarak, her katta durmaya ve Xanthia'ya evin ortak odalarında kısa bir tur attırmaya karar verdi. Northampton House, Londra'nın en görkemli özel evlerinden biriydi ve Mayfair'in daha çok küçük olduğu zamanlarda yedinci Nash Markisi için özel olarak inşa edilmişti.

bir inek otlağından daha fazla. Nash buranın çok beğenildiğini biliyordu. Ama ilk kez kendi evine gerçekten baktığını ve hayranlık duyduğunu hissediyordu. Onu Xanthia'nın gözlerinden görmek tarif edilemez bir zevkti.

Çekildiği odanın görkemli mobilyalarına ve yaldızlı ahşap işçiliğine takdirle baktı. Her boyalı tavana, her sütuna ve Her korniş, sonra maun mobilyalar ve kütüphanenin dramatik kadife perdeleri üzerinde uzun uzadıya fışkırdı. Hâlâ el ele tutuşarak yemek odasına ulaştılar. Xanthia, Northampton'ın devasa gümüş epergne'siyle döşenmiş uzun, parlak yemek masasını ve onunla eşleşen servis parçalarından oluşan büyük filoyu görünce nefesi kesildi.

Ancak masanın en ucunda Nash'in yüzü düştü. Masanın üzerindeki tüm ihtişama rağmen, tabii ki bir yerde yatıyordu. Tek şarap kadehini eline aldı. "Paylaşabilir miyiz?"

"Başka çatalın var mı?" diye sordu.

"Sanırım yüzlercesi," diye itiraf etti. "Ama nerede olduğunu söyleyemem."

Kadın yine güldü. "Gerçekten de şımartılmış bir ayrıcalık hayatı yaşıyorsun, değil mi?" dedi. "Ben dolaplarınızı karıştırırken şarabı doldurun."

"Kulağa heyecan verici geliyor."

Gözlerini onun yüzünden ayırmak istemeyen Xanthia, yavaşça elini bıraktı. Nash mumları yaktı ve bir tanesini yemek odasını zengin yaldızlı çekilme odasına bağlayan gölgeli geçide taşıdı. Tahmin ettiği gibi burası dar bir uşak kileriydi ve olması gerektiği gibiydi, her şey sıkıca kilitlenmişti. Çekmeceleri boşuna çekiştirdi, sonra ışığı kaldırıp etrafa baktı. Her şey Kiler pırıl pırıldı, mermer zemin ve tezgahlar pırıl pırıldı ve cam kapıların ardında tabaklar parlıyordu.

"Paylaşmanız gerekecek," dedi masaya dönerek. "Hayır, bekle, büfe." Yanına gitti ve kapakları ile çekmeceleri açmaya başladı. Sol kapıda tabaklar, üst çekmecedeki de az miktarda yedek çatal bıçak takımı vardı. "Bu arada," dedi masaya dönerek, "örnek hizmetçileriniz var."

Nash ona bakıyordu, gözlerinde ateşli ama isimsiz bir duygu vardı.

"Ne?" diye sordu, bakışlarının sabahlıkta gezinmesine izin vererek. "Bir leke mi var?"

"Hayır, sadece-" Onu oturtmak için bir sandalye çekti. "Sadece evde bir kadının dolaşmasına alışık değilim."

"Özür dilerim," dedi sessizce. "Rahatsız edici hissettiriyor olmalı."

Başını salladı ve sandalyesine döndü. "Hayır, öyle hissediyorum -Farklı. Hoş."

Xanthia sandalyesine yaslandı ve onu inceledi. "Annenin ölümünden sonra yalnız mı büyüdün, sadece babanla mı?"

"Ne?" Nash'in ifadesi düzeldi ve yakındaki bir tabağın kapağını kaldırdı. "Oh, hayır. Babam hemen yeniden evlendi. Üvey annem hâlâ Brierwood'da yaşıyor."

"Evet, elbette," dedi ve adamın sunduğu tabaktan bir dilim biftek aldı. "Kız kardeşlerden bahsettiniz. Üvey kardeşinle de Leydi Henslow'un evinde tanıştım, değil mi?"

"Evet, Anthony Hayden-Worth," dedi. "Leydi Henslow onun teyzesi."

"Onu çok çekici bulmuştum," dedi Xanthia. "İkiniz yakın mısınız?"

Nash boğazını temizledi. "Şey, biz çok farklıyız insanlar," dedi bir tabak soğuk patates uzatırken. "Ama ona çok düşkünüm. Annemle babam evlendiğinde Tony yedi yaşındaydı, ve ben on üç yaşında bir yetişkindim. Sanırım kendimden ve kendi mutsuzluğumdan başka birini düşünmek benim için iyi oldu."

"Onun için gerçek bir kardeş miydin?"

Nash gülümsedi ama belli belirsizdi. "Olmak istedim," diye itiraf etti. "Kardeşim Petar'da mükemmel bir örneğim vardı. Ama Tony..."

"Evet?" diye teşvik etti. "Devam et."

Yine tereddüt eder gibiydi. "Tony'nin her zaman Bana kızgındı," diye açıkladı Nash. "Gerçi hiçbir zaman böyle bir şey söylemedi. Çok karanlık, çok yabancıydım ve İngiliz olan her şey hakkında korkunç derecede cahildim. Tony bana güler ve şöyle derdi: 'Eğer bir İngiliz lordu olacaksan, falancayı öğrenmelisin' Ve tabii ki, her neyse, onu bilmiyordum, bu yüzden yetişmek için mücadele etmek zorunda kaldım."

"Ama öğrendin," dedi Xanthia. "Gerçekten de, muhtemelen benden daha çok şey biliyorsun."

Nash ona temkinli bir bakış attı. "Oh, bundan şüpheliyim, canım," dedi. "İlk yıl, Tony ve ben aynı kitapları ve öğretmenleri paylaştık, çünkü ben hala dili öğrenmeye çalışıyordum ve İngiliz tarihi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Biraz aşağılayıcıydı. Bir fikrin var mı canım, ne kadar uzun

Doğu Avrupa aksanından kurtulmak için ne gerekiyor?
Şanslıyım ki babam beni jiletle dövüp aksanımı bozmadı."

Hayatı ne kadar üzücü geçmişti. Belki de bu kadar eski ve acı dolu anıları canlandırmamalıydı. Xanthia çatalını bıraktı ve çenesini elinin arasına aldı. "Bir sorum var," dedi onu inceleyerek. "Tony ne diyor Sen?"

"Nash," dedi, sanki çok açılmış gibi.

Başını iki yana salladı. "Hayır, sen Nash olmadan önce," dedi. "Hristiyanlıktaki adın ne?"

"Oh," dedi sessizce. "Stefan."

"Stefan," diye tekrarladı. "Hiç söylemedin."

"Hiç sormadın."

Evet, bunun bir nedeni vardı, diye içten içe itiraf etti. De Vendenheim ona tam adını daha önce söylemişti. Ama açıklanamaz bir şekilde, Xanthia bunu Nash'in dudaklarından duymak istemişti. Sesli harflerin üzerinde zarif, neredeyse unutulmaz bir yumuşaklıkla telaffuz etti. "Çok güzel bir isim," dedi.

Sanki hiç önemi yokmuş gibi bir omzunu kaldırdı. "F ile yazılıyor," dedi. "Babam benden daha İngiliz görünmesi için değiştirmemi istedi. Ama ben reddettim. Bu benim adım değildi."

"Bu makul olmayan bir talepti," dedi. "Hayal kırıklığına uğradı mı?"

Nash ekmeğinden bir parça kopardı. "Onu sık sık hayal kırıklığına uğrattım," diye cevap verdi. "Bazen kasıtlı olarak, sanırım. İngiliz olmayan yanıma söküp atmak istediğini hissettim. Yıllarca görmezden geldikten sonra birdenbire onun için önemli olan tek şey İngiltere oldu. Bunu kafa karıştırıcı buldum."

"Gençtin," dedi Xanthia. "Düşürülmüştün Garip bir dili ve Avrupa'nın uzak köşelerindekilerden çok farklı gelenekleri olan yabancı bir ülkenin ortasına düştünüz. Siz sadece tanıdık olana tutunmak istediniz."

"Ne kadar akıllıca konuşuyorsun."

"Çünkü kardeşlerim için de aynısı oldu," diye cevap verdi. "Anne babamız öldüğünde, burada kimse bizi yanına almak istemedi, bu yüzden babamın ağabeyiyle birlikte yaşamak üzere Barbados'a gönderildik."

"Bu yabancı bir yere uzun bir yolculuk, özellikle de üç küçük çocuk için."

Kadın belli belirsiz gülümsedi. "Gerçekten de öyle," dedi. "Ve şimdi bunun onlar için ne kadar korkunç bir travma olduğunu anlıyorum. Onlar İngiltere'yi ve bir aile olarak yaşadığımız mutlu hayatı hatırlıyorlardı. Ben hatırlamıyordum."

"Hangisinin daha kötü olduğunu merak ediyorum," diye düşündü.

Bu Xanthia'nın sık sık düşündüğü bir soruydu, ama iyi bir yanıtı yok gibiydi. Bu gece bu soruyu daha fazla düşünmenin bir anlamı olmadığını düşünüyordu. Kristal bir tabak sebze turşusu aldı. "Bana annenden bahset," dedi rahatça. "Oldukça güzel miydi?"

Tabağından başını kaldırıp şaşkınlıkla baktı. "Olağanüstü bir şekilde," diye cevap verdi. "Neden?"

Xanthia tek kaşını kaldırdı. "Çok güzelsin." dedi, bir salatalık dilimi koparıp çatalının ucuyla ona uzatarak. "Ve İngiliz tarzında değil." Nash'in çatalından bir lokma almasını izledi ve tekrar nasıl olduğunu düşündü. Ağız günahkârca lezzetliydi.

"Hayır," dedi düşünceli bir şekilde. "Annemin İngilizlikle uzaktan yakından alakası yoktu. Sanırım bu yüzden o kadar

Burada perişan haldeydi. Bizi terk etmesinin bencilce olduğuna inansam da, nasıl hissettiğini anlayabiliyorum."

"Evini mi özlüyordu?"

"Bundan daha fazlasıydı." Şarap kadehini ona uzatmak için yaklaştı ve nerolinin sıcak, erotik kokusu burun deliklerini sızlattı. "Kendimi her zaman iki kültürün ortasında hissettim," diye devam etti. "Hayatımın neredeyse yarısı boyunca, sadece iki şeyin önemli olduğu bana açıkça gösterildi -Karadağ vatandaşlığımız ve Rusya Ana ile ittifakımız- bunu hem babam hem de annem söyledi."

"Ve sonra...?"

"Ve sonra her şey alt üst oldu," diye cevap verdi. "Amcamın ve kuzenimin boğulması için geçen sürede, babamın hırsları tamamen değişti ve benim hayatım da tamamen değişti."

"Evet, ağabeylerimin hayatı da benzer şekilde değişti." "Nasıl yani?"

"Annemle babam öldüğünde, amcamın varisi olarak ağabeyim Luke kaldı," dedi. "O zamanlar arazilerin değeri çok düşüktü - adada köhne bir plantasyon ve İngiltere'de bakımsız bir malikâne - bu yüzden iyi bir talih eseri olmaktan çok bir yükü." "

Gözlerinde sempati ile ona baktı. "Evet, mümkün olsaydı bu hayattan ve bu servetten seve seve vazgeçer, hepsini Petar'a verirdim," dedi. "Senin de anladığın gibi, bir unvan beraberinde pek çok yükümlülük getirir."

"Ve kardeşim Kieran'ın da öğrendiği gibi," diye onayladı Xanthia. "O da ikinci evlattı. Miras almayı hiç beklemedi ya da istemedi. Ama trajedi sık sık araya girer, değil mi? Ağabeyim bir yangında öldü, aslında bir köle isyanında. Korkunçtu. Hepimiz için."

Nash yüzünü buruşturdu. "Bir isyan," dedi. "Ne kadar korkunç."

Omuz silkme sırası Xanthia'daydı. "Luke'un öldürölmek istendiğini sanmıyorum," dedi. "Ama yanan bir kamış tarlasında kelimenin tam anlamıyla çapraz ateşe yakalandı. Böyle şeyler olur. Bu olaydan etkilenen tek aile biz değildik. O gün yaşanan trajedi."

"Ve böylece küçük kardeş sonuçlarla baş etmek zorunda kaldı," dedi Nash. "Yüce Tanrım. Kendimi birdenbire Rothewell'e yardım ederken buldum ama endişelenmeyin. Bunun uzun süreceğinden şüpheliyim."

"Hayır, nadiren öyle olur," dedi Xanthia gülerek. "O hayırseverlik aşıl原因an biri değil. Ama onu seviyorum. Biz... açıklanması zor bir şekilde yakınız."

Bir süre sessizlik içinde yediler. Xanthia bunu buldu son derece hoştu ve boşluğu aşağıdakilerle doldurma ihtiyacı hissetmiyordu

Gereksiz kelimeler. Nash zaman zaman ona bakıyor ve gülümsüyordu. Koyu renkli, alışılmadık gözleri bu akşam özellikle gizemli görünüyordu, sanki memleketinden ve ailesinden bahsetmek onda egzotik bir şeyler uyandırmıştı.

"Kokunu değiştirmişsin," dedi sonunda, ona bakarak. "Tanıştığımızda üzerinde bir parça amber yağı vardı."

Kesik siyah kaşları kalktı. "Ah, ama güzel bir kadın bana bundan hoşlanmadığını söyledi," diye açıkladı tabağına bir dilim daha biftek koyarken. "Umutsuzca peşinden koşmak istediğim güzel bir kadın. Ben de parfümcümden bunu karıştırmamasını istedim."

Xanthia onun sözlerinden etkilendi. Masadan kalktı ve daha fazla şarap koymak için büfeye gitti. Çok sevmiştii Hareket etme şekli, böylesine durgun, akıcı bir zarafetle - ve bu şekilde de sevişiyordu. Onu izlerken omurgasında tensel bir farkındalık titreşimi oluştu. Evet, bu gece onun kanında Bizans'ın kanının dolaştığına inanabilirdi.

damarlarını ya da gururlu duruşunun Moğol sürüsünden geldiğini gösterdiğini söyledi.

"Gözlerini annenden almış olmalısın." Kelimeleri düşünmeden ağzından kaçırdı.

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi ve sandalyesine döndü. "Ah, Evet," diye mırıldandı. "İngilizlerle asla karıştırılmayacak bir parçam daha."

Xanthia uzandı ve elini onun elinin üzerine koydu. "Kalbimi durduruyorlar," diye fısıldadı.

Yüz ifadesi yumuşadı. "Sadece bir iki ritim atlatmak istiyorum canım."

Xanthia sandalyesine yaslandı ve çatalını yere bıraktı. Adamın uzun ve zarif elinin kristal sürahiyi paylaştıkları bardağın üzerine koyuşunu izledi.

"Eğer çok ileri gitmiyorsam," dedi sessizce, "annen nasıl öldü?"

Egzotik gözler uzaklaştı. "Hiçbir zaman tam olarak emin olamadık," dedi sürahiyi sertçe yere bırakarak. "İngiltere'den ayrılmaya hazırlandığında, benden ona eşlik etmemi istedi.

Onu Danilovgrad'a götürmek istiyordum, yaşıma göre iri yarı bir gençtim ve seyahat etmeye alışkındım ama babam çok genç olduğumu söyledi. Bu yüzden Petar, babamın emirlerine karşı gelerek gitmekte ısrar etti. Ama birkaç gün içinde onlar da -ne diyordunuz? Çapraz ateş mi?"

Xanthia başını salladı.

"Bu Napolyon'un çapraz ateşiydi." Gözlerindeki acı apaçık ortadaydı. "Sanırım, Napolyon'un İspanya'yı dolaştılar ve belki de İtalya üzerinden geçtiler, ama başaramadılar. Hiçbir zaman kesin olarak bilemedik. Fransızlar şehri ele geçirdiğinde Barselona'da öldüler."

"Ne büyük bir trajedi," diye mırıldandı Xanthia.
"Barbados'ta savaş bizi pek etkilemedi."

"O zaman en azından bir açıdan şanslıydınız."

Xanthia onu dikkatle izledi. "Ona kızgın mıydın?" diye sordu. "Annene yani?"

Başını yukarı kaldırdı. "Bir annenin çocuklarını nasıl bırakıp gidebildiğini anlamıyorum," dedi sessizce. "Evet, Petar genç bir adamdı. Bir dereceye kadar kendi kararlarını Seçenekler. Ama biz burada ondan daha mutlu değildik. Yine de bizi eve götürmek için hiç çaba sarf etmedi."

Bizi eve götürmek için.

Belki de Kıta'yı hâlâ evi olarak görüyordu. De Vendenheim'ın bunu hiç tahmin etmediğini umuyordu. İçinden gelen bir dürtüyle masaya doğru eğildi ve elini onun elinin üzerine koydu.

"Nash, annenin ne yapmış olabileceğini bilemezsin. yapmaya çalıştım," dedi. "Annenle baban arasında neler yaşanmış olabileceğini kim bilebilir?"

Ona garip bir şekilde baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"İngiltere'de yasalar çok katı," dedi Xanthia. "Bir annenin çocuklarının nerede yaşayacağı, hatta kiminle yaşayacağı konusunda söz hakkı yoktur. Seni götürmeye çalışmış olması oldukça muhtemel. Belki de ona eşlik etmeni istemesi bir oyundu. Belki de asıl amacı seni İngilizlerden kurtarmaktı.

Toprak mı? Kardeşin kaç yaşındaydı?"

"On sekiz," dedi Nash içi boş bir sesle. "Askeri üniformasını çoktan satın almıştı."

"Demek çok daha gençtiniz," diye düşündü Xanthia. "Muhtemelen bu yüzden önce sana sordu. Seni uzaklaştırmak için."

Nash belli ki olaya hiç bu açıdan bakmamıştı. "Annem her zaman doğanın bir gücü gibi görünürdü," dedi. "O

çok gururluydu. Çok inatçı. Onun İngiltere'nin ya da herhangi bir ülkenin yasalarına bağlı olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Gururunun ve iradesinin burada pek bir önemi olmazdı," dedi Xanthia acımasızca. "Bir İngiliz markisinin oğlunu onun açık isteğine rağmen elinden almak mı? Bunu yapamazdı. Bu muhtemelen idamlık bir suçtur."

Nash bunu düşündü, sonra omuz silkti. "Artık pek bir şey fark etmiyor," dedi. "Ben buradayım. Ben Nash Markisi'yim ve unvanımın gerektirdiği görevleri en azından asgari düzeyde yerine getiriyorum."

Kadın adamın elini bıraktı ve başka bir şey söylemedi. Nash konuyu kapatmak istercesine meyve çeşitlerini toplamaya başladı. Özellikle lezzetli bir elma seçti, dilimledi ve ona bir dilim ikram etti.

"Nasıl biriydi, Zee, şu senin amcan?" diye sordu hafifçe. "Kardeşin gibi miydi? Sömürge mi?"

Xanthia güldü. "Kieran hakkında böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu bir ısırık elma yuttuktan sonra. "Hayır, amcam kibarca serseri denebilecek biriydi. Alışılmış bir ayyaştı, hem de şiddet yanlısı."

Nash yüzünü buruşturdu. "Senin için ne kadar korkunç, canım."

Xanthia gözlerini odanın karanlık derinliklerine dikti. "Yaşlandıkça ona daha merhametli bakmaya çalıştım," dedi biraz hüzünle. "Biz ona yüklendiğimizde neredeyse kırk yaşında bir bekardı. Onun korkunç ihmaline rağmen, çiftlik yeterince para harcadı onu rom, zar ve kadınlarda tutmak için. Hayatını olduğu gibi seviyordu."

"Seni geri gönderebilirdi," dedi Nash. "İstenmediğinizi ima etmektense bu daha iyi."

"İma mı?" dedi Xanthia. "İma falan yoktu. Bize bir sürü sümüklü, kokuşmuş köpek yavrusu derdi. Onu kızdırdığımızda kırbacını da hemen çekerdi. Ama bizi geri göndermedi. Sanırım Olivia Teyze onu bir şey."

"Tehdit mi etti?"

Xanthia omuz silkti. "İngiltere'de bir tür yasal sorun yaşamıştı. Her halükarda, biz hayatta kaldık. Ama amcam kurtulamadı; o Ondan sonra on yıldan az yaşadı. Kieran gülerek bize miras kalmanın dehşetinin onu öldürdüğünü söylerdi ama romdan öylesine zehirlenmişti ki devrilmesi on yılını aldı."

"Bu acımasız bir mizah türü."

"Kieran'ın sahip olduğu tek mizah türü bu," diye karşılık verdi Xanthia. "Her neyse, Luke unvanı ve Cheshire'daki mülkü miras aldı."

"Cheshire?"

"Merseyside'in altında bir ilçe."

Nash sıırttı. "Evet, Tony'nin öğretmeninin bana verdiği harita hâlâ bende," diye alay etti. "Ama Cheshire'ın Rothewell'in merkezi olduğunu bilmiyordum."

"Sanki farkında değilmiş gibi davranıyor," dedi Xanthia. "Zaten o zamanlar pek bir değeri yoktu, çünkü Amcam onu harabeye çevirmişti. Çiftlik kiraya verilmemişti. Üçümüze eşit olarak düştü."

"Anlıyorum," dedi Nash. "Peki işinize nasıl başladınız?"

"Nakliye mi?" dedi Xanthia. "Oh, onu Luke yaptı. Amcamın ölümünden birkaç yıl sonra, birkaç harap ticaret gemisine sahip olan bir kadınla evlendi ve Neville'inki başladı."

Nash kadehini kaldırarak şerefe dedi. "Peki sizi hemen zengin etti mi?"

"Aşağı yukarı," diye itiraf etti Xanthia. "Luke'un gemicilik işlerini yürütmesi ve Kieran'ın elinden geldiğince hızlı bir şekilde yeni değirmenler ve yeni araziler satın almasıyla, Amca'nın borçlarını ödememiz ve zenginleşmeye başlamamız uzun sürmedi."

"Hayır, kardeşiniz tembel birine benzemiyor," diye mırıldandı Nash. "Bugünlerde ne yapıyor?"

Xanthia omuz silkti ve başka tarafa baktı. "İçiyor ve geçmişte yaşıyor," dedi. "Onun hayatı, hiçbir zaman mutlu. Şimdi de değirmenleri ve şeker tarlalarını özlüyor. Ama Barbados'taki o yaşam tarzı artık yok. olmalı. Kieran bunu bilecek ve kabul edecek kadar akıllı. Batı Hint Adaları'ndaki pek çok kişi bunu yapmıyor."

"Hayatında hiç kadın yok mu?" diye sordu Nash. "Hiç evlenmedi mi?"

Xanthia başını salladı. "Bir zamanlar aşıkty, ama Çok kötü idare ettim," diye itiraf etti. "Ve şimdi sanırım sadece Christine var. O da Lord Sharpe'in üvey kız kardeşi. Bir ilişki yaşıyorlar - tabii buna gerçekten ilişki denebilirse."

Nash'in sert kaşları kalktı. "Ah, evet," diye mırıldandı. "Sevgili Bayan Ambrose."

"Onu tanıyor musun?"

Ona doğru tuhaf bir bakış fırlattı. "Londra'da bunu yapmayan çok az zengin adam vardır."

"Onu iyi tanıyor musun?" Xanthia açıklığa kavuşturdu. Nash, "Yeterince iyi," diyerek geçiştirdi.

"Onunla yattın mı?"

Nash ona alaycı bir tavırla baktı. "Zee, ben sana böyle sorular sordum mu?" diye sordu. "Bir liste yapmamı ister misin?"

isimler? Okumak için uzun bir zamanınız olacak, sizi temin ederim. Ve hayır, onunla hiç yatmadım."

Xanthia muzip bir gülümsemeyle sandalyesine geri yerleşti ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Evet, onu iyi tanıyorsun," diye mırıldandı. "Yemin ederim, şaşırmamalıyım. Bence o çok kötü bir kadın."

Nash metodik bir şekilde elmaları dilimliyor ve kaseye geri koyuyordu. "Sanırım bu sizin kötülük tanımınıza bağlı."

Xanthia komplocu bir tavırla yaklaştı. "Bayan Ambrose ve Kieran kulüplere birlikte gidiyorlar," diye fısıldadı. "Kaba saba Covent Garden'daki yerler. Hizmetçilerin bu konuda kıkırdadığını duydum."

Nash konuştuğunda sesi ölçülüydü. "Bayan Nash. Ambrose bazen bir hizmet sunuyor. diyelim," diye kabul etti. "Sıra dışı iştahları olan erkekler için bir hizmet." Xanthia gözlerinin açıldığını hissetti.

"Alışılmadık iştahlar mı?"

Nash tereddüt etti. "Bayan Ambrose'un tanıdığı insanlar var ve şehirdeki bazı evlere girebiliyor," dedi. "Erotik zevk evleri. Ve diyebiliriz ki, kendisi de açık ve liberal alışkanlıkları olan bir kadın."

"Ah," dedi Xanthia, şarabından bir yudum daha alarak. "Bu her şeyi açıklıyor."

Nash dilimlediği elmadan başını kaldırıp baktı. "Neyi açıklıyor?"

Xanthia bakışlarını kaçırdı. "Bir akşam Bayan Ambrose yemeğe geldi," dedi. "Ve eldivenlerini çıkardığında... kırmızı izler vardı. Bileklerinin etrafında yani. Bilezik takıyordu ama yakından bakan biri yine de görebilirdi."

Nash'in ifadesi değişti. "Eğer Bayan Ambrose'un ip yanıkları varsa, hayatım, o zaman birileri kontrolden çıkmış demektir," dedi. "Kısıtlama bir şeydir, ama-

"Öyle mi?"

Adam onu görmezden geldi. "Ama yaralar, diyelim ki Bayan Ambrose bile o kadar ahlaksız değil, benim bildiğim kadarıyla değil."

Xanthia kâsedden bir parça elma kopardı. "Bu meyveyi sakatlıyorsun, Nash," dedi. "Neredeyse bu tartışmanın seni rahatsız ettiği hissine kapılacaksın."

Hâlâ sakince dilimliyordu. "Bu tartışmanın sizin kulaklarınız için uygun olduğundan tam olarak emin değilim," diye onayladı.

Xanthia elma diliminin yarısını ısırđı. "Bridgetown gibi bir limanda kaç fahişe yaşıyor biliyor musun Nash? Ya da Wapping'de? Hayatım boyunca gördüğüm ve duyduğum şeyler hakkında bir fikrin var mı?"

"Düşündükçe ürperiyorum canım," diye cevap verdi. "Ama tartıştığımız şey... cinsel deneyimin nadir bir biçimi, iki sterline mal olan hızlı bir takla değil. Kolayca elde edilemeyen bir yetenek ve bu konuda oldukça yetenekli olan kadınlar ve erkekler oldukça yüksek bir fiyata sahip olabilirler. -eğer isterlerse."

"Bayan Ambrose istiyor mu?"

Nash yarı omuz silkti. "Bayan Ambrose her iki şekilde de seviyor," dedi.

"İki yönlü mü?"

"Boş ver, Zee," dedi. "Al, bir dilim daha ye."

Xanthia bir tane aldı. "Sence Kieran onunla ilişkiye girmeden önce onu bağlıyor mudur?" diye sorarak ısırđı. "Ya da belki kız ona yaramazlık yapıyordur? Belki de-evet, belki de onu sopalıyordur. Belki de sürtük bir mürebbiye gibi giyinir ve onun-

"Yüce Tanrım, Zee!" Saf bir öfkeyle ona baktı.
"Bilmediğimden eminim. Ayrıca, tam tersi olması daha muhtemel."

"Tam tersi mi?"

"Bayan Ambrose erkeklerini baskın sever."

Xanthia ortak şarap kadehinin üzerinden ona dikkatle baktı. "O zaman Bayan Ambrose doğru partneri seçmiş," diye cevap verdi. "Ayrıca, hangi kadın yatağında sıradan, hayal gücü olmayan bir erkek ister ki?"

Bu kez ona attığı bakış karanlık ve değerlendirciydi.

Xanthia gülümsedi. "Her halükarda, bazen ona bir şeyler söylediğini duyuyorum. Garip bir şekilde müstehcen şeyler - kimsenin dinlemediğini düşündüğünde."

"Bayan Ambrose ve kardeşiniz tehlikeli bir ikili oluşturuyor," dedi Nash.

Xanthia sandalyesinden kalkmış ve Nash'in arkasında dönmeye başlamıştı. "Tehlikeli bir çift olduğumuzu düşünüyor musun?" diye sordu ona, omzunun üzerinden eğilerek.

Başını kaldırıp ona baktı, bakışları şüpheliydi. "Şu anda, canım, bana tanıdığım en tehlikeli kadın gibi görünüyorsun."

Xanthia ellerini adamın omzunda ve göğsünde gezdirdi. Gömleğinin ince çimenleri yumuşaktı, ama altındaki kaslar sıcak ve sıkıydı. "Yakında gitmeliyim," dedi. Dilini hafifçe onun kulağının kabuğunda gezdirdi. "Ama o meyveyi ziyan etmekten nefret ediyorum. Neden yukarı çıkarmıyoruz?"

Sözünü sakınmadan ayağa kalktı ve masadaki kâseyi kapı.

Xanthia birkaç saat sonra Nash'in kucağında uyandı, Doygun ve durgun sevişmelerinden dolayı ağrıyordu. Meyveler gitmiş, ebegümeci yapraklarının çoğu solmuştu. Ona Nash'i hatırlatan sadece dolup taşan vazolar kalmıştı. Romantik bir jest.

Nash sırt üstü yatmış, derin derin nefes alıyordu. Saati merak etti. Geç, çok geç olduğundan emindi, ama lamba o kadar kısıktı ki, şöminenin üzerindeki saati göremiyordu. Büyük bir dikkatle kendini onun kollarından kurtardı ve yatağın kenarına oturdu. Saçlarını yüzünden çekti ve sandalyenin üzerine bıraktığı dağınık giysi yığınınına baktı. Hizmetçiler kıpırdamadan önce evde olması şarttı.

Bir gözü yatakta, giyindi, sonra iki mektubu dikkatle cebine soktu. Mektupları onun mektupluğunda bulmuştu. Pulları yoktu ve kararmış kıvrımları belki de çok uzaklara gitmiş olabileceklerini düşündürüyordu. Kadın Onları özlemeyeceğini ve yakında yerlerini doldurmak için bir fırsat bulacağını umuyordu.

Kütüphanede daha büyük bir masa daha görmüştü. Dışarı çıkarken ona da dikkatle bakacaktı. Nash'in masumiyetini kanıtlayacak bir şey çıkmazsa, o zaman iş bitmişti. İş bitmişti ve bunu Bay Kemble'a ilk fırsatta söyleyecekti. Arkasında.

Xanthia, de Vendenheim'a verdiği gizlilik yemini için pişmanlık duymaya başlamıştı. Bu noktada, verdiği şeref sözü Onu Nash'e gerçeği söylemekten alıkoyan tek şey, Hükümetin onun bir hain olduğundan şüphelendiğiydi. Yüce Tanrım, kulağa ne kadar korkunç geliyordu! Bu sözleri söylemeye kendini nasıl ikna edebilirdi? Peki karşılığında o ne diyecekti?

Başından beri Nash'in ilgisini çekmişti ve Lord de Vendenheim'ın gizli kapaklı işleri

sadece bu entrikayı alevlendirmeye yaradı. De Vendenheim'ın tarif ettiği kaos - İngiltere'nin ticaret yolları ve bunu takip edebilecek ekonomik yıkım onu derinden endişelendirmişti, evet. Ama belki de zihninin karanlık köşelerinde Nash'i aramak için bir bahane arıyordu.

Her halükarda, onun suçluluğuna dair şüphesi yavaş yavaş masumiyetine dair bir kesinliğe dönüşmüştü. Ve bir şekilde, Xanthia onun masumiyetinin kolayca kanıtlanacağına inanmaya başlamıştı - şimdi fark ediyordu ki Bu davanın karmaşıklığı. Acaba aptalca bir şekilde, de Vendenheim'a aklanacağı bir haber vereceğini ve onun da başka avlar peşinde koşmaya başlayacağını mı düşünmüştü? Lord Nash'e umutsuzca aşık olacağını kesinlikle hayal etmemişti.

Yüce Tanrım! Aşık olmuş muydu? Ona aşık olmuş muydu?

Xanthia gözlerini kapattı. Tanrım, ne kadar aptalmış. Ve kendini ne kadar pervasız bir entrikaya bulaştırmıştı.

Kapıdan çıkmadan önce omzunun üzerinden son bir kez bakmaktan kendini alamadı. Nash çarşafı bir bacağının üzerine atmıştı, ama geri kalanı tüm çıplaklığıyla görülebiliyordu.

Titrek lamba ışığında erkeksi ihtişamı. Adamın göğsünün sertçe inip kalkışını, yarı ereksiyon halindeki erkekliğini çevreleyen koyu renkli bukleleri ve zayıf yanaklarını gölgelemeye başlamış olan kirli sakallarını seçebiliyordu. Güzel, erkeksi bir erkekti ve Xanthia birden onu yatağına almayı seçtiği için minnettar oldu.

Yavaşça kapıyı kapattı ve merdivenlerden aşağıya doğru ilerledi. Aplikler uzun zaman önce sönmüştü ve kütüphanede her yer karanlıktı. Titreyen elleriyle okuma masalarından birinin üzerindeki lambayı yakmayı ve onu masaya taşımayı başardı. Yavaşça üst çekmeceyi açtı. Hiçbir şey kilitli değildi. Saçmalık

onu bir kez daha vurdu. Bir silah kaçakçısı ve bir hain masasını kilitlemeden bırakır mıydı?

Tabii ki hayır. Ama Xanthia aceleyle karıştırdı, Endişesini bastırdı ve ilgisini çekecek pek bir şey bulamadı.

Sekiz adet el oyunu borcu notunu da içeren, sallanıp duran bir iş yazışmaları yığını dışında. Ve bunların hiçbirisi saklı değildi, aksine masaüstündeki ahşap bir kutuya yığılmıştı.

Son çekmeceyi çıkarmak için eğilmişti ki, bir ışık huzmesi sessizce masanın üzerinden geçti. Kalbi boğazına düğümlenen Xanthia irkilerek ayağa kalktı ve kapı aralığında beliren parlaklığa karşı gözlerini kırıştırdı. "Xanthia?"

"Evet?" Çatlak çekmeceyi ayak parmağıyla kapattı. "Nash? Sen misin?"

Fildişi ipek sabahlığıyla masaya yaklaştı, lambasını havaya kaldırdı. "Xanthia, ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyorsun?" diye yankılandı. "Sana bir not yazıyorum. Ya da başka bir deyişle, size bir not yazacaktım - gitmem gerektiğini söylemek için. Eve. Ama mektup kağıdı yok gibi görünüyor."

Gözlerini onunkilerden ayırmayan Nash eğildi, sonra yavaşça üst çekmeceyi açtı. Bir yığın beyaz kâğıt lamba ışığında solgun bir şekilde parlıyordu.

"Oh!" dedi. "Oh, ne kadar aptalım. İşte burada."

Nash lambayı biraz sertçe yere bıraktı. Alev yüzüne ürkütücü gölgeler düşürdü, çenesini sertleştirdi ve Yüzünün çukurlarını vurgulayarak. "Xanthia," dedi sessizce. "Xanthia, bunu nasıl yaparsın?"

Mide bulantısı boğazında düğümlendi. "Şey, mektup kâğıdı olacağını düşünmüştüm," diye yalan söyledi. "Gerçekten, Nash."

"Paylaştığımız geceden sonra..." diye başladı. Sonra sözleri kesildi.

"Nash," dedi sertçe. "Nash, özür dilerim. Açıklayabilirim. Gerçekten."

"Bence en azından beni uyandırıp veda öpücüğü verebilirsin," dedi acı bir sesle.

"Seni öpmek için mi?"

"Ne düşünürdün hayatım, uyandığında beni eşsiz bir geceden sonra yatağınızda eksik Tutku mu?" diye sordu. "Şöyle der miydiniz: 'Ah, kütüphanede bir not bırakmış olabilir! Bu çok iyi olur!'" -Ve sonra yuvarlanıp uyumaya devam mı edersiniz?"

"Hayır." Ellerini kavuşturdu ve dudağını ısırdı.

Ellerini kadının üst kollarına koydu. "Xanthia, bu... bu sadece bir ilişki," dedi. "Bunu biliyorum. Ama bundan daha fazlası da var, değil mi? Aramızda bir dostluk yok mu? En azından?"

Onun kollarına atladı. "Evet, tabii ki var," dedi şakağını adamın güçlü omzuna dayayarak. Ama önce özel evraklarını karıştırmam gerekiyordu.

Yüce Tanrım, kulağa ne kadar korkunç geliyordu! Ne düşünüyordu? Ne tür bir insandı?

Geri çekildi ve gözlerinin onun sert, yakışıklı yüzünde gezinmesine izin verdi. "Nash, canım," dedi. "Bu Benim düşüncesizliğim. Sana tapıyorum. Bunu kanıtlayarak kendimi aptal durumuna düşürmedim mi? Ama senin seçebileceğin bir sürü kadın var. Elbette... elbette benim için uykularını kaçırmazsın?"

Adam kadının omuzlarını biraz sertçe tuttu. "Benim bir kadını var," dedi kabaca. Sonra sesinde bir duraksama oldu, sanki şimdi düşünüyormuş gibiydi. "Şu anda tek bir kadın var, o da sensin,

Zee. Ve bu... bu çok hoş ilişki devam ederken, başka kimse olmayacak. İkimiz için de. Anlaşıldı mı?"

"Evet lordum," dedi yumuşak bir sesle.

Başını eğdi, bir gözü kısıldı. "Ve eğer sen hiç
Bir daha böyle kaybolma, Zee, yardım et bana-"

Ağzını kendi ağzıyla kapatarak onun sözlerini kesti.

Dudakları birkaç kez ayrıldığında, "Yapmayacağım,"
dedi.

dakikalar sonra. "Söz veriyorum. Bir daha asla
yapmayacağım."

Geri çekildi, elini kaldırdı ve zarif, eski moda bir jestle
öptü. "Zee, benim için başka bir şey yapmanı istiyorum,"
dedi. "Yapar mısın?"

"Evet, sanırım her şeyi yaparım," dedi.

Adam gülümsedi. "Bu kolay bir şey."

"O zaman bunu kesinlikle yapacağım."

Nash bir an tereddüt etti. "Sadece bana adıyla hitap
etmeni istiyorum," dedi sonunda. "Sadece... Stefan. Artık
kimse demiyor, neredeyse hiç kimse. Ama arada bir bunu
duymak hoşuma gidiyor. Sanırım bana bu İngilizce
unvandan daha fazlası olduğumu hatırlatıyor."

Gülümsedi ve kollarını onun boynuna doladı. "O zaman
Stefan olsun," diye mırıldandı. "Şimdi benim için bir şey
yapmalısın."

"Herhangi bir şey."

"Bana tekrar iyi geceler öpücüğü ver... Stefan."

On Birinci Bölüm

Docklands'da Gut ve Barut

Vay, vay!" diye şarkı söyledi Kemble, Xanthia'nın evine girdiğinde.
ertesi sabah ofiste. "Görünüşe göre birileri geceyi geç geçirmiş."

Xanthia hoşgörölü bir ruh hali içinde değildi. Gareth zaten onun gözleri kararmış halinden sık sık söz etmişti. "Kıpırdama, başım ağrıyor," diye mırıldandı. "Bay Xanthia'yı gördün mü?
Lloyd aşağıda mı?"

"Batı Hindistan Rıhtımı'na doğru yola çıktık bile," dedi. sabahki postayı masasına bıraktı. "Şu erzakçıdan bir mektup daha almışsın. Tanrım, ama gittikçe sinirleniyor! Onunla ilgilenmemi ister misiniz?"

Xanthia ona şüpheli bir bakış attı. "Ona nasıl bakacaksın?"

Kemble masumca omuz silkti. "Neden, sadece medeni bir sohbet," diye cevap verdi. "Ne demek istediğimi sandınız?"

"Medeni bir sohbet!" Xanthia tiksintiyle çayını elinin tersiyle itti. "O alçağın ihtiyacı olan şey çizilip dörde bölünmek."

"Açıkkçası, bunun kalabalığı çekme eğiliminde olduğunu fark ettim." Kemble, Gareth'ın postasını yığından ayırıyordu. "Ama Stepney'de onun bileklerini ayak bileklerine bağlayıp Greenwich Reach'e atacak birkaç adam tanıyorum."

Xanthia kaşlarını çatı. "Kimse bu yemek faturasına takılmayacak."

"Sonra bileklerini ayak bileklerine bağlayıp onu çırılçıplak Pendershott Ana'nın hamamına atabilirler," diye önerdi kaşlarını sallayarak. "O adamların onunla işi bittiğinde bir hafta boyunca doğru düzgün yürüyemez."

Xanthia masasından başını kaldırdı. "İşte bu korkunç derecede cezbedici."

Kemble postayla işini bitirdi ve masasına döndü. "Pekâlâ, işimize bakalım," dedi sert bir sesle. "Nash ne dedi? Onun hakkında bir şeyler bulabildiniz mi?"

"Hiç mal yok, Bay Kemble." Xanthia eğildi ve çantasından çalınan mektupları çıkardı. "Bunlardan başka bir şey bulamadım ve onları da çıkaramıyorum."

İlk mektubu çevirip açtı. "Çok zeki biri," diye mırıldandı Kemble. "Konu ne hakkında yalan söylediğine gelince, muhtemelen çok dikkatlidir."

"Ya da çok masum," dedi Xanthia, huzursuzca ayağa kalkarak.

Kemble başını kaldırdı. "Pardon?"

Xanthia pencereye gitti ve Londra Havuzu'na baktı. "Bay Kemble, keşke hiç bu hale gelmeseydim. Bunların hiçbirine karışmadım," dedi. "Bunu gizli tutacağıma dair size asla şeref sözü vermemeliydim. Lord Nash neyle suçlandığını bilmeyi hak ediyor."

"Bayan Neville, ne diyorsunuz?"

Hayal kırıklığı içinde pencereden döndü. "Adamın masum olduğunu kabul etmemizin zamanı geldi," diye tersledi.

"Nash bu kaçakçılık işi hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bunu Lord de Vendenheim'a açıklar mısınız? O yoluna devam etmeli ve ima ve şüpheleriyle başka birinin adını lekelemeli."

"Canım benim!" Kemble mektuplarla kendini yelpazelemeye başladı. "Birileri biraz uykusuz kalmış."

"Hayır, birilerinin sabrı biraz taşmış." Xanthia şimdi elleri kalçalarında volta atıyordu. "Nash'in Carlow tüfeklerini yüklemeyi ve Kotor'a giden gemiye kaptanlık etmeyi teklif etmek dışında her şeyi yaptım. Size onun suçsuz olduğunu söylüyorum."

"Belki de sadece sana güvenmiyordur?" Kemble ikinci mektubu açmış ve göz gezdiriyordu.

"Oh, bana güveniyor," dedi Xanthia. "Adamda bir sokak kedisinin içgüdüleri var. Düşmanlarının kim olduğunu biliyor."

Kemble, "Ama yine de sizden şüphelenmiyor," dedi. "Kendi çatısı altında, hatta kendi çatısı içinde bir casus. Ama madem bu kadar zeki, neden Max'ın onu gözetlemesi için gönderdiği kadına, sana güveniyor?"

Xanthia suçluluk duygusunun kendisini ezdiğini hissetti. "Çünkü onun kötülüğünü istemiyorum, Bay Kemble," dedi. "Neredeyse en başından beri onun bu suçta masum olduğuna inandım."

"Ah, canım!" dedi Kemble usulca. "Küçük görevimiz tehlikeye girdi."

Yorgun bir şekilde ona baktı. "Hayır, hayır, bu konuda açık fikirli davrandım," dedi. "Tanrı biliyor ki Nash erdem timsali değil. Yunanlılara bir gemi dolusu tüfek satabilirdi - eğer böyle bir şey aklına gelseydi. Ama öyle bir şey olmadı."

Kemble bunu düşünüyor gibiydi. "Peki, şimdilik başka bir şey söylemeyin," diye yanıtladı mektupları ceketinin içine sokarken. "Bunları Whitehall'a götüreyim de adamlar bir göz atsınlar."

"Evet, bu lanet şeyler Rusça, değil mi?"

"Gerçekten de öyle," dedi Kemble. "Kuzeni Vladislav'dan mektuplar.
Gut hastalığından muzdarip ve çok keyifsiz."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Sanırım hiç gut hastası olmadın canım, yoksa sormazdın."

"Yani onları okuyabiliyor musun?"

"Oh, yeterince iyi," diye cevap verdi, elini savurarak küçümseyerek. "Ama satır aralarında ne yazdığını bilemeyiz. Belki de gut barut, top ya da başka bir tür kaçak malın şifresidir.

Casusların böyle binlerce numarası vardır. Peel bunları tüm incelikleri kavrayacak birine devredecektir."

Tam kapıya doğru yönelmişti ki Xanthia kolundan yakaladı. "Bir şey daha var Bay Kemble," dedi. "Burada çalışmanızla ilgili bu oyuna bir son vermek istiyorum. Lütfen Lord Vendenheim'a haber verin. Tehlikede değilim ve Lord Nash'i gözetlemeyi kesinlikle bitirdim."

"Ona söyleyeceğim," diye kabul etti Kemble. "Ama bundan hoşlanmayacaktır." "Yine de bununla başa çıkmak zorunda," dedi Xanthia.
Vicdan aydınlanması. "Sözümünden dönmeyeceğim. Şeref duyarım Bay Kemble, ama bundan sonra sadakatim Lord Nash'le olacak. De Vendenheim'a adil bir uyarıda bulunma nezaketini gösteriyorum."

"Çok cesursunuz Bayan Neville," dedi. "Umarım bu konuyu dikkatlice düşünmüşsünüzdür."

"Evet," diye karşılık verdi. "De Vendenheim size sorun çıkaracak mı?"

"Bana başka bir şey vermiyor," dedi Kemble.

"İyi o zaman. Sizinle birlikte bir not göndereceğim ve bunun benim kararım olduğunu açıkça belirteceğim."
Masasına gitti ve yazmaya başladı. "Ve o mektuplara gelince, Bay Kemble, siz

Onları alabilirsin ama bu öğleden sonra geri almalıyım."

Kemble ona kuşkuyla baktı. "Bu öğleden sonra mı?" diye yineledi. "Ama burada hükümetten söz ediyoruz, Bayan Neville. Formlar olacak. Prosedürler. Hatta belki bir ya da iki komite."

Xanthia ona ters ters baktı. "Kemble, onları geri almalıyım," diye ısrar etti. "Onları en geç gece yarısına kadar Berkeley Meydanı'na geri götürmelisin. Eğer yapamazsan, belki de Lord Nash'e nerede olduklarını ve nedenini söylemek zorunda hissederim kendimi."

Kemble tek kaşını kaldırdı. "Onları iade edecektiniz," dedi. "Nasıl? Ne zaman?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama içeri gireceğim. Girmek zorundayım." Ama sesi son hecede oldukça anlamlı bir şekilde kesildi.

Kemble onun diğer elini tuttu ve sıktı. "Ah, benim zavallı kızım," dedi. "Ah, sevgili Bayan Neville!"

"Ne?"

Ama Kemble sadece başını asık suratla sallıyordu. "Sen Gerçekten de sırlıslıkam aşıksınız, değil mi?" diye mırıldandı. "Lord Nash uygun bir şekilde masum. Sen deliler gibi aşıksın. Ve Max bütün bunların suçunu bana atacak!"

Öğleden sonra saat ikide Lord Nash hâlâ sabahlığıyla oturmuş, sabah kahvesini yudumluyordu. Bunun üçüncü potu olduğunu düşünüyordu ama tam olarak emin değildi. İlkinde

kendisi yapmayı başardı. Elbette bir gün önce hizmetkârlardan biri nazikçe fasulyeleri öğütmüş, tencereyi ocağın üzerine koymuş ve altına çirayı yerleştirmişti. Nash bile ateş yakabilecek kapasitede.

Ev bugün tuhaf bir şekilde boş görünüyordu. Nash nedenini bilmiyordu. Gibbons dışında bütün hizmetçiler öğlen vakti poker suratlı ve itaatkâr bir şekilde geri dönmüşlerdi. Gibbons, yokluğunda yapılmayanlar ve geride bırakılan dağınıklık üzerine epeyce yaygara kopardıktan sonra şimdi giyinme odasında oyalanıyordu. Gibbons'ın hemen süpürülmesini emrettiği ebegümeci yaprakları hâlâ yerde duruyordu.

Bırakın merakı coşsun. Nash'in dün gece yaşadıklarının bir ipucunu bile paylaşmaya niyeti yoktu. Gözlerini kapadı, sıcak kahve fincanını ellerinin arasına aldı ve tekrar yatağında çıplak yatan Xanthia'yı düşündü, saçlarında hibiskus yaprakları vardı. Bütün Akşam artık ona neredeyse uhrevi görünüyordu. Mekânın dışında bir zaman. Muhtemelen bir daha asla yakalayamayacağı bir ruh hali, bir dinginlik duygusu.

Yoksa olur muydu? Nash bir an için bunu düşündü. Xanthia onun cazibesine karşı bağışık değildi. Aslında ondan çok hoşlanıyor gibiydi ve ona verebileceği şeylerden ziyade kendisi için de. Tabii seksi saymazsak. Yine de, Xanthia ilk andan itibaren ona son derece rahatlatıcı bulduğu bir tür sessizlik getirmişti. Ama kelimenin tam anlamıyla sessiz bir kadın değildi. Hayır, hayat doluydu. Güzel ve kendinden emin. Nazik, ama aynı zamanda zeki ve-

Gibbons, Nash'in en iyi gece kıyafetlerini koluna takmış, neşeli bir melodi çalarak soyunma odasından çıktı - her zaman kötüye işarettir.

"Onlarla ne yapıyorsun?" Nash şüpheyle sordu.

"Güveleri kontrol ediyorum," diye cevap verdi uşak test edercesine. "Hatırlayacaksınız, önümüzdeki hafta Brierwood'a gidiyoruz."

"O teçhizatın içinde değil."

"Ama bir balo olacak," diye burnunu çekti Gibbons. "Bay Hayden-Worth'tan aldım. Dürüst olmak gerekirse, bana söylemeni bekleseydim herhangi bir şey-"

"Gelecek hafta," diye araya girdi Nash. "Gibbons, asıl önemli olan kelime bu."

"Ya güveler varsa?" diye meydan okudu uşak. "Yeni bir gece kıyafeti diktirmenin ne kadar süreceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Nash omuz silkti. "Orada bir yerde bir düzine daha olmalı," dedi kahvesini alırken. "Sadece eskilerden bir set çıkar."

Gibbons bir kez daha burnunu çekerek, "Uygun olmayabilirler," dedi. "Korkarım hiçbirimiz bir zamanlar olduğumuz gibi adamlar değiliz."

Nash kahvesini bıraktı ve sandalyesinde sertçe döndü. "Bu da ne demek oluyor şimdi?"

Gibbons belli belirsiz gülümsedi. "Neredeyse beş buçuk otuz yaşındasınız, efendim," dedi. "Her şey değişmeye ya da yayılmaya, hatta belki de sarkmaya başlıyor."

Nash sandalyesinden sıçrayarak, "Lanetleneneğim," dedi. Sabahlığı gevşetti ve çekiştirerek çıkardı.

"Gerçekten mi, lordum!" Gibbons gözlerini devirdi.

"Mezura!" Nash hırlayarak gömleğini çıkardı ve yere fırlattı. "Bana şu lanet mezurayı getirin!"

Gibbons içini çekti, soyunma odasına gitti ve avucunun içinde küçük bir yılan gibi kıvrılmış olan kasetle döndü.

Nash pantolonunun paçalarını gevşetti ve kollarını havaya kaldırdı. "Pekâlâ," dedi. "Ölçün."

"Efendim, bu gerçekten gerekli değil-"

"Hayır, vallahi, ölçün dedim."

Gibbons burnunu kırıştırdı ve ağır kurdeleyi Nash'in beline doladı.

"Ah-ha!" dedi Nash. "Otuz iki inç, değil mi?" "Tsk, tsk," dedi Gibbons.

"Ne?" Nash talep etti.

"Derler ki, bir erkeğin görme yetisi Git," dedi Gibbons kederle. "Bu kasette açıkça otuz üç yazıyor."

Nash dehşet içinde nefesini tuttu. "Yalan söylüyor olmalısın." Gözlerini kısarak baktı. Evet, Gibbons yalan söylüyordu. Kasette açıkça şöyle yazıyordu Otuz dört.

"Oh, Tanrım!" dedi Nash.

Gibbons yatıştırıcı bir tavırla, "Endişelenmeyin efendim," dedi. "Dehşet dolu soluğunuzdan önce saat üç buçuktu."

Ve bu Nash'in yeni gerçekliğinin başlangıcıydı.

Sonraki iki gününü bununla boğuşarak geçirdi - zaten yeni ortaya çıkan diğer tüm duygularının kolektif bataklığına saplanmışken. İki gün vicdan muhasebesi yaptı; hayatının amansızca değişmekte olduğu gerçeğini düşünmek için iki gün. Hoşgörüyü yoğrulmuş ve alışkanlıklarla katılaşmış bir adam için bu biraz fazlaydı. Ama gerçeklerden kaçış yoktu. Artık genç değildi, orta yaşa yaklaşıyordu. Onun Şakaklarında bir ya da iki tel gri vardı ve yıllardır giydiği pantolonu artık bir santim dar geliyordu. Kaybettiği gençliğine dönüp bakmak zorunda kaldığında, eğer bir şey başardıysa, ne başardığını merak etmeye başlamıştı.

Tüm bunların ötesinde, hayatında ilk kez aşık olduğu için çok korkuyordu. Ve umurunda değildi. Ya da daha doğrusu çok fazla umursuyordu ve bu konuda en ufak bir fikri bile yoktu.

ne yapacağını bilemiyordu. Gerçekten de son zamanlarda geceleri Xanthia'nın kışkırtıcı hayalleri tarafından rahatsız ediliyordu. Deneyimlemeye alışık olduğu türden ateşli gece düşleri değildi bunlar - gerçi birkaç tane de olsa Bunlar. Hayır, Xanthia'nın en kışkırtıcı imgeleri en sıradan - ve daha rahatsız edici- türden olanlardı. Xanthia büfesini karıştırıyor ve evindeymiş gibi görünüyor. Xanthia sabahlığıyla. Xanthia ona çatalından salatalık dilimleri yediriyor.

Evet. İşte oradaydı. Belki de tüm Londra'da aşık olabileceği tek kadına aşık olma şanssızlığını yaşamıştı. ona sahip olmayacaktı. Unvanı ve parası onun için hiçbir şey ifade etmiyordu, bundan kesinlikle emindi. Bununla birlikte, ikisinin de paylaştığı pek çok şey vardı. Daha az-mutlu bir çocukluk. O sürekli farklı olma, yabancı olma duygusu. Ve birbirlerine karşı içten bir sevgi beslediklerine inanıyordu. Şüphesiz bunlar üzerine bir şeyler inşa edilebilecek şeylerdi?

Xanthia'yla tutkulu buluşmasını takip eden üçüncü günde Nash kısa süre sonra Brierwood'da bekleneceğini fark etti. Tanrım, onu tekrar görmeden gitmekten ne kadar nefret ediyordu. Ne kadar tehlikeli olduklarını kabul etse bile, onun kaçak mektuplarından birini daha almayı umuyordu. Belki de bunun farkına varmıştır?

"Bu arada, lordum," dedi Gibbons, o sırada Nash'in boyun örtüsünü bitirirken, "Swann'dan bir mektup daha geldi," dedi.

Nash kaşlarını çattı. "Sanırım ondan mektup dışında bir şey almanın zamanı geldi."

Gibbons sanki hiç konuşmamış gibi davrandı. "Çok talihsiz bir haber," diye devam etti, kravatını son kez kabartarak. "Annesinin kulübesinin çatısından düşmüş."

Nash çenesini indirdi. "Düştü mü?" diye yineledi kuşkuyla. "Yüce Tanrım, bir iş adamının bir çatıda, herhangi birinin çatısında ne işi var?"

Gibbons sıkıca gülümsedi. "Hatırlayacaksınız ki, o Ama çatı fena halde akıyordu," dedi. "Bana kırığın kötü olmadığını söyledi ama-"

"Mola mı? Ne molası?"

"Omzundaki kırık," diye açıkladı uşak. "Peki, köprücük kemiği belki? Sanırım bu biraz daha az vahim bir durum. Her halükarda, bir hafta kadar ata ya da arabaya bindirilemez."

Nash, "Bay Swann ile yaşadığımız bu uzun mesafeli ilişkiden hoşlanmıyorum," diye yakındı. "Ona burada ihtiyacım var."

Gibbons, "Eminim, lordum, biliyorsunuzdur," dedi. "Ama posta arabası seyahat etmek için kaba, sefil bir yoldur. O mekanizmalar insanın sağlam kemiklerini yerinden oynatabilir."

"Biliyorum! Biliyorum!" Nash homurdandı. "Yaralandığı için çok üzgünüm. Ama masamın üzerinde korkunç bir yığın şey var. Dürüst olmak gerekirse, bunların yarısıyla ne yapılacağını unutmaya başladım."

Gibbons şefkatle gülümsedi. "Evet, aklınızda başka şeyler var, değil mi?" diye mırıldandı. "Bay Hayden-Worth ile Brierwood'a gitmemizi önerebilir miyim? Çok rahat ederiz, sanırım."

Bay Swann'ı rahatça eve götürecek iyi yaylı bir seyahat arabası."

"Oh, çok iyi," dedi Nash. "Zavallı şeytan! Mektubu nerede?"

"Mektubunuzda, lordum."

Nash aynada kendine son bir kez baktıktan sonra küçük masasına gitti. "Ona arabayı Cumartesi günü beklemesini söyleyeceğim," dedi. "Bu çok mu erken olur, sence-"

Gibbons yaklaştı. "Lordum?" diye mırıldandı. "Bir terslik mi var?"

Nash yazı makinesine döndü. "Gibbons, bu çekmecenin önüne sıkıştırılmış birkaç mektup vardı," dedi. "Kuzenim Vladislav'dan. Onlarda ne olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Gibbons başını salladı. "Hiçbir ipucu yok, efendim."

Nash kaşlarını çatı. "Gördünüz mü? Swann yokken işler bu hale geliyor."

"Önemli miydiler, lordum?"

Nash omuz silkti. "Pek sayılmaz," diye itiraf etti. "Ama o yaşlı ve gut hastası ve yakında ona uzun bir mektup borçlu olacağım."

Gibbons, "Mektupları size hatırlatmak için miydi?" dedi. "Hiç korkmayın efendim. Unutmanıza izin vermeyeceğim."

"Teşekkür ederim Gibbons," dedi ciddiyetle. "Buna gerçekten minnettar olurum."

Kapının yanından gelen bir ses ikisinin de arkasını dönmesine neden oldu.

Uşak Vernon eşikte durdu. "Lordum, aşağıda bir ziyaretçi var," dedi. "Wescot adında genç bir adam."

"Wescot? Wescot! Oh, kahretsin!" Nash saatini çıkardı. "Vernon, bir saat içinde üvey kardeşimle White'ın yerinde buluşacağım. Bu adam ne istiyor? Söyledi mi?"

"Hayır, lordum." Vernon tedirgin bir şekilde ağırlığını kaydır. "Ama iyi görünmüyor."

"İyi değil misin?"

"Sanki... şey, sanki ağlıyormuş gibi, lordum."

"Ağlıyor musun?" Nash'in yapmak isteyeceği son şey, meşhur ağlak Wescot'lardan biriyle bir dakika daha geçirmekti. Gözlerini göğe doğru devirdi. "Biliyor musun Vernon, eğer bu Tanrı'nın bana kumarı bırakmamı söyleme şekliyse, işe yarayabilir," dedi.

"Sadece on dakikanızı istiyor efendim," diye cevap verdi uşak. "Gerçekten de iyi görünmüyor."

Nash kuru bir sesle, "Evet, iyi değil," dedi. "Bunu anladım. İyi, Vernon. Onu kütüphaneye götür ve çay ve belki de her ihtimale karşı biraz daha güçlendirici bir şeyler getir."

Nash, Vernon'u alt katta takip etti. Bir süre sonra Matthew Wescot kütüphaneye girdi. Kırsal kesimden fırçalanmış yanakları, yüzüne yayılan ölüm solgunluğu vardı ve yeni tıraş olmamıştı. Evet, süngerci evinden yeni çıkmış gibi görünüyor.

Nash elini uzattı ama selamlaması soğuktu. Adam buraya değerimeninin çocuğu devredilmesi konusunda tartışmaya geldiyse, yakında pişman olacaktı.

"Size teşekkür etmeye geldim Lord Nash," dedi Wescot ellerini indirir indirmez.

"Oturun," diye teklif etti Marki. "Ne için bana teşekkür etmeye geldiniz?"

"Anna'ya gösterdiğin nezaket için." Wescot kanepenin kenarına yerleşti, her an yeniden ayağa kalkacakmış gibi görünüyordu. "Anna, karım. Geçen hafta geç saatlerde sizi aradı."

Nash hâlâ ayaktaıdı. "Hatırlıyorum," dedi. "Ve gelmene gerek yoktu. Karınıza verdiğim sözü tutacağım."

Wescot başını kaldırdı ve kendini toparlamayı başardı. "Hayır, gerek yok," dedi yumuşak bir sesle. "Bugün buraya bu yüzden geldim, görüyorsunuz."

"Hayır, anlamıyorum," dedi Nash sert bir sesle. "Eğer benden değirmeni size geri vermemi istiyorsanız, korkarım bunu yapamam. yüz-"

"Hayır!" diye bağırdı Bay Wescot sertçe. "Tanrım hayır! Teklifiniz hak ettiğimden çok daha cömertti. Ama... ama korkarım sonuçta bir çocuk olmayacak."

"Çocuk olmayacak mı?" dedi Nash.

"Anna hastalandı," diye fısıldadı Bay Wescot. "Elbette bu tamamen benim hatam. Sahip olduğumuz her şeyi kumarda kaybetmemiş olsaydım, beni hastaneye götürdükleri anda yağmurun ve sisin içinde kaybolma ihtiyacı hissetmezdi. süngerci evi."

Yüce Tanrım. Nash, karısının içinde nasıl titrediğini hatırladı.

nemli pelerini kapısının eşiğindeydi. Kız için belli belirsiz endişelenmişti - onu bir taksiyle eve gönderecek kadar endişelenmişti. Şimdi ona sıcak bir tuğla bulmayı ya da konyak içirmeyi diliyordu.

Tam o anda Vernon, üzerine ihtiyatlı bir şekilde o içkiden bir sürahi koyduğu çay tepsiyle içeri girdi. Wescot bir kadehe ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Ama Nash hâlâ karısını düşünüyordu. "Yani o... bebeği mi kaybetti?" dedi. "Bunu mu demek istiyorsun?"

"Evet, ateşten. Zavallı vücudunu dayanamayacağı kadar zorlamış, ya da ebe öyle söyledi." Wescot cebinden bir mendil çıkardı ve içine korna çaldı. "Ama sana teşekkür ederim Nash, ona bir taksi kiraladığın ve Onu Harold'a göndermen çok mantıklı. Sen bunu yapmasaydın muhtemelen Anna'yı da kaybedecektim."

"Onu kaybettin mi?" Nash garip bir şekilde uyuşmuş hissediyordu. "Korkunç derecede hasta olmalıydı."

Wescot başını salladı. "Son iki gündür ölümün eşiğinde," dedi. "Sabaha kadar yaşayacağına inanmıyorlardı."

bu sabah saatlerinde. Sonra ateşi düştü, Tanrı'ya şükür. Ama biz... biz ona çocuktan bahsetmedik."

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı. "Bebek - neredeyse doğmak üzereydi, değil mi?"

"Evet, çok güzel bir çocuk," dedi Wescot hüzünle. "Adını Anna'nın kuzeninin adı olan Harold koyduk. Hayatta kalması için dua ettik, ama şans-" Wescot burada hıçkırıklara boğuldu.

Nash oturdu ve konyak dolu çay fincanlarından birini karıştırdı. "Bundan bir yudum alsan iyi olur, eski dostum," dedi. "Kendine gelmelisin. Ağlamanın karına bir faydası olmaz."

Wescot başını salladı, nefesini tuttu ve içti. "Haklısın elbette," dedi. "Ama ben de 'şansı yaver gitmedi' demek üzereydim."

"Öyle olmadıklarını söyleyebilirim."

"Ama bu kelimedeki korkunç ironiyi görmüyor musunuz Lord Nash?" diye sordu ağlamaklı bir sesle. "İhtimal mi? Yemin ederim, bu kelimeyi bir daha duymazsam minnettar olacağım. Oyun oynamak için ne midem ne de servetim olduğunu öğrendim."

Nash sandalyesine geri kaydı. "Pek de tavsiye edebileceğim bir hayat değil," dedi. Sonra bir anda bunu gerçekten kastettiğini fark etti. "Başka insanların zayıflıkları üzerine kurulmuş bir hayat bu," diye devam etti. "Zayıflıkların sana çok zarar verdi Wescot ve karını çok tehlikeli bir duruma soktu. Şimdi o güçlü olduğunda sen de güçlü olmalısın. yapamam."

Wescot sulu bir gülümsemeye karşılık verdi. "Sözünü sakınan bir adam değilsiniz, değil mi?"

"Bunun sana ne yararı olacak?" diye sordu Nash dürüstçe. "Tam bir karmaşa içindesin."

"Hayır, lordum, değilim." Wescot aniden ayağa kalktı ve Nash de onu izledi. "Ben dünyadaki en şanslı adamım, çünkü hâlâ karıma sahibim," diye devam etti ciddiyetle. "Onun için ağlıyorum Lord Nash, kendim için değil. Ama eninde sonunda başka çocuklarımız da olacak. Bunu duymaya hazır olduğunda ona söyleyeceğim."

"Çok akıllıca," diye mırıldandı Nash. "Ve tüm çelimsiz görünümüne rağmen, karınız metanet ya da akıldan yoksun değil. Gelecekte onun tavsiyelerine kulak vererseniz iyi edersiniz."

Wescot elini uzattı. "Teşekkür ederim Lord Nash," dedi. "Edeceğim. Şimdi izin vererseniz, Anna'nın yatağının yanına dönsem iyi olacak."

Kapıya doğru gitmeye başladılar. Wescot gerçekten de gitmeye hevesli görünüyordu. "Şimdi ne olacak?" diye sordu Nash. "Karın yeterince iyileştiğinde Yorkshire'a dönecek misin?"

Wescot utangaç görünüyordu. "Hayır, geri dönmeye ve babamın gazabına uğramaya cesaret edemem," dedi. "Yapacağımdan korkuyordu değirmenle ilgili aptalca bir şey yaptı ve ben de onu haklı çıkardığım için utanıyorum."

Nash kaşlarını çattı. "O zaman buradan nereye gideceksin?"

"Spitalfields'a dönüyoruz." Wescot belli belirsiz gülümsedi. "Harold çok nazik bir şekilde beni manava götürmeyi teklif etti. ve bunun için derinden minnettarım."

Manavın işi mi? Aman Tanrım! Nash uzun bir süre burnunun kenarını sıktı, Wescot ona tuhaf tuhaf baktı. Nash burnunu bıraktı. "Bir dakika bekle," dedi.

Masaya gitti, Swann'ın uzun süreli yokluğu için aniden minnettar oldu. Pişman olabileceğini bildiğinden, kâğıt yığınının çılgınca karıştırdı, ta ki yarı yolda Wescot'un notunu bulana kadar. Onu kaptı ve

kapıya döndü. "İşte," dedi ve genç adama uzattı.

Wescot kuşkuyla yere baktı. "Hayır," dedi kararlılıkla. "Hayır, bunu istemiyorum."

"Umarım yapmazsınız," dedi Nash. "Bu gerçek bir pişmanlık işareti olur."

Wescot, çenesini inatçı bir şekilde gererek bu kâğıdı Nash'in ceketinin cebine soktu.

Nash onu tekrar çıkardı. "Al bunu," dedi daha sakın bir sesle. "Karın için al. İkinci kez gururlu bir aptal olma, Wescot. Hayatını bir bakkalın karısı olarak geçirmesini mi istiyorsun, oysa onun bir şeyleri hak ettiğini çok iyi biliyorsun. daha iyi mi?"

Wescot başını öne eğdi.

"Al," dedi Nash tekrar. "Anna için al. Ama bir daha işi berbat edersen, Wescot, seni seve seve yakalar ve canına okurum, eğer kendini daha iyi hissedeceksen."

"Şey... daha doğrusu öyle." Wescot kağıda bir göz attı, sonra Nash'in uzattığı elden aldı. "Teşekkür ederim, efendim. Anna size teşekkür ediyor. Bunu bir daha berbat etmeyeceğim. Söz veriyorum."

Nash, kalbinde korkunç bir batma hissiyle onun gidişini izledi. Zavallı, zavallı kız. O kadar kırılgan ve güzeldi ki... Ve onu terk ettiğinde o kadar umut doluydu ki. Yüce Tanrım, ne kadar ölümcül bir

Küçük bir hata -küçük bir muhakeme hatası- insanın mutluluğuna zarar verebilir. Ve hayatın ne kadar kısa olabileceğini. O

Anna Wescot için yas tutarken kendisi ve boşa geçen günleri için de yas tutuyordu.

Ama daha fazla israf etmesine gerek yoktu ya da en azından onlardan geriye kalanlarla değerli bir şey yapabilirdi. Elbette bu şeyin ne olması gerektiğini biliyordu. Üzerine bir kova soğuk su dökülmüş gibi net bir şekilde aklına geldi.

birinin kafası. Xanthia Neville'le evlenmek ya da en azından onunla evlenmeye çalışmak istiyordu.

Yüce Tanrım. Bu çılgınlıktı.

Bunu düşünse iyi olacaktı. Kanepeye oturdu ve ikinci bir çay fincanı konyak doldurdu. Hatırladığı kadar yavan değildi. İhtiyatlı bir şekilde sürahiye baktı. Acısına son vermeye yetecek kadar kalmış olabilir. Ve belki de uyandığında bu garip dürtü ortadan kalkmış olacaktı.

Hayır. Hayır, olmazdı. Çünkü bu bir dürtü değildi. Yavaş yavaş ona doğru yaklaşan bir kesinlikti. ve birkaç gündür istikrarlı bir şekilde. Bir şişenin dibi onu gizleyemezdi. Ayrıca, endişelenecek neyi vardı ki? kişisel aşağılanma dışında? Xanthia Neville onu kabul etmeyecekti ve aklında bunun tüm nedenleri vardı. Ama en anlamlı neden, Xanthia'nın ona sunabileceği çok az şeyi çoktan reddetmiş olmasıydı.

O zaman hayatınızda ne yapmayı tercih edersiniz, Bayan Neville mi? Bir keresinde ona sormuştu. Taşraya çekilip bir sürü çocuk yetiştirmek, belki?

Hayır, diye cevap vermişti. Hayır, Lord Nash, ben zaten hayatımda istediğimi yapıyorum.

Ve bu hayattan zevk alıyordu. Bunu, işinden ve çalışmasından bahsederken gözlerinin ışıldamasından anlayabiliyordu.

Ama onunla birlikteyken de gözleri parlıyordu. Ve ona hayran olduğunu itiraf etmişti. Titriyordu onunla sevişirken zevk alıyordu. Ve evet, ondan hoşlanıyordu. Yani muhtemelen onu tamamen kaybetmek söz konusu değildi. Zavallı Wescot'un karşılaştığı gibi bir dehşet değildi bu. Hayır, Xanthia'yı elinde tutabilirdi, diye düşündü, en azından onu yatağında tutabilirdi. Ta ki birinin şüpheleri alevlenene ve Xanthia seçim yapmak zorunda kalana kadar.

Bu yeterli miydi? Eğer zamanını beklerse Onu mu? Nash konyağa baktı ve başını salladı. Yani ona tek bir seçenek kalmıştı ve bu da ince bir kamıştı. Xanthia bir iş kadınıydı ve Tanıdığı tüm işadamları gibi anlaşma sanatını iyi biliyordu. Bu yüzden ona daha iyi bir şey teklif etmeliydi. Neville Shipping kadar başarılı olabileceği ve yönetebileceği bir şey.

Brierwood. İngiltere'deki en iyi mülklerden biriydi ve potansiyel olarak en kârlı olanıydı. Binlerce ve binlerce dönümlük verimli tarım arazileri ve kerestelik ağaçlar. Yarım düzine köy. İki mil kanal cephesi. Bir tebeşir madeni. Bir kömür madeni. Tahıl değirmenleri. Bir taş ocağı. Parmaklarının ucunda bir servet, eğer ona dokunmaya zahmet etseydi. Bunun yerine, madenin, bir tebeşir işçisinin himayesi altında yaşlı emlakçı, vicdanını rahatlatırken Bir gün tüm bu karmaşanın uzak bir kuzene, yani onu umursayacak birine geçeceğini düşünerek kendini rahatlattı. Bunun yerine, Brierwood Xanthia'nın olabilirdi. Yönetmek, inşa etmek ve nihayetinde çocuklarına bırakmak için.

Ya da... eski işine devam edebilir.

Toplumun karısı hakkında ne düşündüğü umurunda mıydı?

Şey, hayır. Almack'taki o kindar balıkçılar lanet kapıları suratına çarpana kadar Wapping'e gidebilirdi - zaten oraya hiç gitmemişti ve Xanthia ile uzun zaman önce girdiği bahse rağmen gitmeyecekti.

Yine de Brierwood bir adamın koluna takabileceği en iyi kozlardan biriydi. Ancak onu ikna etmek biraz zaman alacak ve hassas manevralar gerektirecekti. Aslında en iyisi, cazibeyi burnunun dibinde sallayarak işe başlamakti.

Nash konyağı itti ve merdivenlere yöneldi. "Gibbons!" diye bağırdı merdiven boşluğunda. "Gibbons, benim

izmelerim ve en iyi binici ceketim!"

Gibbons onu kapıda karşıladı, parmağının ucunda bir palto asılıydı.

"Kahverengi olmaz," diye bağırdı. "Bu sahip olduğum en sıkıcı paçavra. Koyu maviyi getir-oh, ve yeni bir gömlek."

Gibbons itaatkâr bir şekilde tekrar soyunma odasına döndü. Adamın çenesini ne zaman kapalı tutması gerektiğini bilme konusunda şaşırtıcı bir yeteneğı vardı. Paltodan sonra, karar verilmesi gereken botlar vardı. Ve sonra Nash kravatının biraz fazla cansız olduğuna karar verdi. Ama sonunda, giyinmiş, en iyi atı mews'den getirilmiş ve Lord Nash geleceğinin peşine düşmüştü.

Birkaç dakika sonra kendini Lord Rothewell'in çalışma odasına kapanmış, aptal ve biraz da sinirli hissederken buldu. Xanthia evde değildi. Aksini nasıl düşünmüştü ki? Xanthia, tanıdığı diğer kadınlar gibi öğlen kalkar ve ondan sonra pek bir şey yapmazdı. Xanthia'nın yapması gereken bir işi vardı. Ama hizmetçisi Lord Rothewell'in geldiğini ve onu ağırlamaktan mutluluk duyacağını bildirdi.

Ancak Nash, beyefendinin kendisini görünce mutlu kelimesini sorguladı. Rothewell her zamanki kararlı adımlarıyla içeri girdi, ancak gözleri kan çanağına dönmüştü ve bronzlaşmış yüzü kibarca bitkin olarak tanımlanabilirdi.

"İyi günler, Nash," dedi baron, büfeye giderek. "Bir içki alır mısınız?"

"Hayır, teşekkür ederim, benim için çok erken," dedi. "Bir ya da iki saattir ayaktayım."

"Ah, ben de henüz yatmadım," dedi baron, elinde bir kadeh konyakla masasına dönerek. "Otur, Nash. Bunun sosyal bir görüşme olduğunu sanmıyorum?"

Nash merakla ona baktı. "Başka ne tür bir çağrı olabilir ki?"

Rothewell tereddüt etti, sonra belli belirsiz gülümsedi. "Kim bilir," diye mırıldandı belli belirsiz. "Tahmin etmiştim ama neyse. Sizi buraya getiren nedir?"

"Açıkkçası hem sizi hem de kız kardeşinizi ziyarete geldim," diye itiraf etti. "Muhtemelen evde olmayacağını unutmuşum."

Rothewell brendisini bıraktı. "Hayır, sevgili dostum, bunun için sabahın köründe kalkmalısın."

Nash bir anda ne diyeceğini bilemez hale gelmişti. Daha önce hiç
Bu kadar küçük görünen bir şey çok önemliydi ve Lord Rothewell'den bir şey istemekten nefret ediyordu. Ama yine de sormalıydı. "Hafta sonunda bir ev partisi veriyorum." Sesi şaşırtıcı derecede sakindi, belli belirsiz sıkılmıştı. "Parti güney Hampshire'daki malikânemde. Biraz geç olduğunu biliyorum ama merak ettim de... şey, sen ve kız kardeşin bize katılmak istemez misiniz?"

Rothewell'in ifadesi okunamazdı. "Birbirimizi çok az tanıyoruz Lord Nash."

"Açık konuşayım, Rothewell," dedi. "Kız kardeşinin gelmesini isterdim, sanırım onu böyle bir şey isteyecek kadar iyi tanıyorum. Ama bence yalnız gelmemeli. Bu yakışsız olur, özellikle de benim... benim itibarım düşünüldüğünde."

Rothewell masasının üzerindeki çeşitli nesnelerle oynamaya başlamıştı. "Sana teşekkür ederim Nash, kız kardeşimin iyi adını en önemli kaygın haline getirdiğin için," dedi sessizce. "Hatırlatmama izin verin, bir süre önce ona kur yapmak için izin istemiştiniz. I cesaretini kırdı. O da aynı fikirdeydi. Sizin hakkınızdaki düşüncelerinin değişmiş olabileceğini ummak için bir nedeniniz var mı?"

"Hayır, ama karşılaştığımız kısa zamanlarda onun arkadaşlığından hoşlandım," dedi Nash. "Bence Londra'dan bir ya da iki günlüğüne uzaklaşmak ona iyi gelecektir. Biz

Üvey annemin doğum gününü kutlamak için parti veriyordum.

Ve Bayan Neville'in tanışmasını istediğim iki genç kız kardeşim var."

"Bu ciddi bir işe benziyor," diye mırıldandı baron. Nash,

"Hayır, sizi temin ederim ki tamamen zevk," dedi. obtusity. "Bir akşam yemeği partisi olacak, biraz dans ve... ve bir piknik, sanırım. Konukların çoğu Cumartesi gününe kadar gelmeyecek. Ama sen ve kız kardeşin bir ya da iki gün erken gelebilirseniz, bunu kişisel bir iyilik olarak kabul ederim - Perşembe olabilir mi?"

Rothewell oynamakta olduğu kalemi bir kenara bıraktı ve bir çift delici gözünü Nash'in gözlerine dikti. "Teşekkür ederim, Lordum

Nash," dedi yumuşak bir sesle. "Kız kardeşimin bu konudaki isteklerini öğrenmeye çalışacağım. Ama size karşı dürüst olmak gerekirse, belki de pozisyonumu netleştirmeliyim?"

"Elbette.

"Xanthia benim için dünyadaki en değerli şey," dedi Rothewell sessizce. "Senin gerçek amacını bilemem. bu daveti yapıyorum, Nash. Ama eğer kız kardeşimin sevgisiyle oynarsan -kalbinin kırılmasına, hatta serçe parmağındaki küçük tırnağın bile kırılmasına neden olursan- seni hasat zamanındaki bir domuz gibi deşerim."

Nash kolay kolay korkmazdı ama üzerine hafif bir ürperti çöktüğünü hissetti.

Rothewell gülümsedi. "Peki, bunu göz önünde bulundurarak, Nash, davetini geri çekmek ister misin?"

"Hiç de değil."

"Gerçekten de," diye mırıldandı Lord Rothewell. Brendisinden bir yudum daha aldı. "O halde tek yapmamız gereken Lord Sharpe'ın planlarını belirlemek. Bildiğiniz gibi, Xanthia Leydi Louisa'ya eşlik ediyor."

Nash bakışlarını sert ve sabit tuttu. "Bence kız kardeşin kendine ait bir sosyal hayatı hak ediyor, Rothewell," dedi. "Belki de bununla sen ilgilenmelisin?"

Rothewell'in yüzünde karanlık bir duygu belirdi, sonra rahatladı. "Evet, belki de öyle yapmalıyım," dedi sessizce. "Her halükârda, kız kardeşim saat beşten sonra eve dönecek. Cesaret. Cevabımızı hemen göndereceğim."

Nash ayağa kalktı. Rothewell'e belki de onu karşıladığından daha az coşkuyla teşekkür etti ve yanından ayrıldı.

Konuğunun ayrılmasının ardından Lord Rothewell ve nimet arkadaşı konyak kadehi bir süre çalışma odasının zemininde volta attılar. Otuz dakika kadar geçtikten sonra masasına gitti ve en iyi mektup kâğıdının bir sayfasına geniş, kararlı vuruşlarla birkaç cümle yazdı. Sonra zile gitti ve Trammel'i çağırdı.

"Koçumun Suffolk'a yolculuk için hazır olmasını dilerdim" dedi.

"Evet, lordum," dedi hizmetçi. "Coupé'yi mi yoksa seyahat arabasını mı alacaksınız?"

"Coupé ama ben onunla gitmiyorum," diye cevap verdi. "Perşembe günü büyük arabaya kendim ihtiyacım olacak."

"Pekâlâ lordum," dedi uşak. "Ama coupé nereye gidecek?"

"Teyzemin evine," diye cevap verdi. "Bu mektubun üzerine Leydi Bledsoe'nun adresini yazdım. Arabacının mektubu ona bizzat teslim etmesini istiyorum. Teyzem toparlanırken onu bekleyecek, sonra da hanımefendiyi kızının Grosvenor Sokağı'ndaki evine götürecektir."

"Leydi Sharpe'ın evine mi, lordum?"

"Evet," dedi Rothewell memnuniyetle. "Leydi Sharpe'in evine."

"Ama... ama ya işbirliği yapmazsa lordum?" diye sordu Trammel.

"Bence yapacak," diye mırıldandı, konyağını tekrar eline alarak. "Evet, sanırım bu kez Olivia Teyze bencilce davranmak yerine doğru olanı yapacak."

On İkinci Bölüm

Hampshire'da Bir Buluşma

Xanthia başını kardeşinin özenle döşenmiş seyahat arabasının camına yasladı ve Old Basing'in beyaz badanalı evlerinin uçarak geçişini izledi. Ne yazık ki, arabanın sarsıcı hareketi çok fazla geldi. Xanthia tekrar doğruldu ve öteki dünyaya odaklanmaya çalıştı. Bu zordu, çünkü sabırsızlıkla yanıyordu -Ve merakla.

Nash'in yatağından ayrıldığı sabah ile Nash'in beklenmedik bir şekilde Berkeley Meydanı'na geldiği öğleden sonra arasında üç gün geçmişti. Tam bir ıstırapla geçen üç gün. Üç gün boyunca işine ya da önemli olan başka bir şeye odaklanamadı. Her şey yolunda gitmişti, Louisa'ya bir baloda, bir çayda ve iki müzikalde eşlik etti. Yine de kiminle sohbet ettiğini ya da ne giydiğini söyleyemezdi. Wapping'deki günleri bile bulanık geçmişti. Her şey, bir sonraki nefesi de dahil, Nash'in bir sonraki hamlesini -eğer bir hamle olacaksa- bekleyen ipeksi bir ipliğe asılmış gibiydi.

Hareket etmişti. Şimdi de onun evine doğru gidiyordu. Hem de gecenin köründe, bir peçenin ardına gizlenerek değil, davetli bir misafir olarak. Üvey annesinin doğum gününe parti. İnsanın sadece en yakın ve en önemli arkadaşlarını davet edeceği türden bir ilişki gibi görünüyordu. Nash ona bu kadar saygı duyuyor muydu? Kardeşini çok az tanıdığı kesindi. Ne var ki Kieran gitmeleri konusunda ısrar etmişti; kız düşündükçe bu gerçekten de çok tuhaf geliyordu. O

tüm ayarlamaları yapmıştı. Olivia Teyze'ye bir şeyler yazmıştı ama tam olarak ne olduğunu söylemedi. Ve bugün Brierwood'a varacaklardı.

Şimdiden beş saattir yoldaydılar ama Nash'e hiç yaklaşmamışlar gibi hissediyorlardı. Xanthia ve yine de bir tür korkuyla doluydu. Acaba Nash, aynı kişi gibi görünecek miydi? Diğer insanlarla birlikte? Üvey annesi nasıl olurdu? Ya da kız kardeşleri? Ondan hoşlanırlar mıydı? Fark eder miydi? Tanrım, insanlar kur yaptıklarını söyler miydi?

Her şey çok fazlaydı. Xanthia tekrar pencereye yaslandı, dikkatini dağıtacak bir şeyler arıyordu. Uzakta, neredeyse bulutsuz bir gökyüzüne karşı bodur gri kulesiyle eski bir kilise görebiliyordu. Geniş kemerli kapıdan iyi giyimli adamlar çıkıyordu ve onların ötesinde, kilise avlusunda iki beyefendi bahçe kapısını açmış bekliyordu. Yeşil yamaçtan aşağıya, tabutu omuzlarında taşıyan tabut taşıyıcılarına kederle bakıyorlardı. Bir cenaze töreni o zaman. Kieran'ın arabacısı çoktan ölümlere saygı için yavaşladı.

"Üzgün görünüyorsun, Zee." Ağabeyi yanında getirdiği dergilerden birini dalgın dalgın karıştırıyordu. "Umarım bu yolculukta ısrar etmekle hata yapmamışımdır?"

Kadın belli belirsiz gülümsedi. "Hayır, bir cenaze vardı," dedi pencereyi işaret ederek. "Bu yüzden yavaşladık."

"Ah." Kieran daha iyi görebilmek için başını eğdi ama kilise avlusu uzakta gözden kayboluyordu. "Yine de son bir saattir sabırsız bir çocuk gibi kıvranıp duruyorsun," dedi. "Bana eski günleri hatırlatıyor, Luke bizi giydirip kuşandırır ve Pazar ayinleri için Bridgetown'a sürüklerdi - sanırım bir ebeveyn olmaya çalışıyordu."

Xanthia iç çekti. "Gerçekten de sanki bir süredir Haftalardır seyahat ediyorum," diye yakındı. "İngiltere neden bu kadar büyük bir yer olmak zorunda? Ve insan seyahat ederken neden her zaman bu kadar soğuk olmak zorunda?"

Kieran bakışlarını pencereden çevirdi ve güldü. "Zee, İngiltere çok küçük bir ülke," diye cevap verdi. "Barbados'un mesafelerine ve sıcaklığına alışkınsın. Ve belki de biraz da endişelisin?"

Xanthia kaşmir şalını biraz daha sıktı ve tekrar manzaraya, bu kez Hampshire'ın bereketli, inişli çıkışlı tarlalarına döndü. "Ne dedin, Kieran, Teyze'ye Olivia o mektupta ne yazıyordu?" diye sordu. "Neden bana söylemiyorsun?"

Bu sefer cevap verdi. "Ona sadece yüksek olduğunu söyledim Londra'ya gelip Louisa'ya karşı görevini yerine getirdiği zaman." Gözleri birden kararmış ve sertleşmişti. "Ve Pamela'ya karşı da. Tanrı aşkına, o kadının torununu taşıyor. Şehirde geçireceği bir hafta onu öldürmez."

"Gerçekten geliyor mu?" dedi Xanthia sessizce. "Zavallı Louisa'yı terk etmedik, değil mi?"

Kieran saatini çıkarıp bakarak, "Gerçekten geliyor," diye onu rahatlatmıştı. "Aslında, muhtemelen şu anda oradadır. Olivia Teyze'nin evi o kadar da uzak değil."

Xanthia arabanın içinde gerinmeye çalıştı. "Hâlâ," dedi esnerken, "ona şantaj yaptığını düşünüyorum."

Kieran garip bir şekilde tereddüt etti. "Ona şantaj mı yaptı?" diye yineledi. "Neyle, dua et?"

Xanthia bankete doğru çöktü ve vagonun diğer ucundan ona baktı. "Hiçbir fikrim yok," dedi sonunda. "Ama Olivia Teyze'nin kendinden başka kimseyi düşünmediğini biliyorum. Mevsimin ortasında onu Londra'ya getirmek... evet, sanırım bir tür numara çevirmişsin, sevgili kardeşim."

Kieran'ın ağızı sadece espriyle karıştı. Bakışlarını dergisine geri çevirdi. Xanthia dizlerinin üzerine örttüğü battaniyeyi toparlayıp pencereye dayadı ve yanağını üzerine koydu. Arabanın sallanışına kendini bıraktı ve Leydi Cartselle'in maskeli balosunda giydiğı siyah pelerini ve boynuzları takmış olan ve onu karanlık, kıvrımlı bir geçitten geçiren Nash'le ilgili puslu bir rüyaya daldı.

Bir süre sonra kendine geldiğinde, araba bir çift heybetli taş kapı direğinin arasından dönmek için sola doğru yalpalıyordu. Devasa monolitler Pençelerinde altın küreler tutan ısıltılı şahinlerle taçlandırılmıştı.

Büyük arabaları kapıdan geçerken Kieran arabanın penceresinden yukarı baktı. "Acaba," dedi kuru bir sesle, "Nash oraya tırmanıp o aptal fandangleları kendisi parlatmak zorunda mı?"

Başını kaldırıp kardeşine baktı ve gözlerini kırptırdı. "Biz... biz orada mıyız?"

Kieran başıyla onayladı. "Oradayız," dedi. "Ve yakında Lord Nash'i kanlı canlı görebilirsin canım ve tüm merakınla ona doğru uçabilirsin."

Ne yazık ki öyle olmadı.

"Nash'in bir süredir Geciktik," dedi Leydi Nash neşeli, cıvıl cıvıl bir sesle. Xanthia ve Kieran'a geniş taş merdivenlerden yukarı, mermer döşeli ve yıldızlarla süslü devasa giriş salonuna kadar eşlik ediyordu. "Tony son ana kadar Jeffers'ın öldüğünü bile bilmiyordu."

Kieran'ın kaşları çatıldı. "Peki Bay Jeffers kimdi, hanımefendi?"

Leydi Nash gülümsedi ve ellerini neredeyse Azizane bir jest. "Çocukluk öğretmenleri," diye tekrar cıvıladı. "Sevimli ve çok bilgili bir adamdı. Ama Basingstoke'a emekli oldu, sonra da öldü. Fark ettim ki oldukça fazla."

"Özür dilerim," dedi Kieran. "Ne oluyor?" "Hizmetliler emekli olur, sonra da ölürler." Leydi Nash bunu kişisel bir hakaret olarak kabul ediyor. "Bence doktorlar araştı. Bu çok garip bir tesadüf ve bir de cenazeyle uğraşmak gerekiyor, değil mi? Bu korkunç bir rahatsızlık, ama Tony ve Stefan-Nash, yani -Buraya gelirken ayinin yanından geçip gidemezlerdi, değil mi? Elbette geçemezlerdi."

"Kesinlikle hayır, hanımefendi," dedi Kieran, ancak bu pek de gerekli görünüyordu. Leydi Nash şu ana kadar tüm sorularını yanıtlamıştı, hem de oldukça ayrıntılı bir şekilde.

Xanthia, ev sahibesinin Kieran'la pek iyi geçinemeyeceğini şimdiden görebiliyordu. Aşırı neşeli biriydi, Cıvı cıvı konuşan ve her kelimeyi sanki son ve en önemli kelimesiymiş gibi vurgulayan hoş ve donuk bir kadın. Ama ikisi de olmayacaktı. Ziyaretlerinin beşinci dakikasında, Xanthia Leydi Nash'in konuşmasına devam edeceğinden emindi.

Mezarın ötesinden mırıldanıyordu. Kadın onları araba yolunda karşıladığı andan beri hiç istifini bozmamıştı.

"Şimdi!" dedi leydim parlak bir sesle. "Gerçekten çok yorulmuş olmalısınız. Neden size odalarınızı göstermiyorum? Sonra da kızlar sizinle çay içmeyi çok isterler, Bayan Neville ve sizinle de, Lord Rothewell."

Uşaklar şu anda salonda etkin bir şekilde hareket ediyor ve kendilerine hiçbir şey verilmemiş olmasına rağmen, çeşitli bagaj parçalarıyla çift merdiveni süpürüyorlardı.

hiç talimat vermedi. Xanthia giyinme çantasının Brierwood'un derinliklerinde kayboluşunu izledi ve acaba bir daha asla göremeyecekti. Ama bir yığın bavul, bir sandık ve mükemmel uyumlu kahverengi deriden iki portmanto, dokunulmadan kaldı.

Kieran, "Görüyorum ki birileri bizden önce gelmiş," dedi. "Lütfen hizmetkârlara önce kendi işlerini halletmelerini söyleyin. Acelemiz yok."

Leydi Nash'in yüzünde kaşlarını çatan bir ifade belirdi. "Oh, onlar Jenny'nin," dedi hafifçe. "Saatler önce geldiler. Çok tatlı bir kız ama çok sabırsız ve enerji dolu. Arabasına bakmak için ahıra gittiğini söyleyebilirim. Her şeyin yerli yerinde olmasını ister ve Hizmetçiler hiçbir zaman işleri tam olarak mükemmel yapmazlar, değil mi?"

Leydi Nash nefes almak için duraklayınca, Xanthia arkasını döndü. "Özür dilerim hanımefendi. Jenny kim?"

Yine meleksi bir tokalaşma. "Sevgili gelinim," diye seslendi. "O hayal edilebilecek en güzel şey! Onunla tanışmadınız mı? Hayır, elbette tanışmadınız. Sezonun büyük bölümünde ya burada ya da Fransa'daydı. Jenny, Tony'nin politikasını korkunç derecede sıkıcı buluyor ve Paris'e bayılıyor. Tam bir moda abidesi ve şehre gittiğinde çok şık oluyor! Güzel modayı sever misiniz, Bayan Neville? Gerçekten de öyle olduğunuzu görebiliyorum. Jenny'ye alışveriş yapabileceğiniz en iyi yerleri sormalısınız."

Leydi Nash Kieran'a, Xanthia'nın yatak odasıyla aynı oturma odasını paylaşan odasına kadar eşlik ederken bile gevezelikler devam ediyordu. Görünüşe bakılırsa, bilgili Jenny'ye göre beller yukarı doğru çıkıyordu. Ancak kollar her geçen dakika daha da dolgunlaşıyor ve şapkalar, diye uyardı Leydi Nash, tüyleri dökülmüş çay fincanlarından daha fazla küçülüyordu. Bayan Neville çok küçük şapkaları sever miydi? Hayır, elbette sevmezdi. Saçları çok uzundu, değil mi?

Gerektiğinde başını sallayan ve gülümseyen Xanthia, Leydi Nash kendi sorularını sorup cevaplamaya devam ederken pencerelerden dışarı bakarak ve güzel mobilyalara hayran kalarak zarif oda süitinde dolaştı. Bavullar yerleştirilmişti ve hizmetkârlar yine habersizce odalarına sıcak su taşımaya başlamışlardı. Leydi Nash, Jenny'nin son kıta gezisinde kaç tane yeni retikül aldığını anlatırken aniden durdu.

"Oh, oh!" diye cıvıladı, sanki ayakkabılarından birini kaybetmiş gibi etrafına bakınıyordu. "Hizmetçinize ne yaptılar?"

Xanthia yüzünün ısındığını hissetti. "Benim hizmetçim yok," diye itiraf etti. "Genelde hizmetçilerimizden birini kaparım. Bir tane getirmeli miydim?"

Leydi Nash'in gözleri inanamayarak açıldı. "Aman Tanrım, hayır! On ya da yirmi tane olmalılar!"

"On ya da yirmi?" Ama Xanthia evin büyüklüğünü ve tertemiz içini düşününce, bundan kuşku duymadı.

Leydi Nash gülümsedi. "Bayan Garth'tan birkaç tane göndermesini isteyeceğim, siz de istediğinizi seçebilirsiniz," dedi. "Hepsinin adı Polly ve hepsinin elleri korkunç derecede sert, o yüzden çoraplarınıza dokunmalarına izin vermeyin."

"Oh, lütfen herhangi birini gönderin," diye itiraz etti Xanthia. "Ya da hiç kimseyi. Gerçekten, hiç fark etmez."

"Çok iyi o zaman," dedi. "Çayı içeride içeceğiz. Çin salonu, salonun solunda. Müsait olduğunuzda bize orada katılır mısınız?"

"Teşekkür ederim, evet," dedi Xanthia.

Leydi Nash'in gülümsemesinin kırılıp kırılmayacağını merak ediyordu, ama sonunda hanımefendi dışarı çıktı ve Xanthia'ya boş vaktinde yıkanmasını ve giyinmesini söyledi. Leydi Nash kendi kapısını kapatır kapatmaz kardeşinin kapısı hızla açıldı.

"Tanrım, ama bir içkiye ihtiyacım var," dedi, zengin oturma odasının ortasında durarak. "Şu büfede hiç konyak var mı?"

Xanthia ona doğru el salladı. "Bunu kendin bulmalısın, Kieran," dedi ve en yakın sandalyeye çöktü. "Leydi Nash beni oldukça yıprattı."

"Tanrım, ne çingirak ama!" dedi büfeyi karıştırırken. "Ama zararsız olduğunu tahmin ediyorum ve meraktan ölmenin eşiğinde. Sanırım skandal yaratacak detayları talep etmediği için onu takdir etmek gerekir. düpedüz."

Xanthia ona tuhaf tuhaf baktı. "Hangi skandal detaylar?"

Kieran omzunun üzerinden baktı ve sırttı. "Üvey oğlulla olan ilişkiniz hakkında spekülasyon yapıyor," diye cevap verdi. "Bir midilliye bahse girerim ki buraya davet ettiği ilk kadın sizsiniz. Belki de başka bir Leydi Nash'i ürkütücü buluyordur."

Xanthia nabzının hızla attığını hissetti. "Kieran, ciddi ol."

Ama ağabeyi konuya ısınmaya başlamıştı. "Hayır, bir düşünsene, Zee," diye alay etti. "Sanırım kadın normal şartlar altında bir fare kadar sessizdir. Muhtemelen onu korkuttu."

"Korkması için hiçbir neden yok, ya da buna benzer bir şey," dedi Xanthia sinirli bir şekilde. Ayakkabılarını çıkardı ve koltuğa daha da gömüldü. Kardeşinin sonunda çıldırıp çıldırmadığını merak etti. Yoksa haklı olabilir miydi? Sevgili cennet. "Will Herkes Nash ile olan ilişkim hakkında spekülasyon mu yapıyor?" diye mırıldandı.

"Bir tane var mı?" diye karşılık verdi kardeşi.

Xanthia gözlerini kaçırıldı. "Buna cevap vermem gerektiğini sanmıyorum," dedi sessizce.

Kieran ona biraz acımasızca baktı. "Hayır, öyle olmadığını söyleyebilirim - en azından henüz değil." Görünüşe göre konyak isteğini unutmuştu ve geniş pencerelerden birine bakıyordu. "Tanrım, hiç böyle bir ev görmemiştım," dedi bakışları manzaranın üzerinde gezinirken. "Sadece ön bahçede altı çeşme saydım! Orası neresi, Zee, Hindistan'da mı?

Süslü beyaz anıt mezar mı?" "Tac

Mahal mi?"

"Evet, şu." Kieran döndü ve gözlerinin freskli tavanda gezinmesine izin verdi. "Biraz buna benziyor olmalı, değil mi?

hayal et?"

Xanthia güldü. "Evet, ama daha çok minareli ve daha az melekli," dedi yukarı bakarak. "Hatırlat da eve döndüğümüzde puding yemeyi bırakayım, sevgili kardeşim. Göbeğinde beyaz bir sancaktan başka bir şey taşımayan o tumbul, pembe adama benzemeye başlamaktan nefret ediyorum."

Kieran bakışlarını onunkilere indirdi. "Ne saçmalıyorsun, Zee," dedi. "Çok zayıfsın ve her zaman da öyleydin."

Xanthia çenesini indirdi. "Ama birkaç ay sonra otuzuma basacağım, Kieran," dedi sessizce. "Ve sanki hayat-" Durdu ve başını salladı.

Kieran yaklaştı. "Nash, değil mi Zee? Kabul etsen iyi olur."

Xanthia zorlukla yutkundu. "Ben... evet, sanırım öyle," diye mırıldandı. "Kieran, bu sefer çok derine inmiş olabilirim."

Yüzü endişeliydi. "Tavsiye vermek için pek yeterli değilim canım," dedi. "Ama şunu biliyorum: Eğer sevdiğin birini bulursan, bu aşka iki elinle sarılmalısın. Gerekirse bunun için savaş Zee."

Xanthia ona baktı ve belli belirsiz gülümsedi. Sonra da sandalyesinden sıçradı. "Hadi, yaşlı şey. Şunu alalım

bitirelim, olur mu? On beş dakika içinde aşağı inmeye hazır olacağım."

"Bir oda dolusu insanın içinde çay içmekten daha kötü bir şey düşünemiyorum.

Kieran konuyu kapatmayı zımnen kabul ederek, "Ama buraya gelmek benim fikrimdi, değil mi?" dedi. "Ama buraya gelmek benim fikrimdi, değil mi? Bu yüzden cezamı zarafetle çekmeliyim, diyebilirim."

Ne yazık ki, aslında adı Rose olan Polly'nin gelişi Xanthia'nın ayrılışını hızlandırmak yerine geciktirdi. Rose, elleri Xanthia'ninkilerden daha sert olmayan hoş bir kızdı ve Xanthia'nın eşyalarını açmasına çok yardımcı oldu. ama kadın saç konusunda deneyimsizdi. Xanthia saçını yeniden yapmadan önce kızın gitmesini beklemek zorunda kaldı. Yüzünde parlak bir gülümsemeyle ve en güzel mavi gündüz elbisesini giyerek Çin salonuna vardığında, Kieran'ın çoktan gevezelik eden kadınlardan kaçmanın bir yolunu bulduğunu gördü. Uzun Fransız pencerelerinden, Brierwood'un hizmetkârlarından biri önce bir bitkiyi, sonra diğerini öğretici bir şekilde işaret ederken, bahçelerde dolaştığını görebiliyordu.

Leydi Nash onu eşikte karşıladı. "Kardeşiniz Güllere bu kadar düşkün olduğunu itiraf etti," diye cıvıladı. "Dışarı çıkıp daha yakından bakmaya hevesli olduğunu görebiliyordum."

"Evet, Kieran gül bahçesinden daha çok sevdiği bir şey yok."

Xanthia yalan söyledi. "Onun tuhaflıklarını hoşgörülle karşılamamız ne büyük incelik."

Birlikte odanın derinliklerine doğru ilerlediler. İki genç bayan, içinde destansı boyutlarda gümüş bir çay servisinin bulunduğu alçak, zarif oymalı bir masanın yanında bekliyordu. Xanthia tanıştırıldığında çok hoş bir reverans yaptılar.

Leydi Phaedra Northampton zayıf ve esmerdi, burnuna bir çift altın gözlük takmıştı. Yirmili yaşlarının başında gibi

görünüyordu ama belki de sadece ciddi tavrından
kaynaklanıyordu. Phaedra'nın kız kardeşi Leydi Phoebe belki
de

On beş ya da on altı yaşındaydı ve yaşına yakışmayan bir canlılığa sahipti.

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum, eminim," dedi Xanthia.

Bir süre Londra'dan yaptıkları yolculuk hakkında sohbet ettiler ama bu konu kısa sürede kapandı. Leydi Nash'in gelecek şenliklerle daha çok ilgilendiği belliydi. Hemen gelecek konukları, hangi gün geleceklerini ve ne yapacaklarını anlatmaya başladı.

Kasabadan getirmeleri beklenebilecek dedikodular. Sonra son yarım düzine doğum günü yemeğini anlatmaya başladı; kimler katılmıştı ve ne giymişlerdi. Tüm bunların ortasında, Kieran'ın sevgili güllerini yakın zamanda bırakmasını beklemediğini söyleyerek çay servisi yapmaya başladı.

"Öyleyse devam edebiliriz, sence de öyle değil mi?" İnanılmaz büyüklükteki demliği devirirken nefes almak için duraksamadı. "Erkeklerin çayı o kadar da sevmediğini görüyorum. Siz ne düşünüyorsunuz, Bayan Neville? Rahmetli kocam -Stefan'ın babası tabii ki- çayın hanımlar için olduğunu ve sadece erkeklerin içebileceğini söylerdi."

"Tanrım, bugün hava ne kadar güzel, değil mi?" diye araya girdi Leydi Phaedra. "Sizce yarın yağmur yağacak mı, Bayan Neville?"

Xanthia başını kaldırdı. "Neden olmasın ki?"

"Jenny öyle olacağını söylüyor," dedi Leydi Phoebe. "Yarın öğleden sonra yolların çamurdan başka bir şey olmayacağını söylüyor. Bu yüzden bugün Southampton'a gitmesi gerekiyor."

Phaedra, "En azından gitmeden önce aşağı inip Bayan Neville'e bir merhaba diyebilir," dedi.

"Evet, baldızınızla tanışamadığım için çok üzgünüm," dedi Xanthia. "Anladığım kadarıyla çok hoş biri."

Phoebe güldü. "Annem onun konuşmasını dinledikleri sürece herkesin çok keyifli olduğunu düşünüyor."

Leydi Nash konuşma fırsatını kaçırmadı. "Jenny Çok hoş, seni küçük fingirdek," dedi. "Ve çok yakında burada olacak. Bana söz verdi." Leydi Nash daha sonra oğlunun karısıyla nasıl tanıştığını, ne kadar süre flört ettiklerini ve gelinliğinin en ince ayrıntılarını anlatmaya başladı.

Phaedra tekrar araya girdiğinde, yüksek sesle elbisenin etek ucundaki Alençon dantelinin santimlerini hesaplıyordu. "Sanırım Yarın hava güzel olacak, Bayan Neville," dedi. "Eğer öyle olursa, ata binmeye gitmek ister misiniz?"

"Çok isterim," dedi Xanthia. "Peki ya sen, Phoebe? Ata biner misin?"

Kızın alt dudağı dışarı çıktı. "Phae kadar iyi değil," dedi. "Herkes bunu belirtmekten hoşlanır."

Phaedra kendini bir santim yukarı çekti. "Bana iltifat etmekle sana hakaret etmek aynı şey değil Phoebe," dedi. "En azından bir şeyi iyi yapmama izin veremez misiniz?"

"Her şeyi mükemmel yapıyorsun," diye karşılık verdi kız kardeşi. "Ve herkes bunu söylemeye bayılıyor."

Leydi Nash kaşlarını çattı. "Bu yetişkinler için bir çay Phoebe, eğer yetişkin gibi davranamayacaksan, okul odasına geri dönmelisin." Bu söylediği ilk mantıklı şeydi. "Bayan Neville kavga ettiğinizi duymak istemez herhalde."

Phoebe sandalyesine geri düştü. "Tartışmıyordum," dedi. "Ama istediğin buysa bir şey söylemeyeceğim, Anne."

"Öyle bir şey dilemiyorum," diye söze başladı.

Ama tam o anda uşak salonun kapılarını açtı. Parlak kızıl saçları olan genç ve güzel bir kadın odaya girdi. Tonlarında çizgili bir araba elbisesi giymişti.

Kolunda koyu yeşil bir pelerin ve sağ elinde ona uygun bir çift eldiven taşıyordu.

"Bu Jenny," diye fısıldadı Leydi Phoebe.

Uşak pelerini alacakmış gibi peşinden gitti, ama kadın onu kovaladı. "Teşekkür ederim, Fedders, hayır," dedi. "Hemen geliyorum." Sonra döndü ve Leydi Nash'e parlak bir gülümsemeye baktı. "Kayınvalide!"

"Jenny, canım, bize katıl."

Kadın hemen gelip Leydi Nash'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Ve merhaba!" dedi nefes nefese. "Bu Bayan Neville olmalı. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Leydi Nash hızlıca tanışma faslını gerçekleştirdi.

"Kocanız Bay Hayden-Worth'la birkaç hafta önce tanıştım," dedi Xanthia. "Çok zeki bir adama benziyor."

Jenny'nin gözleri donuklaştı. "Oh, kesinlikle," diye mırıldandı. "Oldukça zekice." Phoebe'nin yanındaki koltuğa oturdu ama sandalyenin en ucunda kaldı.

"İşte çayın, Jenny." Leydi Nash fincanı gelinine uzattı. "Fazladan şekerini koydum bile."

"Oh, teşekkür ederim," dedi Jenny belli belirsiz.

Xanthia kendi fincanını yere bıraktı. "Leydi Nash sadece Bize gelinliğinizden bahsedin," dedi öncü bir tavırla. "Yeni evlisiniz, sanırım?"

"Ne?" Bayan Hayden-Worth elindeki bisküvi tabağından başını kaldırdı. "Oh, Tanrım hayır. Bir yıldır evliyiz."

"Temmuz'da beş yıl olacak," dedi Leydi Nash. Sonra yüzü hafifçe düştü. "Jenny bu öğleden sonra Fransa'ya gidiyor. Önceden verilmiş bir söz."

Bayan Hayden-Worth mahcup görünüyordu. Tabaktan bir bisküvi seçerek, "Önceden verdiğim bir sözü unuttum," diye açıkladı. "Kaçırmamam gereken bir şey. Ne kadar korkunç, değil mi? Kayınvalidem beni asla affetmemeli."

Xanthia şaşkınlığını gizledi. "Parti için zamanında dönecek misin?"

"Çok uğraşacağım," dedi, çaydan aşağı bakarak Leydi Nash'in masasına. Ama Xanthia bile onun böyle bir niyeti olmadığını görebiliyordu -aslında, kanatlanıp uçmadığı sürece bu pek mümkün olmayacaktı.

Leydi Nash aniden boğazını temizledi. "Jenny'nin yurtdışında çok sayıda arkadaşı var," dedi. "Çok kısa bir yolculukla Fransa buradan, biliyorsun. Ve hayır, telaşlanmayacağım Jenny. Birkaç haftadır seninle birlikte olma zevkini yaşıyorum."

"Teşekkür ederim, kayınvalide," dedi Jenny hararetle. "Sen her zaman çok anlayışlısın."

Xanthia masanın karşısında Phaedra'nın gözlerini devirdiğini gördü.

Yarım saat boyunca çay ve bisküvi eşliğinde rahat rahat sohbet ettiler. Ancak Leydi Nash ne zaman gözyaşlarına boğulsa, Leydi Phaedra hava durumuyla ilgili zararsız ama keskin bir yorum yapıyordu. Annesi anında sessizliğe gömülüyordu. Xanthia'nın Brierwood'u kimin düzenli tuttuğunu ve bunun Leydi Nash olmadığını anlaması uzun sürmedi.

Kieran ise Bayan Hayden-Worth'u nazikçe selamlayacak kadar uzun bir süre içeri girdikten sonra hanımlardan hoşgörü diledi. "Xanthia, çok etkileyici bir konu üzerinde çalışıyorum.

Gallica terasta yükseldi," dedi kendisinininkine hiç benzemeyen bir sesle. "Sonra bir bakarsın. Bu bir-şey, kes şunu, adını unuttum. Ama çok güzel."

"La belle sultane," diye mırıldandı Leydi Phaedra, başını kaldırarak Kieran'ın evine bak. "Baş bahçıvanın son fethi. Ama ben rosa damascena bifera'yı tercih ederim. Hangisi senin "Damaskların gözdesi misiniz lordum?"

Kieran bocaladı. "Damasklar mı?" dedi. "Damasklar konusunda uzman değilim ama kırmızı olanı tercih ederim sanırım." Burada duraklayarak bahçeye baktı. "Korkarım onun da adını unuttum."

Leydi Phaedra bir çift koyu renkli, ince kazınmış kaşını kaldırdı. "Celsiana, belki?"

"Evet, vallahi!" Kieran da aynı fikirdeydi. "Celsiana."

"Pekala!" dedi Bayan Hayden-Worth. "Bütün bunlar mükemmel derecede büyüleyici. Ama gitmem gerektiğini söyleyebilirim." "Oh, Jenny! Bu kadar çabuk mu?" Leydi Nash yıkılmış görünüyordu.

Kieran tekrar ortadan kaybolma fırsatını yakaladı. Jenny eldivenlerini çekiştirmeye başlamıştı bile. "Fedders, araba getirildi mi?"

"Evet, hanımefendi," dedi uşak. "Eşyalarınız yüklendi."

Jenny parladı ve Leydi Nash'i tekrar öpmek için eğildi. "Güzel bir parti olsun, kayınvalide," dedi. "Eğer kaçırsam kendimi asla affetmem."

Leydi Nash yarı şaka, "Ben de öyle," dedi.

"Neden bu kadar acele ediyorsun Jenny?" dedi Leydi Phaedra sert bir sesle. "Sabaha kadar vapur bulamazsın, biliyorsun."

Jenny güldü. "Arabacımı düşünmeliyim, Phaedra," dedi. "Artık eskisi kadar genç değil. Ve yağmur geliyor. Çukurlar olabilir. Gerçekten gitmem gerektiğini düşünüyorum."

"Nash'i bekleseniz iyi olur," dedi Leydi Phoebe dudağını çıkararak. "Annem buranın onun evi olduğunu söylüyor ve biz de

gereken saygıyı göster. Tony'den bahsetmiyorum bile, o daha eve gelmeden gitmenizi pek saygılı bulmuyorum."

Leydi Nash endişeyle gülümsedi. "Sus, Phoebe," dedi.

"Nash Jenny'yi kaçırdığı için üzülecek, hepsi bu."

Jenny, "Gittiğimi fark etmeyecektir," diye güvence verdi ona. "Belki de değildir," dedi Leydi Nash.

"Şimdi, sıcak bir şeyler
Ayakların için tuğla, Jenny?"

Jenny onu tekrar öpmek için eğilerek, "Kayınvalide, May geldi," dedi. "Şimdi gidiyorum. Bayan Neville, eminim benim için bir zevkti."

Bayan Hayden-Worth'ün düzgün, hızlı adımlarla odadan geçişini izlediler. Xanthia, "Ne kadar güzel bir kadın," dedi.

Jenny ortadan kaybolmuştu. "Sesi de Amerikalı, değil mi?"

"Evet, kesinlikle," dedi leydi hazretleri. "Nash bundan bahsetmedi mi?"

"Bu konu hiç gündeme gelmedi."

Leydi Nash güldü. "Hayır, Nash zahmet etmez," dedi neredeyse kendi kendine. "Jenny'nin babası zengin bir sanayici. Onu Londra'ya bir unvanla evlenmesi için getirdi."

Phoebe komplocu bir tavırla öne doğru eğildi. "Evet ve korkunç bir çeyizi vardı," dedi kız. "Ama sonra Tony'yle tanıştı, değil mi anne?"

"Ne diyebilirim ki?" Leydi Nash omuzlarını kaldırdı. "Oğlum bir politikacıdır, Bayan Neville. Eğer kafasına koyarsa ağaçlardaki kuşları bile büyüleyebilir."

"Eminim yapabilir," dedi Xanthia. "Bayan Hayden-Worth'un babası ne tür bir iş yapıyor?"

"Oh, hatırlayamıyorum." Leydi Nash eliyle belli belirsiz bir hareket yaptı. "Metaller, belki? Çelik ya da demir ya da eritme ya da onun gibi bir şey."

Phaedra, "Kokarcalar balıktır anne," dedi.

"Belki de demir eritiyordur," diye önerdi Phoebe. "İnsan bunu yapabilir, sanırım - ne anlama gelirse gelsin."

Phaedra omuz silkti. "Her halükarda fabrikaları var," dedi. "Bir sürü."

"Evet, Connecticut'ta," dedi Leydi Nash, hiç istifini bozmadan. "Yoksa Massachusetts'te mi?"

Kızlar birbirlerine bakıp omuz silkti. Belli ki gizemli sanayici Brierwood'da pek ilgi çeken bir konu değildi. "Peki Southampton'dan nereye gidecek?" diye sordu Xanthia. "Calais'ye mi?"

"Pek emin değilim," dedi Leydi Nash belli belirsiz. "Her yerde arkadaşları var."

"Anlıyorum." Xanthia bir bisküvi daha almak için uzandı ama aklına tavanındaki pembe melek geldi. Garip bir şeydi, Gerçekten. Daha önce formunu korumaya hiç bu kadar önem vermemişti.

Leydi Nash hâlâ Bayan Hayden Worth'un arkadaşları hakkında atıp tutuyordu. "Tabii ki Jenny'ye arkadaş edinmenin çok iyi bir şey olduğunu söyledim," diyordu. "Ama korkarım bazıları biraz açık saçık. Ve çok fazla para harcıyorlar. giysilere ve korkunç derecede cömert eğlencelere para harcıyor."

"Oh, eminim kuyu eninde sonunda kuruyacaktır. Herkes için," dedi Leydi Phaedra. "Zengin Amerikalı sanayiciler için bile."

"Jenny'nin babası için değil," dedi kız kardeşi. "Onu utanmadan şımartıyor."

Leydi Nash kızlarını dedikodu yaptıkları için azarladı ve akşam yemeği partisinin konusuna geri döndü. Leydi Phaedra'nın dört ya da beş kez daha hava durumu uyarısında bulunması gerekti ve sonunda çay sona erdi.

"Aman Tanrım!" dedi Leydi Nash ayağa kalkarken. "Nash ve Tony hâlâ gelmediler, değil mi?"

"Evet, anne, senin okuduğun şiirlerin arasına karışmışlar. önümüzdeki beş günün akşam yemeği menülerinde yer alacak," dedi Leydi Phaedia kuru bir sesle. "Sadece fark etmediniz."

"Ah, seni kötü kız!" Leydi Nash onaylamayarak kaşlarını çattı. "Öyle bir şey yapmadılar-oh! Akşam yemeği menüsü!"

"Şimdi ne olacak?" dedi Leydi Phaedia.

"Cook'a filiz değil, kuşkonmaz yiyeceğimizi söylemeyi unuttum!" Leydi Nash bir elini gösterişli bir şekilde alına götürmüştü. "Nash filizlerden nefret eder. Beni gerçekten asla affetmeyecek."

Phoebe, "Tanrım, bizim için sokağa çıkacak!" dedi. "Phae, çingene elbiseni ve tefini al. Köye inip akşam yemeğimiz için şarkı söylememiz gerekecek."

Phaedia bir elini annesinin omzuna koydu. "Aşağıya in anne ve aşçıya filizleri cumartesiye kadar geri koymasını söyle," dedi sabırla. "Lahanalar güzelce saklanacaktır. Doğum günü yemeğinde seçecek o kadar çok şeyimiz olacak ki Nash farkına bile varmayacak."

Leydi Nash dikkatle başını sallıyordu. "Evet, kesinlikle öyle, kesinlikle öyle," dedi. "Sevgili Bayan Neville, bana izin verir misiniz?

Phaedia size odanızı gösterecek. Ben mutfağa ineceğim."

Xanthia'nın yanında Leydi Phaedia olduğu halde büyük merdivenin yanında ayrıldılar.

Birlikte merdivenleri çıkmaya başladıklarında Xanthia, "Bu ilginçti," dedi.

Leydi Phaedia güldü. "Her zaman öyledir," dedi. "Annem çok tatlı biri ama hiç susmuyor."

"Onu çok nazik buluyorum," dedi Xanthia. "Ama çok önemli bir sorum var, Leydi Phaedra."

Leydi Phaedra ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Evet?"

"Celsiana gülü ne renk?"

Genç bayan sıırttı. "Ah, şu!" dedi. "Kardeşinizin etkileyici bahçecilik yetenekleri bir yana, korkarım damascena celsiana her zaman soluk pembe olur."

Xanthia güldü ve kolunu Leydi Phaedra'nın koluna doladı. "Canım, bu çok zalimce," diye cevap verdi. "Sanırım kardeşinin kara mizahını paylaşıyor olmalısın."

"Ne derler bilirsın," diye cevap verdi Phaedra ikircikli bir tavırla. "Keskin bir zekâ tehlikeli bir silahtır."

Xanthia'nın süitine vardıklarında, o ve Phaedra eski dostlar gibi gülüyorlardı. Phaedra doğruca Xanthia'nın odasına açılan kapiya gitti. Yatak odasına girdi ve kapiyı açtı. "Ugh!" dedi, tiksintiyle geri çekilerek. "Bu koku seni deli ediyor olmalı!"

Xanthia onu içeri kadar takip etti ve kokladı. Xanthia'nın gelişinde zar zor fark edilebilen misk kokusu şimdi gerçekten de güçlüydü. Gün sonu güneşi geniş pencerelerden içeri giriyor ve havayı ısıtıyordu. Phaedra şiddetle hapşırdı ve doğruca pencerelere yöneldi.

"Koku beni çok rahatsız etmiyor," diye onu rahatlattı Xanthia.

Görünüşe göre Phaedra aynı fikirde değildi. Çoktan kanatları yukarı fırlatmaya başlamıştı. "Ah!" dedi tekrar, pencerelerden birini zorlayarak. "Buna dayanamıyorum."

Xanthia ona yardım etmeye gitti. "Ne oldu?"

"Küçük hindistan cevizi topuzu," diye cevap verdi, kuşak açılıp gümbürdeyerek yukarı çıkarken. "Ve bir çeşit misk sanırım."

"Kesinlikle alışılmadık bir durum," dedi Xanthia.

Phaedra sanki haşarattan şüpheleniyormuş gibi odaya bakıyordu. Doğruca ağır maun gardıroba yöneldi, iki kapıyı da açtı ve Xanthia'nın elbiselerini bir kenara itti. "Aşinalığımı bağışlayın Bayan Neville, ama bunun için bana teşekkür edeceksiniz."

"Elbette," diye mırıldandı Xanthia, bakarak.

Çevik parmakları gardırobun içindekileri karıştırmaya başladı. "Ah-ha!" dedi Phaedra sonunda, arkasını dönerek. İşaret parmağının ucundan pembe bir kurdeleye bağlı yuvarlak kafesli bir top sarkıyordu.

"Nedir bu?" diye sordu Xanthia. "Bir çeşit pomander mi?" "Jenny'ninkilerden biri," dedi Phaedra kederli bir sesle. "O

Paris'te kokuyu alıyor. Her yere yayması yeterince kötü. ama keşke kendisi gittikten sonra bunları ortalıkta bırakmasa. Bence bu iğrenç bir şey." Sanki vurgulamak istermiş gibi tekrar hapsirdi.

"Ah, canım," dedi Xanthia. "Umarım Mrs. Hayden-Worth'un odası mı?"

Phaedra tereddüt etti. "Hayır, o ve Tony'nin doğu kanadındaki özel çalışma odasına bitişik büyük bir yatak odaları var," dedi. "Ama Jenny sık sık burayı kullanır. Ön bahçeleri görmeyi sevdiğini söylüyor."

"Ah, canım," dedi Xanthia tekrar. "Başka bir yere taşınmaktan mutluluk duyarım."

Phaedra'nın ifadesi karardı. "Eğer kocasıyla yatmak istemiyorsa, bu sizin sorunuz değil."

Xanthia ne diyeceğini bilemiyordu. "Eminim, Leydi Phaedra, bu beni de ilgilendirmez," diyebildi.

Ama kız sanki Xanthia hiç konuşmamış gibi davrandı. "Ayrıca Jenny en azından bir hafta uzakta olacak," diye devam etti. "Annemin arkadaşlarını sıkıcı buluyor. Nash'e gelince, onun da, Jenny'nin de çok yetenekli olduklarını söyleyelim. güçlü kişilikler. Gitmek için bir bahane bulmasına şaşırmadım."

Phaedra'nın imaları Xanthia'nın Bayan Hayden-Worth hakkındaki izlenimleriyle tam olarak örtüşüyordu, ama o hiçbir şey söylemedi. Konuyu değiştirmenin akıllıca olacağına karar verdi. "Madem gardırop açık, gelin de en sevdiğim elbiseme bir göz atın, Leydi Phaedra," dedi. "Cumartesi günkü akşam yemeği partisi için uygun olup olmadığını bana söylemelisiniz."

Phaedra hemen parladı. "Oh, muhteşem! Hiç kimse kıyafetler hakkında fikrimi sormaz."

Ancak aniden, toynak sesleri ve bir koşum takımının şingirtisi ön bahçelerde çınladı. Phaedra'nın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve pencerelere doğru fırladı. "Nash!" diye bağırdı, yarıya kadar eğilerek. "Nash burada! Ve Tony de! Acele edin, Bayan Neville. Hadi aşağı inelim."

Xanthia bir an paniğe kapıldı ve hemen tuvalet masasına gitti. Her zamanki gibi, ağır saçları düzeninden kayıyordu ve aşırı sıcak oda yüzünden biraz pembeleşmişti.

Phaedra onu kolundan tutarak, "Haydi, çok güzel görünüyorsun," dedi. "Nash böyle düşünmeseydi seni asla davet etmezdi."

Xanthia geri çekildi ve kıza alaycı bir bakış fırlattı. "Phaedra, bunu daha fazla büyütme-"

Phaedra kesin bir tavırla, "Ne ise onu yapıyorum," dedi. "Anlayamadım?" dedi Xanthia.

Phaedra sanki Xanthia'nın biraz basit fikirli olmasından korkuyormuş gibi ona baktı. "Bayan Neville, siz sadece

kardeşimin davet ettiği bekar kadın Brierwood," dedi. "Nash için ne denebilir ki? Oldukça uzman olduğu biliniyor."

"Oh," dedi Xanthia sessizce. "Ah, Leydi Phaedra, korkarım durumu çok yanlış anladınız. Biz iyi arkadaşız, daha fazlası değil."

Phaedra sahte bir parlaklıkla gülümsedi. "Evet, ben de Nil'in Kraliçesiyim," diye cevap verdi. "Şimdi, haydi. Aşağı inip iyi arkadaşını selamlayacak mısın, yoksa selamlamayacak mısın?"

On Üçüncü Bölüm

Dünyevi Zevkler Bahçesinde Ayartma

Sonunda, Xanthia ertesi gün Leydi Phaedra ile birlikte ata binmedi. Kieran ata bindi, yanında neşeli Mr. Hayden-Worth ve Leydi Phoebe, yerel kiliseyi görmek için köye bir gezi planladılar ve Bay Hayden-Worth'a acil bir mektup gönderdi. Worth, Xanthia'nın kendilerine eşlik etmeyecek olmasından dolayı yıkıldığını ve karısını özlediyse bile bunun fark edilemeyeceğini söyledi.

Xanthia ise, biraz da şaşkınlıkla, Nash'in üvey kardeşinden oldukça hoşlandığını fark etti. Onu olduğu gibi tanıdı -çekici ve yakışıklı, ama özünde bir politikacı. Yine de kibar gözleri vardı ve annesinin üzerine titriyordu, ki Xanthia bir adam hakkında iyi şeyler söylediğine inanıyordu. Ama Bay Hayden-Worth'ün cazibesi bir yana, Xanthia'ya öğleden sonra Nash eşlik edecekti ve ona Brierwood'un muhteşem bahçelerini gezdirmeyi teklif etti.

Kuşkusuz bu çok zekiceydi, çünkü bahçelerde görünüşte annesinin gözetimi altındaydılar, ama yine de çok yalnızdılar, çünkü bahçeler ve Leydi Nash'in dikkat süresi tükenmezdi. Evin arka tarafına giden kaldırım taşlı patikada adımları sessizdi.

Ön bahçeler, çok sayıda çeşme ve karmaşık geometrik desenlerde kesilmiş çeşitli çitlerle oldukça resmiydi,

Bunların hepsi evin üst katlarından daha iyi görülebiliyordu. Ancak Brierwood'un arka tarafındaki bahçeler Kaldırım taşı ve bezelye çakılından oluşan dolambaçlı yolları ve akıllıca aralara serpiştirilmiş taş duvarları ile görkemli bir İngiliz

Bir bahçeden diğerine kışkırtıcı bir bakış. Ferforje kemerin arkasında bir çeşme, güllerle kaplı bir pergola ya da belki de zekice yapılmış bir budama sanatı görünebilir.

Kolu Nash'in koluna dolanan Xanthia, Nash gibi eğildi. Yollarının üzerindeki yemyeşil bir dalı usulca kaldırdı. "Ne kadar yemyeşil görünüyorlar," dedi uzun bir çalı dizisine hayranlıkla bakarak. "Bunlar leylak, değil mi?"

"Hayatım, hiçbir fikrim yok," diyerek onu biraz daha yaklaştırdı ve karğı elini onun kolunun üzerine yerleştirdi. "Ara sıra yanaklarında gördüğüm o allık dışında bir İngiliz meşesini bir İngiliz gülünden ayırt edemiyorum."

"Yani bu bahçe turu düzmece miydi?" Xanthia alay etti. "Beni üvey annenin yanından uzaklaştırmak için bir oyun muydu?"

"Lütfen namusunuzu korumak için Edwina'ya bakmayın. Tatlım," dedi Nash kuru bir sesle. "Phae ve Phoebe ortaya çıktığında nasıl olacağını hayal edebiliyor musun? Nöbet tutmaları için Bow Street Runners tutmak zorunda kalacağım."

"Demek bahçelerde yapayalnızsınız?" dedi Xanthia alçak ve imalı bir sesle.

"Sanırım," diye cevap verdi. "Ben dışarı çıktığımda bahçıvanlar her zaman saygıyla ortadan kaybolurlar. Belki yılda bir kez. O kadar da korkunç bir dayatma değil, ne dersiniz?"

Xanthia onun yüzünü incelemek için başını kaldırdı. "Burası çok güzel," diye cevap verdi. "Ve Brierwood şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem ev. Sizce de öyle değil mi? dayanılmaz derecede sıkıcı?"

Nash dalgın dalgın bahçe yoluna baktı. "Belki de içimde büyüyor, Zee. Bir şekilde bu konuda farklı hissetmeye başladım. Ama gelin böyle ciddi konulardan bahsetmeyelim." Parmaklarının arkasını kızın yanağında gezdirmek için durakladı. "Bu gece yatağına nasıl girebileceğime dair bir komplo kurmayı tercih ederim - tercihen kardeşin tarafından yakalanmak."

Xanthia güldü. "Sanırım bu basit bir mesele olacak. Onun yatak odasıyla benimki arasında oldukça geniş bir oturma odası var ve benim koridora açılan kapımın kilidi de pek güvenilmez görünüyor." Kadın tekrar ona baktı. "Öte yandan, sana gelebilirim."

Nash ona gülümsedi ve bu konu üzerinde düşünüyor gibiydi. Onun kafasını kurcalayan başka bir şey olduğunu da hissedebiliyordu. Dün gece akşam yemeği ve onu izleyen kahve ve whist sırasında, son derece Herkese karşı misafirperverdi ama bir şekilde kalabalıktan uzaktı. Tam olarak uyum sağlayamayan bir adamın görüntüsüne ve aklında ciddi bir şey olan birinin sessiz geri çekilişine sahipti. Kieran bile bunu fark etmişti.

Tanrım, Nash'in kayıp mektupları düşünmediğini umuyordu! Xanthia, Bay Kemble'ı o günden beri görmemişti.

Wapping'de onu kovdu. Ateşli tehditleri bir yana. mektupları muhtemelen asla geri alamayacaktı. İçindeki suçluluk duygusunun geri döndüğünü hissetti. Bir parçası itiraf etmek istiyordu ama Lord de Vendenheim'a söz vermişti. En azından çaldığı yazışmalar iyi niyetli görünüyordu; Bay Kemble bile bunu kabul etmişti. Belki şimdiye kadar de Vendenheim da ikna olmuştu. Belki de Nash'ten umudu kesmişti ve başka bir talihsiz İngiliz'in peşine düşmüştü. Bu düşünce vicdanını biraz rahatlattı.

Nash'le kol kola, çalı bahçesini hemen ötesindeki meyve bahçesinden ayıran bir çift taş kapı direğine doğru

yürüdüler. Nash kapının önünde aniden durdu.

bahçe yoluna girdi ve onu kendine çekti, ağır siyah saçları alnını gölgelemek için öne düştü. Egzotik siyah gözleri, sanki söylenmemiş bir şey arıyormuş gibi yüzünde gezindi.

"Öp beni, Zee," diye mırıldandı.

Xanthia bir an için tereddüt etti, ama sonra dudakları onunkine dokundu, o kadar narin ve o kadar aç ki nefesini içine çekti. Onun lezzetli, baş döndürücü kokusu da beraberinde gelince kendini kaybetti. Nash yavaşça onu sırt üstü serinliğe bıraktı.

taş kapı direği ve ağzını onunkinin üzerine açtı. Karşı koyamayan Xanthia yüzünü onunkine doğru kaldırdı ve onu öptü derinden.

Her zamanki gibi baştan çıkarıcı narenciye, taze keten ve ince tütünün baş döndürücü kokusunu alıyordu. Ama tüm bunların altında kendi erkek sıcaklığı, çok iyi hatırladığı bir koku vardı. Bu koku baştan çıkarıcı kombinasyon onu başka bir zamana, başka bir yere, o karanlık, tehlikeli geceye geri götürmek için bir araya geldi.

Sharpe'in verandasında dudaklarını ilk kez ona sunmuştu. O zaman da şimdi olduğu gibi Nash'in dili ağzını yağmalamış ve dizlerinin bağını çözmüştü. Xanthia taş direğe yaslandı. Görölme korkusu eriyip gidiyor, onunla birlikte kararlılığını da tüketiyordu. Onu içeri çekti ve dilini onunkiyle lezzetli bir baştan çıkarma ve vaat dansına soktu.

Evet, bunun için gelmişti. Başkaları için cazibesinin derinliğini inkâr edebilirdi ama bedeni inkâr edilemezdi. Kapı direğinden uzaklaştı ve ona doğru eğildi, elleri sırtından aşağı kayarken öpücüğünü derinleştirmesine izin verdi. Adamın yakalarının yumuşak yünü elbisesinin ipeğine değdi ve kaşmir şalı hiç aldırmadan kaymaya başladı meyve bahçesi imlerinin üzerine. Daha şimdiden onun vücudunu kendi vücudu gibi tanıyor gibiydi. Xanthia onun elini kalçasında hissetti, sıcak ve ağırdı. Ve onu ereksiyonunun belirgin çıkıntısına doğru kaldırdığında ve

İnledi, ses ruhunun derinliklerinden geliyor gibiydi.

Bu gece, diye düşündü körü körüne. Bu gece onunla tekrar sevişecekti. Yapmalıydı, yoksa acıdan ölecekti. Ve bu acı artık basit bir şehvet değildi. Aslında, bunu fark etmesine izin verseydi, uzun zaman önce sona ermişti. Şimdi onu memnun etmek için yanıp tutuşuyordu. Her şeyde kendini paylaşmak için Kendi iradesi dışında tapmaya başladığı bu adamla mümkün olan her şekilde. Bu düşünceyle, ani bir şefkat dalgası neredeyse onu boğacaktı.

Dudaklarını tekrar onunkilerin üzerinde gezdirdi, sakalının hafif kirli sakalıyla tenini tırmıkladı ve kadın ürperdi. Geri çekildi ve ona sarılırken gözlerinin içine baktı. "Evet, Bu gece," diye fısıldadı. "En kısa zamanda sana geleceğim."

Nash sessiz bir gülümsemeyeyle eteğinin kumaşını kalçasının üzerinden geriye doğru düzeltti. "Peki ya fark edilsek, hayatım?" diye mırıldandı. "Zor bir karar vermek zorunda kalabiliriz."

Xanthia bakışlarını kaçırdı. Hiç şüphesiz, onu onurlu bir şey yapmaya zorlayıp zorlamayacağını soruyordu. Bu korktuğu bir şeydi ve Kieran bunu en başından beri biliyordu. Uzun zaman önce o öğleden sonra Kieran'ı ziyarete gelmesinin nedeni de bu değil miydi?

"Yakalanmayacağız," diye cevap verdi. "Ama eğer öyleyse, dediğiniz gibi karar bize ait olacaktır. Kimse bizi zorlayamaz-"

Onu bir öpücükle daha kesti, ama hızlı ve kısa bir öpücükle. "Gel," dedi, kızın elini koluna dolayarak. "Meyve bahçesinin hemen ötesinde güzel bir gölet var ve kenarında küçük bir köşk bulunuyor. Sanırım bu kadar uzağa gitmeye cesaret edebiliriz. uygunluk sınırları."

Xanthia güldü ve istekle onunla birlikte gitti. "Seni yatıştırmak için bu kadar endişelendiğimize inanamıyorum.

üvey anne."

"Onu yatıştırmaya çalışmıyoruz," dedi ciddiyetle. "Biz senin iyi adını koruyoruz."

"Ama düzenli olarak hiçbir hanımefendinin gitmeyeceği yerlere gidiyorum, çoğu zaman da hiçbir hanımefendinin yanında kalmıyorum."

Nash belli belirsiz kaşlarını çattı. "Evet, ama bu Benimle birlikte yalnız olmak," diye belirtti. "Wapping'de yaptığınız şey...şey, ton söz konusu olduğunda gözden ırak olanın gönülden de ırak olduğu söylenebilir. Ama benim gibi bir adamla ilişki yaşamak tamamen başka bir şey."

Ksantia köşk basamaklarını çıktı ve yarım daire şeklindeki banka yerleşti. "Yani seni basitçe ele mi vereceğim?"

gözlerinin içine bakarak sordu. "Bunu mu öneriyorsun?"

Nash onu şaşırtarak başını çevirdi. "Hayır," dedi sessizce. "Tam olarak değil."

"Ne o zaman?" diye sordu.

Nash bir süre hiçbir şey söylemedi. "Pek bilmiyorum," diye itiraf etti sonunda. "Seni çok düşündüm hayatım. Bu hain işin içine nasıl düştüğümüzü düşünüyorum."

"Stefan!" dedi alaycı bir sesle. Xanthia bir kolunu kaydırды Beline sarıldı ve yanağını omzuna yasladı. "İlk görüşte arzuydu. Sanırım bazen böyle oluyor. Ve ben de seni düşünüyordum - gerçekten düşünmemem gereken zamanlarda seni düşünüyordum."

Cevap vermedi, onun yerine arkadaki meyve bahçesine baktı. Sonra, sanki gerçekten yalnız olduklarından eminmiş gibi, bir kolunu Xanthia'nın omuzlarına doladı. Bu harika bir şeydi

rahatlatıcı bir andı. Köşk ve çevresi de büyüleyiciydi. Uzun bir süre öylece oturdular, kuşların cıvıltılarını dinlediler ve sakinliği gözlemlediler,

gölün parlayan yüzeyi. Onun kucaklayışında bir doğruluk, Nash'le hiçbir erkekten beklemediği bir birliktelik hissetti. Ve bir neşe vardı - geçici olmasından korktuğu bir neşe.

Bir süre sonra derin ve belirsiz bir nefes aldı. "Bana hiç sormadığın bir soru vardı Stefan," dedi. "Küçük kaçamağımızdan sonra sorarsın diye düşünmüştüm. Leydi Cartselle'in."

"Neymiş o canım?" diye mırıldandı, başını eğerek ona baktı.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Benim hakkımda bekaret," diye cevapladı sonunda. "Neden bakire olmadığım hakkında."

Hafifçe sertleşti mi, yoksa bu onun hayal gücü müydü? "A Bakire mi?" diye sordu, sesi gayet normaldi. "Şey, bu konuda, Zee, korkarım ki küçük bir itirafta bulunmam gerekiyor."

Tuhaf bir şekilde ona baktı. "Ne türden?" "Kendini hazırla, canım." Adam başını eğdi ve Dudakları kızın kulağına çok yakındı. "Ben de bakire değildim."

Bir kahkaha patlattı ve tekrar doğrulup oturdu. "Evet, söylentileri duymuştum," diye cevap verdi. "Şimdi, Nash, lütfen ciddi olur musun?"

"Tamamen ciddiyim," dedi. "Benden önce sevgili edinmiş olmanızdan bana ne? Sayamayacağım kadar çok sevgilim oldu. Ama -çok iyi, evet- merak ettim. Ben bir erkeğim ve bizler zayıf, meraklı yaratıklarız. Yine de, sanırım bunu çözmeyi başardım."

Xanthia tek kaşını çarptı. "Gerçekten mi?"

Tembelce gülümsedi ve öne doğru eğilerek kızın burnunu hafifçe öptü. "Bir zamanlar ofisinizdeki o öfkeli genç adama aşık olduğunuza karar verdim -Bay Lloyd'du, değil mi?"

sessizce söyledi. "Adam oldukça yakışıklı ve size... şey, o bakışla bakıyor."

Güldü ve parmak uçlarını göğsüne bastırdı. "Ne bakışı?"

Nash omuz silkti ve bakışlarını indirdi. "Sahiplenici bir bakışı," dedi. "Ateşli bir aşığın bakışı. Sakın bana bunu fark etmediğini söyleme, Zee."

Xanthia içini çekti. "Sanırım öyle," diye itiraf etti. "Bunu...bunu açıklamak zor."

"Ve buna ihtiyacın yok."

Bir elini onun yanağına koydu. "Ama belki de bunu yapmam gerektiğini düşünüyorum," dedi dürüstçe. "Ya da en azından, Nash, Batı Hint Adaları'nda yaşarken hayatlarımızın nasıl olduğunu anlamanı isterim."

Bir an tereddüt etti. "O zaman dinlemek isterim."

Xanthia kelimelerini dikkatle seçti. "Barbados içine kapalı bir toplum," dedi. "Çok az sayıda insanın yaşadığı küçük bir ada. ayrıcalıklı beyazlar. Gareth çocuk yaşta adaya gelip Luke'un yanında çalışmaya başlayınca bir araya geldik. Aramızda bir tür dostluk doğdu. Adada neredeyse birlikte büyüdüğümüz söylenebilir. İkimizin de çok fazla gözetim altında."

"Sanırım anlıyorum," dedi Nash. "Kaç yaşındaydın?"

Xanthia bir omzunu kaldırdı. "On dört, belki?" diye cevap verdi. "O günlerde Luke'un tüm işlerini yapardım, çay demlerdim, yerleri süpürürdüm, taparcasına sevdiğim Luke'la birlikte olmak için her şeyi yapardım."

Nash, "Ben de Petar için aynı şeyi hissediyordum," diye itiraf etti.

Biraz hüznle gülümsedi. "Luke Gareth'ı rıhtımda bulmuş, oldukça kaybolmuş görünüyordu," dedi. "Sadece birkaç

Benden birkaç ay büyüktü. Onu ayak işlerine bakması için işe aldık, sonra da katip olarak sözleşmeleri kopyaladı."

"Ailesi neredeydi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Aslında hiç söylemedi ama ailesinin öldüğünü biliyorum. Yani o da bizim gibi bir yetimdi. Yıllarca... şey, en iyi arkadaşlık sanırım? Ama büyüdük ve ayrı hayatlar yaşamaya başladık. Ne yazık ki bir akşam, geç saatlere kadar çalışırken korkunç bir fırtına çıktı - neredeyse bir kasırga, gerçekten. Personeli eve göndermiştim, Kieran ise iç kesimlerdeki değirmenlerden birindeydi. Gareth ve ben nakliye ofislerinde tek başımıza kapana kısılmıştık."

"Sevgili kızım." Nash onun elini tuttu ve sertçe sıktı. "Çok korkmuş olmalısın. Kaç yaşındaydın?"

"Yetişkin bir kadındım, neredeyse yirmi yaşındaydım sanırım." Sesi alçaktı ve anılarla doluydu. "Ama ikimiz de çok korkmuştuk. Barbados'ta nadiren böyle fırtınalar olurdu. Deniz vahşiydi; arabalı vapur bile fırtınaya kapılmıştı. Bir enkaz kasırgasına yakalandık; kiremitler, yırtık yelkenler ve palmiye yaprakları pencerelere uçtu. Sonra metal bir şey - sanırım bir ırgatın parçası- camı kırdı ve kafatasımı bir santimle ıskaladı."

Nash yüzünü buruşturdu. "Canım, ölebilirdin."

Başını salladı. "Biz de biliyorduk," diye kabul etti. "Ama bazı mobilyaları sol taraftaki duvara çektik ve arkasında. Ve sonra... Birbirimize tutunmaya başladık. Geriye dönüp baktığımda, dürüstçe söyleyebilirim ki ölebileceğimizi düşündük."

"Hayatta kaldığınız için şanslısınız."

"Bunu yapmayan birkaç kişi vardı," diye cevap verdi acımasızca. "Ama o gün Gareth'la yaptığım şey şimdi çok aptalca geliyor. Ve bu sadece bir kez de olmadı, Nash. Sonrasında aylarca devam etti."

"Belki biraz aptalcaydı, canım," diye mırıldandı Nash, saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken. "Ama sen ona düşkündün ve böyle şeyler olur. Yine de Lloyd'un bir hanımefendinin sevgisinden faydalanmaya devam etmesi yanlıştı."

Hızla gözlerini kaçırdı. "Avantaj elde etmedi," Xanthia cevap verdi. "Sanırım belki de öyle. Benimle evlenmeyi çok istiyordu. Aslında, ilk başta sadece evleneceğimizi varsaydı ve ben direnince, beni evlendirmeye çalıştı. beni ikna etmeye çalıştı. Ama onu reddetmeye devam edince, Gareth ilişkiyi bitirdi. Kieran'a gitti ve elimi istedi. Bekâretimi aldığı için artık onun olacağıma inanıyordu. Ama ben böyle bir mantığın ortaçağdan kalma olduğunu düşündüm."

Nash parmak ucuyla kızın yüzünü tekrar kendi yüzüne çevirdi. "Zee, artık bunun bir önemi yok," dedi. "Barbados'un İngiltere'den çok farklı olduğunu tahmin ediyorum."

"Binlerce küçük şekilde," diye kabul etti. "Kesinlikle, biz sosyal hiyerarşimizi yönetecek Almack'ın patroniçeleri yoktu. Barbados'ta açıklaması zor bir zamansızlık hissi var. Neredeyse her gün hipnotize edici bir şekilde aynı görünüyor -güzel elbette- ama bir süre sonra insan öteki dünyayı, hatta geleceği bile zorlukla görebiliyor. Çoğu zaman sadece şimdi ve burası vardır."

Nash bir an sessiz kaldı. "Sadece ne olduğunu hayal edebiliyorum. Böylesine küçük bir adada yaşam nasıl olurdu," diye kabul etti. "Ama kendimi tekrarlama riskini göze alarak, Zee, bunun oldukça tehlikeli bir ilişki olduğunu bilmelisin. Burası Batı Hint Adaları değil. Burada yaptığınız şey -bırakın benim gibi itibarlı birini, herhangi bir erkekle bile olsa- duyulduğu takdirde adınızı onarılamayacak şekilde mahveder. Evlenme umudunuz kalmaz ve toplumdaki yerinizi korumanız için çok az umut olur. Bunu anlıyorsunuz, değil mi?"

"Bilinmeyecek," diye ısrar etti.

"Umarım güveninizin karşılığını alırsınız," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. "Sanırım evlenmeyi hiç istemediniz?"

"Hiçbir koca benim böyle bir hayat sürmeme izin vermez," dedi sessizce. "Bunu biliyorsun Nash. Ben sadece bir mülk olurdum. Ve muhtemelen Neville'in kontrolünü kaybedeceğim. O da benim gibi kocamın malı olur."

"Sizden önce bir kadın olma talihsizliğine sahipsiniz. zaman," diye itiraf etti. "Belki bir gün sizin hayat tarzınız o kadar da sıra dışı olmaz. Ama evliliğe karşı tek itirazınız bu mu? İşiniz mi? Otorite kaybı mı? Bu çok mu önemli?"

"Tabii ki önemli!" diye tersledi. "Neville's beni tanımlayan şey, Nash. Bildiğim tek şey o. Yetişkin hayatımın tamamı ve kızlığımın da büyük bir kısmı. Ve bu yüzden Gareth'la evlenmedim, her ne kadar... evet, onu kendimce sevmiş olsam da."

Nash bir süre sessizce oturdu. "Anlıyorum," diye cevap verdi sonunda. "İnanıyorum ki, hayatım, senin Bay Lloyd'un benim en derin sempatilerime sahip."

"Öyle mi?" diye sordu Xanthia küstahça.

Nash cevap vermeden başını kaldırdı ve güneşe karşı gözlerini kısarak baktı. "Sanırım artık içeri girsek iyi olacak," dedi. "Diğerleri kısa bir süre sonra öğle yemeği için dönecekler, öyle değil mi?"

"Evet, sanırım."

Konuşma garip ve ani bir şekilde sona ermişti. Ama Xanthia, gergin ve sinirli bir ruh halindeyken bir adamı sorgulamakla hiçbir yere varılamayacağını bilecek kadar uzun süre kardeşiyle birlikte yaşamıştı. Nash onu yerinden kaldırdı.

elini tekrar onun koluna koydu ve birlikte eve doğru sakin adımlarla ilerlemeye başladılar.

Oraya vardıklarında atlı grubun gerçekten de dönmüş olduğunu ve yanlarında köyde arabalarıyla karşılaştıkları Lord ve Leydi Henslow'u da getirdiklerini gördüler. Leydi Henslow Xanthia'yı açık bir merakla karşıladı ve Kieran'la tanıştığı için çok mutlu olduğunu söyledi. Sonra kız kardeşinin yanına döndü ve neredeyse taparcasına orada kaldı. İyi huylu bir şekilde Leydi Nash'in sohbeti domine etmesine izin verdi ve kız kardeşinin elini okşamaktan başka bir şey yapmadan durdu. O sırada Leydi Nash'in ailesi tarafından şımartılmaya alışkın olduğu daha da netleşiyordu.

Soğuk tavuk ve biftekten oluşan hoş bir yemekten sonra grup dağıldı, Leydi Nash yeni gelenlerin biraz kestirmesi konusunda ısrar etti. Leydi Phaedra Xanthia'ya üst katta eşlik etti.

Xanthia'nın kapısına vardıklarında Phaedra, "Şimdi biraz dinlenelim mi?" diye sordu. "Eğer istemiyorsanız, belki eski harabeleri görmek istersiniz? Çok güzel bir yürüyüş yolu."

Xanthia gülümsedi ve kızın elini sıktı. "Korkarım ben Yapamam," dedi, görevinin baskısını hissederek. "Çok üzgünüm. Yazmam gereken bazı mektuplar var ve bunlar öğleden sonramın çoğunu alacak."

Phaedra, "Tanrım, bu çok fazla iş gibi görünüyor," dedi.

"İş, evet," dedi Xanthia. "Aynen öyle. Bir bakabilir miyiz başka bir zaman harap olur mu?"

Phaedra gülümsedi. "Evet, tabii ki."

Xanthia içeri girdi, bir çanta dolusu kâğıt buldu ve oturma odasındaki pencerelerin arasında duran gül ağacından sekreterin yanına gitti. Üzerinde çalıştığı birkaç konu vardı.

Gareth'a bu yolculuk sırasında onunla ilgileneceğine dair söz vermişti ve aksi ne kadar cazip olursa olsun sözünü tutmaya niyetliydi. Dahası, çalışmak Nash'i aklından çıkarmasına yardımcı olacak ve onun büründüğü alışılmadık ruh hali yüzünden üzülmelerini engelleyecekti - ki bu ruh hali sadece

Öğle yemeği boyunca sertleşmiş, Xanthia'nın kardeşi kadar soğuk ve mesafeli görünmüştü.

Bu düşünceyle sekreterin açılır kapağını indirdi ve içinde bir mürekkep hokkası bulabilmek için dua etmeye başladı, çünkü çalışma masasını tamamen unutmuştu. Şaşırtıcı bir şekilde, masaüstü korkunç derecede dağınıktı, sanki aceleyle kapatılmış gibiydi. Bayan Hayden-Worth, şüphesiz. Xanthia buruşuk bir not kağıdı parçası aldı ve kokladı. Hâlâ o tuhaf topuz ve misk kokusunun izlerini taşıyordu. Belki de odayı temizlemek için acele eden hizmetliler masayı açmayı unutmuşlardı. Her halükarda, notlar çok sıkıcı görünüyordu, çoğunlukla yapılacak ya da satın alınacak şeylerin tavuk gibi çizilmiş listelerinden ve çeşitli esnaftan alınan dun'lardan oluşuyordu.

Xanthia sabırsızlıkla karmakarışık kâğıtları bir köşeye düzgünce yığmaya başladı. Dağınıklığın altında, üzerinde yaldızlı J. E. C. baş harfleri olan yıpranmış bir dua kitabı buldu.

Bir kenara bırakmak istedi, ama beceriksizce yakaladı ve aynı derecede önemsiz görünen yarım düzine kâğıt parçası daha dışarı kaydı.

"Lanet olsun," dedi Xanthia nefesinin altında.

Elinden geldiğince parçaları dua kitabına geri koymaya başladı, ama içlerinden biri, katlanmış bir fildişi parçası aptal kağıt gözüne çarptı. Kâğıt kalındı ve küçük bir servete mal olmuşa benziyordu. Xanthia mektubu ters çevirdi. Brierwood'daki Bayan Hayden-Worth'e gönderilmişti ve üzerinde

Belli ki Amerika'dan gelmişti. Aşırı derecede meraklı olan Xanthia, başparmağıyla hafifçe vurarak açtı ve gözlerinin üzerinde gezinmesine izin verdi

Alışveriş listeleri kadar sıkıcı olan kelimeler:

26 Mart

Sevgili kızım:

Geçen ayki mektubunuzu aldım ve iyi olduğunuza inanıyorum. Yirminci Mayıs'ta Cherbourg'da olacağınızı duyduğuma çok sevindim. Havanın güzel olacağına inanıyorum. Orada sizi iki bin pound bekliyor olacak. Lütfen hepsini bir kerede harcamayın ve Fransa'dan döner dönmez bana yazın.

Tüm sevgimle,
hoşgörülü baban

Not: İsteddiğiniz tohum incilerini Pride of Fairhaven gemisindeki Kaptan Tobias Bruner aracılığıyla gönderiyorum.

Nakliye sırasında hiçbirinin kaybolmadığını görmek için lütfen onları dikkatlice sayın ve dikin. Eminim çok güzel görünecekler.
Sana çok yakışmış.

Xanthia'nın tam olarak anlayamadığı nedenlerden dolayı garip bir mektup gibi görünüyordu. Jenny'nin babası çok az şey bilen bir adamdı.
Kelimeler. Kızının sağlığını pek sormuyor ve ona evden hiçbir haber vermiyordu. Ama açıkça görülüyordu ki Phaedra ima etmişti. Jenny'nin babası onu korkunç bir şekilde şımarttı.

-Ve belki de kocasının haberi olmadan. Jenny'nin Fransa'ya gitmek için neden acele ettiğini de anlayabiliyordu. Babasının iki bin sterlinlik toplu iğne parası çok iyi bir alışveriş çılgınlığı yapabilirdi.

Xanthia biraz utanarak notu dua defterine geri koydu. Bayan Hayden-Worth'ü umursamadığı doğrudu. Ama bu bir mazeret değildi. Başka birinin yazışmalarını okumamalıydı. Dağınık yığını olabildiğince uzağa itti ve eşyalarını yerleştirmeye başladı.

Birkaç saat sonra Kieran onu orada buldu. "Akşam yemeği için üstünü değiştirmeyecek misin, Zee?" diye sordu kapıdan içeri girerken.

Xanthia şaşkınlıkla başını kaldırdı ve kalemini bir kenara

bıraktı. Pencerelelerin ötesinde güneş dümdüz uzanıyordu.

pencerelere doğru. "Oh," diye mırıldandı.

Kieran sekretere doğru yürüdü ve sandalyesini çekti. "Kalk bakalım, yaşlı şey," diye emretti. "Bu benim fikrim olabilir ama o yemek masasına yalnız gitmeye cesaret edemem."

Bölüm On Dört

Brierwood'da Maceralı Bir Görevlendirme

Neredeyse aysız bir gecenin kasvetinde, Xanthia Brierwood'un geçitlerinde gizlice ilerliyor, ilerlerken de adımlarını temkinli atıyordu. Atına binerken ipek şalının eteklerinden terlikleri görünüyordu. merdivenlerin ilk basamağında. Heyecan ve beklentinin lezzeti onu ileriye, Nash'in kollarına doğru itti.

Şimdiden vücudu istekle titremeye başlamıştı. Öğleden sonraki öpücüğünü düşündü; o kadar ustaca, o kadar zengin bir tensel vaatle. Hayır, bu tek şeyden mahrum kalmayacaktı.

Ya fark edilirse, hayatım? diye sormuştu. Zor bir karar vermek zorunda kalabiliriz.

Yakalanmayacakları konusunda ısrar etmişti. Ama geriye dönüp baktığında, pek de endişeli görünmüyordu. Bazen kendini neredeyse... ama hayır diye düşünürken buluyordu. Bu mümkün değildi. İşe yaramazdı. İkisi de onun umut besleyemeyeceği kadar kendi yollarına sapmışlardı. Nash zamparanın tekiydi, o ise sadece zamparalığının sağladığı fırsat. Bu açıdan -aslında her açıdan- Nash onun için mükemmel bir sevgiliydi.

Ama fark edilmemeliydiler. Xanthia her adımını büyük bir özenle attı. Zaman zaman, bir ışık dikişi bir kapının altından görünecekti ama kimse kıpırdamadı. Son katta, gıcırdayan bir döşeme tahtası onu korkuttu. Dondu kaldı,

ve hiçbir şey duymadı. Birkaç adım daha attı ve adamın yatak odasına açılan kapıya ulaştı.

Kapıyı hafifçe çaldı ve sanki adam kapının önünde bekliyormuş gibi kapı açıldı. Üzerinde sadece siyah ipekten, kenarları altınla süslenmiş bir sabahlık vardı ve saçları bu kez siyah ipek bir kurdeleyle arkaya doğru toplanmıştı. Ama çok az şey vardı

Çünkü bir an içinde onu kollarının arasına almış ve başını saçlarına gömmüştü.

"Geldin," diye mırıldandı. "Seni aptal."

"Ben senin için bir aptalım," diye itiraf etti.

Onu biraz uzağa koydu ve gözlerinin içine baktı. Bir an için nefesini kesti. Bu çok fazlaydı; gözlerini kaçırdı. Odanın ortasında devasa, neredeyse ortaçağ görünümlü bir yatak duruyordu; ahşabı yaşlılıktan simsiyahtı. gölgelik dolgun ve kavisliydi. Koyu mavi ipekten bir örtü asılmıştı ve aynı renkteki ipek örtü çoktan arkaya çevrilmiş, çarşaflar neredeyse baştan çıkarıcı bir şekilde buruşmuştu. Odanın tek ışığı olan ızgarada kısık bir ateş yanıyordu ve komodinin üzerinde bir sürahi porto şarabı, yanında da bir bardak duruyordu.

"Ne muhteşem bir yatak," diye mırıldandı. "Umarım onu iyi bir şekilde kullanmayı düşünüyorsunuzdur?"

Kıkırdadı ve parmaklarını hafifçe saçlarının arasından geçirdi. "Tanrım, bu sabahla akşam yemeği arasında aklının başına gelmesinden korkuyordum," dedi. "Rothewell nerede?"

Başını iki yana salladı. "Yatakta, umarım. Ama emin olamıyorum. Sık sık uyuyamıyor."

Nash'in egzotik siyah gözleri onun yüzünde gezindi. "Bu şekilde daha ne kadar devam edebiliriz, Zee?" diye fısıldadı.

Bir kez daha onun ne istediğinden tam olarak emin değildi. "Ne kadar istersek Stefan," dedi. "Ta ki... ta ki

birbirimizden bıkana kadar, diyebilirim."

Gözlerinde bir şey parladı -güçlü ama anlaşılmaz bir duygu- ve kızın üzerine eğilip onu nazikçe kendine çekti. "Ya yapmazsak?" diye mırıldandı. "Ya bu... daha da kötüleşirse?"

Gülmeye çalıştı. "Canım, sen kadınları diğer erkeklerin çorapları eskittiği gibi eskitiyorsun," dedi onu nazikçe uzaklaştırarak. "Ve ben de diğerleri gibi sadece bir kadınam."

"Beni uzaklaştırma, Zee, ben mükemmel bir şekilde Ciddiyim," dedi. "Ve sen herhangi bir kadın değilsin. Sen kadınam. En azından bu gece için-
evet?"

Başını salladı ama başka bir şey söylemedi. Adam sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca onun bakışlarını tuttu, sonra yavaşça dudaklarını tekrar onunkilere indirdi. Ağzı onunkinin üzerinde eridi, arzusunu coşturdu ve rahminin derinliklerinden en enfes duyguyu çekti. Zevk onun içinde tatlı bir şekilde kıvrılıyordu. Sıcak, tanıdık kokusu etrafını sararken göğsünün duvarına yaslanıp titreyene kadar.

Bir şekilde ağzını geri çekti. "Seviş benimle, Stefan," diye fısıldadı hararetle. "Düşündüm de Dokunuşun dışında hiçbir şey. Seni görmek, ama sana dokunamamak... Ah, sanırım bu beni yarı deli ediyor."

Onu yatağın kenarına çekti. Xanthia oturdu ve beklentiyle ona baktı. Elleri sabahlığının kravatına gitti. "Söyle bana Xanthia, seni nasıl memnun edebilirim? Bu gece," diye mırıldandı, gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyordu.

Tekrar titredi, bu sefer gözle görülür bir şekilde. İpek adamın bedeninden aşağı süzülürken gözlerini kaçırdı. "Bana sahip ol," diye mırıldandı. "Al beni Stefan. Ruhuma sahipmişsin gibi hissetmek istiyorum. Ben... Bazen senin bilmediğini merak ediyorum."

Kadının önünde çıplak bir şekilde diz çökerken gözlerinde vahşi ve ilkel bir şey parladı. Yavaşça kızın sargısını çözdü, kravatı yatağın üzerine fırlattı, ardından kumaşı

omuzlarından aŖađı itti. Basit bir gecelik giymiŖti, giydiği en ince gecelikti.

sahipti ve onun altında, areolaları açıktı. Onun Bakışları hissedilir derecede ısındığında, esmer bir tepe noktasını dudaklarının arasına aldı ve sertçe emerek tamamen ağzına çekti. Yoğunluktan nefesi kesildi, ama diğer eli karnının üzerine kaydı, avuç içi açık ve sıcaktı. Kaburgalarını okşadı. Ta ki karşı göğsünün ağırlığını okşayana kadar.

Xanthia parmaklarını onun saçlarının yumuşaklığına geçirdi ve yumuşak bir iniltiyle başını geriye doğru bıraktı. İşte bu Buraya bunun için gelmişti. Ona verdiği şey buydu, artık onsuz yapamayacağı şey. Onun bağımlılığıydı. Onun Sadece kötü bir zevk. Bunu ona söylemek için ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Kaybolmuştu, tatlı, şehvetli saldırının içinde kaybolmuştu.

Nash'in ağzı göğüs ucundan ayrıldı ve boğazına doğru süzüldü. Dudakları boynunun kıvrımını, çenesinin dönüşünü okşadı ve sonra onu tekrar, uzun uzun öptü. "Çıkar şunu," diye hırıldayarak geceliğini çekiştirdi.

Adam dizlerinden doğruldu ve kadın ayağa kalktı. Geceliğini yukarı çekti ve dikkatsizce bir kenara fırlattı, bakışları Boyundan aşağı cesurca akıyor, ilerledikçe ısınıyordu. "Tanrım, Zee, sen çok güzelsin," diye fısıldadı. "Seni istiyorum, bedenem ve ruhen. Burada emirlerimi yerine getirmeni istiyorum."

Kollarını onun boynuna dolamak için kaldırdı. "Belki de öyleyimdir," diye mırıldandı. Onu kendine çekti ve sıcak ve ağzı açık bir şekilde öptü. "Teklif et," diye meydan okudu dudakları ayrıldığında. "Hiçbir şey saklamıyorum Stefan. Ben yapmacık değilim bakire."

Onu yumuşak bir gıcırtila ağırlığını veren yatağın üzerine itti. Buruşuk çarşaflar kızın sıcak teninin altında serindi. Nash neredeyse yırtıcı bir şekilde yatağın uzunluğuna doğru sürünerek kadının kalçalarına oturdu.

Daha şimdiden ereksiyonu sertleşmiş ve çıkıntı yapmıştı.
Xanthia aleti aldı

adamın ağırlığını avuçlarının arasında ısıttı ve avuçlarını yavaşça adamın boyundan aşağı çekti.

Nash'in başı geriye gitti, yüzü enfes bir maskeye dönüştü. Acı çekiyordu. Tekrar tekrar okşadı onu. Ona eziyet etti. Ta ki boynundaki tendonlar gerilerek hafifçe titremeye başlayana kadar. Sonra gözleri açıldı ve elleri onunkileri yakaladı. "Yeter, sürtük," diye homurdandı, ellerini yukarı iterek.

Başının üstünde. "Benim emirlerimi yerine getirmek için buradasın, değil mi?"

Hafifçe güldü. "Ama sana işkence etmeyi seviyorum."

Neredeyse küçümseyici bir homurtu ile Omzunun hemen ötesinde bir şey. Soğuk ipeğin bileğinin etrafında gerildiğini görmek yerine hissetti. Panik gibi bir şey onun sarsılmasına neden oldu, ama adam başka bir memnuniyet sesiyle ipeği sıkıca çekti. Kadının paniği Başka bir şey.

"Stefan?" diye fısıldadı kararsızca.

"Eğer bu gece yapılacak bir işkence varsa, aşkım," diye homurdandı, "bunu ben yapacağım."

Şimdi diğer bileğini de tutmuş, ilkinde sıkıca bağlamıştı. Deneyisel olarak onları çekiştirdi ama ipeksi bağ sıkıca tutundu. Onları hâlâ başının üzerinde tutarken, eğildi, göğsüne sokuldu, sonra sevgiyle ağzına geri çekti. Xanthia inledi, vücudu istemsizce kamburlaştı. Buna karşılık Nash, sanki ona komutanın kimde olduğunu göstermek istercesine ipek bağı daha da sıkılaştırdı.

Ancak kadın onun altında kontrolsüzce kıvranmaya başladığında Nash diz çökme pozisyonuna geldi ve gözlerinde hınzır bir ışıkla onun çıplak bedenine baktı. "Otur aşkım," diye usulca emretti. "Seni o güzel dizlerinin üzerine yatıralım, olur mu?"

İsteyerek öyle yaptı. Şaşırmamasına rağmen, adam dizlerinin üzerinde yükseldi ve kollarını başının üzerine kadar uzattı. Düğümü kolayca atabilirdi ama açıklanamaz bir şekilde atmadı.

Onun yerine başını kaldırdı ve adamın ipek kravatı ahşap gölgeliğin en yüksek çitasına doladığını gördü. Büyülenmiş gibi hissetti. Tuhaf bir şekilde tahrik olmuştu.

"Stefan?" dedi tekrar.

Düğümü hızla çekti ve kollarını gerdi. Xanthia'nın nefesi bir kademe daha hızlandı. Gerildiğini hissetti. Tamamen açıkta. Yine küçük bir sarsıntıyla düğümü test etti. Hafifçe esnedi ama yine de rahatsız edici değildi. Yine de dizlerinin üzerinde sıkışıp kalmıştı. Çıplak. Nash'in evinin ortasında kocaman bir yatak.

Nash bir parmağını kızın kalçalarının arasındaki buklelerin arasına soktu. "Şimdi gerçekten benim gücümdesin, canım," diye mırıldandı, parmağını buklelerinin arasından, karnından, göbeğinin üzerinden ve göğüslerinin arasından yukarı doğru çekti.

"Evet," dedi zayıf bir sesle, onun elini izleyerek. "Sizin tutsağınız gibi görünüyorum."

Ona doğru eğildi ve istilacı ve sahiplenici bir öpücük için ağzını onunkinin üzerinde açtı. "Hapishanenden çıkmak istiyor musun, tatlım?" diye homurdandı, ağzı onunkini terk ettiğinde.

"Hayır," dedi hızla. "Hayır... henüz değil."

Göğsünün derinliklerinde güldü. "Bunu ilgi çekici mi buluyorsun?" Xanthia yüzünün ısındığını hissetti. "Ben... Bilmiyorum."

Dudaklarının onun boynunda oynamasına izin verdi. "Sen son derece şehvetli bir kadınsın, Zee," diye mırıldandı. "Meraklısın, sanırım. Bunu daha önce bir kez gözlerinde görmüştüm."

"Evet... belki," diye itiraf etti.

"Erotik oyunda yanlış bir şey yok," dedi güven verici bir şekilde. "Her iki partner de isterse olmaz. Ve merakınızda da kesinlikle yanlış bir şey yok."

Xanthia'nın nefesi hızla geliyordu. "Ve sen... oynamak ister misin?"

"Sadece seni memnun etmek istiyorum," diye cevap verdi. "Eşim olduğun sürece en basit sevişme eylemi bile beni memnun edecektir."

"Öyle mi?"

"Bence öyle olacağını biliyorsun." Dişleri kadının boğazını sıyırdı. "Ama bence hayatım, senin güçlü bir adama ihtiyacın var.

Yatağa," diye baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldadı. "Sanırım senin istediğin

-Birazcık boyun eğdirilmiş diyebilir miyiz?"

"Evet." Kadın geri alamadan sözcük bir iç çekişle ağzından kaçtı.

Başını eğdi ve meme ucunun sert, pembe tomurcuğunu hafifçe yaladı. "Bunu neden istediğini biliyor musun, Zee?" diye mırıldandı.

"Hayır." Ama kadın bunu istiyordu ve adamın sözleri kanını iyi bir konyak gibi ateşledi.

Bir parmağını tekrar kadının buklelerine soktu, bu sefer daha derine. "Çünkü güçlü kadınların güçlü erkeklere ihtiyacı vardır," diye fısıldadı, parmağını bacaklarının arasındaki ipeksi sıcaklıkta ileri geri hareket ettirerek. "Sizi kontrol edebilecek, ne istediğinizi bilen ve bunu size verebilecek bir erkeği arzuluyorsunuz."

"Yapmak istediğin bu mu?" Sesi yumuşak ve titrek çıkmıştı. "Bana... arzuladığım şeyi vermek mi?"

"Eğer izin verirsen," diye dürüstçe cevap verdi. "İzin verir misin?"

Xanthia başını kaldırıp düğümlü ipeğe baktı. "Evet," diye fısıldadı gözlerini kapatarak. "Herhangi bir şey."

Göğüs ucunu hafifçe çimdikledi. "Lütfen de, aşkım."

"Lütfen." Kelimeyi kasvete doğru soludu.

"Bana güveniyor

musun?" "Evet."

"Güzel." Adamın dişlerinin diğer göğsünü de kemirdiğini hissetti ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama ne... ne yapacaksın?

Kötü bir şey... yapacak mısın?" "Kötü mü?" diye mırıldandı.

"Umarım öyledir."

"Hayır, yani... bana anlattığın şeyleri kastediyorum," diye fısıldadı. "Beni... cezalandıracak mısın?"

Elleri kalçalarını kaldırmak ve açmak için kayıyordu.

"Duruma göre değişir canım," diye mırıldandı. "Bir süredir yaramaz kı?"

Xanthia gözlerini kapadı ve başını salladı. "Bence çok Yaramaz düşünceler," diye itiraf etti nefes nefese. "Seninle tanıştığımdan beri Stefan, ben... ben sürekli kötü şeyler hayal ediyorum. Bir şeyler istiyorum. Hiçbir kadının istememesi gereken şeyler."

Birden, adamın elinin sırtına battığını hissetti. "Oh!" diye bağırdı, zıplayarak

Ama Nash'in eli çoktan kalçasına masaj yapmaya başlamıştı,

Yanığı hafifletti. "İşte, belki bu sana iyi olmanı hatırlatır," diye mırıldandı, şimdi iki eliyle onu ovuyordu. "Öyle mi, aşkım?"

Dizlerinin üzerinde durmuşlar, vücutlarını birbirine bastırmışlar, adamın siki kadının kalçasında sabırsızca seğiriyordu. A

Avucunun etine değdiği anda içinden garip bir heyecan geçmişti. İçinin titrediğini hissetti. Bekliyordu. Meraklı. Dudaklarını kararsızca yaladı. "Sanırım... Sanırım belki de fark ettiğinden daha fazla yaramazlık yaptım."

Vücudunun sıcaklığını onunkine bastırdı, elleri

Sırtından aŖađı huzursuzca süzölüyordu. "Ŗimdi sen,
benim

Tatlı mı?" diye mırıldandı. "Belki de seni çözmeli ve düzgün bir kürek çekmek için yastıkların üzerine yatırmalıyım?"

"Hayır," dedi hızla.

"Hayır-?" Bu kelime merakla doluydu.

"Bunu sevdim," diye fısıldadı. "Başımda dikilmen hoşuma gidiyor.

Ama biraz kötüydüm. Bu akşamki gibi. Akşam

yemeğinde." Ona meraklı bir yarım gülümseme

verdi. "Yemekte mi?"

Xanthia tekrar gözlerini kapattı. "Seni izlemeye devam ettim

Ve... ve o ilk geceyi hatırlıyorum," diye itiraf etti, sesi hülyalıydı. "Nasıl tanıştığımızı. Nasıl öpüştüğümüzü. Ellerinin ellerimin arasında olduğunu düşünüp durdum... karanlıkta beni tatmin ettiğini... diğerleri dans ederken, asla birlikte ne yaptığımızı bilerek. Ve ben nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum. vücudumu fırçaladı. Pantolonunun altında ne kadar sert olduğunu hissettim."

"Oh, bu gerçekten çok yaramazcaydı," diye itiraf etti.

"Sanırım seni cezalandırmanın en iyi yolu yalvarana kadar sana işkence etmek."

"Oh," diye fısıldadı, ona karşı titriyordu. "Oh, Tanrım."

Şimdi onu öpüyordu, yanağı boyunca hafif, nazik öpücükler konduruyor ve kalçasının kabarıklığını nazik, kesin bir dokunuşla çevreliyordu. Yüzünü adamın omzundan kaldırdı ve bu kez doğrudan gözlerinin içine baktı.

"Bunu sevdim," dedi tekrar. "Senin... kontrolü elinde tutan kişi olman."

Bakışlarındaki bir şey yumuşadı ve onu nazikçe öpmek için başını eğdi. "Ah, aşkım," diye fısıldadı. "Bazen çok yoruluyor olmalısın. Güçlü olmaktan ve komuta etmekten yoruluyorsundur. Kimseyle birlikte olmamaktan yoruluyorsundur... sadece kendin olmaktan."

"Anlıyorsun," diye fısıldadı hülyalı bir Şekilde.

"Evet," diye mırıldandı. "Seviyorum." Sonra elleri kızın yüzünü kavrayacak şekilde yukarı kalktı ve dudaklarını kızın dudaklarının üzerinde zarif bir şefkat öpücüğüyle gezdirdi. Bu şehvetli bir vaat okşamasıydı ve aynı zamanda başka bir şeydi. Minnettarlık, belki? Ama bu Bunun için daha az erotik değil. Öpücük derinleşti, daha fazlası oldu. Bir bağ. Bir söz. Vücudunun eridiğini ve onunkine katıldığını hissetti. Zengin bir tensel sıcaklık etraflarında dönüyordu ve sadece onlar vardı. İkisi, kimsenin anlayamayacağı bir birlikteliği paylaşıyorlardı.

Nefes nefese ayrıldılar, neye sebep olduklarını merak edercesine birbirlerine bakıyorlardı. En azından o merak ediyordu. Hayal edilebilecek en tuhaf şeydi: hareket edemeyecek şekilde bağlanmış olmak; tamamen bir başkasının merhametine kalmış olmak ve bunu istemek. Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve bakışlarının yeniden onun çıplaklığında gezinmesine izin verdi.

Bana güveniyor musun? diye fısıldamıştı.

İşin özü de buydu, değil mi? Aşıklar olarak güvenleri var mıydı? Ona baktı, güçlü, şişkin kalçalarını ve titreyen ocağın ışığıyla aydınlanan geniş omuzlarını inceledi. Kalın, düz, çok uzun saçları ve sert siyah kaşları vardı. Neredeyse ereksiyonunun korkutucu büyüklüğü. Güçlü bir adam. Oh, evet. Kesinlikle öyleydi.

Nash onun yanından uzandı ve bir kadeh şarap aldı. Hâlâ onu izliyordu, keyifle içti, sonra bir kolunu beline doladı ve onu derinden öptü. Xanthia Ağız şarabın zengin tadıyla dolup taşıtığında şaşırdı. Adamın dili derinlere doğru ilerlerken tatlı, ağır sıvı ağızda duyusal bir şekilde dönüyordu. Yutkundu ve bu baş döndürücü, tamamen erotik bir deneyimdi.

Geri çekildi, gözleri şiddetle yanıyordu. "Yüce Tanrım, sen tanıdığım en şehvetli yaratıksın," diye homurdandı. Kadının şaşkınlığı karşısında, adam bardağı kaldırdı ve sadece bir

Portonun bir kısmı göğüslerinin arasındaki vadiden aşağı damladı. Port daha aşağılara, karnına ve daha uzaklara akarken meme uçları inanılmaz derecede sıkı tomurcuklar halinde büzüldü ve akarken teniyle alay etti.

Nash son anda başını eğdi, dilini kızın buklelerinin arasına soktu ve yaladı. Xanthia titredi ve yumuşak bir güvence sesi çıkardı. Tekrar okşadı, daha derine kayd. Ve sonra dilinin ıslak sıcaklığı karnına doğru ilerledi. Göbeğinin içine girdi. Göğüs kemiği boyunca okşadı, zengin, kırmızı şarabın her izini yaladı.

Dizlerinin üzerine çökmüş, kolları yukarıdan bağlanmış olan Xanthia, bunun verdiği zevkle titremekten başka bir şey yapamıyordu. Nash dudaklarını Xanthia'nın çenesinde gezdirdi. "Durmamı ister misin, aşkım?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Durma. Lütfen. Geri... dön."

Göğsünün derinliklerinde kıkırdadı. "Nereye geri döneyim, aşkım?" Xanthia zorlukla yutkundu. "Geri... aşağı. Lütfen."

İki parmağını kadının kıvrımlarının derinliklerine sokarak klitorisini sıyırdı. "Geri... buraya mı?"

Gözleri kapalı, başını salladı.

"Bana nerede olduğunu söyle," diye mırıldandı. "İyi bir kız ol ve bana ne istediğini söyle."

"Tadıma bak," diye fısıldadı, kelimeleri zar zor duyuluyordu. "Dilini ve parmaklarını kullan. Dokun bana. Oh, Lütfen Stefan. Dokun bana. Nasıl yapılacağını biliyorsun. Nasıl istediğimi."

Bir an tereddüt etti, onun yerine eliyle ona eziyet etti. Onun yüzünü izledi; gözlerini açmamış olsa da bunu biliyordu. Arzusunun sesi ıslak ve erotikti. Ham şehvet kokusu her yerdeydi. Xanthia

patlamak için yanıp tutuşurken nasıl bu kadar kendini tutabildiğini merak etti.

Ve sonra daha aşağı eğildi, göğsünün yumuşak, kıvrımlı tüyleri kalçasını okşadı. Dili derinlere kaydığında, Xanthia haykırdı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Xanthia hareket edemiyordu. İp onu adamın sıcak, kudurmuş ağzına sıkıca bağlamıştı. Nefes nefese kalmıştı.

Parmağı kadının ıslak kılıfına girdi ve ani bir içgüdüyle kadının tüm kasları kasılır gibi oldu. Nash dilini nazikçe oynatarak onu çıldırma noktasına getirdi, ta ki nefesi kesilene kadar, sonra da serbest kalma çılgınlığını bastırmak için mücadele etti. Zevk dalgaları onun üzerine çöktü ve vücudunu gerginleştiren ipeksi halatı sarsmasına neden oldu.

"Ah, bırak beni," diye inledi, adamın vücudunun sıcaklığı ona baskı yapıyor, onu çevreliyordu. Onu tekrar öpüyordu - boğazını, göğüslerini, köprücük kemiklerini. Bu yeterli değildi. "Oh, Stefan. Lütfen. Bırak beni. İstiyorum- ah!"

İtiş sertti. Görkemli bir şekilde sert. Derin ve ani. Bir kolunu beline dolayarak onu kaldırdı ve sikinin sıcak uzunluğuna dayadı. Erkeksi bir tatmin homurtusuyla onu tekrar kaldırdı ve kendini onun derinliklerine iterken vücudunun kendi vücudundan aşağı kaymasına izin verdi. Adam o kadar adam onun ağırlığını taşıyacak kadar iri, kadın ise incecikti. ve aşağı inerken meme ucunu ağzına aldı. Uzun, imkânsız bir an boyunca onu orada tuttu, kollarından ve gölgelikte düğümlemiş ipek kravattan bağlıydı, şehvetinin esiriydi.

"Yine," diye inledi. "Stefan, yine."

Nash ellerinin kadının sırtından aşağıya, kalçalarını avuçlarının içine alana kadar kaymasına izin verdi. Sonra ona boyun eğdi, kalçalarını açarken onu sadece birkaç santim kaldırdı.

itişini almak için genişledi. "Ah-!" diye bağırdı. "Oh, Tanrım. Çok mükemmel."

"Mükemmel," diye yineledi. "Evet, aşkım. Sen mükemmelsin."

Xanthia başının geriye düşmesine izin verdi. Onun kendisini tekrar emdiğini hissetti.

Kalkıp tekrar derine indiğini hissettim. Ve tekrar. Kaydıkça ve ittikçe vücutları nemleniyordu. Birbirlerinin üzerinde hareket eden bedenlerinin çıkardığı ses, duyusal olarak çökmekte olan bir sestti. Enfes, mükemmel bir zevkin sesiydi.

Hareketleri ateşlendi. Acil. Xanthia onun için acı çekiyordu. İçinden bir hıçkırık koptu, derin ve titrek. Ocaktaki bir kömür parçalanarak havaya kıvılcımlar saçtı. Kadın

kasvet içinde usulca söylenen adını duyabiliyordu. Onun sesini. Onun ihtiyacı. Yine onu kaldırdı. Onu açtı. Onu derinden aldı.

Xanthia hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar tekrar tekrar. Ağzının içine hıçkırıyor, adını haykırıyordu. Titreyen tutku dalgaları onun üzerinde yuvarlanıyordu. Adamın bedeni, kadının boyuna karşı öylesine ilkel bir güçle sarsıldı ki, yatak ve gölgelik bu gücün etkisiyle titredi.

Xanthia şimdiki zamana döndü, hâlâ titriyordu. Nash'in Başı boynunun kıvrımına sıkışmıştı ve omzunda ılık bir ıslaklık vardı. Başını çevirdi ve Onu öptü ama bir süre karşılık vermedi. Sonunda yüzünü boynundan kaldırdığında gözlerinin parladığını gördü.

"Kayboldum, Zee," diye fısıldadı. "Oh, Tanrım. Çok derindeyim. I..."

"Ne?" Onun bakışlarını dikkatle tuttu. "Söyle bana. Güven bana." "Seni seviyorum." Kelimeleri zar zor söyledi.

"Korkunç, içgüdüsel
İç burkan, baş döndüren bir aşk. Tanrı yardımcımız olsun.
İkisi de."

Başka tarafa bakmadı. "Bir tek sen değilsin," dedi sonunda. "Bu yatakta... şey, biraz korkmuş olan tek kişi

sen değilsin, diyebilirim."

Yukarı uzandı ve düğümlü ipeği ustalıkla çözdü. Xanthia'nın kolları düştü ve ipek bileklerinden sıyrıldı. Sözüünü sakınmadan onu yatağın tüylü yumuşaklığına doğru çekti. Dudaklarını onun boynunun sıcak kıvrımına yerleştirdi ve kokusunu içine çekti. Sanki bu konuda konuşmamaya karşılıklı olarak karar vermişlerdi; sanki aralarında filizlenen her neyse henüz çok yeni bir şeydi. Çok hassas.

"Şimdi yeterince sıcak mısın aşkım?" diye mırıldandı.

"Evet." Kelimeyi nefis bir işaretle soludu zevk. "Harika bir şekilde."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Bir keresinde bana - aslında tanıştığımız geceydi - bir yıldır ısınmadığını söylemiştin. yaş," dedi. "Bunu değiştirmeyi hayatımın misyonu haline getirmeyi ne kadar çok istediğimi -evet, tam da o anda düşündüm."

Hayatımın misyonu.

Xanthia onun altında hareketsiz kaldı. Ama Nash boynunu okşamaya devam etti. Birkaç dakika önce olduğu kadar ciddi görünmüyordu. Kadın rahatladı ve ellerinin adamın kalçalarının gergin, kaslı kabarıklıklarını okşamasına izin verdi.

"Görevinizi tamamladınız efendim," dedi. hafifçe. "Şimdi lütfen kımıldamayın. Şimdi tamamen sıcak ve rahat bir uykuya dalacağım ve horlamamak için kendimi zor tutacağım."

"Canım benim," dedi. "Horluyor musun?"

Kıkırdadı. "Genelde değil," diye itiraf etti. "Ama beni eziyorsun, hem de çok lezzetli bir şekilde."

Bir tarafa döndü ve parmak ucunu kızın yanağında gezdirdi. "Burayı seviyor musun, Zee?" diye sordu. "Hampshire'ı seviyor musun? Brierwood'u?"

"Çok güzel bir yer," dedi, soruya şaşırarak. "Peki ya malikânenin kendisi? İngiltere'de bu kadar güzel başka bir yer var mı? Ben görmedim."

Saçından bir tutamı parmağının etrafında döndürdü. "Keşke burada sadece ikimiz olsaydık, Zee," diye fısıldadı. "Birbirimiz hakkında öğrenecek çok şeyimiz var. Herkesin burada olmasından hoşlanmıyorum. etrafımızdaki bu insanlar."

"Onlar sizin misafirleriniz ve aileniz ve hepsi Çok güzel," dedi. "Hizmetçilere gelince, korkarım bu ev hepsini tatile gönderemeyeceğiniz kadar büyük."

"O zaman tek bir çözüm var." Ona muzipçe baktı. "Kaçmalıyız."

Güldü. "Nereye gidebiliriz ki?" "Scilly adalarına," dedi.

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi. "Ama... hayır, çok yakın. Bizi orada bulabilirler."

"Fas, belki?" diye önerdi. "Ya da Girit?"

"Ooh, Girit," diye kabul etti. "Şimdi tek ihtiyacımız olan bir gemi.

Neden ihtiyacım olduğunda elimde bir tane olmuyor?"

"Ah, ama emrinde bir filo olan tek kişi sen değilsin, aşkım," dedi.

Kadın hafif bir şaşkınlıkla ona baktı. "Öyle değil miyim?"

"Yatım Southampton'da demirli," diye önerdi ve onu bir yola yönlendirmek istercesine kolunu uzattı. "Leydim, Dangerous Wager sizi bekliyor."

Xanthia o kadar yüksek sesle güldü ki, elini ağzına götürmek zorunda kaldı. "Tehlikeli Bahis mi?"

"Onu böyle kazandım," dedi Nash. "Brooks's'ta bir aptal bir gece böyle bir bahse girdi ve arkadaşlarının tavsiyesine kulak asmadı."

"Ve onu ondan mı aldınız?"

"Evet ve onun aptallığının şerefine adını değiştirdi," dedi Nash. "Mary Jane'in doğru kaşesi yoktu."

"Hayır, kesinlikle," dedi. "Bir dahaki sefere bir gemiyi vaftiz ettiğimizde seni de çağırmalıyım canım."

"Ah, Neville'in ticari çıkarlarını ilerletebileceğim küçük bir yol," dedi gülümseyerek. "Ne yazık ki, korkarım sahip olduğum tek yetenek bu. İşine burnumu sokacağım diye endişelenmene gerek yok, aşkım."

"Oh, sanırım daha iyi kullanabileceğim başka yetenekleriniz var," diye mırıldandı.

"Öyle mi?" diye sordu. "Ne olduklarını merak ediyorum?"

Tekrar kıkırdadı, sonra onu kendine çekti. İçgüdüsel olarak,

döndü ve sırtını onun göğsüne yasladı. Adamın kolu sert ve güçlü bir şekilde ona sarıldı ve eli sıcak bir şekilde karnına yerleşti. Xanthia daha önce hiç böyle bir rahatlık ya da böyle bir neşe yaşamamıştı. Uykulu ve doygun haliyle, onun bazı sözlerini belli belirsiz merak etti. Adam öyle bir umut ve kesinlik içinde konuşuyordu ki, sanki onun bilmediği bir şeyi biliyormuş gibiydi. Kesinlikle onun kalbini kırıp yoluna devam etmek isteyen sıradan bir zampara gibi konuşmuyordu. Ama Xanthia onun sevişmesinden fiziksel olarak öylesine doymuştu ki, doğru dürüst düşünemiyordu bile.

Tatlı uyuşukluğa teslim oldu ve onun kucağında rahatladı. Kısa süre içinde Nash'in nefes alışları derinleşen uykunun yavaş, ritmik soluk verişlerine dönüştü. Xanthia hareketsizce uzandı, sürükleniyordu. Bu harika, neredeyse büyülü bir akşam olmuştu. Bu garip ilişkinin nereye gittiğinden hiç emin değildi ama her neresi olursa olsun, bunun olması gerektiğine inanmaya başlamıştı. Nash'le birlikte her türlü engelin üstesinden gelebileceklerine inanmaya başlamıştı. Ayrıca, artık başka ne seçeneği vardı ki? O da sıırıslıkam aşıktı. Ve Nash'in buna değeceğini biliyordu.

On Beşinci Bölüm

Hampshire'da Korkunç Sorun

Cumartesi günü öğlene doğru Leydi Nash'in tüm geniş ailesi Brierwood'a gelmişti. Xanthia bu davetin tahmin ettiğinden çok daha büyük olacağını şimdiden görebiliyordu. Sadece Leydi Henslow'un torunları bile bir çeşit kriket takımı kurmaya yetecek sayıdaydı.

Bay Hayden'ın güler yüzlü yardımıyla yaptılar. Değerdi. Öğleden kısa bir süre sonra, bir grubu Brierwood'un ön bahçelerindeki az sayıdaki çimenlik alanlardan birine topladı ve kaleleri kurmaya başladı.

Bu spontane gelişmeye kendini kaptıran Leydi Nash, doğaçlama kriket sahasının kenarına beyaz bir çadır ve bir çift masa kurulmasını emretti, çünkü gün muhteşem bir şekilde aydınlanmıştı. Hafif yazlık elbiseler giymiş ve dantel süslemeli şemsiyeler taşıyan hanımlar, hizmetçiler gibi evden çıkmaya başladı geniş gümüş tepsiler içinde limonata taşıyarak yontulmuş bahçelerde sakın sakın ilerliyordu. Xanthia kenarlarda dolaştı, kendini ne şenliklerin bir parçası ne de tam olarak bir yabancı gibi hissediyordu.

Xanthia konukların çoğunu belli belirsiz tanıyordu, onlarla Leydi Henslow'un pikniğinde tanışmıştı. Hepsi de yeterince arkadaş canlısıydı. Ama Xanthia'yla kısa bir tanışma faslından sonra, kaçamak bakışlar ve kaçınılmaz fısıldaşmalar birbirini izliyordu.

Açıkça görüldüğü üzere, spekülasyonlar tam olarak neden davet edildiğini bilmiyordu. Xanthia bu ziyareti kabul etme cüretini gösterdiği için Kieran'a lanet mi okusa yoksa onu öpsün mü bilemiyordu.

Tam o anda, Leydi Henslow'un en büyük torunu, Frederick adındaki uzun bacaklı genç adam sopayı çok etkileyici bir vuruşla savurdu. Xanthia başını kaldırdığında kırmızı bir çizginin havada uçarak daha uzaktaki çeşmelerden birine doğru gittiğini gördü. Frederick ve ikinci sopacısı sahada bir aşağı bir yukarı koştururken kalabalık yüksek sesle tezahürat yaptı - bir değil, iki kez. Bir an sonra top içeri girdi ve genç adamlar geçerken kaleyi paramparça etti ama artık çok geçti. İş işten geçmişti.

"Oh, bravo!" diye bağırdı Xanthia takdirle.

"Etkileyici bir delikanlı, değil mi?" dedi dirseğindeki sessiz bir ses.

Başını kaldırdığında Nash'in hâlâ botları ve pantolonuyla yanında durduğunu gördü. Rahat kahverengi binici ceketi ve baldırlarına göre şekillenmiş gibi görünen parlak siyah çizmeleriyle bugün oldukça iri görünüyordu ve çok da güzel görünüyordlardı.

Yüzüne hafif bir kızarıklık yerleştiğini hissetti. "İyi Tünaydın," dedi, kolunu uzatırken gülümseyerek. "Seni çok özledim."

"Ve ben de seni, aşkım." Onun elini nazikçe okşadı.

"Bugün kiracıları aradığınızı duydum," dedi hafifçe. "İçlerinde sizi tanıyan oldu mu?"

Nash alaycı bir şekilde güldü. "Zar zor, sanırım." Ama garip bir şekilde kasvetli görünüyordu.

"Onları nasıl buldunuz?" diye daha ciddi sordu. "Ekinler iyi bir başlangıç yapmıştır umarım?"

Nash bir omzunu kaldırdı. "Oldfield'lar geçen hafta en büyük çocuklarını kaybettiler," dedi. "Çok aptalca bir şey - çocuk elma ağacından düştü ve kafatası çatladı- ve onlar tek kelimeyle yıkılmış. Artık sadece kızları var. Oldfield ailenin geleceği için çok endişeleniyor."

Xanthia tek kaşını kaldırdı. "Bir kız eninde sonunda çiftliği devralamaz mı?"

"Nasıl olduğunu anlayamıyorum," diye itiraf etti. "Gereken fiziksel güç - bilmiyorum, Zee. Karar vermek bana düşmez."

"Ama Oldfield'lar buna sizin karar vereceğinizden korkuyorlar,"
Xanthia devam etti. Evden uzaklaşıyorlardı beyaz çadır ve kriket sahasının kenarı boyunca uzanıyor. "Kira sözleşmesini yenilememeyi seçebilir ve zamanı geldiğinde daha uzun vadeli bir kiracı arayabilirsiniz."

"Bunu yapmam," diye cevap verdi. "Oldfield iyi bir kiracı ve Brierwood ben olmadan da yeterince kârlı. kendi çiftçilerimin sırtına basarak yükseliyorum."

"O zaman belki de bunu ona söylemelisin," diye önerdi Xanthia. "Neville'de bazen daha deneyimli bir kaptanı belirli bir sefer için elimizde tutabilmek için yüksek bir ücret öderiz. Her ne kadar adam normalde yapabileceğinden birkaç hafta daha fazla boşa kalsa da, sonuçta bu en iyisidir.
Belki de Bay Oldfield kızlarından biri için iyi ve güçlü bir koca aramaya başlamalıdır? Belki de kira kontratını elinde tutma garantisi olsaydı tam da bunu yapardı."

Nash güldü ve kızın elini en koruyucu şekilde kendi eliyle kapattı. "Her zaman plan ve strateji yapıyorsun, değil mi canım?" Ruh hali oldukça iyi görünüyordu hafifledi. "Ve her zamanki gibi yanılmıyorsun. Emlakçımın konuşacağım ve Oldfield için ne ayarlanabileceğine bakacağız."

"Bence bu senin yararına olacak," dedi. "Çiftlik de diğer işler gibidir. İnsan her zaman uzun vadeli düşünmeli."

Onu daha yakına çekti ve elini daha sıkı kavradı. "Biliyor musun Xanthia, burada olman ne kadar hoşuma gidiyor?"

sessizce sordu. "Düşüncelerinize ve fikirlerinize değer veriyorum. Coşkunuz neredeyse bulaşıcı."

Bir sopa sesi daha duyuldu ve sahadan ikinci bir tezahürat yükseldi. Xanthia bunu zar zor duydu. Sanki karşılıklı anlaşmışlar gibi, Nash'le birlikte yavaşlayarak durdular. Kadın çakıllı patikada dönerek Nash'e baktı ve onu inceledi.

yüzünün sert, zayıf düzlemleri. Kalın siyah kirpiklerini indirdi ve kalbinde bir şey sıçradı. Midesi cinsel arzu olmayan bir acıyla kıvrandı. daha derin ve daha korkutucu bir şey. Bu bir özlem, hayatının her gününü böyle geçirme arzusuydu. Bu adamla. Sadece koluna asılıyor ve günün olaylarını birlikte tartışıyorlardı.

Bir elini onun göğsüne koydu, samimi ve içgüdüsel bir hareketti bu. Ama hemen bıraktı, nereden olduklarını hatırlıyordu. Nash'in koyu renk gözleri bir anda açıldı ve bakışları kızın üzerinde gezinerek yüzünü aradı.

Ondan ne istiyordu? Tekrar merak etti. Bu iş nereye varacaktı? Bir şey vardı... sorulmamış bir soru. Bir tereddüt. Bir şey. Ya da belki de bu onun için sadece hüsnükuruntudan ibaretti. Xanthia kızardı ve arkasını döndü.

Tam o sırada bir arabanın sesi kulaklarına ulaştı. Nash'in omzunun arkasından baktığında, dört parlak siyah atın çektiği simsiyah bir arabanın araba yolundan aşağıya doğru hızla geldiğini gördü. Bir an tanıdık geldi ve sonra... belirsizlik. Biraz kararsız bir eliyle işaret etti. "Stefan, kim o?"

Nash omzunun üzerinden baktı ve gülümsedi. "Edwina'nın arkadaşlarından biri daha, diyebilirim."

Ama Leydi Nash'in arkadaşlarından biri değildi. Xanthia bir şekilde bunu hissetmişti. Biraz uyuşuk bir şekilde döndü ve

Araba büyük çift merdivenin önünde durdu. İki uşak onları karşılamak için merdivenlerden indi. Neşeli bir sesle

Leydi Nash el sallayarak beyaz çadırdan çıktı ve bahçeyi geçmeye başladı. Misafir bekliyorlardı. Bavullar. Eğlence.

Ama bunlar misafir değildi. Xanthia birden arabayı nerede gördüğünü hatırladı. Bir mide bulantısı dalgasıyla gözlerini kapadı. Nash'in elleri omuzlarını sabitlemek için uzandı.

"Canım, iyi misin?"

Elinin tersini alnına koydu. "Evet, sanırım... bu sadece güneş."

"Ne kadar düşüncesizim," diye mırıldandı, eli sıkışmıştı. Ona yakındaki bir banka kadar eşlik etti. "Seni bir süreliğine yalnız bırakmak istedim," dedi şapkasıyla onu yelpazeleyerek. "Kendini daha iyi hissettiğinde seni Edwina'nın çadırına götüreceğim."

Başını salladı, ama birkaç dakika içinde ayak sesleri duydu. çakılda çitirdiyordu. Brierwood'un uşaklarından biriydi. "Affedersiniz lordum," dedi. "Londra'dan gelen ve sizinle acilen konuşmak isteyen iki beyefendi var."

Nash'in ifadesi karardı. "Misafirlerim var."

"Evet efendim," diye onayladı uşak. "Ama acil bir durum olduğunu söylüyorlar lordum. Whitehall'dan aceleyle gelmişler."

"Yüce Tanrım, Whitehall?" Nash başını salladı. "Yanlış anladınız. İstedikleri benim üvey kardeşim."

Uşak başını salladı. "Hayır, lordum," diye cevap verdi. "Çok açıktılar. Onlardan gitmelerini isteyeyim mi efendim?"

Nash hâlâ öğürme dürtüsüyle savaşmakta olan Xanthia'ya baktı. Elinin onun kolundan kaymasına izin verdi. "Sende

Gitsem iyi olacak," dedi sessizce.

"Benimle eve kadar yürü." Yüzü endişeyle kaplanmıştı.

Xanthia geri çekildi. "Hayır, şimdi kendimi daha iyi hissediyorum," diye mırıldandı. "Kardeşimi bulsam iyi olacak. İnsanlar bakıyor. Lütfen git."

Nash sertçe başını salladı ve uzaklaştı.

Xanthia onun bahçeyi adımlayışını izledi, gözyaşları sıcak ve çaresiz bir şekilde gözlerine hücum ediyordu. Tüm içgüdüleri ona gitmesi için bağıırıyordu. Onu takip etmesini. Masumiyetini protesto etmek için -eğer gerçekten de de Vendenheim'ı Londra'dan bu kadar uzağa getiren bir suçlamaysa.

Ama tabii ki bu bir suçlamaydı. Ve Nash bunu bir kez duyduğunda, olan biteni tam olarak kavradığında, desteğini ya da tesellisini isteyeceği en son kişi onun olacaktı. Tek umudu Kieran'ın bunu tam olarak anlamayacak olmasıydı - neler olup bittiğini ya da işin içinde kimin olduğunu asla öğrenemeyecekti - ama bu gerçekten de zayıf bir umuttu. Xanthia mide bulantısını bastırmak için elini diyaframına koydu ve Kieran'ı aramaya koyuldu.

Nash beklenmedik konuklarına büyük salona en yakın oda olan Çin salonuna kadar eşlik etti ve oturmalarını söyledi. Beyefendilerin sunduğu kartlara bir göz attı. Marki oturmadan, "Lord de Vendenheim-Sélestat, bir ev dolusu misafirim olduğunu umarım anlayışla karşılırsınız," dedi.

"Sadece de Vendenheim yeterli," dedi konuğu.

Adam Nash'in kendisinden hem daha zayıf hem de daha uzun boyluydu ki bu hiç alışılmadık bir durumdu. Gözleri ağır ve kapüşonluydu ve zeytin rengi teni kesinlikle bir İngiliz'e ait değildi.

Adamın delici siyah bakışları Nash'inkileri yakaladı. "İtalyan," dedi. "Ve Alsaslı."

"Pardon?"

"Benim kökenim hakkında spekülasyon yapıyorsunuz," dedi adam sakince. "Hayır, ben İngiliz değilim."

Nash, "Sanırım bu sizden başka kimseyi ilgilendirmez," diye karşılık verdi.

De Vendenheim, "Bununla birlikte, bazen meraktan vazgeçmek daha kolaydır," dedi.

"Kendine yakışanı yapmalısın." Nash belli belirsiz gülümsedi, sonra bakışlarını kartlara çevirdi. "Ve... Bay Kemble, öyle mi? Birbirimizi tanıyor muyuz, efendim?"

"Belki tanışmışsınızdır," dedi adam belli belirsiz.

"Ah." Nash kartları bir kenara bıraktı ve oturdu. "Hükümetin benden ne istediğini hayal bile edemiyorum. Ne de olsa çok az ilgi duyuyorum. Her halükarda, nasıl Yardım eder misin?"

De Vendenheim adındaki adam aniden rahatsız görünüyordu. Boğazını kabaca temizledi. "İçişleri Bakanlığı diplomatik camiadaki bazı usulsüzlüklerle ilgili olarak bazı soruşturmalar yürütüyor Lord Nash," diye söze başladı. "Size şu konularla ilgili bazı sorular sormak istiyoruz bu usulsüzlükler."

Nash sakın bir sesle, "Diplomatik birlikler içinde konuşacak kimseyi tanımıyorum," dedi.

De Vendenheim'ın gözlerinde bir memnuniyet parıltısı vardı. "Oh, ama biz öyle olduğunu düşünüyoruz," diye cevap verdi. "Fransız elçiliğinde ataşe olan Comte de Montignac'ın eline büyük miktarda para geçti, yani sizin paranız. açıkça."

Lord Nash kıpırdamadan durdu. Alarm yükseldi ama bir şekilde onu bastırmayı başardı. O anın hatırası Belgravia'daki iğrenç gece ve birkaç hafta sonra Leydi Cartselle'in maskeli balosundaki tehdit aklına geldi. Ama bu Montignac Kontesi'nin tehdidiydi, kocasının değil. Ve İçişleri Bakanlığı neden bir davadan biraz daha fazlası olan bir şeyi umursasın ki? İnce şantaj mı?

"Lord Nash?" dedi de Vendenheim.

Marki boğazını temizledi. "Ne olursa olsun Kontes de Montignac'ın size söyledikleri sadece bunlar olabilir," dedi sessizce. "Yalanlar."

"Ama kocasına vermesi için ona para verdiniz, değil mi?" dedi Bay Kemble kesinlikle. "Büyük bir miktar para. Nedenini bilmek isteriz."

Nash adama ters ters baktı, keşke onu tanıyabilseydim diye düşündü. "Bu sizi hiç ilgilendirmez, efendim," dedi sert bir sesle. "Size herhangi bir açıklama borçlu değilim ve aslında bir açıklama da yapmayacağım. Ve nereden bakılırsa bakılsın, bu İçişleri Bakanlığı'nın işi değil."

De Vendenheim'ın kaşları daha da çatıldı. "Diplomatlar görevlendirildikleri ülkenin vatandaşlarından rüşvet almaları yasaklanmıştır."

Bunun üzerine Nash başını geriye attı ve güldü. "Kim tarafından yasaklandı, de Vendenheim?" diye sordu, İnanılmaz. "Kendi ülkeleri tarafından mı? Herhalde bu kadar saf değilsinizdir. Her halükarda, İçişleri Bakanlığı İngiliz yasalarıyla ilgilenmeli -ki ben bu yasaların hiçbirini çiğnemedim. Fransız yasalarına gelince, rüşvet ve şantaj sona erseydi Fransa'nın tüm hükümeti çökerdi."

De Vendenheim'ın hayal kırıklığının arttığını görebiliyordu. "Bu meseleyi hak ettiği ciddiyetle ele almıyor gibisiniz,

Lord Nash," diye tersledi. "Sizi temin ederim ki, İngiltere vatana ihaneti hâlâ idamlık bir suç olarak görüyor."

"İhanet mi?" dedi Nash sessizce. "Tanrı aşkına, bu çok tehlikeli bir kelime, efendim. Evime gelip bu kelimeyi bana savurmaya cüret ederseniz hayatınızı gerçekten ucuza satmış olursunuz."

De Vendenheim özellikle endişeli görünmüyordu. "Peşinde olduğun şey buysa, seni tatmin etmeyeceğim Nash," dedi küçümseyici bir hareketle. "Ben bir centilmen değilim ve kendimi bir centilmen gibi davranmak zorunda hissetmiyorum. Bazılarının yaptığı gibi aptalca."

Nash masanın arkasından kalktı. "Aslında, sizi burada boğazlamaktan oldukça memnun olurdum ve-"

"Lütfen, Lord Nash!" Bay Kemble dayanma elini kaldırdı. "Hepimizin bir an için durup toparlanmasını önerebilir miyim? kendimiz mi? Arkadaşım endişesinin dilinin önüne geçmesine izin verdi."

"Evet, akıllı da öyle," dedi Nash, "eğer varsa." Bay Kemble sakince, "Ama bazı gerçekler var, lordum," dedi. devam etti. "Bazılarının yüzünde de öyle bir ifade var, haince. Fransız ve İngiliz kuryeler sekiz ayı aşkın bir süredir bu evin yakınlarına gizlice gelip gidiyorlar ve-"

"Ne yani, siz bana casus mu yerleştirdiniz?" Nash kükredi. "Evimi mi gözetliyordunuz? Merak ediyorum, başka neler çeviriyordunuz?"

Kemble bir an için bocaladı. "Sadece gerekli olduğunu düşündüklerim, lordum," dedi sonunda. "Gördüğünüz gibi, birkaç hafta önce kuryelerden biri beş mil güneydeki White Lion Inn'de öldürüldü. Muhtemelen çoğu gibi o da üzerinde çok ilginç bilgiler taşıyordu ve bunların çoğu şifreliydi."

Nash'in üzerine ciddi bir tedirginlik çökmüştü ama bunu bastırdı. "Ama bu evin civarından demiştiniz," diye tekrarladı. "Bu evden değil."

Kemble, "Bunlardan herhangi birini bu evin duvarları içine koyabilecek bir tanışımız yok, hayır," diye itiraf etti.

"O halde sanırım bu konuşma bitmiştir, beyler." Bay

Kemble, de Vendenheim'a "sana söylemiştim" der gibi baktı.

Yani ifade.

De Vendenheim sabit bakışlarını Nash'e çevirdi. "Ölü adamın üzerinde bulunan kâğıtların şifresini çözmek biraz zaman aldı," dedi. "Ama çözdüğümüzde, kaçakçılığı yapılacak silahların bir listesini ve üzerinde bu adresin yazılı olduğu bu eve ait bir harita bulduk. Bir tanığa ihtiyacımız olacağını sanmıyorum Lord Nash."

"Kaçak silahlar mı?" Nash yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Yüce Tanrım. Silahlar nereden? Ve kime?"

"Bunu söylemeye yetkimiz yok," dedi de Vendenheim.

Nash sarsılarak ayağa kalktı. "Tanrım, bu bana yönelttiğiniz ciddi bir suçlama," dedi. "Sanırım onurunuz sizi bunu açıklamaya zorluyor."

Bir an için de Vendenheim bunu düşündü. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Amerikan tüfekleri. Daha doğrusu, karabinalar. Ve bunların Yunan devrimcilerine gittiğine inanılıyor. Fransa üzerinden. Bu kulağa tanıdık geliyor mu?"

"Karabinalar mı?" Yüce Tanrım...

Nash nefes alamıyordu. Açıklık için dua ederek pencereye doğru yürüdü. Kontrol için. Düşünmek zorundaydı; tüm bunların ne anlama gelebileceğine odaklanmalıydı. De Vendenheim'ın onu sinirli görmesine izin veremeyeceğini biliyordu. Bir elini kalçasına koydu. ve baharın parlaklığına, masumiyetine baktı.

ve çimenlerinde neşeyle dolaşırdı. Ne kadar kaygısız herkes baktı. Ve dünyanın ne kadar acımasız olabileceğini. Kaçak tüfekler! Bu kez ailesini sürükleyebileceği zor bir durumla karşı karşıyaydı - eğer bunlar doğruysa...

"Lord Nash, bu silahlar şu anda biz konuşun," diye devam etti de Vendenheim odanın diğer ucundan. "Sizi uyarıyorum, hükümetimiz onların Yunanistan'a ulaşmasına izin vermeyecektir. Kraliyet Donanması'nın gemiye çıkabilmesi için şu anda o geminin nerede olduğunu bilmemiz gerekiyor. Burada hayatlar tehlikede."

Marki dönüp arkasına baktı. "O lanet şeyin nerede olduğunu bildiğimi mi sanıyorsun?"

"Bu evde birinin var," dedi de Vendenheim sessizce. "Ve biz biliyoruz ki Lord Nash, sizin Rusya'daki bağlantılarınız. Ailenizin Türklere karşı bir antipati geçmişi olduğunu biliyoruz."

"Benim ailemin Türkler tarafından öldürülmekle dolu bir geçmişi var, seni aptal," diye tükürdü Nash. "Yunanlılar da öyle. Arnavutlar da öyle. Söylesene de Vendenheim, bu ülkedeki her lanet yabancıyla görüştün mü? Çünkü aradığınız yanıtı almanız için buna ihtiyacınız olabilir."

De Vendenheim her an sandalyesinden fırlayacakmış gibi görünüyordu. Bay Kemble bunu hissetmiş olmalıydı ki, ayağa kalktı, arkadaşının yanına gitti ve onu dizginlemek istercesine elini omzuna koydu. "Lord Nash, haritada bu evin adresi vardı," dedi sessizce. "Burada hiç Bu gerçekten kaçmak. Şimdi, belki de bizimle birlikte çalışırsanız-"

"Kimsin sen?" Nash aniden tersledi.

"Pardon?"

"Sen de kimsin be?" Nash ona doğru yürüdü. "Tanrım, seni bir yerde gördüğümü biliyorum ve çok

Son zamanlarda da."

Bay Kemble elini bıraktı ve cevap vermedi.

Nash bayılacakmış gibi görüşünün kararmaya başladığını hissetti.

Ya da cinayet işlemek. "Wapping'de!" diye mırıldandı. "Evet, Wapping'deydiniz, değil mi? Neville Shipping'de. Seni orada gördüm."

Bay Kemble belli belirsiz gülümsedi. "Sanırım hatırlamayacağınızı ummak çok fazlaydı," dedi sessizce. "Çoğu insan hatırlamazdı, biliyorsunuz. Orada bulunan ve sadece arka planda çalışan hizmetçileri asla görmezler."

Hizmetçi mi? Bu adam hizmetçi değildi.

"Orada ne yapıyordun?" diye homurdandı, zaten cevaptan korkuyordu. "Ne? Söyle bana, Tanrı aşkına!"

Ziyaretçiler yine birbirlerine anlamlı bakışlar fırlattılar. Önce De Vendenheim konuştu. "Lord Rothewell'i ya da kız kardeşini suçlamamalısınız," dedi sessizce.

Nash kelimeleri özümsemeye çalıştı, başka bir şey bulmaya çalıştı.

Onlar için bir anlam. Yapamadı. Öfkesi garip bir önsezi duygusuna ve daha kötü bir şeye dönüşüyordu. Mide bulandırıcı bir korkuya. Tam o sırada kapı sert bir şekilde çalındı. Nash odanın öbür ucuna doğru yürüdü ve kapıyı hızla açtı. Gözleri bir hamlede ilerideki soluk uşakları ve eşikteki Tony'yi yakaladı. Büyük salonun karşısında Xanthia ve Rothewell duruyordu. Rothewell ciddi görünüyordu. Xanthia kulağına bir şeyler fısıldıyordu, yüzü kansız, ifadesi aceleciydi.

Xanthia. Gözleri onunkilere takıldı, yalvarıyordu. Yalvaran. Gözlerini kaçırdı.

Nash'in dizleri aniden çökecekmiş gibi oldu. Az önce kalbine bir kazık saplanmıştı. Sanki Yenilmez keder ve öfke dalgaları üzerine çöküyordu, sanki gemisi batıyor, parçalara ayrılıyordu.

Kimi kurtaracağını, kimi boğulmaya terk edeceğini düşünürken onu enkaza tutunmak zorunda bıraktı.

Aman Tanrım. Xanthia. Bu mümkün değildi. Mümkün değildi.

Tony odaya adımını attı. Nash hırıltılı bir nefes aldı ve dikkatini bir şekilde hâlâ kriket beyazlarını giyen üvey kardeşine yöneltti. "Stefan, hasta görünüyorsun," diye sordu Tony sessizce. "Annem kızgın bağırışlar olduğunu söyledi. Her şey yolunda mı?"

Nash Tony'yi kolundan yakaladı. "İzninizle," dedi. de Vendenheim'a omzunun üzerinden şöyle dedi. "Kardeşimle biraz yalnız kalmak istiyorum."

Nash, Tony'yi Rothewell'den uzaklaştırıp aceleyle karşı koridora itti. Yürümek ve düşünmek için kendini zorlamak zorundaydı. Elleri titriyordu şimdi. Xanthia'ya geri koşmak ve gerçeği öğrenmek istiyordu. Ama gerçek onu öldürebilirdi. Aslında, çoktan öldürmüştü.

"Nereye gidiyoruz?" Tony'nin sesi endişeyle karışık. "Bu adamlar da kim?"

Nash kütüphanenin kapısını iterek açarken, "Onlar senin en kötü kâbusun, Tony," diye homurdandı. "Ve bu konuda ne yapacağımıza karar vermeliyiz ve buna şimdi karar vermeliyiz."

Kapı kapandığında Nash iki elini saçlarında gezdirdi. Ama bu Tony'nin vereceği bir karar değildi, değil mi? Lime lime olan onun hayatıydı, çünkü Tony'ninki hâlâ kurtarılabilirdi. Nash hıçkırmak istedi. Yumruklarını birine -Tony'ye, Kemble'a, de Vendenheim'a, herhangi birine- onun dışında herkese savurmak ve onları fena halde incitmek istiyordu. Gözetlenmişti. Adam Kemble kazara Neville Shipping'e gitmemişti. Xanthia da onun yatağında tesadüfen bulunmamıştı. Bunun kaçınılmaz dehşeti üzerine çökmüştü.

"Ben ne yaptım Nash?" diye sordu Tony sessizce. "Ve yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Tony," dedi Nash acımasızca, "eğer son beş yıldır senden yapmanı istediğim şeyi yapsaydın, yani karına sahip çıksaydın ve onu kontrol altında tutsaydın Artık hiçbir şey."

Tony'nin yüzü kriket beyazlarıyla aynı renge gelene kadar soldu. "Yüce Tanrım," diye homurdandı. "Jenny bu sefer ne yaptı?"

"Sanırım tahmin edebiliyorum," diye homurdandı Nash. "Ama henüz bunu kanıtlayamam. Bak Tony, zamanımız yok. Yukarı çıkıp eşyalarını toplamamı istiyorum. Gitmeliyiz. Şimdi."

"Gitmek mi?" dedi kuşkuyla. "Peki ya annemin partisi ne olacak?"

"Özür dilerim," dedi Nash sert bir ifadeyle. "Burada söz konusu olan senin siyasi kariyerin Tony. Sanırım seçiminin ne olacağını biliyorum. Şimdi git Gibbons'ı bul ve ona eşyalarımı ve para kutumu kaldırmasını söyle. Onları beş dakika içinde aşağıda istiyorum. Ben ahıra gidip arabayı alacağım. hazırlandı ve getirildi."

Artık Tony'nin tüm dikkati ondaydı. "İki dakika içinde," diye kabul etti. "Ama nereye gidiyoruz Nash?"

"Fransa'ya," dedi Nash sıkıca. "Jenny'yi Cherbourg'a kadar takip edeceğiz. Yatım Southampton'da demirli duruyor. Eğer acele edersek, Tony, akşam karanlığında orada olabiliriz."

Midesi hala bulantıyla çalkalanan Xanthia, Nash'in Bay Hayden-Worth'u neredeyse sürükleyerek aşağı indirmesini izledi. Kütüphaneye doğru giden geçit. Bir süredir gözlerindeki incitici suçlamayı fark edemedi. Yüce Tanrım. O biliyordu. Her şey bitmişti.

Hiç düşünmeden kardeşinin yanından ayrıldı ve Çin salonuna girdi. "Nasıl yaparsın?" diye tısladı de Vendenheim'a. "Bunu bana nasıl yaparsın?"

"Size mi, Bayan Neville?"

"Evet, Lord Nash'e de, Tanrı aşkına!" diye cevap verdi. "Bir adamın evinin kutsallığını ihlal etmeye nasıl cüret edersiniz, hem de bu koşullar altında? Evinde bir sürü misafiri var, önemli misafirleri. Bu insanlar ne düşünecek?"

"Bu çok üzücü, Bayan Neville," dedi de Vendenheim sakince. "Ancak bazı acil bilgiler aldık. Bir Amerikan tüfeği yükünün Cherbourg'a doğru yola çıktığı düşünülüyor ama tam olarak ne zaman ya da kimin bayrağı altında yola çıktığını bilmiyoruz. gemi yelken açacak.

"Sorgulamanız bekleyemez miydi?" diye sordu.

"Olamaz," dedi Vikont sessizce. "Bu gemi durdurulmalı. Yunanistan'daki durum her geçen gün daha da tehlikeli bir hal alıyor. Ve bence Bayan Neville, kendi iyiliğiniz için bu odada bulunmamalısınız."

Kieran'ın kolunu tuttuğunu hissetti. "O haklı," diye uyardı Kieran. "Eğer kalırsan, hayatım, Nash senin de bunun bir parçası olduğunu bilecek."

Xanthia ona doğru döndü. "O zaten biliyor!" diye bağırdı. "Çünkü Bay Kemble'ı o getirdi!" De Vendenheim'a bir parmak salladı. "Onu gördü Kieran, haftalar önce. Uzaktan görmüş ama evet, adamı ofisimde görmüş. Nash gerçeği zaten biliyor ve bu onun hatası."

"Bayan Neville, Max sizi burada, Brierwood'da bulacağımızı nereden bilebilirdi?" dedi Kemble yatıştırıcı bir sesle. "Sizi ve beni burada görünce, evet, Lord Nash her şeyi bir araya getirecektir. Sanırım çoktan yapmıştır bile. Çok üzgünüm."

Xanthia çaresizlikten ağlamak istedi. "Ve siz onun suçlu olduğundan o kadar eminsiniz ki!" diye bağırdı. "Oysa siz ikiniz yüzünüzdeki burundan öteye bakmadınız."

"Xanthia, sakın ol," diye emretti ağabeyi. "Yine de haklı olduğunu düşünüyorum, biliyorsun," dedi de Vendenheim'a. "Bu iş hakkında ben de kendime birkaç soru sordum. Ve Nash hiçbir şey bilmiyor. Ben bundan oldukça eminim."

De Vendenheim, "Ne yazık ki lordum, gerçekler kendi adına konuşuyor," dedi.

Xanthia neredeyse ona saldıracaktı. "Burada yaşayan başka insanlar da var!" diye araya girdi. "Bay Hayden-Worth, çünkü Örnek mi? Ne olmuş ona? Geçmişini iyice araştırdınız mı?"

"Yapmadık."

"Hayır, çünkü o tamamen İngiliz ve bir politikacı," dedi alaycı bir tavırla. Gözyaşları artık akmaya başlamıştı. "Lord Nash'ten yabancı kanı yüzünden şüpheleniyorsunuz. Ve bu çok alçakça, Lord de Vendenheim. Bu bağnazlık, açık ve basit."

Vikont'un ağzı alaycı bir ifadeye büründü. "Sizi temin ederim ki Bayan Neville, bu ülkede yabancıların karşılaştığı zorlukları benden daha iyi bilen kimse yoktur," diye cevap verdi. "Lord Nash hakkındaki şüphelerim gerçeklere dayanıyor. Doğu Avrupa ile bölgesel bağları var. Ailesinin Türklerden nefret ettiği biliniyor. Yunanlılarla irtibatı sağlayan Fransız diplomatlara en az bir kez yüklü miktarda para aktarmış. Ve Brierwood onun evi, burada kim yaşarsa yaşasın."

Daha sonra, Xanthia onu harekete geçiren şeyin ne olduğundan asla emin olamadı. İçgüdü, belki? Kieran'ın elinden kurtuldu. "Burada kalın, üçünüz de," diye emretti, bir elini gözlerinin altına götürerek. "Size göstermek istediğim bir şey var."

Öfkesinin etkisiyle Xanthia merdivenlerden yukarı uçtu. Bay Hayden-Worth'ün peşinde iki hizmetçiyle aşağı inerken yanından geçti. O kadar utanmıştı ki Başka tarafa bakmak zorunda kaldı. Bu yüzden hizmetçilerin taşıdığı portmantoları ya da Bay Hayden-Worth'un yüzündeki kansız ifadeyi görmedi.

Nash Brierwood'un batı kanadına doğru yürürken aklı karmakarışık. Damatlardan panik içinde ayrılmıştı ama Tanrım, birkaç dakika içinde arabasına kavuşacaktı, bundan emindi. Diğer her şeyden daha az emindi. Ama yoluna devam etti, kısmen yavaşlamaktan korktuğu için bir otomat gibi tepeye doğru adım attı. Düşünmekten korkuyordu. Üzerine çökmekte olan korkunç bilgiden korkuyordu.

Ama bundan kaçış yoktu. Acı tatlı anılar zihninde yeniden belirmeye devam ediyordu. Xanthia, Yunanistan'daki kargaşa hakkında öylesine rahat konuşuyordu ki. Gümrükler ve vergiler hakkında onunla dalga geçiyordu. Böyle şeylerin etrafından dolaşmanın yolları olduğunu ima ediyordu. O zaman bile bunu merak etmişti. Onun sözleri doğasına çok aykırı görünüyordu. Ama görünüşe göre, Kadın aldatma konusunda iyi eğitimliydi. Bu da Sharpe'ın evindeki o ilk gece onu neden terasa kadar takip ettiğini açıklıyordu.

Evet, gerçekten de çok zekiydi. Drury Lane'in en iyilerinden biri gibi elde edilmesi zoru oynamıştı. Onu kütüphanedeki masanın üzerine eğilmiş, bir şeyler ararken nasıl gördüğünü hatırladı. üst çekmecede açıkta duran mektup kâğıdı. Bir de Vladislav'ın kayıp mektupları meselesi vardı. Muhtemelen onu almıştı. Ama neden? Kadının cüretkârlığının sonu yok muydu? Bunu nasıl görmemişti? Bugün tesadüfen Bay Kemble'ı görmemiş miydi - adamın yüzündeki bir şey dikkatini dağıtmamış mıydı - Tanrım. Kendini ne kadar aptal durumuna düşürmek üzereydi.

Hayatı -aslında istediğini hiç bilmediği hayatı- sona ermişti. Gözlerinin arkasındaki yaşların sıcak baskısını hissetmekten biraz utandı. Gözyaşlarının dinmesini isterken elleri sıkı yumruklar halinde kıvrıldı. Ve keder yavaş yavaş haklı bir öfkeye, daha basit, daha güvenli bir duyguya dönüşmeye başladı.

Nash büyük salona girdiğinde üvey kardeşinin kendisini beklediğini gördü. Tony hâlâ beyazlarını giyyordu ama Gibbons ve Tony'nin uşağı ellerinde portmantolar ve kollarında yeni giysilerle hazırldılar. Her iki hizmetçi de soğukkanlı görünüyordu.

Nash üçüne birden, "Acelem için özür dilerim," dedi. "Araba birazdan gelecek. Akşama kadar sahile varmış oluruz."

Tam o sırada de Vendenheim salonun gölgelerinden çıktı, ayak sesleri mermer zeminde uğursuzca yankılanıyordu. "Umarım, Lord Nash, burayı terk etmek niyetinde değilsinizdir. ülke," dedi sotto voce.

"Yapmak istediğim de tam olarak bu," diye yanıtladı Nash. "Beni tutuklamak için yeterli kanıtınız var mı?"

De Vendenheim tereddüt etti. "Pek sayılmaz."

"O zaman kenara çekilin, efendim," diye emretti Tony, kendini konuşmaya dahil ederek. "Ben sizin kim olduğunuzu pek bilmiyorum ama sanırım siz benim kim olduğumu biliyorsunuz."

"Evet, Bay Hayden-Worth." De Vendenheim'ın sesi aşırı derecede yorgun geliyordu. "Farkındayım."

Tony, "O halde bizi engellemekle kendinizi tehlikeye atıyorsunuz," diye tersledi. "Ve nazıkçe unutmayın ki, bu ülkede etkisiz değilim. Whitehall."

"Evet, bu da çok iyi bildiğim bir başka şey," dedi. Vicomte kuru bir şekilde. Dikkatini Nash'e geri verdi. "Lordum, bir beyefendi olarak şerefınız üzerine İngiltere'de

kalmanızı tekrar rica etmek zorundayım."

"Ama sevgili dostum, ben de senin gibi pek centilmen sayılmam," dedi Nash. "Aslında, ben de pek İngiliz sayılmam."

De Vendenheim kaşlarını çattı. "Lord Nash, gerçekten düşünüyorum-" "Ve bence kutsallığı işgal ederek çok fazla küstahlık yapıyorsun.

"Nash soğukkanlılıkla araya girdi. "Ben Fransa'ya gidiyorum, Beyler, özellikle de Cherbourg'a. Orada Fransız polisine sizin yapamadığınızı yaptıracağım.

Ve döndüğümde, eğer kendimi hayırsever hissediyorsam, belki size yabancı casusunuz de Vendenheim'ı bile getiririm."

De Vendenheim'ın dudakları sinirlenerek inceldi ve uzaklaştı. Nash ancak o zaman Xanthia'nın erkek kardeşinin salonun derinliklerinde gezindiğini fark etti.

"Lord Rothewell," dedi sertçe, "siz ve kız kardeşiniz mümkünse bu gece evimden ayrılırsanız çok iyi olur. En geç yarın sabah. Açıkça anlatabildim mi?"

Lord Rothewell gölgelerin arasında kayıtsızca duruyordu, yüzü de karakteri gibi örtülüydü. "Büyük bir hata yapıyorsun Nash."

"Hayır, Tanrı'ya şükür, değilim," diye karşılık verdi Nash, sesi tehlikeli derecede yumuşaktı. "Ama neredeyse kaçacaktım."

Tam o sırada, hâlâ açık duran ön kapının ardında bir arabanın takırtısı duyuldu. Lord Nash, de Vendenheim'ı küçümseyen son bir bakış atarak merdivenlerden indi, Bay Hayden-Worth ve hizmetçiler de peşindeydi. Arabacı bir anda kırbacını şaklattı ve yola koyuldular.

"Maledizione!" diye tükürdü de Vendenheim, yumruğunu kapının pervazına vurarak.

"Pekâlâ!" dedi Kemble sahte bir parlaklıkla. "Daha kötüsü olamazdı."

Lord Rothewell ve de Vendenheim ona ters ters baktı. Ancak Kemble, Xanthia tarafından kurtarıldı. Merdivenlerden geri döndüğünde araba henüz ortadan kaybolmamıştı. Açık kapıya koştu ve bir elini kapının pervazına dayayarak, toz izlerinin kayboluşunu kederle izledi.

Hem araba hem de toz ortadan kaybolduğunda Yavaşça arkasını döndü. "Fransa'ya gitti, değil mi?"

Bay Kemble ona garip garip baktı. "Evet. Nereden bildiniz?"

Xanthia çenesini indirdi ve gözyaşlarından geriye kalanları kırıştırdı. "Benimle salona gel," dedi. "Sana Lord Nash'in masum olduğunu kanıtlamak istiyorum."

Bay Kemble bir elini onunkinin üzerine koydu. "Bayan Neville, perişan haldesiniz," diye mırıldandı. "Bunu şimdi yapmanıza gerek yok."

Xanthia sarsılarak ondan uzaklaştı. "Ama bunu şimdi yapmalıyım, anlamıyor musunuz?" diye bağırdı. "Beni dinleyin Bay Kemble, bir keresinde bana mektuplarda yazılı konuşmaların özel anlamları olabileceğini söylemişsiniz, hatırlıyor musunuz?"

Kemble onu salona kadar takip etti. "Evet, ama her iki taraf da hangi kelimenin ne anlama geldiğini bilmeli," dedi. "Bu var olan en basit şifre türüdür ve aşağı yukarı imkansızdır. kırmak için."

Rothewell bir elini onun dirseğinin altına kaydırды. "Nash'in Gitmemizi istedi, Zee," dedi yumuşak bir sesle. "Belki de bunu şimdi yapsak iyi olur?"

"Hayır." Xanthia ön pencerenin yanındaki sandalyeye oturdu ve Bayan Hayden-Worth'un dua defterinden mektubu çıkardı. Mektubu Kemble'a uzattı. "Bunu önce Bay Kemble'ın okumasını istiyorum."

"Ne oldu?" diye sordu de Vendenheim, Kemble'in omzunun üzerinden başını uzatarak.

Xanthia dudağını ısırdı. "Bayan Hayden-Worth'e babasından gelen bir mektup," diye cevap verdi. "O bir Amerikalı. Bunu biliyor muydunuz?"

De Vendenheim ve Kemble endişeli bakışlar attılar.

"Hayır, sanmıyorum," diye karşılık verdi. "Babası zengin bir Amerikalı sanayici. Sanırım Connecticut'ta yaşıyor. Orası Boston'a oldukça yakın - tam da mühimmatınızın kaçırıldığı yer, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti de Vendenheim.

Kemble'in gözleri hızla sözcüklerin üzerinde geziniyordu. "Mektup tuhaf bir şekilde kısa," dedi ve mektubu Xanthia'ya geri uzattı. "Ama bunun dışında ne görmem gerekiyor?"

Xanthia bir elinde mektubu, diğer elinde de dua kitabını tutuyordu. "Sence de mektubun tonu Garip bir şekilde sert mi?" diye sordu. "Ve belirli bir tarihten söz edilmesi - Bayan Hayden-Worth aylar öncesinden o gün Cherbourg'da olacağını nereden bilebilirdi?"

"Söyleyemem."

"Çok önemli bir randevu olmalı," dedi Xanthia. "Yine de buraya ilk geldiğimde Fransa'da olması gerektiğini tamamen unuttuğunu iddia etti. İki gün önce, neredeyse kayinvalidesinin ev partisinin arifesinde, çok dalgın bir halde buradan uçup gitti."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu de Vendenheim.

"Postanın Amerika'ya gidip gelmesi ne kadar sürüyor?" diye sordu Xanthia. "Bu randevu o kadar önemliydi ki, Bayan Hayden-Worth babasına ve

dikkatimi çekti. O kadar önemliydi ki, tekrar tekrar yazdı. Sonra da unuttu mu?"

"Belki de değildir," dedi Kemble alçak sesle. "Belki de bu mektubun aslında ilk mektup olduğunu ima ediyorsun. Bayan Hayden-Worth o tarihi ne zaman görmüştü? Mektubun aslında bir talimat formu olabileceğini?"

"Gizli anlaşma ya da talimat - sanırım ikisi de mümkün." Xanthia içini çekti. "Ya da hiçbir. Muhtemelen boşa kürek çekiyorum."

"Muhtemelen," dedi de Vendenheim. Ama şimdi Xanthia'nın omzuna doğru eğilmişti ve sesinde küçük bir umut kırıntısı vardı.

Xanthia mektubu ona uzattı. "Evli bir adam mısınız, Lord de Vendenheim?" diye sordu birden.

Vikont'un kara kaşları kalktı. "Evet, ne mutlu ki öyle."

Gözleri adamın pahalı olduğu belli olan kıyafetlerinde gezindi. "Karınızın çok güzel olduğunu ve zarif giyindiğini söyleyebilirim," dedi Xanthia. "Hiç tohum inciler takar mı? Hani şu bazen elbiselerin üzerine dikilen küçük incilerden?"

De Vendenheim başını salladı. "Catherine bunları genellikle gece elbiselerinin üzerine giyer."

"Peki onları nereden buluyor?"

De Vendenheim ona tuhaf tuhaf baktı. "Terziden bu şekilde geliyorlar," dedi. "Ama durun, ne demek istediğinizi anlıyorum. Catherine tamirat gibi işler için elinde bir kutu dolusu bulundurur. Onları kendisi dikeyor. Ama onları nereden aldığına dair en ufak bir fikrim yok."

"Oxford Caddesi'nde, sanırım," dedi Xanthia. "Hesaplanamayacak kadar yaygınlar ve çok da pahalı değiller."

"Öyleyse neden babasına yazıp onları istesin ki?" diye mırıldandı Bay Kemble. "Her kadın o tohumu bilir."

Londra'da da inciler neredeyse aynı kolaylıkla bulunabilir."

Xanthia bakışlarını Kemble'inkilere kaldırdı. "Bayan Kemble ile tanıştığım da Hayden-Worth, meşgul görünüyordu," diye düşündü.

"Ve o da Cherbourg'a gitti," diye mırıldandı Kieran. "Ne tuhaf bir tesadüf."

De Vendenheim'in zeytin rengi teni yavaş yavaş garip bir şekilde kül rengine dönmüştü. "Tesadüf diye bir şey yoktur," dedi.

dedi acımasızca. Başka bir şey söylemeden mektubu paltosunun cebine soktu.

"Cherbourg," diye mırıldandı Bay Kemble. "Amerikan ticaret gemilerinin Atlantik'in bu yakasında ikmal yapmaları için makul bir yer, değil mi?"

"Pek olası değil," dedi Xanthia. "Ama makul, evet."

Kem bakışlarını Max'inkilere dikti. "Belki de yanlış kardeşe sahibiz, eski dostum," diye önerdi. "Belki de Bay Hayden-Worth'un sadakatini daha yakından incelemeliyiz. Bir milletvekilinin başkasının işine el atması ilk kez olmuyor. cebinde."

"Ya da belki o da üvey kardeşi gibi bütün bunlardan habersizdir," diye araya girdi Rothewell.

Aniden salonun kapıları açıldı ve Leydi Nash, Phaedra'nın peşinden içeri daldı. "Oh! Oh! Ne oldu Ne oldu?" diye bağırdı ellerini birbirine kavuşturarak. "Nash bu kadar aceleyle nereye gitti? Tony'm nerede?"

Xanthia hemen onun yanına gitti ve ellerinden birini tuttu. "Endişelenmeyin, Leydi Nash," dedi, sesi şaşırtıcı derecede sakindi. "Fransa'ya gitmek zorunda kaldılar. Küçük bir acil durum- ama her şey yoluna girecek, sizi temin ederim."

"Acil bir durum mu?" Leydi Nash bir elini yanağına bastırdı. "Ah, canım! Ne oldu böyle?"

Bay Kemble yaklaştığında Xanthia iyi bir yalan uydurmak için çırpınıyordu. "Bayan Hayden-Worth hastalanmış," dedi.

"Hasta mı?" diye haykırdı Leydi Nash.

Kemble diğer elini tuttu ve okşamaya başladı. "Hastaydı," diye düzeltti. "Ama şimdi daha iyi. Sadece biraz rahatsız. Yine de Bay Hayden-Worth endişelendi."

"Olması gerektiği gibi!" diye bağırdı leydi hazretleri.

"Ve onun üzerine nasıl titrediğini biliyorsunuz," dedi Mr. Kemble.

"Evet. Evet. Gerçekten de öyle!" dedi hanımefendi. "Tony sadık bir koca."

Phaedra, Kemble'a kuşkuyla bakarak, "Ah, ne saçmalık!" dedi.

"Hepimiz sevgimizi kendimize özgü bir şekilde gösteririz," dedi Bay Kemble biraz alaycı bir tavırla. "Bay Hayden-Worth çok endişeli."

Phaedra geri çekildi. "Kimsin sen?" diye sordu. "Ve evimizde ne yapıyorsunuz?"

Lord de Vendenheim ne ıktı. "İçişleri Bakanlığı'ndan geliyoruz." Vikont yumuşak bir şekilde tanışma faslını gerçekleştirdi. "Bay Peel için çalışıyoruz."

"Ah!" dedi Leydi Nash. "Bay Peel çok önemli biri, değil mi? Tony de Hükümet'te çok iyi tanınıyor. Sanırım sizi onlar göndermiş olmalı?"

Kemble hâlâ onun elini okşuyordu. "Lord Wellington'ın kendisi ısrar etti, hanımefendi," diye cevap verdi. "Bay Hayden-Worth'un haberi bir an önce duymasını istedi."

"Ah?" Phaedra ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Peki Lord Wellington bu korkunç trajediden nasıl haberdar oldu?"

Xanthia Phaedra'nın bakışlarını yakaladı ve parmağını dudaklarına götürdü.

Phaedra'nın kaşları şaşkınlıkla çatıldı, ama Bay Kemble anı yakaladı. "Başbakan bunu önemli gizli kanalları aracılığıyla duydu," dedi bilerek. "Aynı feribotta bir casusu olduğunu söyleyebilirim. Bayan Hayden-Worth kendini çok daha iyi hissediyor olsa da, Başbakan onun Kocası onun yanında olup karısının sağlığına kavuştuğundan emin olana kadar rahat etmeyecekti."

Phaedra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Nash de yardım etmek için gelmek zorunda kaldı, değil mi?"

Kemble, Phaedra'ya sanki bir dahiymiş gibi gülümsedi. "Evet, elbette," dedi. "Bay Hayden-Worth'ün yalnız seyahat etmek."

"Jenny hesaplarını bir feribotta açtığı için mi?" Phaedra açıklığa kavuşturdu.

"Aynen öyle."

"Evet, şimdi her şey çok mantıklı geliyor." Leydi Nash dantel bir mendille gözlerini sildi. "Ve Nash her zaman çok düşüncelidir. Zavallı, zavallı Jenny! Şimdi keşke doğum günü partime kalsaydım diyecek!"

"Evet," diye mırıldandı Lord de Vendenheim kuru bir sesle. "Sanırım yakında öyle olacak."

Xanthia odayı geçip Phaedra'nın yanına geldi. "Bunu almak için aceleyle yukarı çıktım," dedi ve Phaedra'ya dua kitabını uzattı. "Onu rahatlatılabileceğini düşündüm, ama ben geri dönmeden gittiler. Bu Jenny'nin, değil mi?"

Phaedra aldı. "Evet, nereden buldun?"

"Oturma odasındaki sekreterin içinde," dedi Xanthia. Hafifçe yaldızlı baş harflere dokundu. "Bu evlenmeden önce Jenny'nin olmalı."

"Oh, evet, Amerika'dan getirdi," dedi kız. "Gördün mü? J-E-C. Jennifer Elizabeth Carlow."

Bay Kemble başını kaldırdı ve bakışları Xanthia'nınkilere kaydı. "Carlow mu?"

Phaedra ona küçümseyerek baktı. "Evet? Ne olmuş?"

De Vendenheim bir adım daha yaklaştı. "Babası zengin bir Amerikalı sanayici," diye mırıldandı, sanki kendi kendine. "Ne kadar dikkat çekici. Sanmıyorum ki..."

"Evet?" dedi Phaedra sabırsızlıkla.

De Vendenheim gözlerini Phaedra'nınkilere dikti. "Bu Carlow Arms Manufacturing'in Carlow'u olamaz, değil mi? Connecticut'taki tüfek fabrikası?"

"Aynen öyle!" diye bağırdı Leydi Nash. "Tüfekler! Bunu hatırlamak için çok korkunç bir zaman geçirdim. Her neyse, Bay Carlow çok sevimli biri ve Jenny'ye tapıyor."

Bay Kemble ve Lord de Vendenheim birbirlerine karanlık bakışlar fırlattılar ve hemen kapıya doğru yöneldiler.

Phaedra'nın kafa karışıklığı aniden düzeldi. "Aman Tanrım," diye mırıldandı Xanthia'ya. "Jenny yine bir şeyleri eline yüzüne bulaştırdı, değil mi?"

"Öyle olmamasını ummalıyız," dedi Xanthia sessizce. "Ve eğer öyleyse, Lord Nash'in bunu düzeltebileceğine güvenmeliyiz."

Phaedra pencereye doğru yürüdü ve siyahlar içindeki iki beyefendi arabalarına geri dönerken dışarı baktı. "Nash bunu nasıl başaracak bilmiyorum," diye mırıldandı, "ama nedense sevgili Jenny'nin bu kitapla ya da kitapsız birkaç dua edeceği hissine kapılıyorum."

On Altıncı Bölüm

Paris'teki Denouement

Yaz mevsimi Seine Vadisi'ni nemli bir battaniye gibi sarmış, toprağı kalın ve mevsimsiz bir sıcaklıkla kaplamıştı. Paris'te sokaklar boğucu ama katlanılabilirdi. Ancak l'hospice de la Salpêtri re'in içindeki durgunluk ve pis koku neredeyse baskındı. Lord Nash dar pencerelerden birinin yanında duruyordu.

Aldatıcı bir şekilde yemyeşil çimenlere baktı, burnunun kemerini sıktı ve eski binada yankılanan iniltileri ve çığlıkları duymamak için elinden geleni yaptı.

Açılan kapının sesini zar zor duydu. Ama adını duydu, yaralı bir hayvanınki gibi uzak, kan donduran bir  ı lıktı bu. Koridorda yankılandı, sonra kapanan kapının g mb rt s yle merhametli bir şekilde tekrar sustu. Onun eline dokunan el so uktu.

Nash kolalı beyaz bir alb n kolundan uzanan ince bile e baktı. Pencereden yavaşça döndü. "Bonjour, mon P re."

Peder Michel onun yüzünü inceledi. "O lum, nasılsın?" diye mırıldandı. "Yorgunum, sanırım?"

Nash ba ını e di. "Je vais bien, Peder," dedi. "Ama evet, yorgunum. G rd   m kadarıyla Kontes hâlâ adımı biliyor."

Rahip hüzünle gülümsedi. "Evet, bir süre daha böyle yapacak. Henüz zamanı gelmedi." Haç işareti yaptı. "Ama o Şimdi - nasıl diyorsunuz? Kollarından mı yakalandı?"

"Bağlı mı?"

"Evet, kendine zarar vermeyecek şekilde bağlı. Ama öfkesi yakında yatışacaktır."

Nash bir an için kederlendi. "Onun için dua et, baba." "Biliyorum oğlum," dedi ciddiyetle.

"Diğerleri için de kadın, Amerikalı kız kardeşin."

"Merci, mon Père."

Rahip yine belli belirsiz gülümsedi. "Gelin lordum, benimle şapele kadar yürüyün," dedi. "Aklınızda çok şey olduğuna inanıyorum."

Peder Michel ellerini arkasında kavuşturdu ve sonsuz gibi görünen koridorda sakın adımlarla ilerlemeye başladı. Ara sıra duyduğu inleme ve çığlıklar onu duraksattıysa da fark edemedi. Belki de la Salpêtrière'de o kadar uzun süre kalmıştı ki, bu dehşete alışmıştı. Ya da belki de Tanrı ona buna dayanma lütfunu vermişti.

"Duyduğuma göre polis komiseri kız kardeşinizi serbest bırakmış," dedi rahip sohbet edercesine.

"Evet, baba," dedi Nash. "O benim gözetimime verildi - belli bir anlayışla."

Rahip şaşırmış görünüyordu. "O halde aileniz çok şanslı Lord Nash," dedi. "Fransa size merhamet gösterdi."

"Evet," dedi Nash kuru bir sesle. "Bir bedel karşılığında."

Peder Michel, Nash'e hızlı ve değerlendirici bir bakış attı.

"Ah!

Anlıyorum."

Nash bir sonraki sözlerini dikkatle düşündü. "Baba, Kontes... onun gerçekten deli olduğunu mu düşünüyorsunuz? Gördüğüm kadarıyla hala akli başında."

Rahip düşünceli bir tavırla yanaklarını şişirdi. "Bazı adını ve konumunu kullanarak yasaları ihlal etmesinin - ekonomik çıkarlarından bahsetmiyorum bile - memleketi kendi içinde deliydi," diye yanıtladı. "Ama hastalığı yüzünden mi delirdi? Hayır, henüz değil, sanmıyorum."

"Yine de doktorlar onu hapsetti."

Rahip kocaman gülümsedi. "Evet," dedi. "Bir bedel karşılığında." "Ah!" dedi Nash. "Kocasını mı yapıyor?"

"Burada olması hapiste olmasından çok daha iyi," dedi rahip merdivenlerden inmeye başladıklarında. "Burada farelerimiz daha küçük."

Nash buna inandığından tam olarak emin değildi. Son iki hafta içinde, La Salpêtrière'in kötü şöhretli haşaratından sayamayacağı kadar çok görmüştü.

Merdivenlerin dibine vardılar ve Peder Michel kapıyı iterek gün ışığına ve havaya çıktı. marjinal olarak daha iyi kokuyordu. İşte, kesişen yollar Siyah fraklarıyla doktorlar, binadan binaya koşuşturan sade giyimli memurlar ve Nash'in içeriğini bilmediği kovalarla sağa sola koşuşturan beyaz şapkalı hizmetçiler.

Yolda durakladı. "Kontesle ilgilenmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Peder," dedi. "Benim yokluğumda, masraflarınızı karşılayabilir miyim?"

Bu bir rüşvet teklifiydi ve ikisi de bunu biliyordu. Ama rahip sadece memnuniyetle gülümsedi. "Bu tür yükümlülükleri sık sık üstlenirim oğlum ve bunu sadece Tanrı'nın yüceliği için yaparım," dedi. "O bana karşılığını verecektir. Senin buna ihtiyacın yok."

Nash güneşe karşı gözlerini kısmıştı. "Ne kadar sürecek, mon Père?"

Rahip omuz silkti, siyah cüppesini dar omuzlarının üzerine kaldırdı. "Frengi öngörülemez bir hastalıktır evladım," dedi. "Ama onu hapishane hücrelerinden uzak tutmak için iyi bir bahane, değil mi?"

Nash sessizce, "Sanırım," diye cevap verdi.

Rahip onu yatıştırmak için koluna vurdu. "Ama tahmin etmem gerekirse, lordum, sanırım La Comtesse Noel'e kadar kendi adını bile bilmeyecek. Vücudunun inceliği. Teninin beyazlığı. La démence'ın başlangıcı, beyin deliliği. Hayır, oğlum, onun için son uzak değil."

"Acı hissedecek mi?"

"Hayır, oğlum," dedi. "Sadece Araf'ın acısı. Doktorların bunu görmesini sağlayacağım. De Montignac uygun ilaçlar için onlara iyi para ödedi."

"Kocası çok üzgün görünmüyor."

Yine omuz silkti ve Galya usulü ellerini kaldırdı. "Le Comte için uygun bir çözüm, değil mi?" dedi. "Ama ruhu için ölümcül bir tehlike. Sanırım hangi günahı bahsettiğimi biliyorsunuz?"

Nash başını salladı. "Evet, baba."

Yüzünde ciddi bir ifade olan rahip iyice yaklaştı. "De Montignac ahlaksız bir adam, lordum," diye mırıldandı. "Kutsal olmayan arzuları, zehir gibi olan bedeninin bir zayıflığıdır. Gelecekte kardeşinizi ondan uzak tutmalısınız."

Nash'in ağzı kaşlarını çattı. "Gördüğüm kadarıyla Kontes'in anlattığı hikâyeler var," dedi. "Sır saklamak için iyi para aldığı hikâyeler."

"Oui, oui, bazı aşk mektupları vardı, ben Anlıyorum," diye mırıldandı rahip sempatik bir şekilde. "Bir politikacı için çok tehlikeli bir iş, lordum."

Ve İngiltere'de erkekler arasındaki bu tür doğal olmayan eylemlerin cezası hala ölüm, öyle değil mi?"

"De Montignac'a karşı hisleri ne olursa olsun, üvey kardeşim bunları asla yazmamalıydı," dedi Nash suratsızca.

"Ve sen, iyi bir kardeş olarak, eminim çok derin ceplere sahipsin," dedi rahip. "Endişelenmeyin. Artık konuşmayacağız, çünkü onu affettim. Ama her durumda, la

Kontes frengi hastası, bu yüzden doğru olmayabilecek pek çok şey söylüyor, değil mi? Ve burada, kime söyleyecek ki?"

Nash gözlerini kapadı ve dilini ısırmaya çalıştı ama insan bir rahibe güvenemeyecekse başka kime güvenebilirdi ki? "Bu

Kontes, aldığı risk için cömertçe tazmin edilmesini istedi," dedi sessizce. "Kocasının bir gün Aşk mektuplarını çaldığını anlayınca öfkeden deliye döndü ama Tony'yi korumama yardım etmek istediğini söyledi. Elbette bu bir şantajdı ama en kibarından."

"Eh bien!" diye mırıldandı Peder Michel. "Biz Fransızlar kibarlığımızla tanınırız. Yine de, genellikle bir el diğerinin ne yaptığını bilir. Le Comte'un masum olduğundan şüpheliyim."

"Korkarım haklısın." Nash ellerini ceplerine soktu ve gözlerini çakıllı yola dikti. "Birkaç hafta önce, de Montignac'ın elinde daha fazla mektup olabileceğini ima etti. Bakalım şantaj kartını kendisi oynamaya cüret edecek mi, hem de bu kez kardeşimin yüzüne karşı."

"Kardeşiniz bu yasak ilişkiye son verdi, j'espère?"

"Yemin ediyor," dedi Nash. "Ve eğer etmezse, bu sefer onu sonuçlarıyla baş başa bırakacağım."

Rahip üzüntüyle, "Bir aptal deneyimlerinden ders almalıdır," dedi. "Bunu ancak bilge bir adam söyleyebilir. Umarım, oğlum, senin

Kardeşim tövbe eder ve bu beden günahlarından döner.
Ruhunun kurtuluğu buna bağlı olacaktır."

Nash hiçbir şey söylemedi, çünkü Tony'ye taş atacak durumda değildi. Kendisi de çok fazla ölümcül günah işlemişti. Ayrıca, Nash'in itiraz ettiği kişi de Montignac'tı; bunun ötesinde, Tony'nin seçimleri kendisine aitti. "Kontesle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim, Père," dedi. "şimdi sizden ayrılmak zorundayım. Sabah İngiltere'ye doğru yola çıkacağım."

Rahip uzandı ve Lord Nash'in omzunu sıktı. "O halde iyi yolculuklar ve iyi şanslar oğlum," dedi. "La Comtesse'e ömrünün sonuna kadar elimden geldiğince iyi bakacağım. zamanı geldiğinde."

"Merci, mon Père."

Peder Michel gülümsedi ve elini sıktı. "Ve senin için, oğlum, eve dönme vakti geldi," dedi güven verici bir şekilde. "Hayatına devam etme zamanı."

Tehlikeli Bahis oynandığında yağmurlu ve fırtınalı bir gündü.

Westminster'in daha seçkin kapılarına doğru yol alan Londra Havuzu'na doğru akıntıyla birlikte yelken açtı. Nash, çiseleyen yağmura rağmen, şapkasız, rüzgâr saçlarını okşarken, Wapping ve tüm acı-tatlı anıları geçip giderken sancak tarafına bakıyordu. Jenny'nin onlara bıraktığı dağınıklığı toparlamak için Paris'e geleli bir aydan az olmuştu ama şimdiden bir ömür gibi geliyordu.

Ne var ki acısı hafiflememişti. Acı veren kayıp duygusu aynıydı; belki de Xanthia Neville'in ofisine bakan pencereyi neredeyse seçebildiği şu anda daha da keskindi. Bir an için Onu gördüğünü hayal etti, pencerede durduğunu, parmak uçları cama hafifçe dokunurken yağmura baktığını gördü. Zihninde bu, kız gibi, hüznölü bir jestti - sanki bir şey umuyormuş gibi.

Ama Nash hiçbir şey ummuyordu. Artık değil. Yapması gereken tek bir görev kalmıştı. hayat onun için her zamanki gibi. Kendi kendine bunu dört gözle beklediğini söyledi. Tekrar döndü ve pencereye baktı. Hayır. Orada kimse yoktu. Ve hiç olmamıştı.

Tony'yi Southampton'da karaya çıkarmış ve Kasaba'da işlerin ne durumda olduğunu öğrenene kadar Brierwood'a dönmesi emrini vermişti. Eğer herhangi bir haber, herhangi bir ipucu

Dedikodular ya da Jenny'nin adının karalanması, Nash şimdiye kadar hiçbir şey duymamıştı. Edwina ve Phaedra'dan gelen mektuplar sorularla doluydu ama haber yoktu. Ama taşrada oldukları gibi izole edilmişken bir şey duymuş olabilirler miydi?

Öyle olacağını düşünüyordu. Leydi Henslow'un iyi bağlantıları vardı. En sevdiği yeğeninin adının herhangi bir şekilde kötüye kullanıldığını duysaydı, muhtemelen bir sonraki nefesinde Brierwood'a doğru yola çıktı. Evet, Tony muhtemelen zarar görmemişti. Ama Nash bu küçük karmaşadan kendisi için bir şey öğrenmişti - muhtemelen hiç ağabeylik yapmamış bir adama ağabeylik yapmayı bırakmanın zamanı gelmişti. ilk etapta bir tane istemişti. Tanrı biliyordu ki kendi çocukluk acısı bu sayede biraz olsun hafiflemişti. Ve şimdi Tony'nin sırrı -Nash için hiçbir zaman bir sır olmayan sır- ortaya çıkmıştı ve ikisi de aralarındaki küçük utancı geride bırakmışlardı.

Nash, Tony'ye iyi bir kardeş olarak, Tony'nin suçluluk duygusunun bir kısmını ortadan kaldıracabileceğine inanmıştı. Kendisi hayatta kalmıştı. Ama Petar hâlâ ölüydü. Nash onun anısını onurlandırmamıştı. Belki de Tony'ye yaslanabileceği bir koltuk değneği vererek ona engel bile olmuştu. Şimdi her şeyi bu kadar net görmesi tuhaftı.

Evet, Anthony Hayden-Worth'ün, gösterişli bir bon vivant ve gelecek vaat eden bir milletvekili, kendi isteğiyle batmasına ya da yüzmesine izin vermenin zamanı gelmişti. Tony'nin de buna itiraz etmeyeceği izlenimini edinmişti.

Belki de kendi haline bırakılırsa, Tony

bazı zor seçimler yapabilecek kapasitedeydi - siyasi kariyerini korumak için gerekli olan seçimler. Ama bu Tony'ye bağlıydı. Gözden düşmüş, cinsel açıdan muğlak bir üvey kardeşe sahip olmak Nash'in yaşam tarzına engel değildi. Phaedra ve Phoebe'ye gelince, Nash onları her türlü sosyal engelin üstesinden gelebilecek kadar iyi yetiştirebilirdi.

Nash de tam olarak bunu yapacağına karar verdi. Haksız kazançlarını kullanmak için en iyi yol buydu. Tony'yi beladan kurtarmaktan çok daha iyiydi. Nash tüküren yağmura karşı başını eğdi ve eve dönüşünden dolayı sevinç duymaya çalıştı. Ama bu zordu. Evet, gerçekten çok zordu.

Xanthia arkasında açılan kapının gıcirtısını zar zor duydu. Ofisinin penceresine doğru eğildi ve diğer her şeye aldırmadan gelgitin gelişini izledi. Güçlü, sıcak bir elin koluna dokunduğunu hissetti.

"Pencereden uzaklaş, Zee." Gareth Lloyd'un vücudu ısı yayıyor gibiydi. "Cereyanda durmaya devam edemezsin. Üşüyeceksin. Üşüyeceğini biliyorsun."

"Hayır," dedi belli belirsiz, elini kaldırıp cama dokunarak. "Aıştım sanırım, İngiltere'nin soğuşuna yani. Sanırım sonunda kanım koyulaştı. Ya da inceldi. Hangisi?"

Yavaşça, onu döndürmek istercesine bir kolunu omzuna koydu. "Emin değilim," diye itiraf etti. "Ama burada durursan hasta olacağından eminim."

"Bekle, Gareth," diye mırıldandı, camın arkasını göstererek. "Bak, şuradaki yelkenliyi görüyor musun? Havuzun yakın tarafından geliyor?"

Gareth cama doğru eğildi. "Ne, şu pruva direği olan kırk metrelik mi?" diye cevap verdi. "Evet. Neden?"

Xanthia umutla, "Adını çıkarabiliyor musun?" diye sordu.

Gareth gözlerini kısarak yağmura baktı ve isim panosunun görünmesini izledi. Yavaşça başını salladı. "Üzgünüm, hayır. Bu çiseleyen yağmurda olmaz."

Hayal kırıklığı garip bir şekilde eziciydi. Ama neden? Bu sadece bir gezi teknesiydi. bugün tarafından. "Ben de yapamam," dedi hüzünle. "Ama bir an için, belki de..."

Bu kez Gareth onu pencereden çevirdi. "Belki de ne düşündün, canım?"

Ona bakarken gülümsemesi solgundu. "Oh, hiçbir şey."

"ÜğümüGsün, Xanthia," dedi sesinde hafif bir onaylama vardı. "Bay Bakely'ye çay getirmesini söyleyeceğim."

"Çay iyi olurdu," diye mırıldandı otururken. "Teşekkür ederim." Xanthia masasının üzerindeki kâğıtları karıştırmaya başladı. "Kaptan Rangle ile görüştün mü?" diye sordu. dalgınca. "Yolculuk harcama kâğıtlarına ihtiyacım var. Veznedarı yine gecikti."

Gareth kapıdan çıktı ve dağınıklığın arasından belgeleri toplamak için Xanthia'nın masasına döndü. "Dün Rangle'ı burada gördün, Zee," dedi endişeyle. "Hoşbeş ettiniz. Bu listeyi sana kendisi verdi. Hatırlamıyor musun?"

Xanthia avucunu alnına dayadı. "Evet, evet, elbette hatırlıyorum!" diye ısrar etti. "Gerçekten, Gareth, keskin olmaya gerek yok."

Gareth sandalyesini onun masasına doğru çekti. "Xanthia, hiç de keskin değildim," dedi sandalyeyi geriye doğru çekerek. Kollarını arkada kavuşturdu ve ona baktı değerlendirerek. "Bunu en nazik şekilde söylüyorum, Zee, ama ne Neler oluyor?" dedi daha nazikçe. "Sen hiç

Son zamanlarda daha da kötüye gidiyorsun, daha iyi değil. Dün zavallı yaşlı Bakely'yi tersledin."

"Evet ve özür diledim," dedi savunmacı bir tavırla.

"Demek öyle." Ses tonu yatıştırıcıydı. "Zee, biz hiç değilse arkadaşız, öyle değil mi? Neville için endişelenmiyorum. Senin için endişeleniyorum. Bak, neden tatile çıkmıyorsun? Brighton'ın çok güzel olduğunu söylüyorlar. Kieran seni götürsün. Tüm bunlarla iki hafta boyunca ben ilgilenebilirim, gerçekten."

Lanet olsun. Gareth neden bu kadar nazik olmak zorundaydı? Xanthia alnını ellerinin topuklarına dayadı ama yapamadı
derin, ürpertici bir iç çekmekten kendini

alamadı. "Oh, Zee!" Gareth yaklaşarak
fısıldadı.

Xanthia gözlerini kapadı ve bunun olmamasını diledi. Ama artık çok geçti. "Lanet olsun sana, Gareth," diye boğuldu. "Sadece... yapma."

"Ah, Zee," dedi tekrar, daha nazikçe. "Oh, çok üzgünüm. Lütfen canım, lütfen ağlama."

"Ağlamıyorum," diye inledi. Ama gözyaşları Yüzünden aşağı akıyordu, şimdi sıcak ve buruktu. "Bu kadar nazik olma, Gareth. Sadece dur."

Gareth ayağa kalktı, ceketinin cebinden bir mendil çıkardı ve sandalyesini döndürdü. "Bak, dik otur o zaman," diye alaycı bir ciddiyetle emretti. Bir süre sonra kadın öyle yaptı. Adam kadının gözlerindeki yaşları sildi ve bakışlarının onun üzerinde gezinmesine izin verdi. Sert görünmeye çalışıyordu, bu da durumu daha da kötüleştiriyordu. "Şu Nash denen adam, değil mi Zee? Birkaç hafta önce buraya gelen adam."

"Hayır," dedi, mendili kaptı ve öfkeyle burnunu sümkürüyordu. "Bu o değil. Buna izin vermeyeceğim! İzin vermeyeceğim!"

Gareth biraz kederli bir şekilde tekrar yerine oturdu. "Ah, Xanthia!" diye mırıldandı, bir dirseğini masanın köşesine dayayarak. "Ah, sevgili kızım. Sana hiç kimse söylemedi mi?"

Gözlerini tekrar kuruladı. "Hayır," diye burnunu çekti. "Bana ne söyleyeceksin?"

Gareth üzüntüyle ona baktı. "Seçme şansımız yok," dedi sessizce. "Hayır, hiçbirimizin yok, canım. Sen bile." Onun elini tuttu ve sertçe sıktı. "Üzgünüm, Zee. Gerçekten, gerçekten üzgünüm."

Lord Nash'in Park Lane'deki karşılaması sıcaktı; neredeyse Vernon'un neşeyle merdivenlerden yukarı taşıdığı banyo suyu kadar sıcaktı. Swann, Nash'in masasındaki evrak yığınlarını temizlediğini ve Nash'in sabrını ve anlayışını takdir ettiğini söylemek için kafasını kapıdan içeri uzattı. Mösyö René bir tepsi dolusu kanlı biftek ve bir yığın patates kızartması gönderdi. içinde yuvarlanabilirdi. Agnes yazı masasının üzerine bir vazo dolusu taze çiçek koydu ve yatağını taze çarşaflarla yeniden hazırladı. Gibbons da -sıkışıp kaldıkları iki palto yerine seçebilecekleri on iki paltoya sahipti- Whitehall'daki bir öğleden sonra ziyaretine uygun bir takım hazırlamaya başladı.

Kısacası, Park Lane'de her şey normale dönmüştü. Bu yeterli olmalıydı. Hiçbir şeyi kendi evinin konforu kadar iyi sevmeyen bir adam için karmaşık olmayan bir eğlence, bu mutluluktu. Peki neden hiçbir şey hissetmiyordu. Ya da acı verici bir şekilde ona yakın bir şey?

Ama bunu düşünmenin bir anlamı yoktu, değil mi? Olan olmuştu ve şimdi, kendisinden ve kendi sefaletinden daha büyük şeyler vardı dikkat edilmesi gereken.

Nash kısa süre içinde giyinmiş ve yola çıktığından beri korktuğı toplantıya hazır hale gelmişti. Fransa. "İşte efendim," dedi Gibbons Nash'in boyun örtüsünün kıvrımlarını okşarken. "Şu anki halinize bakılırsa, kimse o medeniyetsiz Kurbağalarla haftalar geçirdiğınızı tahmin edemez."

Nash uşağı baktı. "Son birkaç haftadır sen de oldukça kibardin Gibbons," dedi. "Benim için üzölüyordun, değil mi?"

"Evet, ama bu uzun sürmeyecek," dedi Gibbons. "Kendini buna alıştıрма."

Nash sıırttı ve Whitehall'a doğru yola koyuldu. Evet, her şey yoluna giriyordu. En azından bu açıdan, hayatın normale döndüğünü hissetmekten memnundu. Ancak başka açılardan... Ah, neyse. De Vendenheim'la olan bu iğrenç iş bittiğinde kendini içkiye verebilirdi.

Beyefendiyi ofisinde bulacak kadar şanslıydı ve ancak şu şekilde tanımlanabilecek bir durumdaydı aşırı kibarlık ya da dizginlenmiş öfke. Nash bunu anlayamıyordu ve pek de umurunda değildi. Son birkaç haftadır öfkesinden kurtulmaya çalışmış ve çoğunlukla da bunu başarmıştı. Jenny'nin hain planı onu haksız yere suçlamıştı.

-Ama Nash, de Vendenheim'ın yerinde olsaydı, onun da benzer bir sonuca varabileceğini düşünüyordu.

Montignac Kontesi'nin hikayesini aktardı. Kaçakçılık operasyonunu ve Jenny'nin bu operasyondaki suç ortaklığını kısa ve öz sözlerle anlattı. "Le commissaire de police'in ifadelerini yanımda getirdim, Eğer doğruluğumdan şüphe duyuyorsanız," diye bitirdi ve adamın kartını de Vendenheim'ın masasına bıraktı. "Ama sanırım Paris'teki büyükelçiliğimizdeki bağlantılarınız sizi Abreast."

Pencerelerin önünde bir ileri bir geri volta atan De Vendenheim, eliyle küçümseyici bir hareket yaptı

elini uzattı. "Evet, evet, elçilik her şeyi halletti," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. "Ama iki kadın, silah kaçakçılığı ve kaçakçılık! Dünya ne hale geliyor?"

Nash belli belirsiz gülümsedi. "Sizin zamanınızda çok az kadın tanımış olmalısınız, de Vendenheim," diye cevap verdi. "İstedikleri zaman herhangi bir erkek kadar soğukkanlı, yetkin ve açıkça zalim olabilirler."

"Peki Montignac Kontesi - o yaşamayacak mı?" De Vendenheim soruyu neredeyse umutla sordu.

Nash başını iki yana salladı. "Hiç şansımız yok," dedi. "Hastalığı ilerlemiş durumda ve l'hospice de la Salpêtri re bulaşıcı olduğu biliniyor. Eğer frengi onu ele geçirmezse, kolera muhtemelen ele geçirecektir."

De Vendenheim'ın içindeki gerginliğin bir kısmı boşalmış gibiydi. " lmesini istemem ama Tanrı'ya şükür Fransızlar müttefikimiz," dedi. "Ve onu tutuklamaya istekli oldukları için."

Nash sessiz bir gülümseme verdi. "Fransızlar Fransızların müttefiki," dedi. "Gemi onların limanında yüklenmiş olarak duruyordu; görmezden gelinmesi zor bir kanıt. Ayrıca, konu her zaman paraya gelir, değil mi?"

Vikont acı bir kahkaha attı. "Oh, elbette," dedi. "Ama özellikle neyi kastediyorsunuz?"

Nash, de Vendenheim'ın çok rahat koltuğunda dinlendi. "Fransızların Türklerle k rl  ticaret anlaşmaları var," dedi. "Ve Fransız yatırımcılar dizlerine kadar Türk devlet tahvillerine batmış durumda. Rusya Türkleri ezip geçerse bunların hiçbirinin bir değeri kalmayacak."

De Vendenheim ona değerlendirici gözlerle baktı. "Olduğa iyi bilgilendirilmişsiniz."

"Zaman zaman bir dünya vatandaşı olmak işe yarıyor." dedi Nash. "Ve bunun biraz daha fazlası olduğunu anlamak için

İngiltere'den daha fazla. Ama nedense size bilmediğiniz bir şey söylediğimden şüpheleniyorum."

"Hayır, değilsin," diye itiraf etti. "Ve ne yazık ki, şimdi çok daha hassas bir konuyu, üvey kardeşinizin bu işe karışmasını gündeme getirmek zorundayım."

"Hiç yoktu," dedi Nash hızla. "Anthony hiçbir şey bilmiyordu. Elçilikteki bağlantılarınız bunu açıkça ortaya koymadı mı?"

"Söylediler... ama buna inandığımdan emin değildim." "Buna inanabilirsiniz," dedi Nash.

"Her ne olursa olsun Tony ateşli bir vatanseverdir. Şöyle ki "Karısını unutmayı tercih ederim."

De Vendenheim ona kuşkuyla baktı. "Kadının ne yaptığını nasıl bilmez?" diye nazikçe meydan okudu Vikont. "Kadın zengin bir mirasçıydı ve adam da onun kocasıydı. Onun olan her şey onun da oldu."

"Malikâne Tony'yi cömert bir ödenekle destekliyor," diye yanıtladı Nash. "Jenny de masraflarını babasından koparabildiği kadarıyla tamamlıyordu - ya da biz öyle sanıyorduk. Avam Kamarası üyesi olmanın nelere mal olduğu hakkında bir fikriniz var mı, de Vendenheim? Sadece yağlanması gereken avuçlardan değil, sürdürülmesi gereken hayattan bahsediyorum. Seferler. Arabalar. Giysiler. Tony'nin elinde çok az şey kalmıştı, belli ki karısını yatıştırmaya yetecek kadar değil."

De Vendenheim ihtiyatlı bir şekilde öksürdü. "Evet, onun Amerikan bağlantıları hakkında biraz daha bilgi edindim," dedi. "Carlow Arms büyük bir operasyon. Bunu söylediğim için üzgünüm ama elbette onu yargılamak zorunda kalacağız."

Nash eliyle küçümseyici bir hareket yaptı. "Buna izin veremem," dedi soğukkanlılıkla. "Yaşlı kızın asıldığını görmek istesem de, de Vendenheim, bu iş örtbas edilmezse üvey kardeşimin kariyeri mahvolur."

Vikont, "Korkarım Lord Nash, bu konuda çok az söz hakkınız olacak," dedi. "Bayan Hayden-Worth yeniden giriş yaptığında İngiliz hükümetinin ajanları tarafından gözaltına alınıp sorgulanmıştır. Özür dilerim."

Nash belli belirsiz gülümsedi. "Sempatini saklayabilirsiniz, de Vendenheim," diye cevap verdi. "Jenny'yi Boston'a geri gönderdim. babasının tüfekleri. Geri dönmeyecek. Asla. Ve suçlu iadesini aklınızdan bile geçirmeyin."

De Vendenheim ciddi görünüyordu. "Müdahale etmek size düşmezdi, Lord Nash," dedi. "Dahası, hükümetimiz istediği zaman büyük bir baskı uygulayabilir. öyle."

Nash güldü. "Amerikan hükümetinin silah üreticilerine ne kadar bağımlı olduğu hakkında bir fikriniz var mı, de Vendenheim?" diye sordu. "Carlow'un tüfek fabrikası Amerika'nın askeri gücünün bir parçasıdır. Eğer o kadın Yaşlı Prinny'nin kendisine suikast düzenleseydiniz, ne bu hayatta ne de bir sonraki hayatta onu İngiliz topraklarına geri getiremezsiniz."

De Vendenheim'ın yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Şah mat, Lord Nash," diye mırıldandı. "Bu çok zekiceydi. Elbette suçluların iadesini ve tutuklanmasını gizlice takip edeceğim ama muhtemelen haklısınız. Üvey kardeşiniz ondan boşanmaya çalışacak, sanırım?"

"Yapamaz," dedi Nash. "Yine kariyeri zarar görür. Üvey annem Jenny'nin babasının hasta yatağına döndüğünü söylüyor. Görünüşe göre Bay Carlow kalbinin yavaş yavaş, çok yavaş yavaş iflas ettiğini yeni fark etmiş. Sanırım hastalığı uzun sürecek. Sanırım Jenny memleketine döndüğü için mutlu olacak ve Tony'nin de onun gittiğini fark edeceğini sanmıyorum."

Nash, polis komiserinin kendisinden İngiliz yetkililere vermesini istediği birkaç belgeyi sunarak toplantıyı bitirdi. Ve sonunda bu çirkin iş

de Vendenheim'ın Nash'e hükümet işlerine karıştığı için sert bir ders vermesiyle çözüldü. Ancak son sözü Nash söyledi.

"Ama ben krallığın bir asilzadesiyim, de Vendenheim," dedi. "Eğer hükümet işlerine karışmak istiyorsam Meclise gelip bu hakkımı kullanmaktan başka çarem yok. Aslında, kulağa ne kadar ürkütücü gelse de, ben Hükümet'im."

De Vendenheim'ın gözlerinde öfke yeniden alevlendi. "Peki siz neden tam olarak bunu yapmıyorsunuz lordum?" diye karşılık verdi. "Eğer işleri nasıl yaptığımızı umursamıyorsanız, bunu yapmaya hakkınız var. Hükümetinize katılın - hükümetiniz dediğime dikkat edin, her ne kadar küçümsesenez de o sizin hükümetiniz. Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, siz bir İngiliz vatandaşısınız. Bu işe mahkumsunuz. Sadece yap."

Marki, "Tanrım, sesiniz acı geliyor," diye mırıldandı. De Vendenheim, "Çok acı çekiyorum," diye kabul etti.

"Yapabilirim
Bunların hiçbirini yapma Nash. Benim hükümetim, hatta benim topraklarım gözlerimin önünde kül oldu. Benim özenle hazırlanmış unvanım bir kürek dolusu at pisliğine değmez ve Tanrı adına, evet, siz İngiliz lordlarının hayatlarınıza işediğinizi gördüğümde buna içerliyorum. uzakta. Ama Fransız soyluları pasta yemekle meşguldü. Ülkelerinin parçalanmasına izin vermek, İngilizlerin şu ana kadar kaçındığı bir kaderdir."

"Pekala," dedi Nash soğukkanlılıkla. "Kumar, ayyaşlık ve çapkınlık beni sıkmaya başlarsa bunu aklımda tutacağım. -ki bundan şüpheliyim."

De Vendenheim'ın öfkesi pek yatışmamıştı. "Evet, bu da başka bir şey," diye başladı. Sonra kendini kontrol etti ve neredeyse dilini ısırıldı.

"Evet?" dedi Nash. "Şimdi durma, eski dostum. Gözyaşlarına hakim olamıyorsun."

De Vendenheim yine volta atıyordu. "Bu bayan hakkında Neville," diye başladı. "Bu beni ilgilendirmez, elbette-"

"Hayır," diye araya girdi Nash. "İlgilendirmez."

"-ama anladığınızdan eminim ki zavallı kadını ben de dahil ettim."

"Evet, anladım," dedi Nash acımasızca. "Eğer anlamamış olsaydım, yüzündeki suçlu ifade -ve erkek kardeşininki- bir ipucu olabilirdi."

"Evet ve şimdi bu konuda ciddi bir yükümlülük hissediyorum." "Öyle mi?" diye sordu Nash acı acı.

"Ne yapmak için?"

"Yanlış olan her şeyi düzeltmek için," dedi Vikont belli belirsiz. "Onun bu iğrenç karmaşaya karışmasıyla ilgili sahip olabileceğiniz yanlış izlenimleri düzeltmek için."

Nash sandalyesinden kalktı. "Oh, sanırım onun bu işe dahil olduğunu gayet iyi anladım," dedi. "Ama ben bir beyefendiyim ya da en azından öyle davranmak istiyorum." Şapkasını Vikont'un masasından almak için durakladı. "Size iyi günler dilerim, de Vendenheim. En içten selamlarımı İçişleri Bakanı."

De Vendenheim tekrar konuştuğunda eli kapı kolundaydı. "Sana inandı, Nash," dedi sessizce. "Hiç kimse inanmazken, Bayan Neville sana inandı. Ve senin için savaştı. Brierwood'da kardeşine karşı yaptığın aptalca davranıştan sonra bile, geri kalanımızı tamamen ikna edene kadar savaştı ve inandı."

Nash sakince, "Bunu duymak umurumda değil, de Vendenheim," dedi. "Hatta buna inanmıyorum bile. Ama kadını olumlu bir şekilde resmetmeye çalışarak nazik davrandığınızı söyleyebilirim."

"Ah, kendime zahmet vermezdim," dedi Vikont. "Benim doğam o kadar da cömert değil. O yüzden bana şunu söyle Nash,

ve bu konuyu kapatacağım- neden seni takip etmedim Fransa mı? Bunu yapmaktan korktuğuma inanmıyorsunuzdur herhalde?"

Marki, "Hayır, son derece inatçı ve dikkatsiz görünüyorsunuz," dedi.

Belli belirsiz gülümsedi. "Hakkımda daha kötü şeyler de söylendi. Sanırım," diye yanıtladı de Vendenheim. "Ama Fransa'ya gitmedim çünkü Bayan Neville beni sizin masumiyet."

"Birinin bunu başarabilmesine hayret ediyorum."

Vikont, "Bir şey istediğinde çok iyi bir pazarlıkçıdır," dedi. "Bayan Neville'di

Bayan Hayden-Worth'u töhmet altında bırakan kanıtlar, oysa haftalardır bize sizin asla böyle bir plana dahil olmayacağını söyleyiyordu. Ben de soğukkanlı davranmaya ve Paris'teki büyükelçiliğimizin gelişmeleri izlemesine izin vermeye karar verdim. Gerisini elbette biliyorsunuz. Ancak Bayan Neville'i ya da kardeşini suçlamak haksızlık olur. İşlerinin doğası gereği onlara yaklaştık ve onlar da sadece herhangi bir vatanseverin davranacağı gibi davranmaya çalışıyor - tabii ki şirketlerinin mali çıkarlarını da korurken."

"Akıllıca bir işti, kabul ediyorum," dedi Nash. "Sharpe'ın beni o baloya neden davet ettiğini merak ediyordum. Ama kadının beni terasa kadar takip etmesi, buna kanmış olmama çok şaşırdım. Ama hepimizin saflık anları olduğunu söyleyebilirim."

De Vendenheim'ın kaşları çatılmıştı. "Sanırım bir yanlışlık olmalı," dedi. "Sharpe'ın balosundan birkaç gün sonrasına kadar Lord Rothewell'e yaklaşmadım. Her halükârda, Bayan Neville inanılmaz ve kararlı bir genç kadın."

Nash soğukkanlılıkla, "Gerçekten de," diye mırıldandı. "Mükemmel derecede şaşırtıcı. İyi günler, de Vendenheim. Bir dahaki sefere suçlunuzu yakalamada daha şanslı olursunuz, ha?"

De Vendenheim bir an için koyu renk gözleriyle onu izledi. "Non ci credo!" diye mırıldandı, ellerini bariz bir tiksintiyle havaya kaldırdı. Bir dosyayı çevirip açtı Masasının ortasında duran mektup kağıdını çıkardı, odanın öbür ucuna geçti ve Nash'e doğru itti. "Kemble'ın beni böyle bir saçmalığa ikna etmesine neden izin verdiğimi bilmiyorum."

Nash kâğıda bir göz attı. Bu bir mektuptu -daha çok bir not, aslında- ama Neville Shipping'in antetli kağıdına yazılmıştı. Hızlıca okudu. Sonra da tarihe baktı. "Anlıyorum," dedi ve kâğıdı geri uzattı. "Yani Bayan Neville suçluluk duygusuna yenik düşmüş ve kohortunuzu göndermiş. Ama bu neyi değiştirir ki?"

De Vendenheim yine ellerini havaya kaldırdı. "Hiçbir şey mi?" diye sordu. "Her şey mi? Dio mio, Nash, sen hallet. Ben sadece Peel için bir iş yapmaya geldim."

Nash biraz acı bir ifadeyle, "Oh, bunu başardınız," dedi. "Minnettar bir ulusun teşekkürlerini kabul edin ve bir sonraki engizisyonunuza geçin."

De Vendenheim'ın uzun, ciddi yüzü düştü. Bir an geçtikten sonra, "Özür dilerim," dedi. "Bu senin ve ailen için bir cehennem oldu. Ve bunların hiçbiri senin hatan değildi."

Nash'in dudakları inceldi. "Özrün kabul edildi."

"Evet, ama bu konuda acele etmeyin." De Vendenheim yine aniden rahatsız olmuş görünüyordu. "Gitmeden önce, son bir şey daha var."

"Buradan hiç ayrılmayacak mıyım, de Vendenheim?" diye sordu Nash kuru bir sesle. "Sürprizlerle dolu görünüyorsunuz."

De Vendenheim masasına geri döndü. "Pekala, bu seferki, benim Bayan Hannah'yı savunmamdan daha az hoşunuza gidebilir. Neville."

Nash yavaşça kapıdan döndü. De Vendenheim yeleğinin cebinden küçük bir anahtar çıkardı ve üst çekmeceyi açtı. Katlanmış bir tomar kâğıt çıkardı. Kırmızı bir kurdeleyle birbirine bağlanmıştı. Yüzünde son derece rahatsız bir ifadeyle onları masaya doğru uzattı.

Lord Nash paketi aldı. "Nedir bunlar?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum," dedi. "Ortağım Mr. Kemble onları buldu."

"Kemble?" dedi Nash. "Nerede?"

"Tutuklandığını duyduktan sonra Bay Peel bizden Kontes'in Belgravia'daki evinde gizli bir arama yapmamızı istedi," dedi.

Vicomte. "Kaçakçılıkla ilgili hiçbir şey bulamadık; her şeyi Cherbourg'daki evinden halledecek kadar akıllıydı. Ama Bay Kemble bunları buldu. Kütüphanedeki bir masada kilitliydim."

De Montignac'ın kütüphanesi mi? Lanet olsun. Nash yığını beceriksizce karıştırdı, endişesi giderek artıyordu. Mektuplar -belki dört ya da beş tane- ve hepsi de Tony'nin elindeki de Montignac'a yazılmış mektuplardı. "Yüce Tanrım," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine.

"Onları okumadım," dedi de Vendenheim hızla. "Ve sanırım, belki siz de okumamalısınız? Bay Kemble bana mektupların kaçakçılıkla bir ilgisi olmadığını, ama... kişisel nitelikte olduklarını söyledi."

"Onları okudu mu?" diye sordu Nash biraz zayıf bir sesle. "Hepsini mi?"

De Vendenheim, "Her birine en azından üstünkörü bir bakış atmak zorundaydı, evet, yoksa işini yapmıyor olurdu," dedi.

biraz savunmaya geçti. "Onları okudu, götürdü ve içinizden birinin onları geri alabileceği zamana kadar masama kitlememi emretti. Sizler için birkaç mesaj bıraktım."

üvey kardeşin, ama o gelmedi. Açıkçası, kilitli olsun ya da olmasın, bu lanet şeyleri burada istemiyorum."

"Tony benimle birlikteydi," dedi Nash sıkıntıyla. "Onu Southampton'da bıraktım."

"O halde Bay Hayden-Worth'a Kemble'ın sağduyulu biri olduğu konusunda güvence verebilirsiniz."

Nash mektupları ceketinin cebine sokarken, "Göreceğiz, değil mi?" diye mırıldandı.

"Görmeniz gerekebilir," dedi de Vendenheim. "Ben zaten biliyorum. İçinde her ne kişisel bilgi varsa o mektupları Kemble'dan işkence altında almak gerekirdi."

"O kadar dürüst, değil mi?"

"Hayır," dedi de Vendenheim yavaşça. "Zerre kadar dürüst değil. Sadece kendi kurallarına göre yaşıyor - hırsızlar arasında onur ve tüm bu çürümüşlükleri topluyorum."

"Gerçekten mi? Onu şimdiden daha çok sevdim." Nash durdu ve gözlerini yığına dikti. "Hepsini aldığını mı düşünüyorsun?" diye sordu biraz umutla.

"Bundan eminim," dedi de Vendenheim. "Kemble çok titizdir. Halıları yuvarladı, döşeme tahtalarını söktü ve duvarlardaki aynaları söktü. O evde içimizden birinin görmediği hiçbir şey kalmadı."

Nash sarkan bir rahatlama duygusu hissetti. Sonunda. Onları yakalamıştı.
Hepsi.

"Biliyor musun Nash, sen ve ben birbirimize çok benziyoruz.
Ben," dedi de Vendenheim durup dururken.

"Gerçekten mi?" Nash bakışlarını mektuplardan kaldırdı. "Nasıl yani?"

De Vendenheim sert bir gülümsemeyle parladı. "Oh, sanırım ikimiz de burada kendimizi sık sık yabancı gibi hissediyoruz," diye cevap verdi. "Biz

Sen ve ben, benim hükümetteki konumuma, senin yüce unvanına ya da babanın adına rağmen hiçbir zaman gerçekten İngiliz olamayacağız. Ve toplum bizi her zaman farklı değerlendirecek."

"Sonuncusu beni biraz rahatsız ediyor," dedi Nash.

De Vendenheim'ın gülümsemesi soldu. "Başka bir açıdan da birbirimize benziyoruz," diye devam etti. "Kibirliyiz ve fikirlerimizden tamamen eminiz. Umarım yeniden açılmayacak kapıları kapatmadan önce uzun uzun düşünürsünüz Lord Nash. Birkaç yıl önce neredeyse bunu yapıyordum. Ve şimdi bunu yapmadığım için Tanrı'ya her gün şükrediyorum. Hayatım... mahvolurdu, şimdi fark ediyorum."

Nash buna nasıl cevap vereceğini bilemedi. Birkaç dakika sonra de Vendenheim'ın ofisinden çıkarken adama karşı çok daha merhametli hissederek selam verdi ve zihni karmakarışık bir halde yavaşça Mayfair'e doğru yürüdü.

Tony güvendeydi. Jenny bir daha İngiltere'de yüzünü göstermeye cesaret edemeyecekti. Bu iki gerçek de Nash'i rahatlatmıştı. Ama yeterli değildi. Xanthia hakkındaki sorular hâlâ ona işkence ediyordu.

Umutsuzluğunun derinliğini de Vendenheim'dan sakladığını umuyordu. Xanthia'nın yaptığı şey onu incitmişti ve kimsenin bilmesini istemediği kadar derindi. Ama de Vendenheim'ın ona gösterdiği mektubun yaralarına bir nebze merhem olduğunu düşündü. Belki de ilişkilerine tamamen yanlış nedenlerle başlamıştı, ama görünüşe göre ona inandı. Bu da bir şeydi, değil mi?

Aslında oldukça fazlaydı. De Vendenheim'a yazdığı mektup soğuk ve özdü. Bu meseleden elini eteğini çekiyor ve Bay Kemble'ın mülkünü terk etmesini emrediyordu. Nash iyice düşünmeye çalıştı. Bunu kastetmiş miydi? Öyle olmalıydı; bunu söylemesi için başka bir neden yoktu.

Nash, de Vendenheim'ın söylediği başka bir şeyi hatırladı - Nash'in incinmişliğinin ve

Öfke, düzgün bir şekilde kaydedilmemişti. İçişleri Bakanlığı ajanları Xanthia'ya -ve Rothewell'e- ancak Sharpe'ın balosundan sonra ulaşmışlardı. Birkaç gün sonra, de Vendenheim şöyle demişti.

O zaman paylaştıkları tutkulu öpücük hiç de bir kurgu değildi. Belki de aralarında aniden alevlenen arzu, bir zamanlar inandığı kadar gerçektir.

Bu düşünce Nash'i açıklanamaz bir şekilde rahatlattı. Ama neden?

Xanthia yine de ona neşeli bir dans sunmuş ve sonunda ona ihanet etmişti. Öyle değil mi? Nash kendi kendine başını salladı ve neredeyse Cockspur Sokağı'ndan dönüş yapan bir bira arabasının önüne çıkıyordu. Araba uçarak yanından geçti, onu birkaç santimle ıskaladı, iri yarı, kırmızı yüzlü sürücü Nash'e yumruğunu salladı.

Kaldırıma geri adım attı ve derin bir nefes aldı. Yüce Tanrım. Kırık bir kalpten, Fransız polisiyle bir çatışmadan ve Paris'in en kötü şöhretli akıl hastanesine girip çıktığı iki haftadan sadece bir bira arabasının tekerlekleri altında ölmek için mi kurtulmuştu? Bu düşünce ona tuhaf bir şekilde komik geldi. Ve eski atasözü doğrudur. Hayat çok kısa olabilirdi.

Evet, hayat kısaydı ve kısa bir süre için onunki tatlıydı. Bir daha böyle olacak mıydı? Kalbinde bir umut kıpırtısı hissedebilecek miydi? Ya da elde etmek için kendisine ait olan mükemmel bir mutluluğun var olduğuna dair geçici bir his? Bir daha sevmeye cesaret edebilecek miydi?

Hiç durmamışken bu zor olabilirdi. Hayır, öfkesine rağmen Xanthia'yı hâlâ seviyordu. Ama mutlulukları mükemmel değildi. Kusurluydu, tıpkı hayatın kendisinin kusurlu olduğu gibi. Mükemmelliğe ihtiyacı var mıydı? Sahip olduğu şey bu muydu?

Sevdin mi? Mükemmel bir rüya mı? Bir fantezi mi? Yoksa tüm insani zaafı ve çelişkili duygularıyla sadece Xanthia mıydı?

Sana inandı.

De Vendenheim kesin konuşmuştu. Ve gerçekten, ilk başta onun hakkında ne biliyordu? Sadece iki şey: Çok az tanıdığı kadınlarla şok edici derecede samimi ilişkilere giren bir adam olduğunu. Ve bir tuzağa düşürüldüğünü düşünecek kadar kibirli olduğunu. evlilik yüzünden.

Evet, o zaman bile onun karakteri hakkında hemen bir sonuca varmıştı, oysa o yargılamaktan kaçınıyor gibiydi. Şimdiye kadar gördüğü en kötü şey gözlerindeki hafif kızgınlıktı - alaycı, sorgulayıcı gülümsemesiyle dengelenmişti. Evet, o gün ağabeyinin çalışma odasında, onun küstahlığına gülmekten başka bir şey yapmamıştı. Onunla alay etmişti. Ama onu asla hak ettiği gibi azarlamamıştı.

Belki de onun karakterini bu tek hatayla, bu kadar çabuk atladığı o öfkeli, kibirli varsayımla yargılasaydı, şimdi bu karmaşanın içinde olmazlardı. Onu bir daha asla öpmeyecekti. Asla yapmazdı ona aşık. Onunla evlenmek istediğine asla karar vermedi.

Şüpheleri ne olursa olsun, de Vendenheim ona ne saçmalıklar anlatmış olursa olsun, sonunda onun olduğunu düşündü. Onunla birlikte olmayı gerçekten arzuladığından neredeyse emindi. Ve de Vendenheim normalde ya da sahte umutlara. Onu bu kadar iyi bir kart oyuncusu yapan şeylerden biri de buydu. O hissedebiliyordu insanların ne olduğunu, ne düşündüklerini.

Xanthia şimdi ne düşünüyordu? diye merak etti. Her şeyden pişman olmasından korkuyordu. Birlikte paylaştıkları her şeyden çok az keyif alacaktı, belki de bir parça tatlı anı bile kalmayacaktı. aralarında duruyordu. Ve Nash birdenbire bunu yürek parçalayıcı buldu.

Tam o sırada, başının üzerinde bir yerde, küçük bir çan sanki onu şimdiki zamana geri çağırırcasına çaldı. Sağ tarafında, beyaz bir

Önlüklü dükkân sahibi tütüncüden çıkıp ön basamağı süpürdü ve bunu yaparken Nash'e şüpheli bir bakış attı. Nash ancak o zaman onun hâlâ Cockspur Sokağı'nın dibinde duruyordu. İnsanlar akşam yemeğine ya da iş günleri sona ererken yakındaki bir kafeye gitmek üzere yanından geçmeye başladılar. Tütüncü süpürgesini basamağa iyice vurdu. içeri girdi ve KAPALI tabelasını ters çevirdi, sonra da camın ardından Nash'e son bir şüpheli bakış fırlattı.

Eve dönme vakti gelmişti. Ne yapılması gerektiğine ve gururunun hangi fedakârlığı yapmaya hazır olduğuna karar verme zamanıydı. Ama birdenbire, sanki çok az fedakârlık söz konusuymuş gibi göründü. Eve gitti, biraz umutlu hissediyordu ama aşırı derecede yorgun ve duygusal olarak tükenmiş.

Gibbons onu aşağıda bir sürahi şarapla karşıladı. okhotnichya ve soğutulmuş bir bardak.

Nash acı bir gülümsemeye reddetti. "Bugün günlerden ne Gibbons?" diye sordu, bir sandalyeye çökerek.

"Bugün salı, lordum," dedi uşak.

Nash bugün uzamış sakallarını düşünceli bir şekilde ovuşturdu. "Yani yarın Çarşamba," diye mırıldandı.

Gibbons, "Evet, genelde işler böyle yürür," dedi.

Nash bu alaycılığı fark etmedi bile. "Swann nerede?"

"Kütüphanede, lordum," dedi Gibbons. "Onu getireyim mi?
onu?"

"Evet, arabamı da getirtin," dedi. "Swann'a söyle, şehre doğru küçük bir gezintiye çıkacağız."

"Şehre mi, efendim?" Ama Gibbons kapıya doğru yolu yarılammıştı. "Bu saatte mi?"

"Evet, avukatlarımı görmeye." Nash'in alaycı gülümsemesi geri döndü. "Ayağım içindeyken kapıyı kapatacaklarını sanmıyorum, değil mi?"

"Onlara ödediğiniz paraya bakılırsa, bundan şüpheliyim," diye onayladı uşak. "Swann'a nedenini söyleyeyim mi?"

"Evet, onun için yeni bir meydan okumam var," dedi Nash Düşünceli bir şekilde. "Yarın akşama kadar bazı önemli evrakları hazırlamam gerekiyor."

"Gerçekten mi efendim?" dedi Gibbons. "Swann'ın hangi dosyaları alacağını bilmesi gerekecek. Ne tür belgelere ihtiyacınız var?"

"Bunu bilseydim, Gibbons, Swann'a ihtiyacım olmazdı, değil mi?" dedi Nash. "Şimdi git, seni gürültücü yaşlı tavuk, ve adamı buraya getir. Dediğin gibi, gün geç oluyor."

Uşak etkilenmiş bir şekilde burnunu çekti. "Şey, gerçekten, efendim! Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Oh, bundan şüpheliyim," dedi Nash sakın bir sesle. "Büyük olasılıkla bu akşamki yemekte dedikodu yapmak istiyorsunuz. Ama yardım etmek isterseniz, yarın için en iyi gece kıyafetlerimi fırçalayın ve ütöleyin."

"Yarın mı, efendim?"

"Evet ve mükemmel olmalarını diliyorum."

Uşak şaşırılmış görünüyordu. "Resmi bir nişanınız mı var lordum?"

"Hayır Gibbons, onları Lucy Ana'nın genelevine giymeye gidiyorum," diye karşılık verdi. "Evet, resmi bir randevum var. Aslında, eski dostum, Almack'ın evine gidiyorum."

Uşak dehşetle geri çekildi. "Almack'a mı, lordum?"

"Evet," dedi Nash hafif bir memnuniyetle. "Ve şansınız yaver giderse, gerçekten dedikodu yapacak bir şeyiniz olacak."

döndüğümde."

On Yedinci Bölüm

St. James'de Bir Vals

Lord Sharpe'in arabası Berkeley Meydanı'na yanaştığında Xanthia pencerenin önünde bekliyordu ve üzerinde buz mavisi satenden yapılmış, oldukça köpüklü bir balo elbisesi vardı. Leydi Louisa'nın geç kalma eğilimini çok iyi bilen Xanthia, onun geç geleceğini tahmin etmişti. Leydi Louisa Sharpe'in uşağı ön merdivenlerden hızla indi. vagonun kapısını açtı. Ancak arabaya tırmandığında, ön koltukların her ikisinin de dolu olduğunu gördü.

"Oh!" dedi şaşkınlıkla. "Olivia Teyze."

Teyzesi lorgnette'inden buyurgan bir şekilde baktı. "Otur kızım," dedi. "Göğsündeki de ne? Pasta kreması ve krem şanti mi?"

Leydi Louisa, "Büyükanne, büzgülü ve dantelli," diye yakındı. "Bence çok çekici görünüyor."

Xanthia ikisini de görmezden geldi. İkili son bir aydır didişiyordu ve Xanthia her gün teyzesinin sonuncusu olacağını varsayıyordu. Sezonun ikinci yarısını Londra'da geçirmesi Olivia'ya hiçbir şey yapmamıştı. kibirli bir mizacı vardı. Yine de onun sürekli varlığı Xanthia'nın sosyal anlamda birkaç kez paçayı kurtarmasını sağlamıştı.

"Bugün Suffolk'a dönmeyi planladığını sanıyordum teyze," dedi eteklerini dikkatle düzelterek.

Olivia Teyze küçümseyerek burnunu çekti ve elmas kulak memelerinin sallanmasına neden oldu. "Ne yani, bir işi yarım mı bırakayım?" diye cevap verdi. "Bu herifin bir kocaya ihtiyacı var ve sezon bitmek üzere."

Xanthia'nın dilinin ucunda, yaşlı kadına kendine yakışanı yapmasını söyleyip arabadan inmek vardı. Xanthia evde kalıp yaralarını yalnız başına sarmayı tercih ederdi. Ama bir an bile tereddüt etti. Basamaklar çıktı, kapı gümbürdeyerek kapandı ve James'e doğru bir sarsıntı ve koşum şingirtisiyle yola koyuldular.

Xanthia omurgasını kadife bankete yaslayarak, "Bu ne güzel bir sürpriz," dedi. "Almack'ın Yeri, benim en sevdiğim kuzenim ve tek teyzem."

James'e kadar olan yol çok şükür kısaydı, çünkü Olivia ve Louisa bu süre boyunca birbirlerini gagalamaya devam ettiler. Balo salonunun içindeki hava çoktan havasızlaşmaya başlamıştı ve eğer orgeat'in içinde buz varsa bile uzun zaman önce erimiş, korkunç karışımı her zamankinden daha yavan bırakmıştı.

Olivia Teyze lorgnette'ini tekrar kaldırmış odayı inceliyordu. "Nerede o?" diye mırıldandı kendi kendine, bastonunu balo salonunun zeminine vurarak. "Göster kendini, seni yüreksiz aptal."

"Kiminle konuşuyorsun teyze?" diye sordu Xanthia. Louisa öfkeyle kendini yelpazeliyordu.

"Cartstelle'in oğlu," diye homurdandı Olivia Teyze camın arkasından. "Kadın onu istiyor ve o da alacak. Sezon bitmeden önce, yemin ederim. Ve sonra eve döneceğim."

"Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Xanthia.

"Yeşil gözlü canavarı işe alacağım," dedi Olivia Teyze, lorgnette'ini bırakarak. "Ah, tam orada Louisa, pencerenin yanında! Şimdi gel bakalım. Ben Leydi Cartselle'le dedikodu yaparken senin de bütün beyefendilerle dans etmeni istiyorum."

Xanthia, teyzesinin yapabileceklerinden yarı korkarak geri çekildi. Ama büyük olasılıkla amacına ulaşacaktı. Leydi Bledsoe, Kasaba'daki tüm yokluğuna rağmen hâlâ büyük bir ejderhaydı ve çok az kişi onun karşısında durabilecek güce sahipti.

Xanthia omuz silkti ve etrafına bakındı kendini eğlendirecek bir şey - belki de eğlendirmek doğru kelime değildi. İhtiyacı olan şey uygunsuz bir anda gözyaşlarına boğulmasını engelleyecek bir şey - bir alışkanlığı varmış gibi görünüyordu son zamanlarda gelişti.

Tam o sırada, kalabalık balo salonunun karşısında, Berkeley Meydanı'ndan Louisa'nın yaşlarında bir kızı olan komşularını gördü. Onlar da Xanthia'nın hissettiği kadar yorgun görünüyorlardı. Belki de dertleşme zamanı gelmişti? Xanthia orgeat'ını yanından geçen bir uşağın tepsisine bıraktı ve aceleyle onlara doğru gitti.

Lord Nash saat tam on bire çeyrek kala Almack's'a geldi; modaya uygun bir şekilde geç kalmıştı ama titiz patroniçelerin gazabına uğramamak için yeterince erken gelmişti. Balo salonuna doğru olabildiğince ağır adımlarla ilerlerken, kendisine yönelen bakışları ve fısıltıları fark etmemiş gibi yaptı.

Tanıdığı birkaç beyefendiyi başıyla onayladı. Sonra orkestranın karşısındaki yerine geçerek etrafına bakındı. Lord Sharpe'ın kızını görmesi bir anını aldı. Şaşırtıcı kızıl saçları olan taze yüzlü bir delikanlıyla quadrille dansı yapıyordu.

Onlar sallanıp dururken gülümsemesi neredeyse sahte bir şekilde parlaktı.
dansın narin adımları boyunca yollarını ördüler.

Xanthia buradaydı o zaman. Nash bundan emindi, ama onu hiçbir yerde göremiyordu. Şimdiden odada onun varlığını hissetmişti. Birdenbire Swann'ın bu anlamsız küçük ilişkiye aboneliğini sürdürdüğü için minnettar oldu. Nash içeri girebilmek için sopayla dövünmek zorunda kalacağını sanıyordu, tabii Almack'ın çelik gözlü gorgonlarını sopayla dövmek mümkünse. Ama iyi kalpli Swann, her zamanki gibi görünüşünü korumaya kararlıydı ve bir kez daha yolunu açmıştı.

Ve işte buradaydı ve öbür dünyanın bu tarafında bunu kimseye itiraf etmeyecek olsa da biraz gergin hissediyordu. Ancak tedirginliği bir yana, Nash yapmak üzere olduğu şey hakkında epeyce düşünmüştü. Eğer Xanthia'yı bulabilirse, belki de gerginliği geçecek ve içgüdüsel kesinliği geri dönecekti.

Birden, pencerelerin yanında altın topuzlu bir bastona yaslanmış yaşlı bir kadın fark etti. Yüreği ağzına geldi. Bu kadının Leydi Bledsoe olduğundan kesinlikle emindi, Gerçi gençliğinde onunla sadece iki ya da üç kez karşılaşmıştı. Ve eğer o buradaysa, bu muhtemelen Xanthia'nın burada olmadığı anlamına geliyordu...

Hayır. Xanthia buradaydı. Bütün sinirleri bunun kesinliğiyle titriyordu. Dürtüleriyle Leydi Bledsoe'ya doğru kararlı bir rota çizdi. Yaşlı savaş baltası onu gördü ve mücevherli lorgnette'ini gözlerine kaldırdı.

"Lord Nash mi?" dedi, kibirle ona bakarak. "Yoksa gözlerim mi yanıltıyor?"

"Nasılsınız hanımefendi?" Nash sertçe eğildi. "Umarım sizi iyi bulmuşumdur?"

Yaşlı kadın burnunu çekti ve bardağı indirdi. "Sanırım yeterince iyi," diye cevap verdi. "Leydi Cartselle'i tanıyorsunuz, değil mi?"

Öne doğru eğilip Leydi Bledsoe'nun karşı tarafında duran leydiyi gördü. "Gerçekten de birkaç hafta önce onun keyifli maskeli balosuna katılmıştım."

"Öyle mi?" dedi Leydi Bledsoe küstahça.

"Nasılsınız Lord Nash?" diye sordu Leydi Cartselle. "Sizi burada görmek ne büyük bir şok," dedi Leydi Bledsoe. Arkadaşı tekrar arkasını dönmüştü. "Söyle bakalım, o aptal annen nasıl oğlum?"

"Sanırım üvey annemi kastediyorsunuz, hanımefendi?"

"Evet, her neyse," dedi Leydi Bledsoe. "Hâlâ her zamanki gibi pisboğaz, değil mi?"

"Edwina'nın kendine özgü bir çekiciliği var," dedi Nash. "Ama ben ona aşırı derecede düşkünüm."

Leydi Bledsoe kükredi. "Sanırım," diye cevap verdi.

Nash, Sharpe'ın sözleriyle başka bir yanıt vermekten

kurtuldu,

Kızıl saçlı kızının kolunda teyzesinin yanına döndü.
ortak, nefessiz.

"Ah, işte buradasın, evcil hayvanım!" dedi Leydi Bledsoe
biraz

yüksek sesle. "Leydi Cartselle ve Lord Nash'e reverans yap
Louisa."

Leydi Louisa öyle yaptı. Kızıl saçlı delikanlı onun
kovulmasını nezaketle kabul etti.

Leydi Bledsoe torununun kartını kaparak, "Şimdi sıradaki
ortağın kim, yavrum?" diye sordu. "Oh,
Mükemmel! Langtrell Markisi! Ne hoş bir adam!" Sonra
Leydi Cartselle'e dönerek, "Leydi Louisa bu sezon her dans
için nişanlandı, biliyorsunuz. Gerçekten de çok iyi karşıladı.
Sharpe'ın salonunda yürürken bir çiçek vazosuna ya da
seyirci bekleyen bir köpek yavrusuna rastlamamak
neredeyse imkânsız."

"Gerçekten mi?" dedi Leydi Cartselle. "Bu ne büyük bir rahatsızlık olmalı."

Leydi Bledsoe gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm ama babası çok heyecanlandı."

Leydi Cartselle ona belli belirsiz bir gülümsemeyle baktı. "Bu gece ne kadar güzel görünüyorsun, canım," dedi. "Umarım Peter için bir dans ayırmışsındır?"

Kızın gözleri büyüdü. "Ah, korkarım yapmadım," dedi neredeyse ezbere. "Yapmalı mıydım?"

Büyükannesi onun elini okşadı. "İşte, işte, sevgili çocuğum," dedi. "Erken kalkan yol alır, değil mi?"

Çocuk burnunu kırıştırdı. "Eww, Büyükanne!"

Leydi Cartselle bu dikkatsizliği protesto etmek istercesine ağzını açtı; ama tam o sırada, büyükannesinin öngörüsüne sadık kalarak, kızın bir sonraki partneri onu almak için içeri daldı.

Leydi Bledsoe kısa ama memnun bir gülümsemeyle dar bakışlarını Nash'e çevirdi. "Peki ya sen, oğlum?" diye mırıldandı. "Dedikodulara göre bir süredir Ciddi bir şekilde kombinezon peşinde ve bu sefer kaliteli bir hanımefendi. Yerinizde olsaydım dikkat ederdim."

Nash kuru bir sesle, "Tavsiye vermeniz ne büyük incelik," dedi. "Kombinezonlar konusunda çok az deneyimim var."

Yaşlı kadın kıkırdadı. "Ciddiyetle söyledim," diye hatırlattı. "Ve evet, bana uymayacak kadar çok deneyimin var. İhtiyatlı davran, Nash. Bazen bizi gerçekten cezbeden tek şey sahip olamayacağımız şeydir."

Gözleri kalabalığın üzerinde gezinirken, "Neredeyse bilgece öğütler yağıdırıyorsunuz, hanımefendi," diye mırıldandı. "Ama sanırım benim adıma endişelenmenize gerek yok."

"Oh, yapmayacağım," diye onu rahatlattı. "Ama zavallı Edwina, işte sorun burada! Leydi Henslow sık sık Kız kardeşinin senin için ne kadar sık üzüldüğünden bahsetti - o sevinçli üvey kardeşinden bahsetmiyorum bile."

Nash rahat bir nefes aldı. Görünüşe göre Leydi Bledsoe'nun kulağına bir söylenti çalınmıştı ama bu söylentiye destekleyecek bir isim yoktu. Tanrıya şükür Edwina'nın akrabaları Brierwood'daki fiyasko hakkında çenelerini kapalı tutmuşlardı. Yakınları dışında kimse Aile Xanthia'nın orada olduğunu biliyordu, öyle umuyordu.

Nash yoldan geçen bir uşağın tepsisinden şüpheli bir bardak aldı ve bir sonraki sözlerini dikkatle düşündü. "Sanırım Edwina yakında endişelenmeyi bırakabilir, Hanımefendi," diye mırıldandı bardağın kenarından. "Gerçekten de bunu sağlamak için elimden geleni yapacağım."

"Yapacak mısın?" Yaşlı kadın ona şüpheyile baktı. "Bundan oldukça şüpheliyim, oğlum. Şimdi düşündüm de, senin gibi bir adamın Almack'ta ne işi var?"

Nash bir an tereddüt etti. "Kendime bir eş aramaya karar verdim, Leydi Bledsoe," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. "Burası böyle bir çaba için uygun bir yer değil mi?"

"Saçmalama." Elindeki lorgnette ile adamın parmak eklemlerine vurarak neredeyse bardağını düşürmesine neden olacaktı. "Evlenecek tipte biri değilsin."

Nash dönüp ona dikkatle baktı. "İnsan kendini düzeltebilir, değil mi?" diye mırıldandı. "Söyleyin bana Leydi Bledsoe, bu güzel topluluğun arasından kimi önerirsiniz?"

"Hiçbiri!" diye cevap verdi. "Eğer evlenmen gerekiyorsa, Nash, Tanrı aşkına, bulabilirsen tecrübeli birini seç. Bir dul. Ya da sağduyulu bir kadın. Yemin ederim, sosyeteye yeni girmiş bir kızı bile korkutursun."

Nash, "O zaman beni yeğeninizle tanıştırın, Bayan Neville," diye önerdi. "O burada mı?"

Leydi Bledsoe'nun yüzü sertleşti. "Xanthia?" diye cevap verdi. "Şaka yaptığınıza emin misiniz?"

Nash omuz silkti. "Alışılmadık derecede mantıklı bir kadın değil mi?"

Leydi Bledsoe ona şüpheyile baktı. "Evet, ama..." Nash gülümsedi. "Elbette hanımefendi, gereksiz yere endişeleniyorsunuz." dedi ki. "Akıllı başında bir kadın bir kadın tarafından benim ünümün adamı."

Yaşlı kadın güldü. "Hayır, o değil, yemin ederim," dedi. "Çok haklısın. Size gün yüzü göstermeyecektir, gerçi ne zamandır rafta olduğunu düşünürsek belki de göstermesi gerekirdi."

"Küçük bir bahse var mısınız, hanımefendi?" Nash önerdi. "Yirmi pound, belki? Zaferinizi daha da tatlı kılmak için?"

Leydi Bledsoe bunu düşündü. "Pekâlâ, seni sonradan görme," dedi. "Yirmi sterline bahse girerim ki kız seninle dans bile etmeyecek."

Lord Nash elini uzattı. "Sıra sizde hanımefendi."

Leydi Bledsoe burnunu havaya kaldırdı, lorgnette'ini kaldırdı ve balo salonunda hızlı adımlarla ilerlemeye başladı sopasına rağmen. Uzak bir köşede, solmuş palmiyelerin arkasına sıkışmış olan Xanthia, gülümseyen, orta yaşlı bir çiftle arkadaşlık ediyordu. Teyzesinin Nash'i de yanına alarak yaklaştığını gören Xanthia kaskatı kesildi ve yüzüne renk geldi.

Leydi Bledsoe hızlıca tanıştırma faslını gerçekleştirdi.

"Evet, teşekkür ederim teyze," diye kekeledi Xanthia.

"Ama ben Lord Nash'le tanışma şerefine nail oldum."

"Öyle mi?" dedi teyzesi, ikisinin arasında bir ileri bir geri bakarak. "Demek onun bir alçak olduğunu zaten biliyorsun, ha?"

"Hayır." Xanthia başını kaldırdı. "Yani, ben öyle bir şey demedim. Tam olarak değil."

"O halde Bayan Neville, benimle dans etmek isteyeceğinizi sanmıyorum?" Nash araya girdi.

Gözleri büyüdü. "Sanmıyorum, efendim."

"Evet, oğlum, işte gördün." Leydi Bledsoe gülümsedi. "Mantıklı ve anlayışlı bir kadın. Onu gönderebilirsin Grosvenor Sokağı'na yirmi sterlinlik bir tur atabilirsiniz."

"Ah, bir oyunbazın hayatı işte böyle!" Nash mırıldandı. "Biraz kazanırsın, biraz kaybedersin."

Xanthia kenara çekilecekmiş gibi baktı. "İkinizin neden bahsettiğinizi anlayamıyorum."

Nash yavaşça onun kolunu tuttu. "Bayan Neville bahsimi yerine getirecek, Leydi Bledsoe," dedi. "Daha önceki bir bahisten dolayı bana yirmi pound borcu var."

Xanthia onun elinden kurtuldu, zarif kaşları keskin bir şekilde havaya kalktı. "Bence sen delirmiş olmalısın."

Nash bütün ciddiyetiyle ona baktı. "Hatırlamıyor musunuz Bayan Neville, o öğleden sonra Berkeley Meydanı'nda size kur yapmaya gelmiştim?"

"Bana kur yapmak için mi?"

"Ona kur yapmak için mi?" dedi Leydi Bledsoe.

Nash, Leydi Bledsoe'yu görmezden geldi ve Xanthia'nın bakışlarını elinden geldiğince istikrarlı bir şekilde. "Yani, bunu yapmak için ağabeyinden izin istemek için," diye düzeltti. "Sanırım, görüyorsun, sana zaten yarı yarıya aşkıttım. Ama her halükarda, benimle yirmi sterline bahse girdin - şimdi, nasıl söyledin? Ah, evet!

Almack's'ın benim gibi bir adamı ön kapıdan içeri almayacağına 'bahse girerim'."

"Evet, yaptım," diye soğukkanlılıkla itiraf etti. "İyi o zaman. Ödeyeceğim. Şimdi onu nazikçe götür, teyze."

"Hayır, yapacağımı sanmıyorum," dedi Leydi Bledsoe. "Bu son derece eğlenceli."

Nash bir elini gizlice ceketinin cebine soktu, sonra Xanthia'nın iki elini de kendi ellerinin arasına aldı. "Madem istiyorsunuz, ben gideyim o zaman," dedi sessizce, Xanthia'nın bakışlarını tutmaya devam ederek. "Özür dilerim, Bayan Neville-aramızda geçen tüm bu karışıklık için çok özür dilerim."

Xanthia'nın gözleri temkinliydi. "Evet lordum," diye mırıldandı. "Ben de öyleyim."

Nash ellerini indirdi. "O halde size iyi akşamlar dilerim." Döndü ve eğildi. "Leydi Bledsoe, hizmetkârınız."

Leydi Bledsoe'nun arkasından, "Aman Tanrım, kızım," dediğini duydu. "O kara kalpli şeytanı dize getirdin mi?"

Nash'in ayrılmasından beş dakika sonra Xanthia izin isteyip doğruca kadınlar tuvaletine gitti. Tanrı'ya şükür boştu. Retikülünü açtı ve Nash'in avucunun içine bıraktığı notu çıkardı. Kalbi boğazında, notu okudu.

Eğer umut etmeye cesaret edebilirsem,

lütfen bu gece bana gel. Seni

Berkeley'deki bahçede bekleyeceğim.

Kare.

Xanthia'nın dizleri titremeye başladı. Neredeyse körlemesine bir sandalye aradı ve içine düştü. Tam o sırada Louisa içeri girdi. "İşte buradasın, Kuzen Xanthia," diye mırıldandı. "Tamamen iyi misin?"

Xanthia bakışlarını kaldırarak genç kuzenininkilerle buluştu. "Hayır, aslında, ben...ben değilim."

Louisa bilerek başını salladı. "Anneme bu hafta üç kez son zamanlarda kendinde olmadığını söyledim," diye cevap verdi. "Başın mı ağrıyor?"

Xanthia parmak uçlarını şakağına dayadı. "Evet, bir Başım ağrıyor," diye kabul etti. "Sanırım Louisa, bir taksi tutup Berkeley Meydanı'na döneceğim. Sakıncası var mı?"

"Gerçekten de öyle yapacağım." Louisa diz çöktü ve ellerini kavuşturdu. "Arabamızı getirteceğim. Geri dönebilirler. Büyükannem ve ben daha sonra."

Xanthia zayıfça gülümsedi. "Teşekkür ederim, canım. Çok minnettar olurum."

Berkeley Meydanı'ndaki ev karanlıktı. Kieran'ın akşam için dışarıda olduğunu biliyordu. Araba onu ön kapıda indirdi. Uşağa zili çalmamasını emretti ve şaşkınlık içinde el sallayarak onları uzaklaştırdı.

"Hayır, lütfen," dedi ısrarla. "Başım ağrıyor ve hava almak istiyorum. İçeri girmeden önce meydanın etrafında bir tur atacağım."

Sonunda uşak saçının ön bağını çekiştirdi ve tekrar yerine tırmandı. Xanthia onların meydanın etrafından dolaşıp St. James'e doğru geri dönüşlerini izledi ve sonra Biri evin, biri Neville'in ve sonuncusu da hiç kullanmadığı, meydanın bahçesinin anahtarı olmak üzere sadece üç tane olan anahtar yüzüğünü bulmak için çantasını karıştırdı.

Sokağı geçip notu kilide yerleştirirken elleri titriyordu. Böyle bir notla ne demek istemişti? Acaba Umuda cesaret etmek mi? Ne önemi vardı ki? Son zamanlarda umut etmekten başka bir şey yapmamıştı. Ve elbette o henüz burada olmayacaktı. Onu çok daha sonra bekleyebilirdi. Tanrı'ya dua etti. gelecekti. Aslında, o gelene kadar bekleyecekti.

Belki de açılmaz. Kapı açılmıyordu. "Ah, kahretsin!" dedi açık eliyle ferforje demire vurarak.

Karanlıktan gelen derin bir ses, "Buyurun, izin verin," dedi.

Anahtarlarını bıraktı ve Nash'in diğer tarafta olduğunu görmek için başını kaldırdı.

Kararlı bir hareketle kapıyı açtı ve geri çekildi.

"Stefan," diye sordu anlamsızca. "İçeri nasıl girdin?"

Gaz ışığında onun belli belirsiz gülümsemesini görebiliyordu. "Bunu söylemekten neredeyse utanıyorum," diye cevap verdi. "Buralara girmek için anahtar gerektiğini unutmuşum, o yüzden çaresizlikten ferforjenin üzerine tırmandım."

"Yüce Tanrım." Elini onun koluna koymak için koştu. "İyi misin?"

"Hayatta kaldım, evet, ama pantolonum kalmadı," diye cevap verdi. "Korkarım artık şapkamla yürümek zorundayım, yoksa gücenirim."

Xanthia kollarını indirdi. "Arka tarafını zaten gördüm."

Gözleri karanlığın içinde onunkileri tutuyordu. "Evet, hatırlıyorum," dedi. "Canlı bir şekilde."

Uzun bir an boyunca, rüzgârdaki yaprakların fısıltısı ve aşağıdaki caddelerdeki trafiğin uzaktan gelen tıkırtısından başka bir şey duyulmadı. Xanthia onu içine çekti - egzotik gözleri, yüzünün sert, sert kemikleri ve alnını gölgelemek için öne düşen saçları. O kadar güzeldi ki, hatırladığından bile daha güzeldi.

"Sana derin bir özür borçluyum Stefan," diye fısıldadı. "Notun her ne anlama geliyorsa -ve bana yakında söylemen için dua ediyorum- ama bu gece başka ne söyleyebilirsem söyleyeyim, sana

Yaşananlar için asla yeterince özür dileyecek kelimeler bulamayacağım."

Nash çimlerin üzerinden anahtarlarını aldı ve kapıyı kapattı. "Bahçenin ortasına doğru gidelim," diye önerdi. "Orada birkaç bank var."

Onu yeşilliğin derinliklerine götürmesine izin verdi ve oturdu. Adam da ona bankta eşlik etti ve ellerini onun ellerine koydu. "Neden, Xanthia?" diye sordu. "Bana sadece söyler misin... neden? Ve sonra... eğer istediğin buysa, bu konuyu bir daha asla konuşmayabiliriz."

Onun elini sıktı ve gözlerini kaçırdı. "Bence Stefan, bu sadece aptalca bir düşünceydi," diye sessizce itiraf etti. "İ çok ilgimi çekti. Benim için -başta- Vendenheim'ın isteği sadece... sadece seninle vakit geçirmek için bir bahaneydi sanırım. Küçük fantezimin peşinden gitmek ve kendime bunun iyi bir amaç için olduğunu söylemek için bir bahaneydi! Neville'in çıkarlarını koruduğumu. Bu saçma değil mi?"

Başını eğdi ve hiçbir şey söylemedi.

"Çok özür dilerim," dedi tekrar. "Seni istedim. "Seni istedim.

En başta seni istedim. Bunu basitçe söylemeliydim. Senin suçlu olduğuna hiç inanmadım Stefan. Şey, ilkinden sonra değil

Biz... neyse, boş ver. Özür dilerim. Hem de çok üzgünüm. Ve yine de paylaştığımız anılardan vazgeçmem Stefan- hayır, bu dünyadaki hiçbir şey için vazgeçmem. Bunu anlayabilir misin?"

"İyi anıların olmasına sevindim, Xanthia," diye cevap verdi sonunda. "Bunu yapan baldızımdı, biliyorsun. Ve elbette başkaları da vardı. Ama kanıtlar göz önüne alındığında, sanırım de Vendenheim'ı suçlayamam. Şüpheyi kapıma bırakıyor."

"Bay Kemble birkaç gün önce bizi aradı ve olanlardan eminim," dedi Xanthia. "Çok üzgünüm

bu skandal ailenizi de etkiledi. Umarım bunu örtbas etmeyi başarmışsınızdır?"

Yine belli belirsiz bir gülümseme. "Sanırım," diye cevap verdi. "Artık o kadar da umursadığımdan emin değilim."

Xanthia bankta öne doğru eğildi, yanağını onunkine yaslayacak kadar. "O zaman neden umursuyorsun, Stefan?" diye fısıldadı. "Bunu hak etmediğimi biliyorum, ama lütfen, lütfen, benim olduğumu söyle."

Başını çevirdi ve dudaklarını kızın kulağına yaklaştırdı. "Sensin, Zee," diye cevap verdi. "Her zaman sendin. Seni her zerremle seviyorum. Duracak gibi görünmüyorum."

Bir elinin onun göğsünde kaymasına izin verdi. "Hiç durmaman için dua ediyorum," dedi sesinde bir tutuklukla. "Çünkü seni seviyorum. I

Seni akıllıca olandan daha çok seviyorum, biliyorum. Ama bunun bir faydası yok.

onunla savaşmak. İşte söyleniyor. Hayatımda sen olmadan yaşayamam, buna inanmıyorum. Lütfen Stefan, lütfen yeniden başlayabileceğimizi söyle? Kaldığımız yerden devam edebileceğimizi?"

"Ne, ateşli, yasadışı bir ilişkiyle mi?" diye mırıldandı. "Hayır, aşkım. İşte burada sınırı çiziyorum."

Elini hâlâ adamın göğsünün sıcak duvarına bastıran Xanthia geri çekildi. "Ne... bir tür çizgi mi?"

"Çok koyu, çok kalın bir tane," diye yanıtladı kararlı bir şekilde. "Xanthia, buna geri dönmeyeceğim. Dönemem. Aşkım, çok korkuyorum ki... şey, benimle evlenmen gerekiyor."

"Ben... Affedersiniz?"

Gülümsemeye çalıştı. "Yakışıklılığım ve diğer her şeyim için kullanılmaktan biraz yoruldum.

Sahip olduğum yetenekler," diye mırıldandı. "Evet, Zee, evlilik için direniyorum."

"Evlilik için mi?"

Başını yana eğdi ve endişeli gözlerle onu inceledi. "Korkarım bu senin tek seçeneğin," dedi sessizce. "Ne olacak kızım? Buna değer miyim? Bunu yapacak mısın?"

Cevap dudaklarından patladı. "Evet!" Kollarını Stefan'ın boynuna doladı ve dudaklarını daha sözcük ağzından çıkmadan Stefan'ın yüzüne bastırdı. "Evet, evet, oh, evet, Stefan! A
Bin kere, evet."

Güldü, sonra onu biraz uzaklaştırdı, gözleri yüzünde geziniyordu. Yüz ifadesi hâlâ ciddiye. "Emin misin aşkım?" diye sordu sessizce. "Neville hakkında konuşmadık bile. Konuşmalıyız, biliyorsun."

Bakışlarını yere indirdi. "Evet, biliyorum," diye cevap verdi. "I
Seni seviyorum, Stefan. Sana sahip olmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Bu şekilde devam etmemin mantıksız, hatta belki de ayıp olduğunu biliyorum ama bundan vazgeçemem. Lütfen vazgeç. Tamamen değil. Bir yol bulmama yardım et. Lütfen?"

Çoktan başını sallamaya başlamıştı. "İtiraf etmeliyim ki Brierwood'u benim yerime yönetmen için seni ikna etmeyi umuyordum ama-"

"Brierwood?" diye araya girdi.

Adam ona ihtiyatla baktı. "Evet, tahmin etmemiş miydin?" diye sordu. "Seni bu yüzden davet ettim, biliyorsun. Umuyordum ki... ama hayır, olmaz. Şimdi çok net görüyorum. Sen baştan aşağı bir Neville'sin ve bu iş senin işin."

"Benimle evlenirsen senin olacak," diye mırıldandı.

Başını iki yana salladı. "İstemiyorum," dedi. O sağ elini bıraktı ve ceketinin cebinden bir tomar kâğıt çıkardı. Ciddiyetle ona uzattı.

Ona boş boş baktı. "Nedir bunlar?"

"Yasal belgeler," dedi. "Evlendiğimizde senin malların üzerindeki hakkımdan feragat ettiğimi gösteren belgeler."

Şaşkınlıkla onları açtı. "İnsan... insan böyle bir şey yapabilir mi?"

"Avukatlarım tam olarak emin değiller," diye itiraf etti. "Kesinlikle nadirdir, ama belki başka yolları da vardır. Bence bunu kardeşinizle konuşmalısınız; hatta belki de belgeleri kendi avukatlarınıza götürmelisiniz. İsterlerse yeniden düzenleyebilirler. Eğer benimle evlenirsen, Zee, önüme koyacağın her şeyi imzalarım ve sanırım işlerini yürütmekten vazgeçmek istersen hayal kırıklığına uğrarım."

Xanthia kucağındaki kâğıtlara baktı. Yeterince ışık olsaydı bile, gözlerinden akan yaşlar yüzünden onları okuyamazdı. "Ve bunu yapacaksın, öyle mi?" diye sordu. "Benimle evleneceksin... ve olduğum gibi devam etmeme izin mi vereceksin?"

Omuzlarına güçlü bir kol koydu ve tanıdık duman, narenciye ve sıcak, güçlü erkek kokusu etrafını sarmış, her zaman olduğu gibi onu rahatlatmıştı. "Sana aşık oldum, Zee, olduğun gibi, değil mi?" diye sordu. "Neden bir şeyleri değiştirmek isteyeyim ki?"

Güldü ama daha çok burnundan soluyordu. "Ama bu skandal olarak görülecek," diye uyardı. "Peki ya çocuklar? Çocuk sahibi olmak istiyorsunuz, değil mi? İstiyorum-umutsuzca."

"Ah, skandal olarak görülmeye alışkınım," diye karşılık verdi. "Sanırım bundan sapıkça bir zevk alacağım devam ediyor. Çocuklara gelince, Zee, evet. Sizin ve Tanrı'nın bize bahşetmeye ikna edebileceği kadar çok kişiye sahip olmak istiyorum. Ama hizmetçiler tutabiliriz-"

"Hayır," diye araya girdi. "Çocuklarımı hizmetçiler büyütmeyecek."

Dudaklarını kızın alnında gezdirdi. "Çocukların çoğunu hizmetçiler yetiştirir, Zee," dedi nazikçe. "Bunun için kimse senin hakkında kötü düşünmeyecektir."

"Beni ağabeylerim büyüttü," diye karşı çıktı. "İşletmeler ve tarlalar işlettiler ve bunun bir kısmında kendileri de çocuktan biraz daha fazlasıydılar. Ama bunu başardılar."

"O zaman biz de öyle yapacağız," diye cevap verdi. "Zee, birlikte bir şeyler düşüneceğiz."

Elinin tersiyle gözlerini ovuşturdu. "Pekala o zaman," dedi. "Kendini, aykırı olduğu düşünülen bir kadınla yaşamaya ve gelişigüzel yetiştirilecek bir ev dolusu çocuğa teslim ediyorsun. Bu doğru mu?"

"Kesinlikle, Bayan Neville." Nash öne doğru eğildi ve onun burnunu öptü. "Başka türlü olmasını istemezdim."

Xanthia çenesini kaldırdı ve dudaklarını onunkilerle birleştirdi. Bir an için küçük parka sessizlik çöktü. Sonunda Ayrıldıklarında ona baktı ve şöyle dedi: "Ne zaman Stefan? Yakında, umarım."

Gözleri mizahla kırıştı. "Yarın ne yapıyorsun, canım?"

Gözleri sevinçle irileşti. "Ciddi olamazsın?"

"Cebimde özel ruhsatım var," diye onayladı. "Yarın ya da gelecek hafta. Ama lütfen, en geç Ağustos ayında, size yalvarıyorum! Ve sonra leydim, Tehlikeli Bahis sizi bekliyor."

"Gerçekten öyle mi?" diye fısıldadı. "Nereye gidiyoruz?"

"Düğün gezisinde, vaktiniz varsa?" Bu bir soruydu, bir emir değil. "Sanırım İtalya'yı dolaşacağız, sonra da Adriyatik'ten Karadağ'a."

Xanthia onu tekrar öptü. "Zaman yaratacağım," dedi. nefes nefese söz verdi. "Oh, senin için Stefan, her zaman, her zaman zaman ayıracağım."

Sonsöz

Thames Nehri Kıyısında Güvenli Liman

Hayır, yeşil ipek değil." Leydi Phaedra Northampton'ın sesi keskindi. "Bu olmaz, size söylüyorum."

"Ama bir imgelemim var." Bay Kemble bir imgelem yapıyordu.

Karanlık, pis odada geniş bir el hareketi yapıyor ve onun varlığını görmezden geliyordu. "Bu oda sadece Leydi Nash'in karşıdaki ofisiyle koordine edin."

"Burası bir oda değil Bay Kemble," dedi Leydi Phaedra. "Bu bir kâbus. Bir cehennem çukuru. Bir izbe."

"Ama bir görüm var," diye tekrarladı, iki kolunu da göğre doğru uzatarak. "Işık görüyorum! Sulanmış ipek görüyorum! Parlak renk cümbüşleri görüyorum!"

"Ve serbest dolaşan bir deli görüyorum."

Xanthia hafif bir bıkkınlıkla iç çekerek masasının arkasından doğruldu, bir eli karnındaydı, diğer eli ise şeytan gibi ağrıyan sırtının alt kısmındaydı. "Sevgili Phaedra," dedi koridoru geçip yeni boşaltılmış depo odasına girerken. "İkiniz kavga etmek zorunda mısınız? Bunu uzlaşarak çözemez miyiz?"

"Zee, hayatta her şey bir iş görüşmesi değildir," diye yakındı Leydi Phaedra, iki eli kalçalarında. "Mr. Kemble kendi fikrinden başka kimsenin fikriyle ilgilenmiyor. Duvarlara yeşil ipek asılmasını istiyor."

Kemble hâlâ yıpranmış döşeme tahtalarının üzerinde bir ileri bir geri yürüyor, gözleriyle odayı tarıyordu. "Ve

Tereyağı kremalı perdeleri koordine ediyor," diye ekledi, ellerini uzun, dramatik bir hareketle pencereden aşağı doğru çekerek. "Evet, toile de Jouy, sanırım - küçük ineklerle basılmış? Ya da dans eden midilliler?"

Leydi Phaedra saçlarını yolacakmış gibi baktı. "Ama Bay Kemble, bu oda bir çocuk odası olacak," diye karşılık verdi. "Yeni yürümeye başlayan bir bebeğin yeşil ipekle kaplı duvarlara ne yapacağını biliyor musunuz?"

Bay Kemble aniden durdu.

"Ve krem rengi karo?" Phaedra bastırdı. Bay Kemble'in yüzü düştü.

"Phaedra sözlerine şöyle devam etti: "Çocuklar çiğneyecek, tükürecek ve pis küçük ellerini kumaşın her yerine silecekler. "Sonra da duvarlara tebeşirle, boyayla ve ellerine geçirdikleri başka şeylerle resimler çizecekler. Çilek reçelini düşünün, Bay Kemble."

Bay Kemble kibirli bir tavırla ayağa kalktı. "O zaman birisi bunun işe yaramayacağını açıklamalı," dedi. "Bu pis deliği üç ay içinde zarif bir çocuk odasına dönüştürmek istiyorsak yapmamız gereken çok iş var. Korkunç bir çocuğun burayı mahvetmesine izin vermenin bir anlamı yok, değil mi?"

Leydi Phaedra başını salladı. "Bay Kemble, siz hiç çocuk olmadınız mı?"

Beyefendi sanki düşünüyormuş gibi bir parmağını yanağına götürdü. "Aslında... hayır."

Phaedra haklı çıkmış gibi baldızına döndü. "Neyle karşı karşıya olduğumu görüyor musun, Xanthia?"

Xanthia elini tekrar karnının üzerine koydu ve onlara dikkatle baktı. "Canlarım, bir haftadır uyumadım," dedi. "Hazımsızlık çekiyorum. Limanda gecikmiş üç tüccarım ve havuzda çürüyen bir limon ambarım var çünkü yarısı

Nakliyeciler gribe yakalanmış. Kahrolası odayı sarıya boyayın, üzerine bir çeşit yer örtüsü atın. ve basma perdeler asın. Bunun ötesinde, ikiniz de tam yetkiye sahipsiniz."

"Pekâlâ!" dedi Kemple ve Phaedra hep bir ağızdan.

Phaedra, "Sanırım bize verilen emirler var," diye ekledi. "Ama gerçekten Zee, yer örtüsü mü?"

Kemple başını salladı. "Devonshire Düşesi'yle asla karıştırılmayacaksınız, Leydi Nash," dedi hayıflanarak. "Bu kesin."

Xanthia bir gülümsemenin ağzını büktüğünü hissetti. "Hayır, asla yapmayacağım," diye kabul etti ve paytak paytak masasına döndü. "Majestelerinin minnettar kalacağı bir durum."

Tam o sırada aşağıdaki merdivenlerde ağır ayak sesleri duyuldu. Xanthia döndüğünde kocasının basamakların başında belirdiğini gördü, geniş omuzları kapının girişini dolduruyordu. Kocasını Şık siyah bir binici ceketi giymiş ve cam gibi parlayan uzun siyah çizmeler giymişti. Bir elinde de Bir elinde binici eldivenleri, diğerinde ise küçük bir kâğıt yığını vardı. Onu gördüğünde yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Sevgili kızım, büyüleyici görünüyorsun!" dedi masasına yaklaşarak. "Yanaklarındaki o pembe ışıltıya bayılıyorum."

Eldivenlerini ve mektuplarını yere bırakırken Xanthia gülümsedi. "Korkarım bu parıltı bikkınlıktan," dedi ellerini onun ellerinin arasında tutarak. "Ne hoş bir sürpriz Stefan. Nasılsın?"

"Uykusuz bir adam için yeterince iyi olduğunu söyleyebilirim." Nash onun burnunun ucunu öpmek için eğildi. "Bu sabah erken ayrıldın, hayatım. Seni özledim."

"Umarım dün gece Tony ve siyasi arkadaşlarıyla yaptığınız yemekli toplantıdan keyif almışsınızdır."

Nash sırtarak, "Aslında öyle," diye itiraf etti. "Gerçekten biraz şok edici. Tony'nin yaptığı gibi hayatımı seve seve verebileceğim bir dava olduğunu söyleyemem ama inanıyorum ki yapılması gereken önemli devlet işleri var. Ve de Vendenheim, üzerine düşeni yapmak konusunda haklıydı."

"Öyle miydi?"

Nash başını salladı. "Şimdi her şey bana çok net görünüyor." "Öyle mi?" Kadın ona merakla baktı.

"Neden?" "Çünkü Zee, bir çocuğumuz olacak," dedi

Nash sessizce.

itiraf etti. "Ve bu her şeyi değiştirir. Bir erkeğin değer verdiği her şeyi. Uğruna fedakarlık yapmaya hazır olduğu her şeyi."

Xanthia onun elini hızlı ve sert bir şekilde sıktı. "Seninle gurur duyuyorum Stefan," dedi hararetle. "Ne yaparsan yap, ne yapmazsan yapma. Bunu biliyorsundur umarım?"

"Bunu biliyorum," dedi. "Ve bu seni bu kadar sevmemin nedenlerinden sadece biri, Zee. Ama işte, sana bu sabah Park Lane'den gelen postayı getirdim. İlgini çekebileceğini düşündüm."

"Yapayım mı?" Xanthia geri çekildi ve yığına baktı. "Orada heyecan verici bir şey var mı?"

Nash işaret parmağıyla mektupları karıştırdı. "Gareth'tan bir mektup var," dedi ve ustalıkla yığından kaydırıldı.

"Ah!" dedi Xanthia. "Harika. Ne diyor?"

Nash göz kırptı. "Henüz mektuplarını açma alışkanlığım yok, aşkım," diye cevap verdi. "Kendin okumalısın. Ama nefesini tutma, Zee. Bir şeylerin değiştiğinden şüpheliyim."

Xanthia uzun bir süre sessiz kaldı. "Asla geri dönmeyecek, değil mi?" dedi sonunda.

Nash başını salladı. "Hayır, aşkım, öyle değil," diye cevap verdi. "O yapamaz ve aksini dilemek bizim için bencillik olur."

Xanthia döndü ve pencereye gitti. "Tek dileğim onun mutluluğu Stefan," dedi. "Ama onu özlüyorum Korkunç bir şekilde. Bilmiyormuş gibi davranmayacağım."

Nash'in sıcaklığını arkasında hissetti ve kolları beline dolanırken ona yaslandı. "Benimleyken asla rol yapmana gerek yok, Zee," diye mırıldandı saçlarının yumuşaklığına. "Ayrıca, onu ben de çok özlüyorum."

"Öyle mi?"

"Karımı özlüyorum," dedi Nash üzüntüyle. "Artık bir iş yerine iki iş yapıyor."

Xanthia güldü. "Bay Mitchell gelecek hafta başlıyor," diye güvence verdi ona. "Ve gerçekten de gelirken son derece yetenekli. Onu yetiştirmem için bana iki hafta verin, sonra bir süreliğine sizin olacağım."

Nash'in göğsünde kahkahalar gümbürdedi. "Evet, son adam hakkında söylediğin buydu," dedi. "Ne kadar zamandır Kalır mısın?"

Xanthia içini çekti. "Üç ay, belki?"

"Evet, belki," diye kabul etti kocası. "Şimdi, hayatım, sana söylemeliyim ki o posta yığınının içinde başka bir şey daha vardı - açtığım bir şey."

Xanthia onun kollarında döndü, gözleri parlıyordu.

"Ne?" "Hatırlıyor musun, Zee, Adriatik'teki o küçük villayı

Düğün gezimiz sırasında özlemini çektiğin?"

ona hatırlattı. "Buna asla inanmayacaksın - sahibi her şeye rağmen onu satmak istiyor."

"Hayır!" Xanthia onun kollarını tuttu. "Stefan, Tanrım! Şaka mı yapıyorsun?"

Nash başını eğdi ve onun alnından öptü. "Şu anda bankadan geliyorum, hayatım," diye onayladı. "Her şey ayarlandı. Ve belki de yaza kadar - eğer Bay Mitchell'iniz dayanırsa - çocuğu uzun bir ziyarete götürebiliriz?"

"Ah, Stefan!" Xanthia kendini gözyaşlarını geri kırparken buldu. "Ne harika, ne harika bir haber!"

Sıcak, memnun bir gülümseme yavaşça yüzüne yayıldı. "Karadağ'da bir evim olduğu için çok mutlu olacağımı düşünüyorum. yeniden," diye belirtti. "Ve bunu sizinle paylaştığım için daha da mutluyum."

Tam o sırada, depodaki konuşma gürültüsü yeni bir kreşendoya yükseldi. Nash kesik siyah kaşlarından birini çattı. "Kreşin nasıl devam ettiğini sorabilir miyim?"

Xanthia yüzünü buruşturdu. "Korkarım iki dekoratörümüz de Sanatsal bir mizaca sahibim," diye itiraf etti. "Sanırım yeşil sulu ipek ve dans eden ineklerin olduğu bir tür süslü Fransız perdeleri ile sonuçlanacağız."

"Ah," dedi. "Peki dilediğiniz bu mu?"

"Hayır, ama ne zaman yenildiğimi biliyorum," diye itiraf etti. Nash başını geriye attı ve güldü. "O zaman

George

Kemble benden daha iyi bir adam," diye itiraf etti. "Seni buldum

oldukça yılmaz. Ama dürüst olmak gerekirse, Zee, bu odada harikalar yarattığını kabul etmelisin. Alt kattaki yeni kavuniçi boya ve yeşil Türk halısı da çok güzel görünüyor. Neşeli mi? Az önce içeri girdiğimde yaşlı Bakely 'Tanrı Kralı Korusun' şarkısını söylüyordu."

Xanthia keskin bir kahkaha attı ve başını kocasının omzuna yasladı. Yeni çocuk odasının dekoru gerçekten de umurunda değildi. Tek umursadığı, yakında orada yaşayacak olan çocuğuydu - ve tüm bunları mümkün kılan

adam için, onu istediği için daha az düşünmeyen adam için

Her iki dünyanın da en iyisine sahipti ve bunu ona vermeye kararlıydı. Kolları onun beline dolandığında ve paltosunun yünü yanaklarına değdikçe, Xanthia'nın kalbi neredeyse nefes kesen bir sevinçle kabardı.

"Seni seviyorum Stefan," dedi usulca. "Bunu biliyor musun sevgilim? Sana olan bağlılığımın derinliği hakkında bir fikrin var mı?"

Dudaklarını kızın başının üstüne koydu. "Sanırım Yedi Deniz kadar derin," diye mırıldandı. "Sana olan aşkım kadar derin ve hiç bitmeyecek. Sen benim güvenli limanımsın, Zee. Ve sonunda seni bulduğum için çok mutluyum."

Bir süre sessizce ona sarıldı, Thames Nehri'nin üzerindeki bulutlar geçip giderken ve kış güneşi pencerenin lekeli ve eski camında kayarken pencerenin yanında öylece durdu. Ve onları çevreleyen huzur ve neşenin ortasında, başka hiçbir şey hüküm sürmüyordu.

Ne yakındaki kavgalar, ne alt katta çarpıp duran kapı, ne de aşağıdaki nehir kıyısındaki hareketli ticaret.

Onu tekrar öptü, sonra fısıldadı, "Bak, aşkım." Tekrar pencereye bakması için onu kollarının arasında çevirdi. "Wapping Eski Merdivenleri'nden yukarı çıkan Mae Rose değil mi bu?"

Xanthia'nın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Oh, Tanrı'ya şükür Cennet!" dedi, bir elini göğsüne bastırarak. "Geldi! Altı hafta gecikti ama içeride ve güvende."

"Dümeninde kim var?"

"Yüzbaşı Stretton," diye cevap verdi.

Nash onun omzunu güven verici bir şekilde sıktı. "O zaman aşağı inelim ve onu karşılayalım, Zee," dedi. "Birlikte aşağı inelim ve Mae Rose'u da sağ salim evine uğurlayalım."

Xanthia başını kaldırıp sevdiği adama baktı, sonra onun elini kendi elinin içine aldı. Ve birlikte, dar yoldan aşağı indiler.

ve mükemmel bir öğleden sonrasının alacalı güneşine çıktılar. Birlikte geleceklerine doğru yürüdüler.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.